KÜLLERİNDEN DOĞAN
BİR AŞK HİKÂYESİ...

Efşunkâr

ARZU KHAYAL

Parola yayınları

22.01.2021
E.H. Bozkurt

Efşunkâr

PAROLA YAYINLARI

Bu kitabı annem annem güzel anneme ithaf ediyorum.

Beni bu güzel dünyaya bahşeden muhteşem kadın seni seviyorum. Bu adaletsiz, yalan dünyada hâlâ bir güzellik olduğuna inanıyorsam bu canım ailem sayesindedir. Canım babam, canım annem, canım kardeşlerim sizi çok seviyorum...

Benim bir araya getirdiğim kelimeleri anlamlı kılan muhteşem kadın, sevgili editörüm Zeynep Alkanat'a sonsuz teşekkürler...

1. BÖLÜM
"BAKİRE DEĞİLİM"

Genç kadın aynadaki aksine bakarak derin bir nefes aldı. Üzerinde fazla dikkat çekmeyen sıradan gecelikle bile fazlasıyla seksi görünüyordu. Kendini izlemeyi kesip, topladığı cesaret bir balon gibi sönmeden odasını terk etti. Yan odanın kapısını çaldı bir kere. Evde olduğunu biliyordu. Çünkü bir saat önce kapının açılma sesini duymuştu. Saat gecenin bir buçuğu olmasına rağmen uyumadığını da biliyordu. İçeriden "Gel!" sesini duyunca yavaşça kapıyı açtı. Odaya girdi ve kapıyı ardından kapattı.

"Bir şey mi oldu, Azra?"

Sesi duyduğu yöne baktığında onun pijama altını giydiğini gördü. Dudaklarını kemirerek bakışlarını kaçırdı. Duş alıyor olabileceği ihtimalini düşünmediği için kendine kızdı.

"Hasta mısın?"

Ses şimdi daha yakından geliyordu. Sadece ses değil, mis gibi duş jeli kokusu da yakındaydı. Bedeni anında tepki vererek geri çekildi. Kafasını iki yana sallayarak, "Hayır, hasta değilim, Rahşan. Konuşmamız lazım," dedi.

Genç adam, ıslak saçlarını düzelterek camın önünde duran tekli koltuğa oturmasını işaret etti. Genç kadın, onu dinleyerek temkinli adımlarla yürüdü ve koltuğa oturdu. Diğer koltuğa da adam geçerek kendisine baktı dikkatle. Odaya geldiğinden beri dikkatini çeken tek

şey, adamın gözlerinden başka bir yerine bakmamasıydı. Gergin bedeni daha da gerginleşti.

"Seni dinliyorum!"

Adamın sabırsız sesi hemen konuya geçmesini söylüyordu. Sırtını dikleştirerek gerçek Azra'ya dönüştü. Güçlü ve hâkim kadın...

"Mehlika teyze gelmişti bugün."

"Bir şey mi olmuş?"

"Hayır, bizi merak etmiş. Misafirliğe gelmişti."

"Seni gecenin bu saatinde odama getiren sorun ne peki?" diye soran adama baktı kadın. Söyleyeceklerinden sonra tepkisini merak ederek hemen çıkardı ağzındaki baklayı.

"Torun istiyorlar!" dedi tek nefeste.

Adamın tepkisi sanki kendisinden imkânsız bir şey istenmiş gibiydi. Parmaklarını siyah saçlarına geçirerek karısına yandan bakış attı. "Sen ne dedin?"

"Daha erken, bebek düşünmüyoruz şimdilik, dedim."

Aferin der gibi kafasını salladı kocası. İçi burkuldu sebepsizce. Sebebi vardı da şimdi düşünmek istemiyordu.

"İyi demişsin," dediğinde yerinde kıpırdandı kadın. Onun tedirgin hâli Rahşan'ın dikkatinden kaçmadı tabii.

"Mehlika teyze, benim kısır olduğumu düşünüyor. Ona göre bebek için bir sene evlilik çok uzun bir süre. Şimdiye kadar bebeğin doğması lazımdı," dedi umursamazca.

Rahşan'ın duygusuz kıkırtısı bakışlarını ona çevirmesini sağladı. Mehlika Hanım böyle bir şeyi doğrudan söyleyecek kadar gaddar biri değildi. Sadece bir problemleri olup olmadığını sormuştu nazikçe.

"Ah be güzel annem... Bir bilsen gerçekleri..." diye hayıflandı düz bir sesle. "Hamile mi kalmak istiyorsun sen?" Adam bu soruyu karısına doğrudan sordu.

"Evet."

Duyduğu yanıtla kafasını salladı. Geldiğinden beri ilk kez kadının bedenine baktı. Düşünceli tavırla yeni çıkmaya başlayan sakallarını kaşıdı onu izlerken. Genç kadın, kocasının ne cevap vereceğini beklerken aklına bin türlü şey getirdi. Ve o şeylerin hiçbiri iyi sonla bitmiyordu.

"Yumurtlama dönemin ne zaman?" diye sordu nihayet.

Tuttuğu nefesi dışarı üfledi Azra. Hemen *hayır* cevabını alacağını düşündüğü için şaşırmıştı açıkçası. "Yarın." Adamın bakışlarının dokunduğu teninin her santimi karıncalanıyordu.

"Burada mı olsun? Yoksa senin odanda mı?"

Adamın sesi yapacağı şeyden hiç hoşnut değilmiş gibi geliyordu. Azra buraya gelebilmek için bir haftadır cesaret topluyordu. Eğer şimdi kendi odasına giderse vazgeçebilirdi.

"Burada..." Ne de olsa bir sene önce ilk gecelerini de bu odadaki yatakta yaşamışlardı. Rahşan ayağa kalkarak elini karısına uzattı. Azra terlemiş avucunu kocasının büyük eline bıraktı. Sıcak tenine dokunduğu an bedeni ihtiyaçla kasıldı. Onunla bir kere sevişmişti. Ama tenleri sanki yıllardır birbirini tanıyormuş gibi hiç yabancılık çekmemişlerdi.

Kadının bedeni aniden sert bedenle çarpışınca kalbi heyecanla teklemişti. Ellerini ateş gibi yanan esmer tene bastırdı kadın. Rahşan, gözlerinin içine bakarak eğildi ve dudaklarına uzandı. Gözleri anında kapanan kadın, heyecan ve içini saran kavurucu sıcağın etkisiyle eriyerek adamın ayaklarının dibine akacağından korktu bir an. Bir iki saniye bekledi ama dudaklarını o beklediği yumuşak dudaklar ısıtmadı. Gözlerini hızla açarak kendisini izleyen hazel rengi gözlere baktı.

"Pardon, yasağı deliyordum az kalsın!" dediğinde içi acıdı kadının. Şu an böyle ezilmiş, yarıda bırakılmış hissetmesinin tek suçlusu vardı.

O da kendisiydi...

Rahşan eğilerek dudaklarını onun boynuna değdirdi. Az önce yerini acıya bırakan heyecan hızlıca geri geldiğinde yaptıklarını

daha sonra düşünmeye karar verdi. Adam boynunu ısıtıla ederken el-
lerini geceliğinin eteğine götürdü. Yukarı doğru çektiğinde, kollar-
nı kaldırarak ona yardımcı oldu. Gecelik yeri boyladığında Rahşan
karısının kalçalarını kavrayarak kucağına aldı. Bacaklarını beline
dolayan kadın, göğüs uçlarını ısıtan tene bastırdı kendini. Tenleri
tutkuyla birbirine karışırken, onca zamanın acısı kuş olup çok uzak-
lara uçmuştu.

Sarsıntıları bittikten sonra Rahşan çıktı karısının içinden. Yan-
na yuvarlanarak sırtüstü yattı. Bakışlarını tavana dikerek kendisine
bir kere bile bakmadı. Tamam, bu kararı alırken her şeye hazırlık-
lıydı ama yaşayınca acıtacağına bizzat şahit olmuştu. Bir zamanlar
o gözler üzerinden hiç ayrılmıyordu. Kendisi için atan kalbi, kendi
elleriyle parçalamış, ayağının altına alıp ezmişti.

Odayı aniden dolduran zil sesi, kadını düşüncelerinden koparta-
rak kocasına dikkat kesilmesini sağlamıştı. Rahşan çalan telefonunu
komodinin üstünden alarak ekrana baktı. Yüzünde oluşan tebessüm-
den kimin aradığını anlamıştı. Ciğerlerine dolan hava içini yakarak
dışarı çıkmıştı.

"Sevgim?" dedi suçluluk barındıran bir sesle. Kendisiyle birlik-
te olarak sevgilisine ihanet etmişti kocası.

Sevgi...

Kocasının tüm hamlelerini boşa çıkartarak kendinden soğuttu-
ğu zamanlarda karşısına çıkan sevgi dolu bir kadındı. Daha fazla
orada kalamazdı. Sırtını yataktan kopartarak ayağa kalktı. Önce iç
çamaşırını giydi, daha sonra geceliğini alarak başından geçirdi. Üze-
rindeki meraklı bakışları hissediyordu ama dönüp bakmadı. Bakarsa
göz pınarlarını zorlayan yaşların akmalarına izin verecekti çünkü.

Odadan çıkarak evdeki tek banyoya attı kendini. Üzerindekileri
çıkartarak suyu ayarladı ve altına girdi. Ilık su saçlarını ıslatırken
gözyaşları da yanaklarını ıslatıyordu. Kocası ona yasaktı artık. Kal-
binde başka kadın vardı. Az önce yaşanan tutku dolu anlar da çok
yanlıştı. Kafasını dikleştirerek yaşlarını sildi ve derin nefes aldı.

"Kendine gel, kızım! Sen Azra Ateşdağlı'sın. Selim Ateşdağ-
lı'nın kızı. Ağlayamazsın sen. Hele bir erkek için hiç ağlayamaz-
sın!" diye çemkirdi kendine.

"*Azra Altay...*" diye düzeltti içindeki ses. Evet, o içeride sevgili-
siyle konuşan adamın soyadını taşıyordu. Suyun altında teni ürperdi.

Genç kadın nihayet duşunu alıp bornozunu giyindi. Saçlarını
havluya sardıktan sonra banyodan dışarı çıktı. Kapıyı kapatıp, arka-
sını döndüğünde üzerini giyinmiş gitmeye hazırlanan kocasıyla yüz
yüze geldi. Kaşlarını çatarak gecenin bir vaktinde fazlasıyla yakışık-
lı olan kocasına baktı. Üzerinde kot pantolon ve V yaka siyah tişört
vardı. Saçlarını parmaklarını kullanarak şekillendirmişti ve harika
görünüyordu.

"Gidiyor musun?" diye sordu cevabı bildiği hâlde.

Rahşan *evet* anlamında kafasını salladı ayakkabılarını giyerken.
"Sevgim'in bana ihtiyacı var," dedi yumuşak bir sesle.

İçini garip bir his doldurdu kadının. Kıskançlık ile acının ara-
sında sıkışıp kalmıştı. Sinirle dişlerini sıktı. "Anladım!" En iyi ce-
vap buydu.

Rahşan ayağa kalkarak karısına baktı. Askıdan anahtarını ala-
rak cebine attı. Geç gelecekti demek.

"Böyle uyuma, üzerini giyin, Azra. Hasta olursun."

Kendini düşünmese olmuyor muydu? Hep böyleydi. Önce sinir-
den delirtiyor, ardından bir tatlı kelimeyle kadını sersemletiyordu.

Belki kaba biri olsaydı, evlilik sözleşmesini umursamadan on-
dan ayrılabilirdi ama kahretsin ki Rahşan Altay her kızın hayalini
kurduğu bir koca modeliydi. Kocası gittikten sonra çıktığı kapıya
uzun bir süre baktı kadın. Daha sonra banyoda kendi kendine ver-
diği telkinler geldi aklına. Umursamaz tavrını takınarak kalbinde
yeşermeye yüz tutmuş küçük bir tomurcuğu görmezden geldi. Ne
zamana kadar böyle devam edecekti, bilmiyordu.

Gittiği yere kadar...

Üzerini giyinip saçlarını kuruttuktan sonra atkuyruğu topladı.
Uyurken saçlarının açık olmasını hiç sevmiyordu. Işıkları kapatıp

yatağa yattı. Gözlerini karanlık tavana dikti. Zaman ne çabuk geçmişti öyle. Oysa bir buçuk sene önce başlamıştı her şey.

BİR BUÇUK SENE ÖNCE...

"Abi, telefonun çalıyor!" dedi Cenk masanın üstüne bıraktığı cep telefonunu işaret ederek.

Genç adam elindeki işine odaklanarak, "Gökhan!" diye bağırdı.

Duvara büyük titizlikle duvar kâğıdı yapıştıran Gökhan, kafasını kaldırarak patronuna baktı. "Efendim, abi?"

"Telefonum çalıyor. Kimmiş bir bak, aslanım," dedi genç adam yıldız motifli kumaşın kenarlarını çerçevesine yerleştirirken.

Gökhan ellerini silerek masada kendini paralayan telefonu aldı. Ekrana baktı. "Mahir Bey arıyor, abi!"

Babası onu iş saatinde aramazdı. Çok önemli bir şey yoksa tabii.

"Aç. Ona işim olduğunu ve bitince arayacağımı söyle!"

"Tamam," diyerek telefonu açtı Gökhan. "Efendim, Mahir Bey? Evet, işi var şu an." Gökhan kafasını kaldırarak kendisine baktı. Babası ne işi olduğunu sormuştu anlaşılan. "Gergi tavan yapıyor. Tamam, efendim söylerim," diyerek kapattı telefonu.

"Ne dedi?"

"İşini bitirir bitirmez, hemen arasın, dedi. Çok acilmiş," dediğinde kafasını sallayarak işine odaklandı. İşi bittiğinde ise aşağı indi. Kafasını kaldırıp küçük müşterisinin siparişine baktı. Gülümseyerek, gece yatağında tavanı izleyerek uykuya dalacak yedi yaşındaki Mina'yı düşündü. Ailesi özellikle onu istemişti. Çocukları sevdiği için teklifi kabul etmişti genç adam. Kendisinin inşaat şirketi vardı ama o sadece şirketi yönetmiyor, arada böyle ustalarıyla birlikte ev tamirlerine gidiyordu. Fazlasıyla becerikli ve titiz olduğu için tüm İstanbul'un zenginleri onun için sıraya girmişlerdi. O ise kafasına yatan evleri tamir ediyor, içindeki işe yarama tutkusunu tatmin ediyordu.

Altay İnşaat, sadece binalar yapmıyor; tamir, dekor ve dizayn hizmetleri de veriyordu. Şirket o kadar büyük değildi çünkü yeni kurulmuştu. Ama çok şükür, çalışanlarına ekmek verecek kadar iyiydi işleri. Gün geçtikçe artan değeri de göz ardı edilemezdi tabii.

Genç adam, derin bir nefes alarak banyoya girdi ve ellerini yıkadı. Yıkadığı ellerini kuruladıktan sonra çocuk odasına girdi ve masadaki telefonunu aldı. En son aramalara girerek babasının ismini kaydırdı. Telefonu kulağına götürdükten sonra *acaba önemli olan işin ne olduğunu* düşünmeye başladı. Birkaç çalıştan sonra babasının sesini duydu telefonun diğer ucunda.

"Oğlum?"

"Baba? Bir şey mi oldu? Sesin kötü geliyor!"

"Eve gelmen lazım, oğlum. Konuşmamız gerek!"

Kaşlarını çattı genç adam. Babasının garip sesi kafasını karıştırmıştı. Bir şey mi olmuştu acaba?

"Bir şey mi oldu, baba?"

"Oldu, oğlum! Hemen eve gel. Konuşacağız. Telefonda anlatılacak durum değil bu."

"Hemen geliyorum!"

Telefonu kapatarak çalışanlarına gideceğini söyledi ve üzerini değişerek çıktı evden. Arabasını çalıştırıp, yola koyulurken aklında babasının kendisine ne söyleyeceği vardı. Bir buçuk saat sonra eve vardığında, arabadan inerek sabırsızca kapıyı tıklattı. Birkaç yıl önce taşınmıştı buradan. Dört yıldır kendine ait evinde yaşıyordu. Kapıyı açan evin çalışanı Nevin Hanım'a selam vererek içeri geçti.

"Hoş geldiniz, Rahşan Bey."

"Hoş bulduk, Nevin Hanım. Babam evde mi?"

"Evet, efendim. Çalışma odasında sizi bekliyor."

"Teşekkür ederim."

Genç adam, adımlarını babasının çalışma odasına yönlendirip kapısının önünde durdu. Kapıya iki kez vurarak bekledi. Babasının *gel* dediğini duyduğunda hemen açtı ve içeri geçti. Babası onu gö-

rünce mahcup bir gülümsemeyle ayağa kalktı ve yanına geldi. Elini uzatarak oğluyla tokalaştı. Rahşan, onunla tokalaşırken yüzündeki gülümsemeye takılı kalmıştı. İçinde bulunduğu durum gittikçe garipleşiyordu. Babası neden kendisine öyle gülümsemişti ki? Neyse ki birazdan öğrenecekti. Babası, elini çektikten sonra masanın karşısındaki koltuğu işaret etti eliyle. Rahşan oturduktan sonra kendisi de karşısına geçti.

"Baba?"

Kendisine seslenen oğluna baktı adam. Derin bir nefes alarak konuşmaya başladı. Oğlunun tepkisinin ne olacağını bilmediği için biraz tedirgindi.

"Biliyorsun, ben birkaç ay önce tekstil işine girmiştim, oğlum," dediğinde oğlu kafasını salladı. Uzatmanın anlamı yoktu. Ciğerlerinde tuttuğu havayı dışarı üfleyerek tek nefeste söyledi söyleyeceklerini. "O işi batırdım, oğlum!" deyince Rahşan'ın kaşları çatıldı.

"Batırdım derken?"

"Başaramadım ve batırdım, oğlum. Bu iş için aldığım borç ise katlanarak arttı üstelik."

Rahşan, ayağa kalkarak odanın içinde turlamaya başladı. Sinirden burnundan soluyordu.

"Ben *sana demiştim* demek istemiyorum ama ben sana demiştim, baba. Bizim bildiğimiz tek alan inşaat. Tekstil mekstil bize göre değil. Borcun ne kadar oldu?"

"On milyon…"

"Yok artık!"

Oğlunun tepkisi beklediği kadar sert değildi. Evden gittiği yıl yaşadıkları o olayı hatırladı. O gün kendinden başka kimseye zarar vermemişti oğlu. Kanlar içindeki hâli gözlerinin önüne gelince ürpermişti Mahir Bey.

"Üzgünüm, oğlum. Çok üzgünüm…" dedi bir faydası olmasa da.

"Bende o kadar para yok, baba. Fazla paramı neye harcadığımı biliyorsun."

Zaten ondan para istemeyecekti ki… Daha büyük bir şey isteyecekti.

Mesela kendisini…

Mahir Bey kafasını salladı. Koca yürekli oğlu, her yıl artan parasını ev almaya ve tamir ettirmeye imkânı olmayan aileler için harcıyordu. Ona rağmen dört sene içinde yeterince büyümüştü şirketi. Kendisinden bağımsız hem de. O ise tekstil işine gireceğim diye her şeyini kaybetmişti. Daha doğrusu oğlundan isteyeceği şeyi kabul etmezse her şeyini kaybedecekti.

"O parayı ödemenin başka bir yolu daha var, oğlum."

Rahşan şaşırarak olduğu yerde durdu. Birkaç saniye bekledikten sonra babasının karşısına geçti.

"Nasıl bir yol o? Yoksa beni mi vereceksin o borç karşılığında?" dedi şakayla. Bazı kitaplar ve filmlerde vardı öyle kurgu. Babasının borcunu ödemek için istemediği adamın kölesi olan kızlardı onlar. Şu anki durumun tek farkı kendisinin erkek olmasıydı. Aklına gelen bu saçma düşünceye güldü içinden. Düşünmeyi keserek babasına odaklandı.

Mahir Bey boynundaki kravatı gevşeterek kararmış yüz ifadesini saklamak için kafasını eğdi. Oğlu tam üstüne basmıştı çünkü. Birkaç saniye sonra cesaretini toplayarak oğluna baktı.

"Selim Bey, senin kızıyla evlenmen karşılığında borçlarımı sileceğini söyledi."

Rahşan, babasına doğru eğildi. "Dediklerini tekrarlar mısın baba?" diye sordu sakin sesle. Yanlış duymuştu kesin. Az önce dalga geçtiği duruma düşmemişti o.

"Lütfen, oğlum. Zaten çok zor benim için. Yapma!" Utancından yerin dibine geçmek üzereydi Mahir Bey.

"Demek doğru duydum. Sen benim borç karşılığında o adamın kızıyla evlenmemi istiyorsun?"

"Hayır, oğlum istemiyorum. Selim Bey'in teklifini iletiyorum sadece. Ben de ilk duyduğumda itiraz ettim ama o sana bir sormamı istedi. Yoksa ben tüm varlığımdan vazgeçmeye hazırdım!"

Dişlerini sıktı genç adam. Babasını böyle çaresiz görmeye alışık değildi. O dağ gibi adam şimdi küçülmüş, kendisinin insafına kalmıştı. Gençliğinden beri tuğla tuğla inşa ettiği şirketinden vazgeçerse uzun yaşayamayacağını biliyordu.

"Oğlum?" diyen annesine döndü adam. Ne zaman gelmişti odaya? Hiç fark etmemişti.

"Anne!" diyerek ayağa kalktı.

"Konuşabilir miyiz oğlum?" diye sordu kocasına bakarak. Mahir Bey kafasını salladı sadece. İş hayatı, oğlunun iki dudağının arasındaydı ve bu yaşlı adamı iyice geriyordu. *Hayır* demesinden korkse da evleneceği kızın tanıdık olması içini bir nebze de olsa rahatlatıyordu.

Rahşan önce annesine sonra babasına baktı.

"Tabii annem," diyerek kapıdan çıkan annesini takip etti. Birlikte genç adamın eski odasına girdiler. Mehlika Hanım, yatağa oturarak onun da oturması için yanına vurdu. Rahşan, annesinin gösterdiği yere oturduğunda annesi konuşmaya başladı. Onun ne diyeceğini merak ediyordu. Mehlika Hanım tek dayanağının yanağına dokundu sevgiyle.

"Canım oğlum… Uyumuyor musun sen geceleri?" diye sordu gözünün altındaki hafif mor halkaları okşayarak.

Rahşan, annesinin elini avuçlarına alarak öptü. "Bu aralar işlerim yoğun oluyor, güzel annem," dedi tatlı sesiyle. Bir haftadır büyük bir proje için çalışıyorlardı. Geceleri evine geç geliyor, uyumadan çalışıyor, sabaha karşı daldığı bir iki saatlik uykuyla ayakta kalıyordu.

"Kendine dikkat et, oğlum! Hiçbir şey senden kıymetli değil!"

"Sen bana bir şey mi söyleyecektin, annem?"

Konuyu değiştiren adam sabırsızdı. Mehlika Hanım gülümsedi.

"Selim amcanı hatırlıyor musun oğlum?"

"Selim amca?" Bir iki dakika düşündü hatırlamak için. "Muğla'daki komşumuz Selim amca mı sorduğun?" Selim amca da nereden çıkmıştı şimdi?

"Evet, o. Peki, kızını hatırlıyor musun? Azra'yı?"

Gülümsedi adam. Tabii o bunu havada cadıyı hatırlıyordu. "Hatırlıyorum tabii o cadıyı!"

"Hani küçükken elini tutarak bize getirmiş, '*Baba, ben Azra ile evleneceğim,*' demiştin."

Gülerek kafasını salladı Rahşan. Küçükken çok saçmalamıştı. Bu da onlardan biriydi kesin.

"Babanın borçlu olduğu kişi Selim Ateşdağlı. İşte o Selim amcan, oğlum."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı adamın. Ne yani babası memur maaşıyla geçinen Selim amcasına mı borçlanmıştı? İnanılır gibi değildi. O adam nasıl bu kadar zengin olmuştu? Gerçi babası ona hep *"Sende ticaretçi zekâsı var, Selim. Bırak şu memurluğu, ticarete atıl!"* derdi. Demek babasını dinlemişti. Dinlemekle kalmamış, bir de adamı kendisine borçlandırmıştı.

"Lisedeyken Azra'dan hoşlandığını biliyorum, oğlum."

Hoşlanmaktan daha fazlası vardı ama bu bilgiyi kendisine saklıdı. Kalbinin en derinine küllenmeye bırakılmış bir hatıraydı Azra Ateşdağlı. Fazlası değildi.

"O eskide kaldı, anne. Büyüdük biz. Kim bilir şimdi nerede o?"

"Evde şimdi. Ruh gibi yaşıyor beş senedir."

"Sebep?" Rahşan şaşırmıştı.

"Nişanlısını feci bir kazada kaybetti. Onunla beraber mezara girdi sanki. Onun toprağa verildiği günden bu yana bazı ihtiyaçları dışında kimseyle iletişim kurmadı. Ağlamadı, gülmedi. Arada sırada konuşuyor."

"Benden ona bakıcılık yapmamı mı istiyorsunuz, annem?" Si nirlenmeye başlıyordu artık. O kız zaten küçükken de soğuk neva leydi. Değişen bir şey yoktu yani.

Mehlika Hanım, elini oğlunun elinin üstüne koyarak sevgi le sıktı. "Onu güldürebilen ve konuşturan tek kişiydin sen, Ra şan'ım." Annesi karşı konulamaz tatlılıktaki ses tonunu kullanmı Hipnotize olmuş gibi her istediğini yaptığı ses tonunu. "Baban şı

tini kaybederse yaşamaz, oğlum!" Sesi son söyledikleriyle beraber acılı tonda çıkmıştı.

"Deme öyle annem!" Bir an babasının olmadığını düşündü. Ve acı, kalbinin tam ortasına büyük hançerini saplayarak göğsünü acıya boyamıştı. Genç adamın en zayıf noktası, caneviydi ebeveynleri. Elbet bir gün dünyadan göç edeceklerdi ama bu kendi yüzünden olsun istemiyordu. Zaten en sevdiği kişi onun yüzünden hayatına son vermişti. Anıları zihninden kovmak ister gibi şakaklarını sertçe ovdu. Derin bir nefes alarak, "Kabul ediyorum!" dedi.

***

"Sen ne dediğinin farkında mısın baba? Evleniyorsun da ne demek?" diyerek ilk defa bu kadar uzun bir cümle kurmuştu son beş seneden sonra.

Selim Bey gülümseyerek salonda deli gibi volta atan kızına baktı. Kızını hayata döndürmeye kararlıydı ve vazgeçmeyecekti. Gerekirse zorla evlendirecekti onu.

"Azra'm, güzel kızım, evleneceğin kişi yabancı biri değil ki! Mahir amcanın oğlu!"

"Mahir amca?" Bir an çıkaramamıştı genç kadın. Gözlerini kısarak hatırlamaya çalıştı. Son zamanlarda kendini unutmaya o kadar odaklıydı ki eskiye dair çok az şeyi hatırlıyordu. Taze tutmaya çalıştığı anılar, beş yıl öncesine ait bir buçuk sene süren mutluluğun can yakıcı anılarıydı.

"Muğla'daki komşumuz. Hani oğlu da vardı, Rahşan. Hatırladın mı?"

Nihayet hatırlamıştı genç kadın. "Onunla mı evlendirmek istiyorsun beni, baba?" diye sordu hayretler içinde. Nereden gelmişti ki aklına o çocuk? Ya da adam mı demeliydi? Kendisinden üç yaş büyüktü Rahşan. Yirmi sekiz yaşında olmalıydı şimdi.

"Evet. Küçükken seninle evleneceğini söyleyip duruyordu."

"O sekiz, ben beş yaşındaydım, baba. Ciddiye alacağınız yaşlarda değildik yani. Ayrıca evliliğin ne olduğunu bile bilmiyorduk biz."

"Şimdi büyüdünüz ve evlenmenizi istiyorum."

Azra acıyla gözlerini kapattı. *Evlenmek* kelimesi, beş sene önce gelinliğiyle sevdiği adamın kendisini almasını beklerken, önüne gelen tabutunu görünce ebediyen çıkmıştı onun lügatinden. Nasıl evlenirdi ki? Oğuz'un izlerinin saçlarından, dudaklarından, teninden silinmesine nasıl izin verebilirdi ki? Kalbi hâlâ *Oğuz* diye atarken başka bir eli nasıl tutardı ki?

Tutamazdı...

"Yapma baba!" dedi içindeki acıyı sesine yansıtarak. Şu an annesine o kadar ihtiyacı vardı ki... Keşke yaşasaydı! Ruhsar Hanım yaşasaydı, kızının arkasında duracağını biliyordu.

Selim Bey ayağa kalkarak kızının yanına geldi. Derin düşüncelere dalarak yine olduğu yerde kalan kadına dokundu nazikçe. Azra irkilerek kendine geldiğinde ona gülümsedi. Saçlarını okşadı sevgiyle. Azra, Selim Bey'in bu hayatta kalma sebebiydi ve sevdiği karısından kalan tek emanetti. Ona göz bebeği gibi bakacağına söz vermişti. Onun mutlu olmasını istemekle çok şey mi istiyordu?

"Rahşan iyi çocuktur, kızım. Seni üzmez..."

Azra şiddetle kafasını iki yana salladı. "İstemiyorum, baba!"

Selim Bey üzgün bir ifadeyle başını eğdi. "Oğuz senin mutlu olmanı isterdi, kızım." Kızını en zayıf yerinden vurmaya karar verdi. Hâlâ kanayan yarası vardı ve o yarayı sarmanın zamanı gelmiş de geçiyordu bile.

Duyduğu isimle titrek bir nefes aldı genç kadın. Güzel kalbi vardı Oğuz'un. Zaten kaza da o yüzden olmuştu. Yola çıkan küçük kedi yavrusuna çarpmamak için direksiyonu kırmış, son anda fark ettiği büyük bir ağaca çarpmıştı. Emniyet kemeri takılı olduğu için arabadan çıkamamış, yanarak ölmüştü. Kalbi, zihnine sızan anıyla göğsünde sızladı. Daha geçen gün rüyasına giren nişanlısı ***mutlu ol***

demişti. İçinde olduğu matem havasını savuşturması lazımdı ama kendine engel olamıyordu. Hâlâ seviyordu onu çünkü.

"İsterdi..." dedi Azra uzun bir aradan sonra.

Selim Bey tam bir şey diyecekti ki kapı çalındı.

"Gelebilir miyim kızım?"

İçeri giren kişiyi görür görmez, genç kadın ayağa kalktı. "Gülay anne!" diyerek kadına sarıldı.

Gülay Hanım fazlasıyla zayıflamış kadının bedenini sardı sevgiyle. Rahmetli oğlunun âşık olduğu tek kadındı Azra.

"Hoş geldiniz, Gülay Hanım."

"Hoş bulduk, Selim Bey."

Gülay Hanım, adamın gözlerindeki minneti gördüğünde gülümsedi.

"Kızım, seninle konuşabilir miyiz?"

"Ben çıkayım. Siz rahat rahat konuşun," diyerek Selim Bey onları yalnız bıraktı. Selim Bey çıktıktan sonra Gülay Hanım gülümseyerek kadına baktı.

"Ne içmek istersiniz, Gülay anne?" diyerek ikramda bulunmak istedi genç kadın.

Gülay Hanım çantasını açarak içini karıştırmaya başladı. "Teşekkür ederim kızım, hiçbir şey istemiyorum. İstediğim tek şey şunu izlemen..." Çantasından çıkardığı CD'yi kadına gösterdi. Gözleri hüzünlü ve dalgalıydı. Bu CD'yi yıllar önce oğlunun eşyalarının arasında bulmuştu ama gelinine vermemişti.

Verememişti.

Zaten yıkılmış kadını bir de o görüntüyle paramparça edemezdi. Fakat dün Selim Bey ondan kızını ikna etmesini isteyince, o CD'nin artık gün yüzüne çıkmasının zamanı geldiğini anlamıştı. Azra, artık Oğuz'u bırakmalı ve mutlu olmalıydı. Oğuz da bunu isterdi yaşasaydı.

Azra, merak ederek Gülay Hanım'a yaklaştı ve CD'yi aldı. Üzerinde hiçbir yazısı olmayan CD'yi inceledi bir iki saniye. Son-

ra merakına yenilerek bilgisayara doğru yürüdü. Kapağını açarak başlat tuşuna dokundu. Bilgisayara CD'yi yerleştirerek açılmasını bekledi. Ekranda bir anda sevdiği adamın yüzü belirince çalışma masasına tutundu. Titreyen bacaklarını dik tutmak için üstün çaba sarf etti. En son o yüz kömür gibiydi. Acı, kalbini ezerek göğsünde katliama sebep olmuştu. Zorlukla yutkundu.

"Merhaba," dedikten sonra gülümsedi genç adam. Eline aldığı telefonuna bakarak dudaklarını büktü. "İyi geceler demeliyim, sanırım. Neyse bunun o kadar da önemi yok şu an." Dudaklarını hüzünlü tebessüm sardı kadının. Oğuz ciddi bir konuya girmeden önce saçmalardı hep. "Gecenin üçünde neden bu videoyu çektiğimi bilmiyorum, inan bana güzelim. Tutmayan uykumdan kalkıp aniden gelen isteğimi gerçekleştiriyorum şu an. Sanırım, düğün öncesi bir tek gelinler heyecanlı olmuyor!" diyerek kıkırdadı genç adam. Azra hasretle ekrana dokundu. Aniden ciddileşen yüz ifadesiyle söyleyeceklerine dikkat kesildi. "Azra'm, güzelim..." Genç adam derin bir nefes aldı devam etmeden önce. "Biliyorum, diyeceklerim sana saçma gelecek ama söylemezsem de içim rahat etmeyecek. Belki bu videoyu birlikte izler güleriz, belki de sen yalnız izlersin." Hıçkırdı kadın. "Bilemeyiz. Rabb'imin bizim için uygun gördüğü kaderi asla bilemeyiz. Bildiğim tek şey, bana bir şey olursa senin mahvolacağındır. Nereden biliyorsun diye sorma! Çünkü kendimden biliyorum. Sana bir şey olsaydı, ben de yaşamazdım. Şimdi güzelim, sana demek istediğim tek şey hayatını yaşa. Hayattaki tek yakının Selim amcayı üzme. Beni üzme." Dolu dolu gözlerle baktı ekrana Oğuz. "Ölürsem sakın benim için yıllarca yas tutma. Senin bebekleri ne kadar çok sevdiğini biliyorum, Azra'm. Evlen, güzelim. Hayatını yaşa ve beni mutlu et. Çünkü sen üzülürsen ben mezarımda asla rahat etmem. Seni çok seviyorum. Ölsem de seveceğim..."

Genç kadın omzunda hissettiği sıcak ele yasladı ıslak yanağını. Gülay Hanım güven verircesine omzunu sıktı kadının. Saçlarını okşadı sevgiyle.

"Babanı dinle, kızım. Evlen o adamla. Mutlu ol. Oğlum da mutlu olmanı istiyor." Sesi pürüzlü çıkmıştı. Video açıldığından beri

ağlıyordu demek. Kendisi gibi... Bir şey demeden ayağa kalktı ve kadına sarıldı. Gülay Hanım'ın kokusunu ciğerine çekince daha da içli ağlamaya başladı. Oğuz'un kokusuydu bu. Annesi de oğlu gibi kokuyordu.

"Sadece Oğuz için..." diye geçirdi içinden. O mutlu olursa beş senedir durmadan kanayan yarası kabuk bağlardı. Canının acısı dururdu en azından.

***

Azra, aynanın karşısında uzun zamandır siyah renkten başka bir renkte olan elbisesine bakıyordu. Elbise, belden aşağı bollaşan ve dizlerinin üstünde biten mor renk elbiseydi. Siyaha en yakın renklerden biriydi koyu mor. Saçlarını atkuyruğu toplamış, yüzüne gram makyaj yapmamıştı. Kendini kimseye beğendirmek gibi bir derdi yoktu sonuçta. Aşağı inerken misafirlerin geldiğini anlamıştı. Sesi gelen yöne, geniş hole doğru yürüdü. Babasının yanında durarak Mahir amcasıyla Mehlika teyzesini karşıladı yüzüne yerleştirdiği gülümsemeyle. Uzun zamandan beri ilk kez gülümsüyordu ve yadırgamadığını umuyordu. İnsanların önünde elektrik çarpmış gibi durmak istemiyordu çünkü.

Mehlika Hanım gülümseyerek samimi bir şekilde genç kadına sarıldı. "Nasılsın, kızım?"

"İyiyim, Mehlika teyze. Siz nasılsınız?"

"İyiyim kızım, çok şükür." Sesi anne şefkati barındırıyordu. Kadının içi ezildi o an. Anne özlemiyle tutuştu kalbi. Mehlika Hanım, kadını kendinden azıcık uzaklaştırarak baştan aşağı süzdü. "Büyümüş, güzelleşmişsin, kızım!"

"Teşekkür ederim, Mehlika teyze." Aldığı iltifatla yanaklarının kızarmasına engel olamamıştı.

Mahir Bey'le de selamlaştıktan sonra istemsizce kapıya baktı. Mahir Bey gülümseyerek, "Rahşan geç kalacağını söyledi, kızım," dedi.

Kendini belli etmenin verdiği utançla yanakları kızaran kadını daha fazla utandırmamak için hâl hatır sorarak yemek salonuna geçtiler. Yemekler yendikten sonra kahveler dağıtılırken kapı çaldı. Azra kahvesinden bir yudum alırken kapıya bakmadı bile.

"İyi akşamlar, Selim amca!"

Azra sese doğru da dönmedi. Aklında kurduğu planı evirip çevirirken düşüncelere dalmıştı.

Birkaç dakika sonra Rahşan ile bahçede yalnız kaldığında ona doğru dürüst bakmadı bile. İlgilenmiyordu çünkü. Onun gözleri de kalbi de Oğuz'a aitti. Ama Rahşan'ın kendisini dikkatle izlediğinin farkındaydı. Derin bir nefes alarak bakışlarını bahçe ışıklarına dikti.

"Benimle evlenmek istiyor musun Rahşan abi?" diye sordu. Çünkü yıllar önce Rahşan kendisine ilanıaşk ederken de ona böyle seslenmiş, adama haddini bildirmişti.

"Evet!" Rahşan'ın ciğerine çektiği soluk sinirli çıkmıştı dudaklarının arasından. *Abi* kelimesine bozulmuştu anlaşılan. "Bana *abi* demeyi kesersen sevinirim, Azra!"

"Ben başkasına âşığım!"

"Allah rahmet eylesin..."

"Hep onu seveceğim ben. Asla vazgeçmeyeceğim!"

"İstediğimde çok inatçı olabiliyorum, Azra!"

"Biz Oğuz'la birlikte olduk. Bakire değilim ben," dediğinde, Rahşan kaşlarını kaldırarak ona baktı. O da kafasını çevirerek kahverengiye çalan hazel gözlere sabitledi gözlerini.

"Bakire değilsin demek," diyen adama umutla baktı genç kadın.

Lütfen vazgeç! Evlenme benimle! Yaralarıyla baş başa bırak zavallı bedenimi!

2. BÖLÜM
"KÜLLERİNDEN DOĞAN AŞK"

Genç adam, kadının söylediklerini idrak ettiğinde gülümsedi. Demek bakire olmadığını söyleyerek kendisinden soğutacaktı onu. Kendisini o kadar mı sığ biri olarak görüyordu?

Yazık!

"Bakire değilsen de evleneceğim seninle, Azra. Çünkü ben de temiz değilim. Kalbimde sen varken bedenimi başka tenlerle kirlettim. Her türlü kabulümsün sen!"

Böyle bir cevap beklemediğini her hâlinden belli eden kadın şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Sen beni hâlâ seviyor olamazsın?"

"Hâlâ seviyorum!"

Adamın sesindeki aşkı soludu içi sızlayarak. Sevmesini istemiyordu. Ondan uzak durmasını istiyordu. Soğuk bir adamla nasıl baş edeceğini biliyordu ama seven bir kalbi kırmak istemiyordu. Çünkü kendisi de hâlâ çok seviyordu.

"Bir insan hele bir erkek uzun süre görmediği kadını sevemez. Doğaya aykırı bu." Sakin çıkan sesi ona inanmadığını bağırıyordu adamın yüzüne. Ne diyebilirdi ki? Haklıydı.

"Haklısın. Seni unuttuğumu sanmıştım. Hatta kalbimin bir iki kere başka aşka kucak açtığını da düşünmüştüm ama yanıldığımı seni görünce anladım, Azra." Adam kendisine anlaşılmaz ifadeyle bakıyordu.

"Nasıl?" diye sormaktan alamamıştı kendini.

Ender bulunan ve menekşeleri sevmesine sebep olan, mor menekşe rengini taşıyan güzel gözlerini kocaman açmış, kendisine bakıyordu. Gülümsedi adam. İlgisini çekmeyi başarmıştı demek. Güzel...

"Gözlerim gözlerine dokununca, ruhum seni hissedince kalbimin en ücra köşesine tozlanmaya bıraktığım aşkın silkinerek kendine geldi ve benimle alay eder gibi kalbimin ta orta yerine kuruluverdi arsızca. Sanki hep oradaymış gibi..." Hissettiklerini tam olarak anlatamasa da en azından küçük bir fikir oluşmasını sağlamıştı kadının zihninde.

Azra duyduklarından sonra uykudan uyanmış gibi irkildi. Titreyen ellerini saklamak için birbirine kenetledi parmaklarını.

"Bana âşık olmanı istemiyorum!" Azra kafasını salladı. Bu olamazdı. Olmamalıydı. Kafasını şiddetle yanlara salladığı için atkuyruğundan kurtulan birkaç tutam siyah teli kulağının arkasına sıkıştırmak isteyen adamın dokunuşunu yana kayarak engelledi. Eli havada kalan adam, tebessüm ederek kadına baktı.

"Benimle evlenmeyi neden kabul ettin, Azra?" diye sordu bakışlarını karanlık bahçeye çevirerek.

Azra ona baktı. Adamın yan profilden görünüşü etkileyiciydi. Kalbi Oğuz'a ait olmasaydı, sevebilirdi onu. Buna emindi.

"Çünkü Oğuz mutlu olmamı istiyor," dedi kısaca.

Rahşan soru sormadan kafasını salladı.

BİR HAFTA SONRA...

Genç kadın aynanın karşısında kendini inceliyordu. Üzerindeki elbise mükemmeldi. Çok ünlü bir tasarımcının ellerinden çıkmıştı ve tekti. Feriha Karaman gerçekten de güzel iş çıkarmıştı. Simsiyah saçlarını doğal dalga hâlinde salık bırakmış, mor menekşe renkli gözlerini ön plana çıkartacak sade bir makyaj yapılmıştı. Dışı çok güzel görünüyordu fakat içi mutlu değildi. Oğuz ile nişanlandığı zamanki Azra ile şimdiki Azra arasında dağlar kadar fark var-

dı. Oğuz'un nişanlısı Azra'nın yüzünde güller açıyor, gözlerinden mutluluk akıyordu. Rahşan'la nişanlanan Azra'nın yüzünde ise ipe giden mahkûm ifadesi vardı.

"Yüzün gülsün artık, bir tanem. Birazdan nişanlanıyorsun," dedi kuzeni ve tek arkadaşı Yasemin.

Azra aynadan bakışlarını çekerek kuzenine baktı. "İçimde kar liam var, Yasmin! Nasıl güleyim?" Donuk bakışları içini ürpertmişti Yasemin'in. "Duygularım can veriyor, kendi kanlarında boğuluyor lar!"

Yasemin tek kelime etmeden kuzeninin kolunu sıvazladı. Susa rak odadan çıktılar ve mutfağa girdiler. Birazdan damat tarafı gele cekti. Kahvelerin ikram edileceği fincanları hazırlayan yardımcıla Bedriye'nin onu görünce gözleri irileşti.

"Çok güzel olmuşsunuz, Azra Hanım!"

"Teşekkür ederim, Bedriye abla."

Birkaç saat sonra isteme töreni gerçekleşmiş, kadın içi kan ağlaya ağlaya *evet* demişti. Kahve ikram ederken, olanlardan haber siz akrabalar damadın tuzlu kahve ile imtihanını beklerken Rahşan, Azra'nın gözlerinin içine bakarak bitirdi kahvesini. Kahvesi tuzlu değildi, sade kahveydi. Ama oradaki insanlar tuzlu kahve içtiğini düşünerek gururla bakmışlardı ona.

Yüzükler takılıp kurdele kesilince el öpme, tebrikleri kabul etme merasimi başlamıştı. Misafirler teker teker giderken, Rahşan onunla yalnız kalmak için bahçeye davet edince Azra gönülsüzce kabul etmiş, arkasından gitmişti. Bahçeye çıktıklarında Rahşan kadına baktı. Mutsuzluğu, yüzünden kitap gibi okunuyordu.

"Nasılsın?" diye sordu kadını incelerken.

"İyiyim," dedi boğulur gibi. İyi değildi. Başka adamın yüzüğü parmağındayken iyi olmanın kıyısından bile geçemezdi. Yüzüğü parmağında oynatarak nişanlısına bakmaktan kaçınıyordu. Yüzük, boğazına geçirilmiş yağlı urgan gibi nefesini kesiyordu. Rahşan ellerini tutarak yüzüne bakmasını sağladı.

"Değilsin. Mutsuzsun, Azra!" dedi menekşe gözlerine dikkatle bakarak. "Şu an kendini *ona* ihanet ediyormuş gibi hissediyorsun. Bu da benim canımı yakıyor. Çünkü sen Oğuz'u ne kadar seviyorsan ben de seni o kadar seviyorum," dediğinde, Azra elini onun ellerinden çekti. *"BENİ SEVMENİ İSTEMİYORUM!"* diye bağırmak istese de kelimelerini yutmak için kendini zorladı.

"Ben eve gideyim. Çok yoruldum. Sana iyi geceler," dedi Azra ondan uzaklaşarak.

Rahşan kafasını salladı. Hazel rengi gözleri dalgalanmıştı. Anlamıştı ne demek istediğini. "İyi geceler, Azra!"

Genç kadın, oradan uzaklaşırken sırtında adamın bakışlarının gezindiğini hissediyordu. Derin nefes alarak, arkasına bakmadan eve girdi. Nezaket kurallarını çiğnediğini biliyordu ama elinde değildi. O adama iyi davranmak içinden gelmiyordu.

Nihayet sığınağına, odasına girdiğinde rahat nefes aldı. Üzerindekileri çıkarıp ılık bir banyo yaptı. Çıktıktan sonra saçlarını kurutup pijamalarını giyindi. Açık saçlarıyla uyumayı sevmediği için onları topladı. Yatağına girdikten sonra her gece yaptığı gibi komodinin çekmecesine uzandı ve açarak telefonu çıkardı. Ekran kilidini açarak ekran resmine baktı hasretle. Ne de güzel gülüyordu Oğuz! Ekrana dokunmayı bırakıp menüye girdi. Galeri bölümüne tıklayıp açılmasını bekledi. Açıldıktan sonra fotoğraflarını ve videolarını izleyerek ağlamaya başladı. Sonra beş senedir her gece olduğu gibi ağlayarak uykuya daldı.

Sabah gözlerini açtığında aklına gelen ilk şey parmağındaki yüzük oldu. Elini kaldırarak baktı. Bir iki hafta öncesine kadar Oğuz'un nişan yüzüğünün süslediği parmağı şimdi başka adamın yüzüğüne ev sahipliği yapıyordu. Kafasını çevirip perdesi çekilmiş pencereden gökyüzüne baktı.

"Umarım, oralarda bir yerlerde mutlusun, Oğuz. Ben hiç mutlu değilim çünkü!"

Söylenerek kalktı yataktan. İhtiyaçlarını giderip elini yüzünü yıkadı. Üstünü değiştirip kot pantolon ve gözlerinin renginde mor bluz giyindi. Aşağı inerek mutfağa girdi. Yasemin şarkı söyleyerek omlet yapıyordu. Keyfi yerinde olsaydı, gülümserdi gördüğü sahneye.

"Günaydın Yasmin!"

Kendisini fark eden kuzeni gülümsedi. Ona doğru gelerek yanaklarını öptü sulu sulu. Azra yüzünü buruşturarak yanaklarını sildi. Sevmediğini bildiği hâlde böyle yapıyordu hep.

"Günaydın kuzen. Geç otur, kahvaltı yapalım."

"Tamam."

Sandalyeyi çekerek oturdu. Tabağına koyduğu kahvaltılıkları yerken karşısındaki kadının ağzında büyük bir bakla olduğunu fark etmesi uzun sürmedi.

"Anlat," dedi Azra, kuzenine bakarak.

Yasemin diken üstünde oturmuş gibi yerinde kıpırdandı. "Dün nişandan sonra eve giderken birkaç serseri tarafından saldırıya uğradım!" dedi tek nefeste. Dinlerken içtiği çay Azra'nın boğazında kalmıştı. Yasemin telaşla ayağa kalkıp, sırtına vururken genç kadın öksürük krizine girmişti. Sakinleşip kendine geldikten sonra Yasemin yerine geçti. Azra ellerini masaya dayayarak kuzenine kötü kötü baktı.

"Dün gece saldırıya uğruyorsun ve ben şimdi öğreniyorum, öyle mi?" diye sorarken gözlerini kıstı Azra.

"Tam olarak saldırı değildi aslında. Girişimdi sadece," dedi hülyalı hülyalı.

Azra kaşlarını çattı. "Anlamadım?"

"Mavi gözlü kahramanım kurtardı beni!"

"Bakıyorum, bayağı etkilenmişiz mavi gözlü kahramandan?"

"Hayır." Hemen itiraz etti kadın. "Sadece yüzüne vuran sokak lambasının ışığı, mavi gözlerindeki yansıması tıpkı Kuzey Işıkları gibi büyüleyiciydi..." Ağzını açarak konuyu uzatmak isteyen kadının ağzına domates dilimi tıktı. "Kahvaltı edelim, menekşem!"

Bu, bir uyarıydı ve Azra bu uyarıyı dikkate alacaktı.

Şimdilik...

Kahvaltı ederken telefonuna gelen mesajla durdu. Telefonu alarak kilidini açtı ve gelen mesaja baktı. Gözlerini devirerek bezgince ofladı.

"Ne oldu?"

"Rahşan Bey mesaj atmış!" dediğinde, Yasemin heyecanla bakmaya başladı. "Bakma öyle. Buluşmak istiyor, beyefendi," dedi gözlerini devirerek.

"Ne güzel işte! Gitsene. Senin için de değişiklik olur. Mezarlık ev – ev mezarlık helak oldun, canımın içi."

"Gitmek istemiyorum! O adamı görmek istemiyorum!"

"Saçmalama! Ne demek görmek istemiyorum? Bir ay sonra düğün var! Karısı olacaksın o adamın!"

Gerçekler o an buzlu su gibi kafasından aşağı dökülürken Azra irkildi. Evlenmek demek birliktelik demekti. Oğuz'un öptüğü dudakları öpecekti kocası. Oğuz'un dokunmaya kıyamadığı, düğün gecesini sabırsızlıkla beklediği bedenine dokunacaktı.

Hayır!

Buna izin veremezdi. En kısa zamanda bu sorunu çözmeliydi. Şimdilik kahvaltısına devam edecekti. Öyle de yaptı.

"Kime diyorum ben, kızım? Bak ya kahvaltı yapıyor umursamadan!"

"Ne yapayım, kuzen?"

Yasemin ellerini havaya kaldırdı. "Pes! Vallahi pes!"

Kahvaltısını yapıp çok sevdiği kitaplarını görmeye kütüphaneye gitti. Seçtiği bir romanı alıp okuma koltuğuna oturdu. İki saat kafasını kaldırmadan kitap okuduğu için çalan telefonu boynunu tutulmaktan kurtardı. Ekrana baktığında aldığı nefesi burnundan verdi.

"Vazgeçmiyor bu adam!" diyerek yeşil ikonu kaydırdı. "Alo? Merhaba Rahşan! İşim vardı, o yüzden geri dönemedim sana. Yarın

buluşmak mı istiyorsun? Ya çok isterdim ama çok önemli bir işim var yarın. Evet. Tamam. Görüşürüz, Rahşan!" diyerek sahte samimiyetini bir kenara bırakarak elindeki telefonu sıktı. "Görüşmek istiyormuş aptal! Kendini benim bir şeyim zannetti bu herhâlde!" dedi sinirle. Telefonun kilidini aktifleştirmek için ekranını çevirince aramanın hâlâ devam ettiğini gördü. Elini ağzına kapatarak hemen kırmızı ikona dokundu.

3. BÖLÜM
"ACI ÇEKECEK"

Birkaç saniyelik suçluluk duygusunun ardından omuz silkerek okuduğu kitaba geri döndü. Telefonu kapatmadığı için suçlu olan oydu. Kitabın büyüsüne kapılarak nişanlısını anında unutmuştu. Arada sayfayı çevirirken gözüne takılan nişan yüzüğü olmasa hiç gelmeyecekti aklına. Yüzüğe bakarak hırsla çekti onu parmağından. Yere fırlatacakken, vazgeçip cebine koydu. İlk günden *yüzüğü kaybettim* derse dikkat çekerdi. Yüzünü buruşturdu. Yüzükten kurtulunca prangalarından kurtulmuş mahkûm gibi özgür hissetmişti kendini.

"Biraz zaman geçtikten sonra kaybederim şu teneke parçasını!" dedi acımasızca. Hâlbuki Rahşan'ın onu ne kadar özenle seçtiğini biliyordu. Kendisini seven bir adama saygısızlık yaptığını bile bile çıkarmıştı o yüzüğü parmağından. O adamı hatırlatacak bir şey kalmadığına göre artık gönül rahatlığıyla kitabına devam edebilirdi. Öyle de yaptı.

Birkaç saat sonra Bedriye onu yemeğe çağırınca çıkmıştı kütüphaneden. Yemeğini yemiş, odasına geçmişti. Dişlerini fırçalayıp pijamalarını giyerek yatağa yattı. Sırtüstü yatarak tavanı izlemeye başladı. En son konuşmalarından beri Rahşan onu hiç aramamıştı. Bu iyiydi. Ne sesini duymak ne de yüzünü görmek istiyordu onun. Aklına gelen adamla yüzünü buruşturdu. Kendini hemen yarın ya-

pacağı ziyarete odakladı hızla. Gözlerini kapatırken aklı ve kalbi toprağın en derininde yatan adamın yanındaydı.

***

"Yine Oğuz'a mı gidiyorsun, kuzen?" diyen Yasemin'e bakıp siyah şalını omzuna atarken. Cevabı biliyordu. Neden soruyordu ki? Saçlarını toplarken Yasemin'in gözleri kadının ellerine takıldı. Kaşlarını çatarak kuzeninin saçlarını toplayan ellerini yakaladı.

"Yüzüğün nerede, Azra?" diye sordu merakla.

Azra konuşmadan işaret parmağını çalışma masasına doğru çevirdi.

"Yüzüğü kalemliğe mi koydun?"

Sesinden şaşkınlığı belli oluyordu. Azra kayıtsızca omuz silkti.

"Layık olduğu yer orası!"

"Çok merak ediyorum, neden onunla evleniyorsun, kuzen?" Ağzını açmak isteyen kadını, elini kaldırarak susturdu. "Sakın Oğuz deme! O sadece ilk sebep. Neden seni seven adama bu kadar kötü davranıyorsun?"

"Çünkü benim sevdiğim adam kara toprağa karıştı. Çünkü beni seven adam bir yıldız gibi kaydı ellerimden. Onun yaşayıp da beni sevmesi sinirlerime dokunuyor!"

Yasemin duyduklarına inanamadı. Şu an karşısında delirmiş gibi konuşan kadın onun can dostu, kuzeni olamazdı.

"Oğuz'un ölümü onun suçu değil, Azra!"

"Umurumda değil!" dedi hiddetle. "Beni seviyor ya da sevmiyor, ilgilenmiyorum. Tek istediğim onun acı çekmesi. Ve o adam acı çekecek, Yasmin!"

Yasemin hızla kuzeninin yanına geldi ve ellerini tuttu. "Oğuz öldü, Azra! Ve onun ölümü kimsenin suçu değildi! Kazaydı!" Kuzeninin gözlerinden yaş damlayınca, kendine çekerek sıkıca sarıldı. Sırtını sıvazlayarak, "Anneannem hep *her şerde bir hayır vardır* derdi. O an bizim için felaket gibi görünen şey aslında hayrımıza olan şeydir. Belki şu an bana kızacaksın ama başına gelen olayın senin hayrınadır bence," dedi.

Azra hırsla kuzeninden uzaklaştı. "Oğuz'un ölümü hayır mı benim için? Bunu mu demek istiyorsun, Yasmin?" dedi öfkeyle. "Benim canım yandı be! Âşık olduğum adam öldü. Öyle böyle değil, YANARAK CAN VERDİ!" diye bağırdı sona doğru.

Yasemin, kuzeninin yıllardır içinde tuttuklarının şimdi patlak verdiğini görüyordu. Oğuz öldüğünde bile sessizce bakıp gözyaşlarını içine akıtan Azra, volkan gibi patlayarak etrafındakileri lavlarına katıp götürecekti. Ve ne yazık ki şu an etrafında olan tek kişi Rahşan'dı ve Yasemin, o adam için çoktan üzülmeye başlamıştı.

"Oğuz o kazada hayatını, ben ise kalbimi kaybettim..." Yanaklarını silerek soğuk hâline geri döndü yavaş yavaş. Boynundan düşürdüğü şalı alarak titreyen elleriyle yerine taktı.

"Azra'm..." diyen Yasemin'i elini kaldırarak susturdu.

"Ben Oğuz'a gidiyorum," diyerek kestirip attı. Çantasını alarak odadan çıkmak üzere kapıyı açtı. Arkasından duyduğu sesle durakladı.

"Doğru söylediğimi biliyorsun ve şu an kaçıyorsun, Azra!"

Devam etmesine izin vermeden kapıyı kapatarak dışarı attı kendini. Aşağı inerek evden çıktı. Mutfağa girerek çay içen şoförü Hasan'a baktı.

Hasan bardağı tabağına bırakarak sol kolundaki saate baktı. Kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Arabayı garajdan çıkarayım ben, Azra Hanım," dedi hem şaşkın hem saygılı ses tonuyla. Nişanlandıktan sonra ziyaretlerini azaltacağını düşündüğü için şaşırmıştı Hasan.

Beyaz mezar taşında yazan isme baktı dolu dolu gözlerle.

Oğuz Toraman...

Parmak uçlarını dolaştırdı isminin üzerinde. Kırptığı gözlerinden yanaklarına süzülen yaşları silmeye tenezzül etmedi bile. Nasıl

olsa yerine yenileri gelecekti. Yaşlı gözlerle kafasını kaldırıp gök-
yüzüne baktı. Yüzüne vuran rüzgâr yanaklarını üşütüyordu. Ruhu
donmuştu onun! Yanakları üşüse kaç yazardı? Ilık bir mayıs günün-
de ruhu can çekişmiş, sevdiği adam mezara girince onunla birlikte
soğuk toprağa teslim olmuş, milim milim donmuştu.

"Sevgilim..." dedi titrek sesle. "Ben çok kötüyüm. Canım yan-
dığı için can yakmak istiyorum. Bana *mutlu ol* dedin. Ama ben mut-
lu değilim ki!" Hıçkırdı acıyla. Adamın mezarına ektiği çiçekleri
okşadı otomatik hareketlerle. "Nişanlım beni seviyor ama bende ona
verecek bir kalp yok. Sen yanarken benim kalbim buz tuttu. Senden
başka kimse girsin istemiyorum o kalbe. Senin o!"

Konuşurken aniden esen sert rüzgâr başındaki şalı çekerek on-
dan uzağa uçurdu. Şalın nereye düştüğünü görmek için arkasına dö-
nünce uzaktan kendisini izleyen nişanlısını gördü. Adam, eğilerek
şalı aldı ve temkinli adımlarla kendisine doğru yürüdü. Onu tepki-
sizce hatta biraz sinirle izleyen kadına doğru eğilerek eşsiz siyahlık-
taki saçlarına şalı örttü.

"Senin burada ne işin var?" diye sordu ruhundaki buz kırıntıla-
rından sesine serpiştirerek. O görmese de adam irkilmişti.

"Seni merak ettim."

Azra mezara doğru dönerek gözlerini devirdi. Dediklerini duy-
muş muydu acaba? Duymuşsa da umurunda değildi. İyi olurdu duy-
ması. Seven kalbi umut ediyorsa o umudu öldürmeliydi şimdiden.

"İyiyim ben."

"İyi görünmüyorsun ama. Seni bekleyeyim mi?"

Gözlerini kapatıp sabır çekti içinden. Terslemek istese de zaten
iki, üç kere yakalanmıştı ona. Uzatmadı. Başındaki şalı düzeltti.

"Olur, bekle!"

Rahşan ona özel alan tanıyarak yanından uzaklaştı. Az önce
söylediklerini ve telefonda söylediklerini de duymuştu ama yüzüne
vurmamıştı. İstenmediğini biliyordu. Sevdiği kadının yaralı kalbi-
ni hemen iyileştiremeyeceğini de biliyordu. O yüzden ne yaparsa
yapsın, hoş görecekti. Ağzından çıkan her kelime kalbini yaralasa

da sesini çıkarmayacaktı. Biliyordu ki, amaca giden yol sabırdan
geçiyordu. Sabredecekti o da. Duygularını belli etmeyecekti.

Aşkı hariç...

Aşk öyle bir histi ki saklamak istediğinde dışarı vurmak için
inat ediyordu. Kendi hâline bırakarak kalbini sadece aşkın yönetme-
sine izin verecekti.

Sonunda sevdiği kadının buzdan kalbini ısıtacaktı. Yaralarını
iyileştirecek, sevgiyle saracaktı. Yavaş adımlarla arabasına doğru
yürüdü. Kapıyı açarak sürücü koltuğuna bindi. Kavradığı direksi-
yonu parmakları ritimle dövmeye başladı. Birkaç dakika sonra yan
kapı açıldı. Azra arabaya binmişti. Varlığıyla kalbini şenlendiren ka-
dın şimdi de yanında oturuyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu onun yüzüne bakmadan. Ya-
naklarını kuruladıktan sonra saçlarını açıp yeniden topladı. Kafasını
çevirip yanındaki adama baksaydı, hazel renkli gözlerindeki yoğun
aşkı görebilirdi.

"Gidince göreceksin."

Sürpriz yapmak istiyordu demek. Ne yaparsa yapsın, umurunda
değildi zaten. Nereye gideceklerse bir an önce gidip birkaç dakika
oturduktan sonra evine dönmek istiyordu.

Yarım saat sonra araba durduğunda kafasını elindeki telefondan
kaldırdı. Nereye geldiklerine baktı. Gördüğü mekân ile acılı kalbi
göğsünde büzüşürken elindeki telefonu sıktı.

"Geldik," diyerek kendisine gülümseyen adama baktı. Öfke ka-
rışmış acısını, menekşelerine yansıtmış, nişanlısına dikmişti.

"Buraya mı geldik?" diye soran kadına baktı Rahşan. Anlama-
mıştı sorusunu.

"Evet. Çok güzel bir kafe. Sıcak ve kaliteli. İçini görünce seve-
ceksin. Garanti ediyorum bak. Kahveleri ve tatlıları muhteşem. Bir
sene önce keşfettim burayı ve vakit buldukça geliyorum. Bugün de
seninle gelmek istedim. Umarım seversin."

Kafeyi kendisine beğendirmek isteyen adamın çabalarını izledi.
Öyle heyecanlı anlatıyordu ki... Gülmek istedi. O, bu kafenin içini,

dışını her şeyini biliyordu. Kadının en özel, en güzel anılarını saklıyordu bu kafe.

"Gidelim, Rahşan!" dedi keskin sesle.

"Neden? Beğenmedin mi?"

"Ben burayı beş sene önce *sevdiğim* adamla keşfettim. Onun buradaki anılarını seninle kirletmeye niyetim yok!" Ona düşmanca bakış atarak bakışlarını yola çevirdi.

Kırılan kalbine rağmen gülümsedi genç adam. Onun burada anılarının olduğunu bilmiyordu ki... Böyle kırıcı olmasına gerek yoktu. Geçen sene Gökhan ile geldiğinde çok sevmiş, vakit bulduk-ça gelmeye başlamıştı. Bugün onu buraya getirerek güzel gün geçirmesini sağlamak istemişti. Bilerek yapmamıştı yani.

"Başka yere gidelim mi?" Bir umut fikrini değişmesini ummuştu.

"Hayır. Eve gidelim!" Adamın tepkisiz kalması artık sinirlerine dokunmaya başlıyordu. Her ne yaparsa sineye çekecekmiş gibi görünüyordu. Adam öyle davranınca daha çok kırmak, dökmek istiyordu.

"Peki," diyerek arabayı çalıştırdı. Yanında oturan mutsuz ve huysuz kadına baktı bakışlarındaki incinmişliği saklayarak. Ne ummuş ne bulmuştu bugün. İç geçirerek yola odaklandı. Yol sessiz geçmişti. Her ikisi de iç dünyalarına dalmış, farklı acılarla boğuşmuşlardı. Kadın, geçmişin acısına takılarak yanındaki adamın kalbine yeni çentikler attığının farkında değildi. İçi ağzına kadar kendi aşkıyla dolu olan kalbi delik deşik ederek, aşkının damla damla süzülüp yok olduğunun çok sonra farkına varacaktı.

Elindeki telefon titreyince gelen mesaja baktı kadın. Yasemin yazmıştı. Cevap vermedi. Ona kızgındı. Ama en çok kendine kızgındı can dostuna bağırdığı için. Ona cevap vermedi ama beş yıl önce yazılan mesajlara girdi. Sevdiği adamın attığı mesajları hâlâ saklıyordu. Yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle okudu artık ezbere bildiği mesajları. Mesajlara ve onların canlandırdığı anılara o kadar

dalmıştı ki arabanın durduğunu Rahşan'ın ona seslenmesinden sonra fark etmişti.

"Geldik," dediğinde kafasını kaldırıp baktı. Gözlerini zorlayan yaşlar göz kapaklarını kırpınca yanaklarına süzüldü. Baktığı yerde evini görmeyi beklerken onun yerine deniz sahili ilişti gözlerine. Kaşlarını çatarak yanındaki adama baktı.

"Evime götürecektin beni."

Yüzünden hiçbir duygusu anlaşılmayan adam sahile baktı ilgiyle. Azra sinirlerini kontrol altına almak için derin bir nefes aldı.

"Götüreceğim ama önce balık ekmek yiyelim. Buranın balık ekmekleri harikadır," diyerek nişanlısının yüzünü izledi kalbindeki aşkı hazel gözlerine yansıtarak.

Azra kafasını çevirdi sahile doğru. Onun gözlerinde gördüğü aşka değil; kırgınlığa, kızgınlığa, hayal kırıklığına ihtiyacı vardı. En çok da canının yanmasını istiyordu. İçinde bir yerlerde onun hata yaptığını bağıran güçlü bir ses vardı ama Azra o sese kulaklarını kapatmıştı. Çünkü hata yaptığını kendi de biliyordu ama uzun zamandır içinde mesken edinmiş yakıcı hisleri dışa vurmak için can atıyordu.

"Aç değilim!"

Yalandı. Açlıktan ölüyordu. Sabah da bir şey yememişti. Öğleni geçiyordu şimdi. Rahşan gülümsedi ve ona doğru eğilip, avuçlarını bastırarak yanaklarını kuruladı. İkisi de donmuştu o an. Rahşan çok yakınında duran dudaklara baktı. Yüzündeki tebessüm hızla kaybolurken seslice yutkunmuştu. Pembe, dolgun, iştah açıcı dudaklar içindeki aşkın yanına tutkuyu da katmıştı. Onların tadına bakmak gibi güçlü bir istek vurdu gönlünün kıyısına. Az ötede duran dudakların tadına bakmamak için ateşe değmiş gibi hızla geri çekildi.

Azra az önce yaşananlara anlam veremese de adamdan yayılan nefis kokuyu duyumsamıştı. Tenine dokunan sıcak avuçlar ve o koku, kalp ritmini hızlandırmış, içine korku salmıştı. Onun kalbine Oğuz'dan başkası giremezdi. Rahşan Altay kocası olacaksa bile ona

karşı bir şeyler hissedemezdi. Sevmek bir yana hoşlanmamıştı bile. Bu, Oğuz'a büyük ihanet olurdu.

"Bir daha bana izinsiz dokunmanı istemiyorum!" dedi katı sesle. Kafasını çevirip yanındaki adama baktı. Yine teşkislerdi. Ama onu duyduğunu biliyordu.

"Haydi, gidelim ve balıklarımızı yiyelim," dedi adamı konuşa dağıtarak.

Kadın sonunda pes etmişti. O balıkları yiyecekti. Uzun zamandır balık çekiyordu zaten canı. İyi olmuştu gelmeleri. Arabadan indikten sonra güzel lokantaların birine gittiler. İki balık ekmek aparişi etikten sonra beklemeye başladılar. Azra bakışlarını denize çevirdi. Bugün biraz hırçındı. Tıpkı kendisi gibi... Denizi seviyordu. Tekne gezilerine bayılıyordu ama Oğuz'u deniz tutuğu için birlikte hiç açılmamışlardı. Birkaç kere Yasemin ve babasıyla gitmişlerdi ama sevdiği adamla gitmeyi çok istemişti.

"Onu izlerken rahatlıyorum." Kaşlarını çatarak adama baktı. Anlamamıştı. Kimi izlerken rahatlıyordu? Bakışlarını onu çevirdiğinde denize baktığını gördü. Rahşan onu hissetmiş gibi denizin mavisini alan hazel gözlerini kadına çevirdi. "Bir gün seninle tekneturuna çıkalım mı? Tabii istersen..."

İsterim tabii dememek için dilini ısırdı. Oğuz'la yapmadığı şeyi onunla yapmak istemiyordu. Yapmayacaktı. Neyse ki ona cevap vermeden balık ekmekleri ve içecekleri gelmişti. Sessiz geçirmiş öğle yemeklerini yediler. Yemek bittikten sonra Rahşan hesabı ödedi. Ellerini yıkadıktan sonra onun yanına gelen kadın gülümsedi.

"Artık evine götürebilirim seni. Gidelim mi?"

"Gidelim. Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Balıklar lezzetliydi."

"Rica ederim."

Adamın yüzünde yürek hoplatan bir gülümseme peyda oldu. Kadın uz kalsın, ona karşılık verecekti. Kalbi sıkışınca anlamıştı adamın onun için büyük tehlike arz ettiğini.

***

Evin önünde arabadan inmek için hamle yapan kadını adamın sesi durdurdu.

"Azra?"

"Efendim?"

"Gelecek sefer yüzüğünü takmayı unutma lütfen!" dediğinde bakışlarını yüzüksüz parmağına indirdi. İfadesiz suratına baktı birkaç saniye.

"Daha alışamadım," diye geveledi ağzının içinde.

Rahşan kafasını salladı. "Görüşürüz, Azra," diyerek inmesine müsaade etti.

"Görüşürüz."

Nişanlısı arabadan indikten sonra arkasından baktı kırgın gözlerle. Yüzüğünü bilerek takmadığını anlamıştı elbette ama kendini aptal yerine koyarak anlamamış gibi davranmayı seçmişti. Asla incindiğini veya üzüldüğünü belli etmeyecekti. Çünkü onun vicdan yaparak davranmasını değil, içinden geldiği gibi davranmasını istiyordu. Daha ilk gördüğü gün anlamıştı içindeki bastırılmışlıkları. Menekşe gözleri ele vermişti onu.

Azra eve girdikten sonra arabayı çalıştırıp şirkete doğru sürdü Rahşan. Arabayı otoparka park edip şirkete girdi. Bugün işi çoktu. Büyük bir binanın dekorasyon işlerini almışlardı ve mimarlarının sunumlarını izleyecekti. Sol kolundaki saate baktığında toplantıya yirmi dakika kaldığını gördü. Hazırlanacak zamanı vardı. Odasına giterek ceketini çıkardı ve köşede duran dilsiz uşağa astı. Sıkıntıyla oflayarak parmaklarını kahverengi saçlarına geçirdi. Onun yanındayken hislerini buz küpüne çevirip saklayabiliyordu ama o yokken buz küpü çözülerek kaynıyor, içini yakıyordu. Sevdiği tarafında

sevilmemek can yakıcıydı. Öfkesine yenilip bugüne kadar yapma-
dığı şeyi yaptı o an. Toplantı masasının etrafına konumlandırılmış
sandalyelerden birine tekme savurarak devrilmesini sağladı.

"Rahşan Bey?" diyen sekreterine döndü. Kendisine endişeyle
bakıyordu.

"Söyle Simay?"

"Bir şey mi oldu?"

"Hayır!" diye tersledi onu. Simay irkilerek bir adım geri attı.
İlk defa böyle davrandığı için kadının şaşırması normaldi. Gözlerini
kapatarak birkaç saniye bekledi. İçindeki karmaşa başkalarına kabe
davranması için bahane değildi. "Özür dilerim, Simay. Biraz gergi-
nim bugün. Ne diyecektin sen?"

"Önemli değil, Rahşan Bey. Bir şey içer misiniz diye soracak-
tım," dedi gülümseyerek. Gülümsemesi içtendi ve affedildiğini his-
setmişti adam.

"Filtre kahve getir bana."

"Hemen geliyor!"

Simay çıktıktan sonra kendini koltuğuna attı. Daha iki gündü
nişanlandıkları. Hemen koyuvermemeliydi kendini. Güçlü durma-
lıydı. O kalbi istiyorsa eğer dayanmalıydı.

"Kuzen, senin Karadeniz'de gemilerin mi vardı? Şu an gemileri
batmış biri gibi gam deryasına batmışsın!"

İçeri ne zaman girdiğini fark etmediği kuzenine baktı gözleri-
ni açarak. "Esprilerin beni benden alıyor, kuzen!" diye homurdandı
yerinde dikleşerek.

Kerem gülerek masanın karşısındaki koltuğa attı kendini. "Ka-
bul et, soğuk duş etkisi yapıyor. Kendine geliyorsun hemen."

Genç adam, karşısındaki keyifli kuzeninin yakışıklı suratına
vurmamak için kendini zor tutmuştu.

"Neden bu hâldesin, kardeşim?" diye sordu Kerem. Anında
ciddileşmişti. Rahşan çok nadir üzgün olurdu ama son bir haftadır
sık sık üzgün olmaya başlamıştı. Rahşan cevap vermedi. Zaten Ke-
rem'in de cevaba ihtiyacı yoktu. "Yine Azra!" diye tısladı öfkeyle.

"Alışacak bana, kardeşim. Sadece zamana ihtiyacı var."

Kuzeni yine Pollyanna[1] tarafından kalkmıştı anlaşılan. Nişanda
kadının bakışlarını görmüştü. Alışmak onun için söz konusu bile de-
ğildi. Zavallı kuzeni çok çekecekti o kadından. Haberi yoktu sadece.

"Amcam nasıl? Sağlığı sıhhati yerinde mi?" diye sordu başka
konuya atlayarak.

"Borç meselesi kapandığı için iyi. Ama bu sefer de bana karşı
mahcup. Son zamanlar gözlerime bile bakamıyor."

Babasının son zamanlardaki hâli gözünün önünde canlanınca
Rahşan'ın canı sıkılmıştı. Bu akşam babasıyla buluşup konuşsaydı,
iyi ederdi. Onu üzgün görmek istemiyordu. Hem o borç sayesinde
sevdiği kadınla evlenecekti.

"Konuş bence de, kardeşim. Kendini suçlamayı bıraksın. Karlar
Kraliçesi'nin esareti altına kendi isteğinle girdiğini söyle ona," dedi
gözlerini devirerek.

Rahşan, karşısında kendisiyle dalga geçen adama gözlerini kı-
sarak baktı. "Kerem!" diye uyarsa da sesi pek ciddi değildi. Kuzeni-
nin haklı olduğunu biliyordu çünkü.

Kerem ona bir şey diyemeden telefonu çalmıştı. Cebinden tele-
fonu çıkarıp ekranına baktı. Oflayarak cevapladı gelen çağrıyı.

"Ne istiyorsun, Rana? Hayır, alamazsın! Mahkemenin izin ver-
diği günlerde görebilirsin ancak!" diyerek kapattı telefonu. Kadın
konuşurken kapatmıştı yüzüne telefonu. Orta sehpaya fırlattığı tele-
fon büyük gürültüye sebep olurken Kerem öfkeyle yüzünü ovaladı.

Rahşan yerinden kalkarak onun yanına geldi. Kuzeninin hâli iyi
değildi. Elini omzuna koyarak sıktı destek verircesine. "Ne istiyor,
abi?" Onun da sesi öfkeli çıkmıştı.

"Yusuf'u almak istiyor kreşten. Anne oğul akşama kadar zaman
geçirmek istiyormuş. Çok özlemişmiş oğlunu. Bla bla bla... Bir de
titrek sesle konuşması yok mu?" derken saçlarını çekiştirdi. "Deli
oluyorum! İçindeki şeytanla tanışmamış olsaydım, kanabilirdim o

1 Pollyanna: Eleanor H. Porter tarafından yazılmış çocuk edebiyatının klasiklerin-
den kabul edilen kitaptır. Kitabın ana kahramanı olan Pollyanna aynı zamanda çok
iyimser kişilere takılan bir ad olmuştur.

ses tonuna ama geçti o günler artık, kardeşim. Maymun gözünü açtı bir sene önce!" Sesindeki kin, nefret elini uzatsa tutacağı kadar yoğundu.

"Belki gerçekten oğluyla vakit geçirmek istiyor," diyen kuzenine inanmaz bakışlarla baktı. Bu kadar iyi niyet bünyeye zararlı. Pollyanna bu adamı görse oturur, utandığından ağlardı.

"O kaltağın niyetini bilmiyormuş gibi konuşma, kardeşim!"

"Oğlunun annesine kaltak demen doğru değil, abi. Neticede Yusuf'um, annesinin ne kadar sinsi ve kötü kalpli olduğunu bilmiyor. Annesine öyle söylediğini duyarsa Rana'nın ekmeğine yağ sürersin sadece."

Şimdi de Kerem utandığından oturup ağlamak istiyordu. Haklıydı. Sonuna kadar hem de. Eğer oğlunu yanında istiyorsa annesi için tek kötü söz söylememesi, tek kötü hareket etmemesi lazımdı.

Simay, filtre kahveyle içeri girdiğinde konu kapanmıştı. Biraz geç geldiği için mahcup bir gülümsemeyle patronuna bakan genç kadın masanın önünde durdu. Unuttuğu kahveyi gördüğünde ilgiyle kaşlarını çattı genç adam. Simay, Rahşan Bey'in filtre kahvesini, Kerem Bey'in ise sade Türk kahvesini önlerine bıraktı.

"Özür dilerim, efendim. Ali kreşte yine kavga etmiş. Öğretmenleri beni arayınca hemen gittim. O yüzden kahveleriniz gecikti."

Ali, yaramazlığıyla şirketin çalışan anneler için kurduğu kreşte nam salmıştı. O yüzden Simay orayı sık sık ziyaret ediyordu.

"Tamam, Simay özrün kabul edildi. İşinin başına dön," dedi tebessümle kapıyı göstererek. "Toplantıyı bize hatırlat lütfen."

"Peki, Rahşan Bey!"

Kuzeni ile biraz daha sohbet ettikten sonra Simay'ın hatırlatmasıyla toplantıya girdiler. Şirketin patronu ve başmimarı da geldikten sonra toplantı başlamış ve çok verimli geçmişti. Genç adam toplantıdan çıktıktan sonra odasına geri döndü.

Rahatsız edilmemek için odasında bıraktığı cep telefonunu aldı. Ekran kilidini açtığında birkaç cevapsız arama olduğunu gördü.

Arayan kişi şaşırmasına neden olmuştu. Selim Ateşdağlı neden onu üç kere aramıştı ki?

İsmine dokunacağı sırada kapı açıldı. Gelenin kim olduğuna bakmak için arkasına döndü.

"Selim Bey?"

Selim Bey ciddi ifadesiyle damadına doğru yürüdü. Elini uzatarak selamlaştı. Rahşan, tek kelime etmeden onunla selamlaştıktan sonra oturması için masanın karşısındaki demin kuzeninin oturduğu koltuğu gösterdi. Kendisi de onun karşısına geçti. Neden geldiğini deli gibi merak etse de ilk onun konuşmasını bekledi. Selim Bey elindeki çantasını ortadaki sehpaya bıraktı. Kendisini merakla izleyen adama baktı.

"Seninle bazı şeyleri konuşmam lazım, oğlum," dedi tok sesiyle.

"Sizi dinliyorum, efendim," dedi saygıyla.

Damadının kendisine karşı gösterdiği saygı hoşuna gitmişti adamın. Eğilerek çantasını açtı ve içinden kâğıtları çıkardı. Başlığına bakarak okudu ve genç adama uzattı.

"Bu ne?"

"Sözleşme. Oku lütfen!"

Rahşan, kayınpederini dinleyerek sözleşmeyi okumaya başladı. Okudukça bazı yerlerde kaşları çatılıyor, bazı yerlerde istihza ile gülüyordu. Bitirdiğinde sözleşmeyi masaya bıraktı. Yüzünde şaşırdığına dair yoğun izler taşıyordu.

"Azra bu şartları okudu mu?"

"Okudu ve kabul etti."

"Buradaki şartlardan biri evlilik süresi en az beş yıl sürecek olması. Kabul etti mi?"

"Evet."

"Peki, beş yıl içinde en az bir çocuk şartına da mı itiraz etmedi?"

"Etti tabii. Ama ya bir çocuk şartını kabul edersin ya da o sayı üçe çıkar dedim. Öyle kabul etti."

"Ama bu tehdit resmen!"

Gülümsedi Selim Bey. Dirseklerini dizlerine dayayarak damadına doğru eğildi. "Ben bir iş adamıyım, oğlum. İşimi garantiye almam lazım. Ayrıca kötü bir niyetim yok. Tek isteğim öldükten sonra bir vârisimin olması, Rahşan. İkimiz de biliyoruz ki Azra hâlâ rahmetli nişanlısına âşık. Senden hoşlanmaya başladıkça kendinden nefret edecek ve boşanacak. Bir daha asla onun kalbini kazanmak gibi bir şansın olmayacak."

Kahretsin ki adam haklıydı ve bu şartları kabul etmekten başka şansı yoktu. Belki şu an bencillik ediyordu ama o kadını istiyordu ve beş sene gibi bir sürede kalbini ele geçireceğine inanıyordu.

"Kabul ediyor musun oğlum?" diye Selim Bey sorunca elindeki sözleşmeye baktı. Kendine düşünmeye fırsat vermeden kalemi aldı ve isminin altına imzasını attı. Sözleşmeyi Selim Bey'e uzattı daha sonra. Selim Bey, memnun tebessümle sözleşmeyi çantaya koydu ve ayağa kalktı. O kalkınca Rahşan da kalktı. Kendisine uzatılan eli sıktı genç adam.

"En iyi kararı verdiğine emin olabilirsin, oğlum."

"İnşallah efendim."

"Bana Selim amca dersen sevinirim, oğlum."

"Peki, Selim amca."

"Görüşürüz, oğlum."

"Görüşürüz, Selim amca."

Kayınpederi gittikten sonra yerine geçerek bir süre düşündü. Az önce yaptığı şey yanlış mıydı, doğru muydu bilmiyordu ama nedensizce mutlu olmuştu.

***

Sözleşmeyi imzaladıktan iki hafta sonra sade nikâh yapmaya karar vermişlerdi. Rahşan *"Şaşaalı bir düğün yapalım,"* dediğinde Azra kati itiraz etmiş, *"Yaparsan düğünden kaçarım!"* demişti. Az sonra evli bir adam olacaktı. Sevdiği kadınla evlenecek, kalbini kazanmaya çalışacaktı. Dışarıya baktığı pencerenin camlarında yansıyan görüntüsü hoştu. Üzerindeki özel dikim siyah takım elbisesiyle şık bir görünüm yakalamıştı.

"Ciddi ciddi Karlar Kraliçesi ile evleniyorsun," diyen Kerem'e baktı arkasına dönerek. Kendisine dalga geçen yüz ifadesiyle bakan kuzeninin mavi gözleri acıyarak bakıyordu.

"Kerem!" dedi pek ciddi olmayan sesiyle. Şimdi ne dese adam ikna olmamakla birlikte anlamayacaktı kendisini. Fakat yanıldığı nokta vardı. Kerem onu en iyi anlayan kişiydi. Çünkü Kerem de kendisini değil, parasını seven bir kadınla evlenmiş, yıllarca onu kendisine âşık etmek için uğraşmıştı. Sonu hüsranla biten evliliğinin aynısının can dostu ve kuzeninin başına gelmesini istemiyordu. Kerem, içindeki sıkıntıları ve şüpheleri bir kenara iterek gülümsedi ve kuzenine sıkıca sarıldı. Sırtına vurarak, "Mutluluklar dilerim, kardeşim!" diyerek tebrik etti onu.

"Sağ ol, abi."

İki adam birbirlerinden ayrıldığında odaya fırtına gibi dalan küçük bedene baktılar.

"Raaşan amca!" dedi ve kollarını açarak kendisini kucağına almasını bekledi. Rahşan onu bekletmeden aşağı eğildi ve küçük yaramazını kucağına aldı.

"Yusuf'um…" Tatlı yanaklarını öperken Yusuf kollarını adamın boynuna sıkıca sarmıştı. Genç adam, küçük bedenin mis kokusuyla kendinden geçerken boynuna öpücüklerini sıralıyordu bu sefer. Yusuf çırpınarak amcasının kollarından kurtulmaya çalışıyor, kahkahalarla gülüyordu.

"Raaşan... Amcaaa!" dedi nefes nefese.

Kerem, oğlunu ve kuzenini hafif tebessümle izliyordu.

"Kardeşim, yere indir onu. Üzerini kırıştırıyor."

"Paşama feda olsun!"

"Üzerinde ayakkabı izleri ve kırışıklıkla millet içine çıkınca ill-
receğim seni ben!"

Hâlâ küçük paşasını öperek kendinden geçen Rahşan, "Hüp-
diyerek geçiştirdi kuzenini. O sırada çalan kapı dikkatlerini çekmiş-
ti. Rahşan, Yusuf'u yere indirerek elini tuttu.

"Gel," dedi sakin sesle. Kapı önündeki kişi iznini aldıktan sonra
kapıyı yavaşça ittirerek açtı.

"Azra hazır, Rahşan!"

"Tamam, Yasemin. Geliyorum şimdi," diyerek heyecanla ka-
zenine baktı genç adam. Kerem, kadın daha dönemeden salisetik
zaman diliminde gözlerini devirmişti kuzenine.

Yasemin onun baktığı yönü takip ederek uzun boylu, iri yapılı,
sert görünüşlü bir adama takıldı. Mavinin en koyu tonuna ev sahip-
liği yapan gözleri anlayamadığı duygularla parlıyordu. Kalbi hız-
la atarken o gece kendisini kurtaran mavi gözlü kahramanı aklına
gelmişti. Neden böyle hissetmişti ki? Bilmiyordu. Ama bildiği şey
adamın etrafına yaydığı enerji insanı esiri yapıyor, büyülüyordu.

Kerem, karşısında duran ortalamanın üstünde fakat kendine
göre orta boylarda, hafif balık etli, alev alev yanan kızıl saçlara, kü-
çük dolgun dudaklara sahip garip enerjili ışıl ışıl kadına baktı kısa
bir süre. Onun standartlarındaki güzellikte değildi ama nedense ho-
şuna gitmişti.

Yasemin, adamı incelemeyi bırakıp bakışlarını kendisini me-
rakla izleyen Yusuf'a çevirdi. Gülümseyerek eğildi ve küçük adamla
aynı boya geldi.

"Merhaba küçük adam! Adın ne senin?" diye sordu elini uzata-
rak. Yusuf, kendisine uzatılan ele bakıp bakışlarını az önce baktığı
heybetli adama çevirdi. Yasemin tekrar adama baktığında onun eğil-
diği için hafif sıyrılan eteğine bakıyordu gözlerini kısarak. Sinirlen-
miş miydi o?

Kerem, kadının iki erkeğin -biri her ne kadar eniştesi olacaksa
bile- önünde bacaklarını sergileyecek kadar fütursuzca davranması-

na sinirlenmişti. Şimdi biri çıkıp *sana ne* diye sorsa cevap verecek
kelime bulamayacaktı. Dişlerini sıktı. Gerçekten de ona neydi ki?
Sadece nişan gecesi yolda saldırıya uğramak üzere olan kadını kur-
tardığında, ciğerlerine çektiği hafif çiçek kokusunu anımsamıştı bu
kadın yanından geçerken. O kokuydu ki geceleri kendiyle baş başa
kaldığında aklına geliyor, tekrar içine çekme isteğini tetikliyordu.

Yusuf, kadının bacaklarına bakıp düşüncelere dalan adamın
dikkatini çekmek için, "Baba!" dedi.

Genç kadın şaşırsa da ses etmemişti. Demek adam evliydi ve bir
oğlu vardı. Ama başka kadınların bacaklarına bakacak kadar da ken-
disine saygısını yitirmiş biriydi. Az önce büyülendiği adam hemen
gözünden düşmüş, anca toz kadar değerli olmuştu. Kerem, oğluna
bakarak onayladığında Yusuf elini sıktı kadının.

"Yusuf ben," demişti çekingen bir tavırla.

Arkasındaki adamı unutan kadın gülümsedi tekrar. "Ben de
Yasemin," dediğinde arkasından kendi ismini fısıltıyla duyduğuna
yemin edebilirdi kadın.

"Yaseminii!" dedi Yusuf gülerek. Anlaşılan ismi hoşuna gitmiş-
ti. Ayrıca söyleyiş tarzı da çok tatlıydı. Yasemin, ismini hiç bu kadar
sevmemişti Yusuf'tan duymadan önce.

"Ben gelini almaya gideyim," diyen Rahşan ile toparlanan genç
kadın ayağa kalktı. Yusuf, babasının yanına giderek elini tuttu ve
hepsi birlikte çıktılar odadan. Tabii önce üç erkek de birer centilmen
gibi davranarak önden hanımefendinin çıkmasını beklemişlerdi.

Rahşan, gelin odasına girdiğinde derin nefes almıştı. Kendisine
doğru dönen kadını gören adamın konuşma yetisi, o an itibarıyla bir
yerlere kaybolmuştu. Karşısındaki güzellik birazdan onun olacaktı.
Kalbine de girmeyi başarırsa ondan mutlusu olmazdı yeryüzünde.

Menekşe gözlerine öldüğü kadındı o. Birazdan karısı olacak,
soyadını taşıyacaktı.

"Seninle yaşlanmak, ömrümü o menekşe gözlerine bakarak bi-
tirmek istiyorum, Azra!" dedi aşktan koyulaşmış gözlerini kadının
duru mor menekşe renkli gözlerine dikerek.

Azra elinde olmadan aldığı iltifat karşısında gamzelerini gösterecek kadar gülümsedi.

Kadın güldü, adamın gönlüne şenlik kuruldu.

"Gidelim mi?" diye sordu kadın umursamaz olmaya çalışarak. Az önce duyduğu, aşkın yoğun kokusunu aldığı iltifat hoşuna gitmiş ve gülümsemişti. Birkaç saniye sonra gülümsediği için pişman olmuş, yine o umursamaz maskesini takmaya karar vermişti. Rahşan kadının ani değişimini merak etse de ses etmedi.

"Gidelim, güzel gelinim," dedi kapıyı onun için açarak.

Azra yine bir Feriha Karaman imzası taşıyan kendine özel tasarlanmış gelinliğini hafif kaldırarak nişanlısına doğru yürüdü. Kapıdan çıktıktan sonra Rahşan ona kolunu uzattı. Kadının zarif ellerinin adamın kolunu sarınca merdivenleri inmeye başladılar. Onları gören sayılı konuklar alkışlamaya başlayınca genç kadın mutlu görünmeye çalıştı. Oğuz'u seven kalbi can çekişirken nasıl mutlu olacaktı bilmiyordu ama nikâh bitene kadar dayanmalıydı bir şekilde. Sonra yine o eski Azra olacak, kabuğuna çekilecekti.

Nikâh masasında sorulan sorulara her iki genç de *evet* dedikten sonra yakınlarıyla birlikte yemek yemiş, biraz sohbet ettikten sonra nikâh yapılan yalıdan ayrılmışlardı. Birlikte eve geldiklerinde Azra kocasının -bu kelime ağzında ekşi bir tat bırakmıştı- yardımıyla arabadan inmiş, asansöre binerek eve gelmişlerdi.

Eve girdikten sonra genç kadın içine dolan huzuru garipsemişti. Bu evi kendi evi gibi görmemişti, değil mi? Sıkıntılı nefes koyuverdi.

"Evimize hoş geldin, hayat arkadaşım," diyen adama doğru döndü. Tam arkasındaydı. Koyulaşmış hazel gözleri öyle güzel bakıyordu ki, titredi kadın.

"Hoş bulduk," dedi düz bir sesle.

Rahşan, karısına yaklaşarak ellerini kavradı. Dudaklarına götürerek öptü. Azra büyülenmiş gibi kalmış, ellerini çekemiyordu sıcak avuçların içinden.

"Sen benim bugüne kadar aldığım en muhteşem kararımsın, Azra Altay," diyerek hâlâ kendisine donuk bakan kadına yaklaştı. Eğilip dudaklarına ufak bir öpücük kondurdu. Tepki gelmeyince sevinerek öpüşünü derinleştirmek istedi fakat aniden itilince isteği kursağında kalmıştı. Tıpkı yediği şiddetli tokadın sesi kulağına küpe olduğu gibi...

Azra, dudaklarına değen dudakların sıcaklığından ve yumuşaklığından hoşlandığını fark ettiği an hırsla geri çekilmiş, adamın yanağına var gücüyle vurmuştu. Sonradan o tokadın aralarına bir kalın set olacağını bilmeden... Şimdilik gözleri dolmuş, sesi titremişti.

"Bana soyadını vermiş olabilirsin ama Oğuz'umun izini dudaklarımdan asla silemeyeceksin, Rahşan Altay. Bir daha sakın beni öpme!"

4. BÖLÜM
"YORGUNUM"

Genç adam anahtarı anahtar deliğine yerleştirip çevirdi. Kapıyı açtığında yüzüne vuran yalnızlık rüzgârı içini yakmıştı. Eve adım atıp çantasını portmantoya koydu. Ayakkabılarını çıkarıp salona geçti. Işıkları yaktı. Etrafa bakındı ve iki haftadır hep aynı yerde, sehpanın üzerindeki notu buldu.

Babamdayım, yarın geleceğim.

Kâğıdı avucunda ezerek salonun orta yerine fırlattı. Sıkılmıştı artık. Boynundaki kravatı çekerek çıkarttı ve onu da kâğıdın yanına gönderdi. Onun kalbine gireceğine inanıyordu ama evlendikten sonra işinin çok zor hatta imkânsız olduğunu anlamıştı. Sürekli yalnız kalarak kimin kalbine girecekti, orası meçhuldü. Eve ilk ayak bastıkları andan kurallarını sıralayan kadın en başta odaları ayırmıştı. Adamın zaten bir villası yoktu. Mütevazı bir apartman dairesinde yaşıyordu. Sadece bir banyosu olan, üç oda bir salon daireydi burası.

Genç adam koltuğa çökerek ellerini yüzüne kapattı. Evlendiklerinde karısının mezarlık ziyaretlerini azaltacağına inanıyordu ama aksine o ziyaretler artmıştı. Her gün aynı durumla karşılaşmaktan bıkmıştı. Koltukta geçirdiği uzun zamanın ardından kalktı. Yemek bile yemeden odasına gitti ve üzerini değişerek yatağa yattı. Bir huzursuz geceye daha kapattı gözlerini.

Ertesi gün cumartesi günü olduğu için saat on bir gibi kalktı. Hâlâ uyanmamış yorgun zihnini uyandırmak için odadan çıkarak banyoya girdi. Elini yüzünü yıkayıp ihtiyaçlarını giderdikten sonra dışarı çıktı. Eliyle saçlarını düzelterek, odasına girmek isterken diğer odanın kapısı açıldı. Kafasını kaldırıp o yöne baktı.

"Günaydın," dedi genç kadın kocasına bakarak.

Rahşan uzun zamandır taktığı tepkisizlik maskesini yeniden geçirdi suratına. "Günaydın," diyerek mutfağa doğru yürüdü adam.

Azra, uzun zamandır adamı çıldırtacak birçok şey yapmıştı ama adam hâlâ tepki vermiyordu. Çıldıracaktı. Babasının imzalattığı sözleşme olmasa iki ay sonra boşanmıştı ama adam çok kurnaz çıkmış, anlamadığı şekilde kendisini ikna etmişti. Selim Ateşdağlı'nın bu kadar zengin olmasına şaşmamalıydı doğrusu. Zira adamda üstün ikna etme yeteneği vardı.

Kafasını sallayarak eşinin arkasından gitti. Kocası az önce kendisinin demlediği çaydan kupasına koyuyordu.

"Bardakta içmiyor musun çayı?" diye sordu merakla. Rahşan gülümsedi. Bir aylık kocasını hiç tanımıyordu. Rahşan sevimli bir şekilde kafasını sallarken alnına düşen saç tutamı sebepsizce kadının içini hoş etmişti.

"Kupada içmeyi seviyorum. Sen de ister misin?"

Azra cebindeki telefonu çıkararak gelen mesaja baktı. Gülümseyerek cevap yazdıktan sonra kocasının sorusunu hatırlayarak kafasını kaldırdı ve ona baktı.

"İçtim ben. Sana afiyet olsun."

Köşedeki L koltuğa oturdu ve telefonla ilgilenmeye başladı. Genç adam çayından birkaç yudum alarak karısının kahvaltı hazırlamasını bekledi. Azra ise onun beklentisinden habersiz (!) -tamamen bilinçli yapıyordu bunu- kuzeniyle mesajlaşıyordu. Bağdaş kurarak oturduğu koltukta fazlasıyla rahat davranıyor, kocasını yok sayıyordu. Rahşan sakinleşmeye çalışarak kupayı tezgâha bıraktı. Kollarını göğsünde toplayarak karısını izlemeye başladı. Yirmi dakika bek-

ledikten sonra hâlâ aynı pozisyonda oturup umarsızca telefonuyla vakit geçiren kadının yanına oturdu.

"Annem öğlen bizi yanına çağırıyor. Akşam da *yemeğe kalıyo*nuz dedi."

Azra, onun yüzüne bakmadan telefonla ilgilenmeye devam etti. Rahşan sakin olmaya çalışarak telefonu çekti karısının elinden.

"Hey! Ne yapıyorsun? Ver şunu!"

Azra telefona uzandı ama adam kolunu çekerek ondan uzaklaştırdı. Sinirli mor menekşe gözlere sabitledi hazel gözlerini. Sinirlendiği için sarıya dönük açık kestane renk göz hareleri koyulaşmaya başlamış, yeşil renge dönmeye başlamıştı.

"Seninle konuşuyorum. Dinle artık beni!"

"Ne dinleyeceğim, Rahşan? Annen çağırmış. Tamam, duydum. Sen de gelemeyeceğimizi söyleyeceksin. Konu kapandı işte. Ver şu telefonu!"

"Saçmalama, Azra! Tabii ki anneme böyle bir şey demeyeceğim. Bir aydır kadın bizi bekliyor."

"Kime sormuş da plan yapmış, pek sevgili annen? Bana sormak aklına gelmedi mi? İşim var benim, gelemem bugün. Çok istiyorsan kendin git. Benim için de uydur bir bahane. Hadi ver şu telefonu!"

Elini uzatarak telefonu vermesini bekledi. Rahşan telefonu avucunda sıkarak ona doğru eğildi. Azra bu yakınlıktan rahatsız olarak geri kaydı.

"Ne demeliyim, Azra! Ha! Ne demeliyim? Bir fikrin varsa benimle de paylaş. Bir aydır söylemediğim yalan kalmadı çünkü." Gözlerini kısarak düşünür gibi yaptı. Aradığı cevabı bulmuş gibi gözlerini kocaman açarak alayla baktı kadına. "Şey derim bu sefer, Azra ilk kocasının yanına gitti. Kusura bakma, anne. Sen umurunda değilmişsin. Nasıl? Olmuş mu?" diye sordu sıkılı dişlerinin arasından. Uzun zamandır koruduğu sakinliği şu an itibarıyla çatırdamaya başlıyordu ve ardındaki öfke selinin önüne çıkanı yerle bir edeceğini haber veriyordu.

"Düzgün konuş benimle! Sesini yükseltme bana!"

Azra istediğini elde etmenin mutluluğu içindeydi. Geri yaslanarak kocasını izlemeye başladı. Rahşan koltuktan kalkarak mutfağın ortasına doğru yürüdü. Saçlarına geçirdiği parmakları hırsla kıvrılarak köklerine asıldı. Genç kadın damarına basmaya devam etti. Elbette adamın kendine ne kadar zarar vereceğinden habersizdi. Geçmişinde yaşadığı psikolojik sarsıntıyı, bir tek kendisine değil, ölüme de âşık olduğunu bilmiyordu. Hoş, bilse de yapardı yapacağını.

"Hem annene ne diyeceğin umurumda mı sanıyorsun? Kabullen, Rahşan. Biz senle bir hiçiz. Seninle asla o evlilik pozlarına girmeyeceğim. Ayrıca evet, o benim kocamdı! Tek gerçek koc..."

Duyduklarıyla çığırından çıkan adam yemek masasını büyük gürültüyle devirmiş, kadının korkuyla çığlık atmasına neden olmuştu. Gözü dönmüş adam eli ağzında, kocaman olmuş gözlerle kendini izleyen kadına yaklaştı. İşaret parmağını öfkeyle kadına doğru salladı.

"Sakın bir daha ona *kocam* deme! Sakın bir daha benim annem hakkında bu şekilde konuşma! Benim öfkemi hafife alma, Azra! Sakın ola beni sınama! Zira benim gözüm döndüğünde ne sana ne de ölmüş olan sevgiline saygı duyarım!"

Azra, adamın ona bir şey yapmayacağını öğrenmişti bu iki ayda. Oturduğu koltukta dizlerinin üzerinde durarak adamı göğsünden ittirdi. Hırsını alamayıp koltuktan kalktı ve karşısına dikildi kocasının.

"Ne yaparsan yap, Rahşan! Senden korkacağımı mı sanıyorsun? Ateş olsan cirmin kadar yer yakarsın!"

Genç adam kahkaha attı sinirle. Kadının üzerine gelerek gözlerinin içine baktı.

"Öyle mi *karıcığım*? O zaman gör bakalım, öfkem kimleri yakacak! Mezar ziyareti yapmayacaksın bundan sonra. Eğer gittiğini bir duyar, bir görürsem bundan sonra ziyaret edeceğin bir mezar bulamayacaksın."

"Ne... Ne demek istiyorsun sen?"

"Sen zeki bir kadınsın. Ne demek istediğimi gayet iyi anlamışsın. Olman lazım." Sesindeki alay kadını çıldırmanın eşiğine getirmişti.

"Yapamazsın!"

"Böyle olmasını sen istedin," diyerek mutfak kapısına doğru yürüdü. Kapıdan çıkarken dönüp kadına baktı. "İstersen sına beni, Azra. Denemesi nasıl olsa bedava. Ben anneme yemeğe gideceğim *sevgili karıcığım*, geç gelirim."

Kocası kapıyı çarpıp gittikten sonra amaçsızca bakındı etrafına. Masanın üzerindeki sürahi ve bardaklar düşerek kırılmış, parçaları etrafa saçılmıştı. Tıpkı elinde olmadan etrafa saçılan hayalleri gibi... Hayalinden geri kalan kırık parçalar elinde kalmış, avucunu kesmişti.

"Telefonumu da götürdü, gıcık herif!" diye söylenerek kırık parçaları toplamaya girişti. Mutfağı toplayıp salona geçtiğinde kapı çaldı. Gelenin kim olduğunu merak ederek açtı kapıyı.

"Hoş geldin, Yasmin," dedi kuzenine sarılarak. Yasemin, kuzeninin sarılışına karşılık vererek yanaklarını öptü. "Hoş bulduk, kuzen."

Salona geçtiğinde kadına garip ruh hâlini sordu. Azra koltuğa geçerek sabahtan beri tüm olan biteni anlattı kadına. Yasemin duyduklarına inanamayarak baktı kuzenine.

"Sonunda adamı delirtmeyi başardın, kızım. Bravo!"

"Sakin hâli ne kadar sinir bozucuysa öfkeli hâli o kadar tatlıydı, kuzen."

Yasemin kulaklarına inanamamıştı. Eğilerek kuzeninin alnına dokundu ateşini ölçer gibi. "Bir insan öfkeliyken nasıl tatlı oluyor Azra? Anlatsana. Merak ettim bak?" diye sorarken, Azra onun elini iterek gülümsedi.

"Hep sakin, ilgili ve sevgi dolu hâlini gördüğüm için bu öfkeli hâli ne bileyim... Hoşuma gitti!" dedi zafer dolu gülümsemeyle.

Yasemin kafasını salladı. Onun bu tavırlarını onaylamıyordu. Sabah da kaç kere mesaj atmıştı *adamın damarına basmaktan* vaz-

geç diye ama anlaşılan kuzeni devam edecekti. Ve anlattıklarına bakılırsa başarmıştı. Nihayet Rahşan Altay'ı çığırından çıkarmıştı.

"Bir gün onun bu hâlini çok özleyeceksin, bir tanem."

Kuzeni ne saçmalıyordu böyle? Kim? O mu özleyecekti bu adamı? Gülesi geldi birden. Asla o adamın ilgili hâllerini, sevgisini özlemeyecekti. Beş senedir özlediği tek kişi, âşık olduğu adamdı.

"Oğuz'un bir *güzelim* kelimesi için neler vermezdim, Yasmin. Bir bilsen..." Az önceki eğlenen hâli yerini hüzne bırakmıştı.

Yasemin ona doğru kayarak sıkıca sarıldı. "Biliyorum, canım." Şimdilik sussa da içinden bir ses kardeşi gibi sevdiği kadının ileride çok pişman olacağını ve her şeye fazlasıyla geç kalacağını fısıldıyordu. Duyduğu o sesle ürperse de belli etmedi.

Genç kadın, sarıldığı kuzeninden ayrılarak yanaklarını sildi ve gözlerine yerleşen nefretle baktı kuzenine.

"Bana *eğer Oğuz'un mezarına gidersen mezarını taştırırım* dedi. İnanabiliyor musun?" dediğinde adamın çaresizliğine üzüldü Yasemin. Tabii kuzeni, içindeki acı ve hırs yüzünden kocasını anlamıyordu. "Ondan nefret ediyorum! Şu dakika biri arayıp *kocan öldü* derse, neyim varsa ona verecek kadar mutlu olurum!" dedi hırsla. Kollarını göğsünde toplayarak kafasını camekân duvara çevirdi. Bu evde en çok burayı seviyordu. Geceleri koltukta oturup şehri ve yıldızları izlemek onu sakinleştiriyordu. Genç kadın camekân duvarı nasıl sevdiğini düşünürken, yanında sevgiye aç ve muhtaç kadının yanaklarından süzülen yaşları ve onları hızlıca sildiğini görmedi.

***

"Ellerine sağlık güzel annem, yemekler çok lezzetliydi," diyerek annesini öptü genç adam.

Mehlika Hanım, oğlunu kokladı gülümseyerek. *"Evlat kokusu kadar güzel koku var mı?"* diye geçirdi içinden. En pahalı parfüm bile yanında bir hiçti bu kokunun.

"Afiyet bal şeker olsun, paşama. Keşke Azra kızım da gelseydi," dediğinde oğlunun gözle görülür gerginliği dikkatinden kaçmamıştı. Oğlunun mutlu olmadığını hissediyordu elbette. Can parçası gözünün önünde soluyordu ve o bir anne olarak vicdan azabı çekiyordu. Onu bu evliliğe zorladığını düşünüyordu ve geçen her gün omuzlarındaki yük ağırlaşıyor, canını yakıyordu.

"Rahşan oğlum?"

Genç adam cevap veremeden duyduğu sese doğru döndü. Gördüğü kadın kendisini mahşer sorusundan kurtardığı için sevinmişti. Gülümseyerek kadına doğru yürüdü. Yaşlı kadın, genç adamı kendine çekerek öperken bir yandan da söyleniyordu. "Neredesin sen bunca zamandır? Evlendin, bizi unuttun hayırsız!" Sitem dolu sesi mutlu geliyordu. Rahşan, kadının elini öperek başına koydu.

"Nasılsın, Peyker teyze?" diye sordu kadının elini avucunun içinde sıkarken.

Peyker, diğer elini genç adamın çökmüş ve sakallı yanaklarına koyarak okşadı. "Kız ahretliğim, bu çocuk evlendiğinden beri çökmüş mü? Yoksa bana mı öyle geliyor?" diye sordu Mehlika Hanım'a dönerek. Can dostunun gözlerinde gördüğü hüzün içini acıtmıştı.

"Bu aralar fazla çalışıyor, ahretliğim. Ondandır."

Mehlika Hanım, oğluna baktı üzgün gözlerle. Bakışlarıyla özür dilerken adamın kalbi sıkışmıştı. Güzel annesi kendini suçluyordu bu evlilik yüzünden. En kısa zamanda annesinin içindeki suçluluk duygusunu yok etmeliydi.

"Yok, yok bu gelin benim oğluma iyi bakmıyor. En kısa zamanda kulağını çekelim onun."

"Olur, çekeriz."

Peyker teyzesi ve annesiyle zaman geçirdikten sonra akşam üstü bir gibi binanın önünde durdu genç adam. Arabanın kontağını kapatıp cebinden çıkardığı telefonun şifresini girdi. Fazla düşünmeye gerek kalmadan bulmuştu karısının telefona koyduğu şifreyi. Oğuz'un doğum tarihiydi şifre.

Kilit açıldığında ekrandaki kişi gözlerini kapatmasına neden olmuştu. Kalbindeki acının tarifi yoktu. Derin bir nefes aldı. Telefonu kaldırıp ekrandan kendisine bakan adamın gözlerine dikti hazel gözlerini.

"Sende olup da bende olmayan ne, Oğuz?"

Delirecekti bu gidişle. Var olmayan adama sorduğu sorudan belliydi sonunda kafayı sıyırdığı. Gerçi eskiden de pek akıllı değildi ya orası ayrı.

Cevabını alamadığı soruyu es geçip galeri kısmına girdi. Galeri açılınca karşısına çıkan fotoğraflarla böğrüne yumruk yemiş gibi oldu. O fotoğraflardaki kadın ışıl ışıldı. Mutluluktan parlıyordu. Yanında durduğu adama bir bakışı vardı, canı yanmıştı adamın. Galeriden çıkıp ekran kilidini aktifleştirdi. Alnını direksiyona yaslayarak gözlerini kapattı.

"Olmayan bir adamla da savaşmak çok zor ulan! Sevdiğim kadının kalbi ona ait ve ben hiçbir şey yapamıyorum!"

Direksiyona vurduktan sonra arabadan inmek yerine kontağı çevirerek arabayı çalıştırdı ve hızla binanın önünden ayrıldı. Akşam olduğu için kısmen boş yolda hız ibresini zorlayarak, nereye gittiğini bilmeden sürdü arabayı. Dakikalar sonra araba asfaltta acı bir frenle durduğunda nereye geldiğine baktı. Boğulur gibi nefes alarak kapıyı açtı ve indi. Etrafına bakındı. Geldiği mezarlık gündüz bile insanları ürpertirken adamı sakinleştiriyordu. Çünkü burada canından çok sevdiği biri yatıyordu. Mezarlığa girerek ezbere bildiği kabri bulması pek zaman almamıştı. Beyaz mezar taşının üzerinde yazan isme baktı. Aniden hava açılmış, adam yine o güne dönmüştü. Titreyen ellerini mezarın üzerindeki çiçeklere götürdü. Hafifçe okşadı kendi elleriyle diktiği sarı çiçekleri.

"Yıllar geçti be güzelim… Bunca zamandır seni ziyaret etmediğim için beni affet! Nasıl gelebilirdim ki? İçimde açtığın yara hâlâ taze, hâlâ kanıyor. Bedenim yaşıyor sadece. Ruhum o gün seninle öldü. Gözümün önünde can çekişmeni her gece kâbuslarımda görüyorum. Ve o kâbusları hiçbir psikiyatr yok edemedi." Güldü adam. "Sen mezara girdikten sonra delirdim, biliyor musun? Sesler duy-

maya başladım. Etrafımda korkunç yaratıklar görmeye başladım. Her gece uykumdan bağırarak uyandım. Güzel annem benim için çok üzüldü. Bir gece babamla konuşurken duydum onu. Gözümün önünde eriyip yok olmam onu çok üzüyormuş. Senin acını bile unutturuyormuş. Babam onu teselli etmeye çalıştı ama nafileydi. Annemin güzel gözlerinden benim yüzümden yaşlar akıyordu. O gece karar verdim tedavi olacağıma. Annemi asla üzmeyeceğime dair söz verdim kendime. Bugün o sözü tutamadım, güzelim. Güzel annem benim yüzümden üzülüyor. Sevdiğim kadın tarafından sevilmemi kendi suçu biliyor ama onun suçu değil ki... Ben bile isteye atladım bu ateşe ve yandım. İçimdekileri kimseye anlatamıyorum, güzelim. Keşke yaşasaydın. Yanımda olsaydın. O kocaman kalbinde sığınır, teselliyi sende bulurdum. Eminim, beni bir yerlerden izliyorsun. Üzülüyorsun. Üzülme, tamam mı? Ben her şeye rağmen iyiyim. Tek eksiğim sensizlik. Seni seviyorum, güzelim."

Yanaklarını silerek ayağa kalktı ve ağrıyan göğsüne geçmeyeceğini bile bile elini bastırdı. Ağrı gittikçe şiddetlenirken düşmemek için yanından geçtiği ağaca tutundu. Sırtını ağaca yaslayarak yavaş zeysel nefesler almaya başladı. Kalbi göğsünde şişerek patlayacak raddeye gelmişti. İliklerini kurutan acıya dayanamayan adam, avazı çıktığı kadar bağırdı. Bağırmaktan yorulduğunda, ağacın dibine çökerek başını ellerinin arasına aldı. Sevdiği kadınla bugünkü kavgası pek de büyük değildi ama adamın canına tak etmişti. Onca yok sayılma acıtmıştı seven kalbini.

Mezarlıkta biraz oturup, sakinleştikten sonra eve geldiğinde yine aynı yalnızlık duygusu acımasızca çöreklendi kalbinin ortasına. Yine yalnızdı evde. Kafasını salladı. Artık can acısına alışmıştı. Ve bu durum korkunç bir hâl almaya başlamıştı.

Anahtarı portmantoya koyduktan sonra içeri girdi. Banyoya girerek elini yüzünü yıkadı ve dışarı çıktı. Salona geçeceği sırada kapı açıldı. Arkasına döndüğünde içeri giren kadınla duraksadı.

"Nereden geliyorsun?" diye sordu kadını incelerken. Sabahki kavgalarına rağmen özlemişti onu. Aptal âşık kalbi, güzel yüzünü görünce kanatlanıp uçacaktı kadına doğru.

Adamın hislerinden habersiz, kocasına bakmadan anahtarını portmantoya bıraktı ve yavaş yavaş ona döndü Azra. Tek kaşını alayla yukarı dikerek, "Mezarlıktan dersem ne yapacaksın?" diye sordu. Yasemin'i geçirdikten sonra sahilde biraz dolaşmıştı. O sırada kocasının dediklerini düşünmüş ve ciddi olduğunu anlamıştı. Çünkü onun şimdiye kadar boşa konuştuğunu duymamıştı. *Yaparım* dediyse yapardı. Bir süre mezarlık ziyaretini askıya alacaktı. Sevdiği adamın mezarını kaybetmeye göze alamazdı.

"Beni sınama dedim, Azra. Sabah yaşananlar buz dağının görünen kısmı. Daha da derine inme. Bırak öyle kalsın."

Arkasını dönerek, odasına doğru yürüyen adamı kolundan kavrayarak durdurdu. Rahşan kolunu tutan narin ele baktı. Nazikçe ondan kurtuldu.

"Yorgunum, Azra."

Bıkkın sesi kadının kısa bir an vicdanını sızlatmıştı. Adam bedensel yorgunluktan bahsetmiyordu. Biliyordu. Ona doğru gitmekten, gidip de sert duvara toslamaktan yorulmuştu. İçinde taşıdığı aşkın yoğunluğundan yorulmuştu adam. Kendisine anlamadığı şekilde bakan kadına cebinden çıkardığı telefonunu verdi. Azra kendine gelerek hırsla çekti unuttuğu telefonunu adamın elinden.

"Bir daha sakın benim özel eşyalarıma dokunma!"

"İyi geceler, Azra. Aldın işte pek kıymetli telefonunu. Git, kiminle konuşuyorsan konuş. Ben uyumaya gidiyorum."

Adımlarını odasına doğru yönlendirdiği sırada kadın yine çenesini tutamamış, kendisini delirtmeyi başarmıştı.

"Sen nasıl bir adamsın?"

Rahşan arkasına dönerek, kendisini küçümseyerek izleyen kadına baktı yorgun gözlerle. Eve gelmeden önce geçirdiği sinir krizi adamı fazlasıyla yormuştu. Ruhu yorulmuştu zavallının.

"Nasıl bir adamım?" diye sordu ilgisizce.

Azra, kollarını göğsünde birleştirerek adama doğru birkaç adım attı. Tam önünde durduğunda, kafasını kaldırıp yüzüne baktı. "Karısına lafını geçiremeyen gevşek tiplerdensin mesela." Tek kaşını

kaldırarak düşünür gibi yaptı. "Kılıbık mı diyorlardı onlara?" Son benzetmesinden sonra adamın bedeninin nasıl gerildiğini gözleriyle görmüştü. Doğru yoldaydı. Adam üzerine yürümeye başladı yavaş yavaş. Hiç etkilenmedi kadın.

"Kılıbık demek?"

"Evet, kılıbık!"

"Bana diyorsun o kelimeyi?"

"Senden başka bir kılıbık göremiyorum bu evde!"

Derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı adam. Aylardır kuşandığı tepkisizlik kalkanlarını üzerine geçiremeyecek kadar yorgun olmasa asla öfkelenmezdi ama artık yorulmuştu.

"Sana beni sınama dedim, Azra!"

Alayla güldü kadın.

"Ben de sana ateş olsan cirmin kadar yer yakarsın dedim, Rahşan!"

Rahşan, onun kendisini kışkırttığını anladı menekşe gözlerine dikkatle bakınca. Kendisini öfkelendirmekten zevk alışını okudu cümle cümle. Kafasını sallayıp, onun önünden çekilerek odasının kapısını açtı. Daha fazla kendini kaybederek onu eğlendirmeyecekti. Ona bu zaferi tattırmayacaktı. İçeri girer girmez, tişörtünü başından çekip çıkardı. Yatağın dibine düşen tişörtü umursamadan kemerini açtı. Pantolonunun fermuarını indirirken, arkasındaki kapı büyük gürültüyle açılıp kapandı. Eli fermuarında kapıya doğru döndü. Kavgası yarım kalmış kadın, adamın peşinden gelirken onu böyle yarı çıplak hâlde bulacağını aklından geçirmemişti. Yutkundu. Odasına da ilk kez giriyordu. Sade döşenmiş az eşyalı bir odaydı ama ciğerlerine vuran koku burayı eşsiz kılıyordu. Oğuz güzel kokuyordu ama bu adam, güzel kokmanın yanında gerçek bir erkek gibi kokuyordu.

Odayı kokladıkça göğsüne dolan huzurla panikledi. Gerisin geri kaçma isteğiyle doldu bir an. Ama buraya kadar gelmişken korkak gibi kaçamazdı. Yapamazdı. Hızla kendine gelerek hırçın hâline geri döndü.

"Bana öylece arkanı dönüp gidemezsin! Söyleyeceklerim bitmedi daha!" derken sesini sert tutmaya özen gösteriyor, adamın baştan çıkartıcı, çıplak tenine bakmamaya çalışıyordu. Bronz teni, içinde bir yerlerde hiç bilmediği kıpırtılara sebep olmuştu. Rahşan öfkeyle soluyarak kollarını yana açtı. Düğmesi açık kot pantolonu ince belinden düştü düşecekti. Bakışlarını kaçırarak adamın yeşile dönmüş hazel gözlerine odaklandı.

"Benden ne istiyorsun, Azra? Bak, eserine bak! Delirdim ulan! Aylardır koruduğum sakinliğimi sayende kaybettim!" diyerek sesini yükseltirken kadının önüne gelmesini sağlamıştı. Azra avuçlarını adamın sert göğsüne vurdu.

"Bağırma bana! Senin neyi kaybettiğin benim umurumda değil! Benimle sakın lanlı manlı konuşma!"

Rahşan kollarını yanına düşürerek yumruklarını sıktı. Kadından yayılan sıcaklık ve o koku, adamı delirmenin eşiğine getirmişti. Kadın, iyiliği için hemen şimdi uzaklaşmalıydı kendisinden.

"Geri git, Azra! Uzak dur benden!" diye uyardı sertçe. Birkaç adım geri gitti Rahşan. Kadın inadına ona doğru yürüdü.

"Neden? Korkuyor musun benden?"

"Azra, son kez uyarıyorum. Kendi iyiliğin için uzak dur benden!"

Gözü dönmüş adama baktı kadın. Bakışlarında daha önce görmediği bir şeyler vardı. Göz bebekleri âdeta yanıyordu. Yutkundu. Mantığı çığlık çığlığa kaçmasını söylerken ayakları bir türlü hareket etmiyordu. Onu durduran bir şeyler vardı ama neydi, bilmiyordu.

"Bana ne yapabilirsin ki? Öper misin?" diye sordu alayla.

Ses tonu, o geceyi acımasızca hatırlattı adama. Rahşan elini tokat atılan yanağına koydu. Hafifçe ovdu. Kadına doğru eğilerek sıcak dudaklarını narin tenine dokundurdu.

"Öpmek değil de başka şeyler yapmak istiyorum sana..." dediğinde ses tonu, kadını titretirken çözülen diz bağlarına yalvardı biraz daha ayakta kalmak için. Genç adam geri çekilerek kadının mor

menekşe gözlerine baktı. İstekli bakışları aşkının yanına yakışacak yeni keşfettiği şehvet duygusunu körüklüyordu.

Azra inat ederek teslim olmamaya kararlıydı. Hem o buraya başka şeyler yapmak için gelmemişti. Adama haddini bildirmeye gelmişti.

"Bana dokunamazsın!" derken sesinin düzgün çıkması için ba- yağı uğraşmıştı. Rahşan parmak ucunu kadının köprücük kemiğinde dolaştırdı aheste aheste. Azra titreyen göz kapaklarını kapattı ağır ağır.

"Bana hemen şimdi sana dokunmayı kesmemi söyle! Otuz sa- niyen var."

Aralarındaki tutku gözle görülür hâle gelmiş, sessiz odada ça- tırdayarak iki istekli bedeni yakmaya hazırlanıyordu. Adam, kadının teslimiyetini beklerken kadın, içindeki savaştan sağ salim çıkmaya çalışıyordu. Duyguları çatışarak mantığını önlerine kalkan etseler de tutku tek hamleyle hepsini geri püskürtmüştü.

Tutku, kazanmanın verdiği mutlulukla kadının iliklerini ele ge- çirmişti.

"Rahşan…"

Kadının sesi öyle bir ihtiyaçla çıkmıştı ki, Rahşan tek kelime etmeden kadını kucakladığı gibi yatağına yatırdı. Her gece sarılarak uyumanın hayalini kuran adam, şimdi bu yatakta sevdiği kadının bedenine sahip olacaktı. Gitgide sertleşen bedenini kadına yasladı. Kafasını kaldırıp, kendisini izleyen ömrünü yoluna düşünmeden serebileceği gözlere baktı adam. Dudaklarını es geçerek açık ger- danına dizdi ateş gibi öpücüklerini. Azra, adamın geniş omuzlarını tutunarak hissettiği hazza alışmaya çalıştı. Daha önce Oğuz ile tabii ki ön sevişme yaşamıştı. İyi de hissetmişti ama bu… Bu çok farklıydı. Adamın bedenine dokunan bedeni, ateşten gömlek gibi tenini sarmış, ruhunu küle çevirmişti. Rahşan geri çekilip dudaklarının te- masını kesmişti. Kadın bundan hoşlanmasa da ses etmedi. Rahşan, kadının gözlerine baktı kararmış gözlerle.

"Beni hemen şimdi durdurmazsan bundan sonra istesen de dur- mam, Azra!"

Azra, tek kelime etmeden adamın düğmesi açık pantolonuna uzandı. Onu istiyordu. Bir kereye mahsus kendine adamın tadına bakma şansı vermişti ve geri duramazdı. Rahşan inleyerek iç çamaşırıyla birlikte pantolonundan kurtuldu. Kadını da soyarak çıplak kalmalarını sağladı. Dizlerinin üzerinde durarak tepeden baktı karşısındaki güzelliğe. Kalbi mutlulukla şişerek göğsüne sığmaz oldu.

İşaret parmağını iki göğsünün arasına koyarak göbek deliğine kadar kaydırdı. Genç kadın inleyerek belini kıvırdı adamın eline doğru. İçindeki ihtiyaç büyümüş, canını yakmaya başlamıştı. Ne zaman böyle arsız bir kadın olmuştu, bilmiyordu. Oğuz ile yakınlaşmalarında ona çıplak bedenine bakmasına asla izin vermezdi. Ya yarı giyinik olurdu ya da ışığı kapattırırdı adama. Âşık olduğu adama karşı utangaç olup da sevmediği kocasına karşı böyle cesur olması kadını ikileme düşürüyor, sebebini merak ettiriyordu.

Adamın eğilerek kadının göbeğine kondurduğu öpücükler, düşünce denizinden çekerek gerçekliğe döndürdü kadını. Rahşan, kadının düşüncelerinden habersiz, âşık olduğu kadının bedenine dokunmanın heyecanını yaşıyordu. İstediği gibi bir birleşme değildi. Karısının kalbi hâlâ ona ait değildi ama hiç olmazsa istiyordu kendisini.

Bir gün o kalbe de girecekti. Buna emindi artık.

Kadını daha fazla bekletmeden eğildi ve zevkten dikleşmiş göğüs ucunu aldı ıslak ve sıcak ağzına. Azra çığlık atarak asıldı adamın saçlarına. Bir yandan göğüs ucundaki yumuşak emişler, diğer yandan girişini zorlayan sert erkeklik delirmenin eşiğine getirmişti kadını. Bilinçsizce bacaklarını daha da açarak belini kavislendirdi. Rahşan, kadının diğer göğsüne geçerken elini aralarına götürdü ve sertliğini kavrayarak kuytu cehennemin girişine dayadı. Karısı dikkati dağılmış bir şekilde saçlarını çekerek inlerken tek seferde yüklenmişti içine. O ince engeli aşarak içine girdiğinde bir süre duraksadı. Kadın çığlık atarak tırnaklarını adamın sırtına geçirdi. Genç adam ağzındaki göğüs ucuyla gülümsemişti.

"Devam et!" diye inledi kadın acısı geçtiğinde.

Genç adam, karısını dinleyip içinde hareket etti. Bedenlerinin sanki yıllardır sevişiyorlarmış gibi uyumuna şaşırmıştı iki genç de. Aynı anda hareket ediyor, aralarında yanan ateşi inlemeleriyle harlıyorlardı. Vuruşları sertleşen adam, eğilerek kadının boynunu emdi. Büyük elleri kadının kalçalarını kavrayarak daha derine giriyor, kadını çığlık çığlığa inletiyordu.

"Geliyorum!" diye çığlık atan kadının zevk noktasını okşadı sertçe.

Azra etrafa saçılan yıldızlara doğru kayarken, ağzından defalarca dökülen isimle içindeki adam buz kesmişti.

"Oğuz..."

Rahşan tek kelime etmeden kadının içinden yavaşça çıktı. Az önce büyük tutkuyla çıkardığı pantolonunu ve iç çamaşırını paramparça kalbiyle aldı yerden. Odadan çıkarken, bir kere bile dönüp bakmadı yatakta çıplak bıraktığı karısına. Buz kesmiş varlığını alarak odadan çıkan adamın arkasından bakakalan kadın *nereye gidiyorsun* bile soramadı. Yüzü yoktu çünkü.

5. BÖLÜM
"SEN KAZANDIN"

Azra, tavanla bakıştığı uzun zamanın ardından doğrularak oturur pozisyona geçti. Bakışları bacak arasına kaydığında beyaz çarşafı süsleyen kırmızı lekeyle derin bir iç geçirdi. Ellerini dağılmış saçlarına geçirerek çekiştirdi. Az önce ağzından firar eden isim kendisini de şok etmişti. Düşündükçe utansa da kocasıyla seviştiği zaman Oğuz aklına bile gelmemişti. Şu an bile bacak arasını sızlatan o tutku dolu dakikalarda sadece kocasını istemişti. Bedenini sevmediği adama vererek, kalbindeki Oğuz'a, kalbinde başka adamı taşıdığı hâlde kendisini seven adama bedenini vererek Rahşan'a ihanet etmişti. Biliyordu.

Birkaç saniye sonra açılıp kapanan dış kapıyla evde yalnız kaldığını anlamıştı. Eğer ağzından o isim çıkmasaydı, seviştikten sonra nasıl davranacağını bilmiyordu. Fakat şimdi ne olacağını biliyordu. Az önce seven bir kalbi adamın göğsünden çekerek çıkarmış, elleriyle parça pinçik etmiş, ardından yere atarak üzerinde tepinmişti.

"Aptalsın sen kızım, aptal!"

Kendini azarlayarak ayağa kalktı. Kasıklarındaki hafif sızıdan ziyade bir değişiklik yoktu bedeninde. Yere saçılmış kıyafetlerini toplayarak odadan çıktı ve banyoya girdi. Kıyafetleri kirli sepetine atarak duş kabinine girdi. Kocasının duş jelinin kokusunu ciğerlerine çekince dolan gözlerine anlam verememişti. Kendini tokatlama

isteğini öteleyip, duşunu alarak çıktı banyodan. Saçlarını kurulayıp ördükten sonra geceliğini giyindi. Odasından çıkarak kocasının odasına girdi. Kendine burada olanları düşünmeyi yasaklayarak, lekeli çarşafı çekip çıkardı yataktan. Nevresimleri de çıkardıktan sonra kenara attı. Dolaptan yeni nevresim takımı çıkarıp, hızlıca yatağa serdikten sonra kirlileri de alarak çıktı odadan. Nevresimi de kirli sepetine attıktan sonra istemese de odasına girerek yatağına kıvrıldı. Banyoda aynadan boynunda gördüğü kocaman morluğa gitti eli beyninden bağımsız. O morluğu okşayarak gözlerini kapatmış, temizne kokusunu işlemiş adamı düşünmeye başlamıştı.

Neredeydi şimdi? Ne yapıyordu? Ve en önemlisi de kimin yanındaydı?

***

Genç adam odadan çıkarak kendini banyoya attı. Pantolonu ile iç çamaşırını askıya asarak duş kabinine girdi. Ilık su saçlarını ıslatarak bedenini geçerken yumruk yaptığı ellerini duvara dayadı. Beyninin her kıvrımında dolaşan o isim, kalbini söküp atma isteğini tetikliyordu. Öfkeyle duvarı yumruklamaya başladı. Elleri yetmeyince kafasını vurdu ıslak fayanslara. Kendine eziyet ederken farkında olmadan gözlerinden akan yaşlar akan suya karışarak çenesinden akıyordu.

"Değmez!" diye düşünerek kafasını salladı. *"Seni aptal yerine koyan kadına değmez akıttığın gözyaşları!"*

Acıyan kalbine taş bağlayarak yıkanmaya başladı. Düşünmeyecekti. Çünkü düşündükçe aklını kaçıracak gibi oluyordu. Aynı gece iki kriz ona fazla gelirdi.

Duşunu alıp çıktığında yarı çıplak hâlde çıktı evden. Odaya girip de karısıyla karşılaşmak istemiyordu.

Akşam olduğu için kimse onu görmeden aşağı indi. Arabanın otomatik kilidini açarak, bagajdan her zaman yedekte bulundurduğu tişörtlerinden birini alarak başından geçirdi. Arabaya binerek çalıştırdı ve onu mutlu edip kafasındaki hain sesleri susturacak tek kişinin adresine sürdü.

Yarım saatlik yolculuğun ardından istediği yere varan adam arabadan indi. Kafasını kaldırıp, eve baktığında ışıklarının açık olmasına sevinmişti. Bahçe kapısını açıp evin dış kapısının önüne geldi. Zile basarak beklemeye başladı. Kapı nihayet açıldığında kendisine merakla bakan bir çift mavi göze baktı izin ister gibi. Kerem kenara çekilerek içeri geçmesini sağladı. Adam içeri girdikten sonra kapıyı kapattı. Salona geçip kendini yorgun bir şekilde koltuğa atan adamın karşısına oturdu.

"Gecenin bu saatinde hangi rüzgâr attı seni buraya?" diye sorduktan sonra elindeki kahve kupasından bir yudum alarak kuzenine baktı. Uzun zamandır mutsuzdu. Eski neşesi süngerle emilmiş gibi kupkuruydu bakışları. Rahşan saçlarını eliyle tarayarak ağabeyi gibi sevdiği kuzenine baktı. Utansa da biriyle konuşmalıydı ve o kişi Kerem'den başkası değildi.

"Bu gece biz Azra ile..." Ağzından çıkan isim dilini yakmış, kalbini sızlatmıştı. Biraz duraksayıp cümlesini tamamladı. "Gerçek karı koca olduk, abi."

"Tebrik etmek isterdim ama bu hâlini görünce kötü şeyler olmuş gibi hissediyorum."

"Benimle sevişirken Oğuz'u düşünüyordu!"

"Emin misin oğlum?"

"Beraber olurken onun ismini inledi!"

"Yok artık!"

Kerem elindeki kupayı sertçe bıraktı aralarındaki sehpanın üzerine. Kupanın içindeki kahve etrafa saçılsa da umursamadı. Oturduğu koltuktan kalkarak kuzeninin yanına geçti. Elini omzuna koyarak dostça sıktı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Böyle bir durumun tesellisi de yoktu ki…

"Ben demiştim demek istemiyorum, kardeşim ama sana demiştim. Bu kız seni üzecek demiştim. Mutsuz olacaksın demiştim. Ne-

den öyle dedim, biliyor musun? Çünkü o kaderi senden önce ben yaşadım!"

Rahşan kızarmış gözlerini kuzenine çevirdi. Kerem acı dolu gülümsemeyle bakıyordu kendisine.

"Rana da mı aynı şeyi yapmıştı?"

"Benzer şey yapmıştı. Bana *'Seninle sevişirken beceriksizliğini unutmak için paranla yapacağım alışverişi düşünüyordum!'* dedi boşanma davası açtığı gün."

Güldü Rahşan. Tek kaşını kaldırarak Kerem'e baktı. "Canını acıtmak için söylemiştir, abi. Senin yatakta beceriksiz olmadığını biliyorum."

Yarım ağız gülümseyerek kuzeninin omzuna vurdu. Amacı konuyu dağıtmaktı ve başarmıştı.

"Sen nereden biliyorsun lan?"

"Pelin'i telefonla konuşurken duymuştum. Seni anlata anlata bitirememişti. İsmini vermemişti ama ben anlamıştım senden bahsettiğini."

Geldiğinden beri üzerine çökmüş mutsuz hâlinden kurtulmuş, eğlenerek takılıyordu kuzenine. Pelin ismini duyan Kerem gerilmişti. Bunu fark eden Rahşan merakla baktı adama.

"Ne oldu, abi? Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Yanlışı sen değil, ben yaptım, kardeşim."

"Anlamadım?"

"Pelin, Yusuf'un dadısı, benim ise çalışanım. Onunla olmak yanlıştı, Rahşan. Yapmamalıydım."

Kendisine bakan mavi gözleri fazlasıyla üzgündü. Bu sefer omzuna vurup destek verme sırası Rahşan'daydı.

"Sarhoşken çok büyük bir hata yaptım diyerek dert yandığın zamanda mı oldu bu yakınlaşma?"

Kerem kafasını sallayarak onayladı.

"Suçumu içkiye atamam. Onun da etkisi var tabii ama Rana'ya çok sinirliydim ve Pelin de istekli olunca-" dedi ve daha fazla konuşamadan Rahşan kafasını kaldırdı.

"Pelin?" dedi Rahşan şaşkınlıkla.

Kerem, Pelin'in ismini duyunca kafasını kaldırıp kendilerini dolu dolu gözlerle izleyen kadına baktı. Ağzının içinde küfür geveleyerek bakışlarını kaçırdı kadından. Gergin bedenini kaldırarak cam duvarın önüne geçti. Ellerini ceplerine sokarak bakışlarını karanlığa sabitledi. Mavileri gecenin siyahı ile karışırken arkasındaki kadını üzdüğünün farkındaydı.

"Ben ses duyunca merak ettim. Hoş geldiniz, Rahşan Bey," dediğinde titrek sesine rağmen ağlamadı Pelin. Hayatındaki en özel yakınlaşmanın bir yanlış olduğunu duymuştu az önce. Üç senedir sevdiği adam kendisini bir hata olarak görüyordu.

"Hoş bulduk, Pelin."

Pelin, adama kafasını sallasa da bakışları kendisine sırtını çeviren adamın geniş sırtına kilitlenmişti. Bir zamanlar bu bedenin içindeki kalbe sahip olmayı ne çok istemişti. Onun tarafından sevilmenin nasıl bir his olduğunu bu eve ilk çalışmaya geldiğinde görmüştü. Rana'ya verdiği değer Pelin'i mest etmişti. Kalbi, hain gözlerinin de gazı ile adama deli divane olmuştu.

Birkaç dakika sonra Pelin yaptığının yanlış olduğunu fark edince Rahşan'a döndü. "Bir şey ister misiniz? Hemen hazırlayayım."

"Hayır, teşekkür ederim, Pelin. Odana çekilebilirsin."

Pelin kafasını sallayarak salondan çıktı. Salondan çıkar çıkmaz, elini kalbine götürerek gözyaşlarını serbest bıraktı. Sessizce ağlayarak odasına doğru yürüdü. İçeri girdikten sonra kapıyı kapatarak yatağa oturdu. Üzerinden bir sene geçse de o geceyi hatırlayınca hem heyecanlanıyor hem de üzülüyordu.

Kerem Altay, o gece kendini dokunuşları, sevişleri ile bulutlara çıkarmış, ertesi sabah pişman olduğunu söylemiş, o bulutların üzerinden iterek yere çakılmasına sebep olmuştu.

Kerem Altay her zaman ulaşılmaz bir düştü onun için. O; iyi bir baba, sadık bir eş, tutkulu bir âşıktı. Onu uzaktan sevmeyi uzun zaman önce öğrenmişti. Nefesini, kokusunu bu evde duymayı özlemişti, alışmıştı. O geceyi de onlar hatırlatana kadar unutmuştu. Gözyaşlarını silerek geceliğin üzerindeki sabahlığı çıkardı. Yatağın ayak tarafına koyarak pikeyi kaldırdı. Yorgun bedenini pikenin altına iterek gözlerini kapattı.

***

Rahşan giden kadının ardından baktı. Ayağa kalkarak camekânın önünde taş kesilmiş gibi kalan adamın yanına yaklaştı. Aynı kuzeni gibi ışıklandırma altında muazzam manzara yaratan bahçeyi izlemeye başladı.

"Çok üzüldü mü?"

Kerem yan gözle kuzenine baktı.

"O geceden sonra isterse başka bir yerde iş bulabileceğimi söyledim ama kabul etmedi. Hem Yusuf da onu çok seviyor. Gitseydi, üzülürdü. Pelin, o geceyi unutacağına dair söz verdi bana. Ve sözünü tuttu, Rahşan. Yarın da aynı rutine devam edecek."

"Seni seviyor, abi."

"Biliyorum. Ama sevgisini kalbine gömmek zorunda. Biz asla olamayız."

"Neden? Pelin iyi bir kadın. Seni de seviyor. Bir erkek başka ne ister ki?" derken kendi isteğini dile getirmişti o an. Ne çok isterdi karısı tarafından sevilmeyi. Sessizce iç çekti.

"Ben sevmiyorum, kardeşim. Onu sevmeyen bir adamla birlikte olmaya zorlayamam. Bu ona karşı haksızlık olur."

Kerem de haklıydı. Sevmeyen biriyle yaşamanın ne olduğunu en iyi kendisi bilirdi. Pelin o hayatı hak etmiyordu.

"İnşallah kalbini aşka tutsak edecek kadına rastlarsın, abi," diyerek içten dua etti.

"Aşk ve ben…" diyerek kafasını salladı Kerem.

Rahşan, Pelin için üzülmüştü. Aynı kadere mahkûmlardı. Onu en iyi genç adam anlıyordu.

Kerem ile biraz daha sohbet ettikten sonra mutluluk kaynağına ulaşmak için merdivenleri çıktı. Odaya girdiğinde içine dolan masumiyet kokusu gülümsetmişti adamı. Yavaş adımlarla küçük bedene doğru yürüdü. Ayakkabılarını çıkararak örtüyü kaldırdı ve yanına kıvrıldı. Yusuf onu hissetmiş gibi dönerek boynuna sarıldı. İçi kıpır kıpır olan adam hemen sardı küçük adamı.

"Raşaan amca…" diye mırıldandı uykusunda Yusuf.

"Paşam!" Mis kokulu saçlarını öperek gözlerini kapattı. Keskin acı kalbine saplanmadan uykuya dalmalıydı. Onun ne yaptığını, ne hissettiğini düşünmek istemiyordu. Uyku gözlerine sevgilisine hasret kalmış âşık gibi sarıldığında, zihni kadına sarılırken hissettiği sıcaklığı hatırlatmıştı.

Ertesi gün yatağın şiddetle sallanmasıyla uyandı genç adam. Yusuf onu uyandırmak için yatakta zıplayarak kahkaha atıyordu. Gözlerini zorla açarak yaramaz yeğenini kaptığı gibi altına aldı. Yüzünün her yerini öpüyor, karnını gıdıklıyordu.

"Amca... Ya-yapma!" diye bağırıyor, adamdan imdat dileniyordu. Küçük elleriyle iri cüsseyi üzerinden uzaklaştırmak için fazlasıyla uğraşıyordu.

***

Kerem, telefondan gelen mailleri kontrol ederken karşısına konan kahveyle kafasını kaldırdı.

"Günaydın, Kerem Bey. Buyurun kahveniz."

Kadın her zamanki mesafeli ve saygılı ses tonuyla konuşmuştu. Gece dediği gibi aynı rutinle devam ediyorlardı. Harika…

"Günaydın, Pelin. Teşekkür ederim," dediğinde adam da her zamanki gibi saygılı ve uzaktı. Aldırmadı kadın. Şu an onun yanındaydı ya bu da yeterdi.

"Afiyet olsun," diyerek uzaklaşacağı sırada, merdivenlerden gülüşerek inen amca yeğene baktı sevgiyle. Yusuf onun olmayan oğlu gibiydi. Burada kalmasının en büyük sebeplerinden biriydi. Kalbindeki aşkın acısına katlanıyorsa bu Yusuf sayesindeydi. İnerken, onun mis gibi bebek kokusunu içine çekip, boynunu öpen Rahşan kendisini fark edince gülümsedi.

"Günaydın, Pelin," dedi sevecenlikle.

Rahşan Bey'i sever sayardı, Pelin. İki kuzen kardeş gibi olsalar da birbirlerinden çok farklılardı. Kerem ne kadar siyahsa Rahşan o kadar beyazdı.

"Günaydın, Rahşan Bey. Kahvaltı masası hazır. Siz oturun, ben çaylarınızı getireyim."

Rahşan, Yusuf'u tekrar öpüp etrafa bakındı. "Sen neden servis ediyorsun? Güliz nerede?"

"Kahvaltıları ben servis ediyorum, efendim. Günün en önemli öğününün yendiğinden emin olmak istiyorum," dedi hafif gülümseyerek, adamın kucağındaki küçük adama bakarken. Yusuf onu çağırarak yanaklarını öptü. Rahşan, genç kadının titrediğini görmüştü. Yusuf, bir aşk gibi onu gören herkesin kalbine giriyor, kendine saltanat kuruyordu.

"Günaydın, Pelin abla," dedi kadının yanağını sıkarak.

Pelin sevgiden eriyerek çocuğun yanaklarını okşadı. "Günaydın, bir tanem."

Yusuf ile birlikte masaya geçtiklerinde Yusuf, babasının yanaklarını öperek ona da *günaydın* demişti. Kerem, oğluna sarılarak tepesine sevgi dolu öpücük kondurmuş, sandalyesine oturmasına yardım etmişti.

Rahşan, keyifli geçen kahvaltının ardından duş aldıktan sonra Kerem'in kıyafetlerini ödünç alarak, kot pantolon tişört kombini yaparak evden çıkmıştı. Arabayı çalıştırırken Gökhan'ı arayıp nerede olduklarını sordu.

"Küçük Mina'nın evindeyiz, abi. Tamir başladı," dedi Gökhan elindeki işleri bırakarak.

Rahşan gözlerini kısarak hatırlamaya çalıştı. "Lösemi hastası olan Mina mı?" diye sordu emin olmadan.

"Evet o, abi. Komşusu ve müzik öğretmeni yazmıştı bize evini tamir etmemiz için."

"Hatırladım, Gökhan. Konum at, geliyorum!" deyince Gökhan havalara uçmuştu. İşin ustası geliyordu. Tamiri erken bitirecek, küçük kızın sevincine hep birlikte şahit olacaklardı.

"Tamam, abi atıyorum hemen," diyerek adamın telefonu kapatmasını bekledi. Patronuna duyduğu saygıdan asla telefonu kendisi kapatmazdı onun yüzüne.

Bir saat sonra Rahşan, Gökhan'ın konum attığı adresteydi. Dört katlı binanın ikinci katında yaşıyordu Mina. Asansörü olmayan eski binaydı. Merdivenleri çıkarken zihnine dolan sesle durdu. Karısı yine *Oğuz* diye inliyordu. Zihninin her köşesinden gelen ses çıldırmasına neden olacaktı. Ellerini kulaklarına kapatarak kafasını şiddetle iki yana salladı. Nefesi yüzeyselleşmişti. Bu, yeni bir krizin habercisi olabilirdi. Dünden beri ruh hâli çok kötüydü.

"Sus artık sus!" diye hırladı genzinden gelen boğuk sesle. Bacakları yorgun bedenini taşıyamayınca üst basamağa çöktü. Zaten gelmişti, tamir yapılan evin önündeydi. İçeriden gelen sesleri net olmasa da duyuyordu. Etrafına ördüğü kozanın içinde sakinleşmeye çalıştı. Yeniden kriz geçirmek istemiyordu. Yorulmuştu artık. İçinden dua ederek üzerindeki gerginliğin geçmesini bekledi.

"Beyefendi iyi misiniz?"

Duyduğu yabancı sese tepki olarak sımsıkı kapattığı gözlerini açtı. Ellerini kulaklarından çekerek kafasını kaldırdı. Sanki transtan çıkmış gibi etrafına bakındı yabancı gözlerle. Neden merdivende oturuyordu? Keskin acı, anılarını kalbine vurunca gözlerini kapatıp açtı. Görüş alanına giren esmer güzeli bir kadın kendisine endişeli gözlerle bakıyordu. Kadın fark edildiğini görünce gülümsedi.

"İyi misiniz?" diye sorusunu yineledi.

Rahşan ayağa kalkarak üstünü başını temizledi. "İyiyim, teşekkür ederim."

"Ben sizi öyle kendinizden geçmiş görünce endişelendim."

Acı bir kahkaha atmak istedi adam. Tanımadığı kadın kendisi için endişelenirken sevdiği, kalbinin ta merkezi olan kadın, onun hislerini umursamadan sevdiğini hayal ederek sevişmişti onunla.

"Merak etmeyin, iyiyim ben. İlginiz için teşekkür ederim," di. yerek karşı dairenin kapısını çaldı. Kendisini izleyen kadına bak. madan, kapının açılmasını beklerken düşüncelerinin eve kaymaması için üstün çaba harcıyordu. Acaba nasıldı karısı? Üzülmüş müydü yaptıkları için? Merak etmiş miydi nerede olduğunu?

Etmemişti tabii ki. Etseydi arardı. Kendi kendine sorularını ya. nıtlarken kapı açılmıştı. Gökhan kapıyı açtığında patronunu görünce gülümsedi. Fakat bembeyaz suratını görünce, yüzündeki gülümse. me hızla solarak yerini endişeye bıraktı.

"İyi misin abi?"

Rahşan eve girerek adamı geçiştirdi. "İyiyim ben, aslanım. Me. rak etme."

Kapı önünde duran kadına dönerek teşekkür niyetine küçük gü. lümseme sundu ve kapıyı kapattı. İçeri geçti. Ustalarla selamlaştık. tan sonra ne kadar işlerinin kaldığını sordu. O gelmeden önce usta. başı Gökhan hemen anlatmaya başladı.

"Öğretmen Hanım, bize Mina'nın odası için başvurmuştu ama siz kızın hastalığını öğrenince evi sıfırdan yenilememizi istediniz. Pencere, kapılar değişti. Parkeler de döşendi. Elektrik hatları ve sıva işleri kaldı."

Kafasını sallayarak çalışanını dinleyen genç adam eve baktı. Çok iş vardı tabii. Bu, onun işine gelirdi. Aklını meşgul etmek en iyisiydi.

"Elektrik hattını ben çekiyorum," diyerek işe koyuldu.

Yarım saat sonra mutfağın elektrik hattını çekip bitirmişti. Aklı yarım saat meşgul olduğu için kendini iyi hissetmişti. Küçük Mi. na'nın odasındaki hatları yenilerken, kullandığı kabloyu keserken maket bıçağı kablo yerine avucuna gelmişti. Az önce hiçbir şeyi ha.

tırlamadığı için sevinirken, zalim kalbi karısını hatırlatarak acının boğazına kadar çıkmasını sağlamıştı.

"Hay ben senin..." Söylenerek avucundan akan kanı durdurmak için tişörtünü çıkardı üzerinden. Yeni döşenmiş parkeleri kanıyla mahvetmek istemiyordu. Avucuyla uğraşırken Gökhan girdi odaya. Çay içmesi için davet edecekti patronunu ama karşılaştığı manzara buraya geliş amacını unutturmuştu. Telaşla genç adamın yanına koştu.

"Ne oldu, abi?" diye bağırdı.

Rahşan tişörtü açarak avucunu gösterdi. Gözleri irileşen Gökhan, arkasını dönüp ilk yardım çantasını almak için kapıya doğru koştu. Rahşan kanı durdurmak için tişörtünü bastırdı yaraya.

"Elinize ne oldu?" diye soran kadına baktı Rahşan kafasını kaldırıp. Kapıda gördüğü kadının burada ne işi vardı? Kaşlarını çattı istemsizce. Kadın, ona yaklaşarak saçlarına bandana olarak taktığı küçük şalını çekerek çıkardı ve tişörtü adamın elinden dikkatlice çekerek taburenin üzerine attı. Yaraya baktığında canı acımış gibi iç geçirdi. Sonra vakit kaybetmeden şalını yaraya sardı. Kadın yara ile ilgilenirken Rahşan, kadının profilden görüntüsünü izliyordu. Güzeldi. Mor menekşe renginde gözleri ve simsiyah saçları olsaydı, daha güzel olurdu ama maalesef o kadının başka bir eşi benzeri yoktu. Gözlerini kapatarak aklındaki görüntüleri kovdu.

"Yaranız çok kötü. Hastaneye gitmeniz lazım."

Kadının sesi sanki... Doğru kelimeyi aradı zihnini karıştırarak. Nihayet bulduğunda rahatlamıştı. Evet, kadının sesi rahatlatıcı müzik gibiydi. Dinleyeni rahatlatıyor, yorgunluğundan arınmasına yardımcı oluyordu.

"Hastaneye gerek yok, hanımefendi. Gökhan halleder şimdi."

"Sevgi."

"Anlamadım?"

Genç kadın adamın şaşkın hâline gülümsedi. "Adım Sevgi. Sevgi Saygıner."

Rahşan anladığını göstererek kafasını salladı olumlu anlamda. Sevgi avucuna düşen kan damlasına dikkatini vererek soracağı soruyu yutmasına neden olmuştu. Panikle adama bakarken içeri nefes nefese giren Gökhan'a çevirdiler bakışlarını.

"İlk yardım çantasını bulamadım, abi!"

"Gerek yok zaten, sağlık ocağı var arka sokakta. Oraya gideceğiz. Yaranın dikişe ihtiyacı var."

Rahşan, kafasını kaldırarak soru dolu bakışlarını Gökhan'a yönlendirdi.

"Sevgi abla, Mina için başvuru yapan öğretmen, abi. Sağ olsun, geldiğimiz günden beri bizimle ilgileniyor," diyerek kadına baktı gülümsedi. "Üzümlü kekine bayılıyoruz hepimiz."

"Teşekkür ederim, Gökhan. Haydi, beyefendi sağlık ocağına gidelim. İtiraz istemiyorum!"

"Sevgi abla haklı, abi. O sağlık ocağına gidin bence. Yaranı güzelce temizleyip diksinler. Burayı düşünme, ben hallederim."

"Bir karar verin artık. Kan kaybediyorsunuz!" diyerek araya giren kadın, adamın kanıyla ıslanmış tişörtünü gösterdi.

"Arabamdan bana tişört getir, Gökhan. Yarı çıplak gitmeyelim sağlık ocağına," dediğinde yanındaki kadın farkına varmıştı adamın üstünün çıplak olduğunu. Bakışları bronz tene ilişince hemen kaçırdı.

"Hemen getiriyorum, abi!" diyen Gökhan çoktan odadan çıkmıştı.

"Ben de çantamı alayım."

Sevgi'nin ardından baktı adam. Yavaş adımlarla camın önüne geldi. Onları beklerken sekreteriyle konuşup işlerini halleden adam, odaya ilk giren kişiye döndü arkasını. Elinde tişörtle yanına yaklaşan Gökhan ona giymesi için yardım etti.

"Hazırsanız çıkalım mı?" Odaya elinde çantasıyla giren kadın giyinmiş adama baktı.

"Gidelim."

Sağlık ocağına giderek doktora görünmüş, yarasının temizlenerek dikilmesini izlemişti. Ağrı kesici aldıktan sonra sağlık ocağından çıkmış, arabaya doğru yürüyorlardı.

"Az ileride çay bahçesi var, orada çay içelim mi?" diye teklif etti kadın.

Adam ona baktıktan sonra kafasını salladı. "Olur, gidelim," derken aslında nereye gidecekleri umurunda değildi.

Elli metre kadar yürüdükten sonra yeşillikler içinde huzur veren çay bahçesine varmışlardı. Kadın büyük bir ağacın altındaki masaya doğru yürüyordu. Adımlarını durdurarak ağacı izledi. Ağacın kalın dallarından birinde sallanan ayaklara baktı. Uzun etekleri havada uçuşuyor, ölümün karanlık gölgesini adamın yüzüne düşürüyordu.

Kaburgalarına darbe yemiş gibi nefesi kesilirken gözlerini sıkıca kapattı. Zihninin her köşesini saran sisi dağıtmak için kafasını şiddetle salladı. Gözlerini açtığında yeniden çay bahçesindeydi. Kendisine endişeyle bakan kadını görünce yaşananlar geldi aklına. Sargılı elini kaldırarak baktı.

"İyi misiniz?" diye soran kadına hafifçe gülümseyip seçtiği masaya doğru yürüdü.

"İyiyim," derken iyi olup olmadığından emin değildi. Kadın kafasını sallarken, o sağlam eliyle sandalyeyi çekerek kadının oturmasını bekledi. Sevgi gülümseyerek sandalyeye oturdu.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim," diyerek kendisi de sandalye çekip oturdu. Zonklayan elini masaya koydu. Kadın eline bakarak konuştu.

"Siz elinizi nasıl böyle derin kestiniz? Hayır, yani acemi birine de benzemiyorsunuz ki, beyefendi." Adını bilmediği adamla konuşurken zorlanıyordu.

"Rahşan."

Sevgi, anlamadığı için kafasını kaldırıp adama baktı. "Anlamadım?"

"Adım, Rahşan. Rahşan Altay," dediğinde ikisi de dejavu hissiyle gülümsedi birbirlerine bakarak.

"Aaa! Siz Altay İnşaatın sahibi Rahşan Altay mısınız?"

"Evet."

Sevgi minnetle adamın sağlam elini tuttu. Rahşan elini çekmek istese de kendini durdurdu. Dün gece kıştan çıkmış, bugün yazın sıcağına dokunmuştu. Kış *karısı* iken yaz hiç tanımadığı bu kadın olmuştu. Lanet okudu içinden. Neden Azra kalbini buz kütlesine çevirmişti ki? Nişanlısı düğün günü ölen bir tek o değildi ya!

"Küçük Mina'm için, yaptıklarınız için minnettarım size, Rahşan Bey. Çok teşekkür ederim!"

Rahşan elini nazikçe çekti. Sevgi, adamın elini hâlâ tuttuğunu o an fark etmişti. Kızararak bakışlarını kaçırdı.

"Teşekkür etmenize gerek yok, Sevgi Hanım. Bu bizim borcumuz. Keşke daha önce yazsaydınız bize."

"Keşke..."

Yanlarına gelen garsona çaylarını sipariş verirken konuşmaya ara vermişlerdi. Garson siparişleri alıp gittikten sonra genç adam ne söyleyeceğini bilmediği için kadına sadece gülümsemişti.

Sevgi, adamın gülümsemesini gördüğü an yüreği hoplamıştı. Kalbi hızla atmaya başlamış, nedensizce mutlu olmuştu. Hiç tanımadığı adam neden böyle bir etki bırakmıştı ki üzerinde? Acaba evli miydi? Ya da hayatında biri var mıydı? Gerçi diğer ustalar gibi çalıştığı zaman yüzüğünü çıkarmış da olabilirdi. Bunu zamanla öğrenecekti.

Çayları geldikten sonra içmeye başladılar.

"Ispanaklı böreği seviyorsunuz galiba?" diye sordu kadın.

Genç adam çatalının ucundaki börek parçasına baktı. "Evet, seviyorum. Siz sevmiyor musunuz?"

"Seviyorum tabii. Ne de olsa kalsiyum deposu ıspanak."

Onu kafasıyla onaylayan adam daha fazla konuşmadan çayını içmiş, kadın da çayını bitirince hesabı ödeyerek bahçeden çıkmış, arabaya binerek binanın önüne gelmişlerdi. Sevgi evine giderken Rahşan ustalara görünüp çıkmıştı.

Geçirdiği güzel dakikalardan sonra genç adam gerçekliğe dönmüş, gülen yüzü solmuştu. Hiç tanımadığı kadını karısıyla kıyaslamak istememişti ama hep *acaba o da böyle olsaydı, nasıl olurdu* sorusu dolanmıştı bütün öğlen aklında. Arabaya bindiğinde, tek eliyle direksiyonu kavrayarak yavaşça eve doğru sürdü. Kapıyı zorlanarak da olsa açıp içeri girdi. Koridorun sonunda mutfaktan çıkan karısıyla karşılaşınca durmuştu.

Azra elinde kahve kupasıyla mutfaktan çıkarken, kocasıyla karşılaşınca şaşırsa da belli etmemişti. Adamı şöyle bir süzdüğünde adamın sargılı elini fark etmişti. Deli gibi merak etmişti eline ne olduğunu ama dün gece nerede kaldığını bilmediği için umursamaz olmaya karar vererek soğuk bir selamla karşılamıştı adamı.

"Selam. Eline ne oldu?" diye sordu.

Rahşan eline bakarak ismi gibi sevgi dolu kadını hatırladı. "İş kazası," demekle yetindi.

Azra, kahvesinden bir yudum alarak kafasını sallarken, "Geçmiş olsun," diyerek salona geçti.

Giden kadının ardından baktıktan sonra eline düşmüştü bakışları. "Sağ ol," diye mırıldanmıştı sadece.

Odaya giderek giyeceği kıyafetleri aldıktan sonra çıktı ve banyoya girdi. Eline dikkat ederek yıkandı. Zorlanarak da olsa kurulanıp giyindikten sonra kıyafetlerini kirli sepete attı. Banyodan çıktı ve odasında komodinin üzerinde bıraktığı telefonunu aldı. Salona girdiğinde karısının televizyon izlediğini gördü. Ondan uzaktaki koltuğa oturdu. Zonklayan elini renkli kırlentin üstüne koyarak sakinleşmesini bekledi. Gözlerini kapatarak kafasını koltuk başına yasladı.

Azra karşısındaki adama baktı. Eline ne olduğunu deli gibi merak ediyordu. Az önceki soğuk tavrını bozup da soramıyordu da. Kapıda gördüğünde çok merak etmişti fakat açıklama bile beklemeden çekip gitmesine ve eve gelmemesine sinir olmuştu kadın. O da dünkü yalnızlığın acısını böyle almıştı. Bilmiyordu ki soğukluğu-

nun adamın kalbindeki sevgisini damla damla yok ettiğini. Bilseydi, yapmazdı belki de.

"Aç mıydı ki?" diye düşündüyse de sormadı. Dünkü yakınlaşmadan sonra değiştiğini düşünmesini istemedi. Bir şeyler hissettiğini düşünmesini istemedi. Hissetmemişti o. Oğuz'undu onun kalbi. Kocasından sadece zevk almıştı. Utansa da bu böyleydi.

"İstersen sevdiğin adama gidebilirsin, Azra. Hatta istersen mezarlığa yakın yere de taşınabilirsin. Daha rahat ziyaret edebilmek için," deyince Rahşan, genç kadın kocasının kapalı gözlerine baktı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorarken kaşlarını çatmıştı. Nereden çıkmıştı şimdi bu mezarlık konusu?

Rahşan gözlerini açarak kadına baktı. İçi acısa da o kelimeleri dökmüştü dilinden. Dün gece olanlardan sonra ondan sevgi dilenemezdi. Kalbini istemeye hakkı yoktu. Çünkü kendisine verilecek bir kalp yoktu ortada. O kalp, hep Oğuz'a ait olacaktı.

"Sen kazandın, Azra. Bitti. Pes ettim!"

6. BÖLÜM
"KALP KRİZİ"

Duyduklarıyla yerinde dikleşen kadın zehir zemberek dilini tutamamıştı.

"İnan bana, çok isterdim öyle bir şey yapmayı ama babam sağ olsun, sözleşme imzalatarak beni buraya hapsetti!"

Kadının alayla söylediği kelimeler eskiden olsa canını acıtırdı ama dün aldığı öldürücü darbeden sonra bu yaptığı sadece sıyrık kadar etkiliydi. Canı bile yanmamıştı. Tek kelime etmeden, eline dikkat ederek ayağa kalktı genç adam. Kalbindeki sızı omuzlarını düşürmüştü. Sanki gitmemesi için ikna etmeye çalışıyor, daha fazla savaşması için yalvarıyordu. Çok isterdi ama yapamazdı. Bitmiş, tükenmişti. Odasına girerek telefonuna baktı. Gökhan aramıştı. Onu geri arayarak iyi olduğunu söyledikten sonra telefonu kapatmış ve yorgun bedenini yatağa atmıştı. Gözlerini kapatarak, uykuya teslim olurken düşündüğü tek şey bundan sonra nasıl bir hayat yaşayacağıydı.

Kocasının gidişinin ardından bakan Azra izlediği diziye döndü. Adamın pes etmesi iyiydi. En azından kendini sevdirmeye çalışmayacaktı. Zaten onun sevgisine ihtiyacı yoktu. Omuz silkti. Ekrana odaklanacağı sırada çalan telefonu dikkatini çekmişti. Telefonu sehpadan alarak ekrana baktı. Arayan yardımcıları Bedriye'ydi. Bekletmeden kadını cevaplarken içindeki sıkıntıya anlam verememişti.

"Bedriye abla?" Hattın diğer ucundan hıçkırık sesi gelince aya-
ğa fırladı.

"Azra Hanım, Selim Bey-" Kadın lafını bitiremeden ağlamaya
başlamıştı.

Sabrı tükenen Azra, "Babama bir şey mi oldu?" diye sordu kor-
kuyla.

Bedriye ağlamayı keserek yutkundu. "Selim Bey'i hastaneye
kaldırdık. Durumu çok ciddi. Ameliyatta şu an," deyince düşecek
gibi olan kadın koltuk başına tutundu. Yeryüzünde kalan bir avuç
yakınlarından biriydi babası. Onu da kaybedemezdi.

"Hangi hastanedesiniz?" diye sordu boğulur gibi. Yaşlar göz-
rine birikmiş, nefes almasını zorlaştıran büyük bir yumru boğazına
oturmuştu.

Azra hastanenin ismini duyar duymaz, telefonu kapattı. Koşa-
rak odasına girdi ve üzerine giyecek kıyafetler çıkardı. Kıyafetleri
giydikten sonra saçlarını taramadan atkuyruğu topladı. Taksi du-
rağını arayıp acil taksi istedi. Odadan çıktıktan sonra portmantoya
bıraktığı sırt çantasını alarak telefonu içine attı. Evin anahtarını al-
dığından emin olduktan sonra ayakkabılarını ayağına geçirdi. Kapı-
yı açıp dışarı çıkarken bir adım ötesinde uyuyan kocası aklına bile
gelmemişti. Asansörü çağırırken görüşünü bulanıklaştıran yaşları si-
liyordu hiç kurumayacağını bildiği hâlde. Asansör geldiğinde bindi
ve zemin katın numarasını tuşladı. Aşağı indiğinde kapı önünde bek-
leyen taksiye bindi. Yol boyu babasıyla yaşadığı güzel anılar aklına
gelirken, son beş senedir onu ihmal ettiği gerçeği canını yakıyordu.
Ya yetişemezse? Ya babasına bir şey olursa? Onu kaybederse to-
parlanamazdı. Boğazından kaçan hıçkırık elini ağzına kapatmasına
neden olmuştu. Kafasını şiddetle salladı. Olmayacaktı. Selim Ateş-
dağlı onu bırakmazdı.

"Hayır, babam beni yalnız bırakmaz! Benim koca çınarım, beni
asla bu dünyada tek başıma bırakıp gitmez!" diye fısıldadı kendi
kendine. Taksi şoförü kendisine peçete uzatınca aldı. "Teşekkür
ederim," dedi çatallı sesiyle. Gözlerini silerken arabanın durduğunu
fark etti.

"Bir şey değil," dedi taksici. "Geldik bu arada."

Azra ücreti ödeyip indi arabadan. Koşarak hastaneye girdiğinde
kendisini karşılayan, babasının yıllardır korumalığını yapan İlker'in
peşine takıldı. Birlikte ameliyathanenin önüne geldiklerinde kalbi
sıkıştı kadının. Duvardan destek alırken yavaşça yere çöktü. Şu an
Oğuz'a o kadar ihtiyacı vardı ki... Onun tesellisine ve şefkatli kol-
larına... Titrek nefes alarak kollarını kendine sardı.

"Kızım!"

Bedriye'nin sesini duyar duymaz, ayağa kalktı ve kadına sarıldı.
Bedriye ona sarılarak teselli ederken gözlerini sımsıkı kapatmıştı.

"Yasemin kızıma da haber verdim. Gelecek birazdan."

Genç kadın, kuzeninin geleceğini duyunca sakinleşmişti.

Yarım saat sonra ameliyathanenin önü kalabalıklaşmıştı. Yase-
min, kuzenine sarıldığında Azra, az önce kuruyan gözyaşlarını tek-
rar yanaklarında hissetmişti.

"Selim amca iyi olacak, menekşem. Seni yalnız bırakmaz o.
Asla!"

"İnşallah tombişim!"

Yasemin, kuzeninden ayrıldıktan sonra etrafa bakındı. "Rahşan
nerede? Geldiğimden beri yok ortada." Bakışlarını Azra'ya çevirdi.
Kaçıran bakışları gördüğü an gözlerini kıstı. "Sakın ona haber ver-
mediğini söyleme, Azra!"

"Vermedim. Aklımdan çıktı."

"Aferin! Aynı evdesiniz ve sen ona haber vermeyi unutuyorsun,
öyle mi?"

"Bana pes ettiğini söyledi!" derken omuz silkti umursamazca.

Yasemin onu kenara çekerek oturmasını sağladı. Kendine dön-
dürüp keskin bakış atınca, genç kadın oflayarak anlatmaya başladı.
Kısık sesle fazla detaya girmeden anlattı dünden beri olanları. Anlat-
tıkça gözleri dolan Yasemin, her zamanki gibi genç adama üzülmüş-
tü. Sevilmemenin ne olduğunu en iyi o biliyordu. Sürekli kendini

ispat etmeye çalışmaktan bir süre sonra vazgeçmişti. Tıpkı Rahşan gibi…

"Azra?"

Her iki kadın sese doğru döndü. Azra, kocasını karşısında görünce şaşırmıştı. Ayağa kalkarak adamın karşısına geçti.

"Rahşan! Sen nereden duydun?"

"Yusuf kafasını yarmış. Kerem abi beni aradı hastaneye gidelim diye. Ben de sana haber vermek için odanın kapısını çaldım ama cevap vermedin. Ben de uyuduğunu düşünüp rahatsız etmek istemedim," dediğinde küçük bir utanç sızdı içine Azra'nın. Kendisi haber vermeden giderken kocası onu düşünmüştü. "Hastaneye geldiğimizde, bankta oturup ağlayan Bedriye ablayı görmesem senin yatağında uyuduğunu düşünecektim. Neden-"

Kollarının arasına sığınan kadın cümlesini yarıda kesmişti. Kalrısı beline sıkıca sarılıp ağlarken, içindeki tüm kırgınlığı bir kenara bırakıp sarılışına karşılık verdi.

"Babam-" diyerek hıçkırdı kadın. "Kalp krizi geçirdi. Ameliyatta şimdi."

Rahşan, kadının saçlarını okşadı sevgiyle. "Selim amca hayattaki tek yakınını yalnız bırakmaz. İyi olacak, Azra!"

Azra, kollarında olduğu adamın verdiği huzuru, şefkati soludu derin derin. Az önce Oğuz'un olmasının istediği yerde şimdi o vardı. Ne gariptir ki istediği şeyi ona ezip geçtiği adam vermişti.

Yasemin ileride sarılmış, birbirlerinde teselli arayan karı koca ya baktı. Dolu dolu gözlerini onlardan çekerek başka yöne baktı. Babası gibi sevdiği eniştesi içeride ölümle savaşıyordu. O ise hiçbir şey yapamıyordu.

"Dost sarılmasına ihtiyacın varmış gibi duruyorsun."

Yakından gelen baskın erkek sesi irkilmesine neden olmuştu. Kafasını kaldırıp sesin sahibine baktı. Mavi gözleri dalgalı deniz gibiydi. Hafif hırçın, çokça huzurlu… Bir an o denize atlamak istedi. Derinliğindeki incileri görmek ve onları kendine saklamak için delice istek duymuştu.

Kerem, kadının suskunluğunu işaret olarak algılayıp kollarını açtı. Yasemin karşısındaki güçlü kollara baktı. Her tür kötülükten koruyacakmış gibi duran adama daha fazla direnemedi. Babasına muhtaç içindeki küçük kız onu hızla o kollara itti. Küçükken babası başka kadının kollarına koşarken, küçük Yasemin onun ayaklarına kapanır, gitmemesi için yalvarırdı. Babası ise onu bacağına yapışmış pis bir şeymiş gibi iterek çıkardı kapıdan.

Genç kadın anılarından kurtulup sarıldığı bedenin ona verdiği, uzun zamandır hayatından çıkardığı şeyi, güveni geri vermişti. Bu güzel kokan adam ona garip bir şekilde güven vermişti.

"Doktor geldi," diyen ses kulaklarına ilişince hızla ayrıldılar. Ameliyata giren doktor onlara doğru yürüdü. Uzun zamandır ameliyatta olduğu için ter içinde kalmıştı adam. Onu gören herkes karşısına geldi.

"Babam nasıl, Doktor Bey?"

Doktor, bonesini çıkartıp önce genç kadına sonra diğerlerine baktı.

"Öncelikle şunu söyleyeyim ki hastanın durumu hâlâ ciddi. Bu gece kritik bir gece. Herhangi bir komplikasyon oluşmazsa hastamız yarın uyanacaktır. Gelelim ameliyat sebebine. Selim Bey yüksek tansiyon hastası. Ve o hastalık, aort anevrizmasına (aort yırtılması) sebep olmuş. Hasta buraya getirildiğinde şiddetli göğüs ağrıları çekiyordu. Kalp krizi tanısıyla getirmişlerdi fakat muayenede aort yırtılması teşhisi konuldu Selim Bey'e. Yırtılmış damarları yapay damarlarla değiştirdik. Şimdilik her şey yolunda. Geçmiş olsun."

Azra, geç kalmaları karşılığında neler olabileceğini öğrendiğinde dengesini kaybetmişti. Kendisini tutan güvenli kollar olmasa düşecekti.

"Babamı ne zaman görebilirim?" diye sordu güç bela.

"Yarın sabah görebilirsiniz. İyi akşamlar. Tekrar geçmiş olsun," diyerek yanlarından uzaklaşan doktorun arkasından baktılar.

Azra yaşlı gözlerle gülümseyerek kocasına sarıldı tekrar. "Yaşıyor!" dedi ağlamaklı sesle.

Rahşan saçlarını öptü. "Yaşıyor tabii. Selim Ateşdağlı o yün-
kü!"

Azra kocasından ayrılıp kuzenine sarılırken Kerem, Rahşan'a
baktı. Genç adam o bakışlarda gurur görmüştü. Şaşırmıştı elbette.
Yanına gitti.

"Bana neden öyle bakıyorsun, abi?"

Kerem gülümsedi. Az ilerideki kızıl saçlı kadının gönlüne kızıl
ateş düşürdüğünden habersiz gülümsedi hem de.

"Oğlumun senin gibi amcası olduğu için gurur duydum, karde-
şim!"

Onun ne dediğini anlamıştı adam. Onca yaptıklarına rağmen
karısına destek olduğu için gurur duymuştu onunla kuzeni. Bilerek
yapmamıştı. İçinden gelmişti. Övülmekten hoşlanmadığı için, "Yu-
suf'um nasıl, abi?" diye sordu konuyu değiştirerek.

Gayesini anlayan Kerem bilmiş bir bakış attı ona. "Odada. Uyu-
yor. Bu gece müşahede altında tutacaklar."

"Nasıl yardı kafasını kerata? Pelin neredeydi ki?" diye sorarken
küçük dostunun canının yanması ciğerini dağlıyordu genç adamın.

"Üçümüz birlikteydik o anda. Bakma öyle. Ben projelerimle
ilgilenirken onlar oynuyorlardı. Daha doğrusu Yusuf koltukta zıpli-
yor, Pelin ise düşecek diye endişeleniyordu."

"Sonra?"

"Sonrası işte dadısını dinlemeyen Yusuf Efendi, koltuktan düşe-
rek kafasını sehpanın köşesine vurdu."

Umursamaz olmaya çalışsa da genç adam anlamıştı kuzeninin
nasıl endişelendiğini. O yüzden panikle kendisini arayarak *birlikte
hastaneye gidelim* demişti. İyi ki demişti. Gelmeseydi, olanlardan
haberi olmayacaktı. Karısı onu yok saymıştı resmen. Kalbinden ko-
pan küçük parçayı umursamadı. Zaten kalbi hep kırılıyor, kan revan
içinde canını acıtmaya çalışıyordu.

"Yusuf nasıl şimdi?" diye soran Yasemin'e döndüler.

"Ben odadan çıkarken uyuyordu. Görmek ister misin?" diyen
Kerem'in sorusuyla kadının gözleri parlarken kuzeni etrafa bakını-
yordu. Anlaşılan onlarla gitmeyecekti.

"Ben bir Azra'ya bakayım," diyerek az ileride Bedriye ile konu-
şan kadına doğru yürüdü.

Rahşan yanlarından ayrılıp, karısına doğru giderken arkasından
baktı Kerem. Şu an oğlu için ne kadar üzülüyorsa kuzeni için de o
kadar üzülüyordu. Kendine gelip kadına döndü.

"Gidelim mi?" diye sordu cevap alamadığı kadına. Yasemin ka-
fasını salladı hevesle.

"Gidelim," diyerek önden yürüyen adamı takip etti.

Birlikte asansöre bindiler. Genç kadın, küçük bir yerde böyle
bir adamla yalnız kalınca garip hissetmişti. Adamın etrafına yaydı-
ğı enerji göz kamaştırıcıydı. Onu hep takım elbiseyle gördüğü için
üzerindeki siyah tişört ve kot pantolonu garipsemişti. Fakat çok ya-
kıştığını kabul etmeliydi.

Göz ucuyla az önde duran adama baktı. Asansörün aynalı du-
varından adamın çoktan kendisini izlediğini fark etti. Adamın ma-
vilerindeki derinlik karanlık kuyu gibi onu içine çekiyor, garip bir
şekilde boğulma isteği uyandırıyordu.

Daha birkaç dakika önce adamın kollarındaydı. O bedenden ya-
yılan sıcaklık tenini ısıtmış, egzotik kokusu içini hoş etmişti. Hele
tişörtün kol kısmından görünen kanatın uç kısımları yok muydu?
Sanki hiç mükemmel değilmiş gibi gitmiş, bir de dövme yaptırmıştı
adam.

Hissettikleri yüzünden kendine kızdı o an. Daha yeni tanıdığı
ve evli biri için böyle şeyler hissetmemeliydi. Yanlıştı. Yumruklarını
sıkarak tırnaklarını avucuna sapladı. Dikkatini acıya vermiş, zihnine
üşüşen akla hayale sığmaz şeyleri düşünmemeye çalışıyordu.

"Geldik," diyen adamın canlı sesi düşüncelerinden çekip çıkar-
mıştı kadını. Birlikte asansörden inip koridorda yürüdüler. Birkaç
odanın önünden geçtikten sonra sondaki odanın önünde durdular.
Kerem kapıyı açarak onun önden geçmesini bekledi. Yasemin içeri

girdikten sonra arkasından içeri giren adama odaklanamadı. Çünkü Yusuf tatlı mızmızlanmalarıyla hemşire ablasını deli ediyordu. Gülümseyerek çocuğun kendisini fark etmesini bekledi.

"Pelin abla, sen at ol, ben kovboy. Birlikte kötü adamları kasabamızdan kovalım. Haydi!" diye çığlık atıp, yumruğunu sıkarak havaya kaldırdı.

"Ama Yusufçuğum, başın uf olmuş senin. Baban kovboy oyunu oynadığımızı görürse çok kızar."

Yusuf, Pelin'in mızıkçılığına omuz silkerek kollarını göğsünde topladı. Kafası sargılı hâliyle bile çok tatlıydı. Yasemin, çocuğun yanaklarını sıkma isteğini bastırarak kendini göstermek adına hafifçe öksürdü. Yusuf somurtuk suratını ona çevirdi.

"Yaseminii!" dedi gülümseyerek. Yusuf gelişine sevinirken Pelin, bakışlarını arkasında bir yere sabitledi. Görmese de kime baktığını biliyordu. Sırtına yayılan sıcaklıktan anlıyordu tam arkasında olduğunu.

"Nasılsın, paşam?" diyerek sargılı kafasına baktı. İçi sızlarken ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Yusuf onun sorusunu es geçerek dudaklarını büzdü. "Yaseminii, oyun onalım," dedi tatlı sesle.

Yasemin canevinden yakalanmıştı. Bir çocuğa asla hayır diyemiyordu o. Gülümseyerek kafasını salladı.

"Ama uyku zamanın geldi, Yusufçuğum," diyen Pelin'e döndü genç kadın.

"Pelin!" diyerek kafasını salladı Kerem.

Pelin, adamın sakin sesini duyunca ürperdi. Uyarısını dinleyerek geri çekildi ve diğer yatağa geçti. Yasemin, karşısındaki sorgusuz sualsiz teslimiyetten anlamıştı Pelin denen kadının Yusuf'un dadısı olduğunu.

"Merhaba ben Yasemin."

"Merhaba ben de Pelin."

"Memnun oldum."

"Ben de Yasemin Hanım."

Kerem, Pelin'in yanına oturunca tanışma bitmişti. Pelin karşısındaki kadını unutup yanındaki adama odaklandı. Yasemin bakışlarını onlardan çekip etrafa baktı. Kenarda küçük kare şeklindeki kutuyu fark ettiğinde gülümsedi. Adımlarını oraya yönelterek kutuyu aldı ve etrafa bakındı tekrar. Yatağın ayakucunda hasta dosyasının yanında duran kalemi gördü ve hızla aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye iyice meraklanan Yusuf'a hınzır bir bakış attı.

"Göreceksin," diyerek kutuya bir şeyler yazmaya başladı. Kutunun dört yanına da yazdıktan sonra çocuğa baktı. "Hazır mısın?" diye sordu.

Yusuf sevinerek ellerini çırptı. "Eveettt!" diye şakıdı çocuksu mutlulukla.

"Ne o?"

"Küçük paşayla taklit oyunu oynayacağız, Kerem Bey."

"Evet, baba taklit oynayacağız!"

"Peki."

Kerem garip bir mutlulukla onları izlemeye başladı.

Yasemin kutuyu havaya kaldırdı. "Bu kutunun dört yanına hayvan isimleri yazdım. Şimdi kutuyu çevirip zar gibi yatağa atacağım ve hangi hayvan ismi gelirse onu taklit edip hakkında sorduğum sorulara cevap vereceksin, Yusufçuk. Tamam mı?"

"Tamam, Yaseminii!"

Yasemin gülümseyerek kutuyu fırlattı. Kutu durduğunda aldı ve ilk hayvanı söyledi.

"Maymun!"

"Maymun mu?"

"Hıhı. Maymun gibi ses çıkar bakalım," dedi öğretmen kimliğine bürünerek.

Yusuf maymun gibi oturarak, "Aauu!" diyerek ellerini çırpınca, yan taraftan kıkırdama sesi ilişti kulağına. Genç kadın o yöne bakın-

ca dupduru mavilerle karşılaştı. Oğlunun maymun hâli hoşuna gi
Kerem gülümsüyordu. Kafasını hızla Yusuf'a çeviren kadın yüz
du. Odadaki iki kadının da içini ısıtan kıkırtı Yusuf'a ulaşma
bile. Maymun gibi ses çıkarıyor, gülüyordu.

"Tamam, Yusuf. Şimdi söyle bakalım, maymunlar ne yer?"

"Muuzzz!"

"Aferin. Peki, nerede yaşarlar, biliyor musun?"

"Alfika'da!"

Gülmemek için dudaklarını ısıran kadın alkış tuttu çocuğ
"Sana kocaman aferin, küçük adam. Nereden biliyorsun maymu
ların ülkesini?" diye sorunca babasının yanında oturan kadına bak
Yusuf.

"Pelin abla öğretmişti, Yaseminii."

"Çocuklara böyle şeyler öğreterek kattığınız değer paha biçile
mez, Pelin Hanım. Teşekkür ederim."

Yanakları kızaran kadın teşekkürü kabul etti. Yasemin yeniden
oyuna dönüp ikinci hayvanı bulmak için kutuyu fırlattı. Bu sefer
taklit etme sırası Yasemin'deydi. Kutu durduğunda çıkan hayvan
kartaldı. Yasemin yataktan kalkarak kartal gibi kollarını açtı. Kartal
gibi havada süzülüyormuş gibi yapıp kahkaha atarken, yan yatakta
oturan adamı nasıl etkilediğinden habersizdi. Çocuksu hâlleri, o var
diye kendini kasmaması hoşuna gitmişti Kerem'in.

Yasemin'in tek gayesi oğlunu eğlendirmekti ve oğlu şu an deli
gibi eğleniyordu. Kartal -Yasemin- yatağın etrafında dolanıyormuş
gibi yaparak kendinden tarafa geldiğinde kapı aniden açılmıştı. Ya-
semin, Yusuf'un üzerine eğilip avını yakalıyormuş gibi tutmak için
hamle yaptığı sırada, kapı aniden ardına kadar açılmış; içeri atmaca
gibi giren kadın, genç kadını ittirerek küçük çocuğa sarılmıştı. Böy-
le bir hamleyi beklemeyen kadın, sendeleyerek yere kapaklanacak-
ken, Kerem atik hareketle belinden yakalayarak kendine çekti. Yase-
min düşmemek için adamın boynuna sarılınca aralarında hiç mesafe
kalmamıştı. Kahverengi ile mavi birbirine karışarak renk cümbüşü

yaratırken etraf anında silinmişti. Mavi gözlerindeki siyah hare bü-
yürken kadın bakışlarını onlardan çekmeye zorlanmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Kerem kendine geldiğinde.

"İyiyim..." dediğinde sesi kısık çıksa da adam onu duymuştu.
Nerede olduklarını hatırlayınca panikle uzaklaştı adamdan.

"Anne!" diyen Yusuf, içine pişmanlık tohumu ekerken az ön-
ceki büyü hızla bozulmuştu. Adamın evli olduğu gerçeği göğsüne
zehirli hançerini saplarken nefes alamamıştı. Rana, eski kocasının
kollarındaki kadını süzdü bir süre. Sarılırken birbirlerine öyle ka-
pılmışlardı ki içi anında kıskançlık zehriyle dolmuştu. Kirli ruhunu
ele geçirmiş kibir, o kadının büyük tehlike arz ettiğini bağırıyordu.
İçindeki fesatlığın aksine yüzüne ve sesine masum görünüm ekledi.
O hep başarılıydı öyle konularda. Kerem'i de böyle kandırmamış
mıydı zaten?

"Aşkım, neden arayıp haber vermiyorsun *oğlumuzun* düşüp ka-
fasını yardığını?" diye sordu kederli ses tonuyla. O kadar güzel oy-
namıştı ki küçük oğlu ve Yasemin, hemen kanmıştı onun bu masum
hâline.

Yasemin kafasını kaldırıp az ötedeki adama baktı dolu dolu
gözlerle. Kerem kendisine hayal kırıklığıyla bakan kadına kaşlarını
çatarak kafasını iki yana salladı. *Gitme* demek istiyordu. Kalmaya-
cağını bile bile...

"Ben gideyim, izninizle. Görüşürüz Yusuf!" diyerek kaçar gibi
çıktı odadan.

Rana, kadının arkasından zafer dolu gülümsemeyle bakarken
onu izleyen Pelin hayretler içindeydi. Bu kadın, şeytanın yeryüzün-
deki vekiliydi kesin. Yanındaki adamın nasıl gerildiğini ve devleşti-
ğini hissediyordu. Çünkü yan tarafında az sonra kopacak fırtınanın
sessizliği vardı.

"Sen benle gelsene Rana!" dedi adam sıkılı dişlerinin arasın-
dan. Fırtınanın ilk esintisini hissetmiş, ürpermişti. "Pelin, Yusuf'un
istediği oyunu oynayın. Başına dikkat etmek kaydıyla tabii," dedi
bakışlarını az önce küçük tiyatro ile oskarlık oyun sergileyen kadın-

dan ayırmadan. Rana nazlanarak genç adama baktı ve önden yürü-
yerek dışarı çıktı.

Kerem odadan çıkar çıkmaz, kapıda kendisini bekleyen kadının
koluna yapıştı. Sırtını duvara çarparak üzerine eğildi. Canı acısa da
yüzündeki gülümsemeyi bozmadı. Bakışlarını adamın gözlerine ta-
bitledi.

"Ne yapmaya çalışıyorsun, Rana?"

"Ne yapmaya çalışıyorum ki aşk-"

Sorusunu bitiremeden kulağının dibinde yumruk patladı. Bak-
masa da duvarda göçük oluştuğunu biliyordu.

"Kes şu maskaralığı! Bana *aşkım* deme!" *Aşkım* kelimesini söy-
lerken tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

"O kadın kim, Kerem? Benim oğlumla ne işi var?"

"Onun kimliği seni alakadar etmez, Rana!"

Daha kendisi bile yeni tanıyordu kadını. O bile tam olarak kim
olduğunu bilmiyordu.

"Ayrıca *oğlum oğlum* deyip durma! Sen ondan imtina ettin
mahkemede!"

"Evet, imtina ettim ve şimdi geri istiyorum!"

"Çocuk oyuncağı mı lan bu? Ver, sonra al!"

Kerem konuşurken Rana asansör bekleyen kadını fark etti. Ani-
den düşüyormuş gibi yapınca, Kerem refleks olarak kadını belinden
yakaladı. Rana, kadının gözlerinin içine bakarak adamın boynuna
sarıldı. Genç adam boynuna dolanan kolları hızla çözerken yakala-
dığı belini bıraktı. Geri itip yüzüne bakarken gördüğü sinsi sırıtış ve
baktığı yer dikkatini çekmişti. Arkasına döndüğünde gördüğü kadın
derin soluk almasına neden olmuştu. Gittikçe batıyordu. Boğulma-
sına ramak kalmıştı.

Kadının kolunu sıkarak duvara çarptı hırsla.

"Sakın beni sınama, Rana! Elindeki son görüşme gününü de
alırım."

"Yapamazsın!"

"Denemek ister misin?"

Sesi öyle tehditkârdı ki yutkunmak zorunda kalmıştı Rana. Az
önce asansöre binen kadının olduğu yere baktı. "O kadın asla benim
oğlumun annesi olamayacak, Kerem. Ben yaşarken izin vermem."

Kerem burun kemerini sıkarak kapıyı işaret etti. "Gir içeri, sana
ihtiyacı olan oğlunla vakit geçir, Rana. Fitne fesatlarını bu gecelik
bir kenara bırak, Allah aşkına!" dedi bezgince.

***

Yasemin sarılan çifte bakmamak için kafasını çevirdiğinde ça-
ğırdığı asansörün geldiğini gördü. Açılan kapıdan hemen içeri girip
onları görmekten kurtulmuştu. Aslında yeni tanıştığı adam için üzül-
memişti. Üzüldüğü tek kişi Yusuf'tu. Yusuf'un da aynı kaderi yaşa-
masını istemiyordu. Kerem evliydi. Ondan uzak durmalıydı. Daha
da ileri gitmeden uzak durmalıydı o adamdan. Babası gibi sevgisiz
değildi Kerem ama karısını aldatıyordu. Zihnine dolan geçmiş anılar
ağlamasına neden olurken kardiyoloji bölümüne geldi. Asansörün
kapısı açılınca görüş alanına giren kuzeni koltukta yalnız oturuyor-
du. Yanına giderken Rahşan'ın nerede olduğunu merak ediyordu.
Yine kavga mı etmişlerdi?

Az önceki hayal kırıklığını zihninin en ücra köşesine süpürüp
kuzeninin yanına oturdu. Gözleri kapalı bir şekilde kafasını duvara
yaslayan kadına baktı.

"Neden yalnızsın, menekşem? Rahşan nerede?" diye sorarak
etrafa bakındı. Genç adam görünürde yoktu. Endişelenmeye başlı-
yordu.

Azra gözlerini açarak genç kadına baktı. "Kahve almaya gitti."

"Aranızın düzelmesine çok sevindim," dedi umutla.

Genç kadın, kaşlarını çatarak kuzenine baktıktan sonra gözle-
rini devirdi. "Aramız mı düzeldi? Güldürme beni, tombiş!" derken
sesindeki alay Yasemin'i afallatmıştı.

Elinde karton kahve bardağıyla onlara doğru gelen genç adam da duyduklarından sonra karısının ne demek istediğini anlamamıştı. Azra'nın söyleyeceklerine dikkat kesildi. Az sonra ağzından çıkacak kelimeler adama ya devam ettirecekti ya da *tamam* dedirtecekti.

"Az önce sarıldınız ya. Ben de sandım ki aranızdaki buzlar erdi artık."

Yasemin kafasını kaldırıp Rahşan'ı gördü kendilerine bakarken. Dönüp kuzenini uyaracakken adamın bakışlarındaki ihtiyacı gördü. Duymaya ihtiyacı vardı. Anlamıştı genç kadın. Az sonra kuzeninin ağzından çıkacak kelimeler kocasının karar vermesine yardımcı olacaktı. İçinden *güzel şeyler söylesin* diye dua ederken kabul olmayacağını haykırıyordu kalbi.

"Bizim aramızda buzlar yok, uçurumlar var. İstesek de aşamayacağımız uçurumlar. Sarılmamıza gelince adam o an duygusal boşluğuma denk geldi o kadar. Bir değeri yok yani. Bin tane Rahşan toplasan bir tane Oğuz etmez, Yasmin. Benim kalbim hep ölmüş nişanlıma ait olacak!" dedi soğuk bir sesle.

Ve Yasemin, hazel gözlerdeki aşkın karanlık köşeye nasıl çekildiğini kendi gözleriyle görmüştü. Rahşan Altay, an itibarıyla Azra Altay için çabalamayı tamamen bırakmıştı.

7. BÖLÜM
"TANGO"

Aylar geçiyor, Selim Bey'in sağlığı gün geçtikçe iyiye gidiyordu. Doktorlar en az bir sene işlerinden uzak durmasını tembihlemişlerdi. Selim Bey yaraları iyileştikten sonra doktorları dinlemeyip, şirkete gitmek istediğinde Azra ona engel olmuş, şirketin başına kendisinin geçeceğini söylemişti. Kızının aldığı bu kararla sakinleşen Selim Bey, bu sefer dinlenmeyi kabul etmişti. Azra şirket işleri yüzünden artık eve uğramıyor, arada eşyalarını almaya gelirken şanslıysa kocasıyla evden çıkarken karşılaşıyordu. Merhabalaşıp hâl hatır sorduktan sonra herkes kendi yoluna gidiyordu. Artık karı koca değil de aynı evde yaşayan iki yabancıydılar.

Rahşan hastanede duyduklarından sonra aşkı için çabalamaktan vazgeçmiş, işlerine odaklanmış ve Sevgi ile iyice yakınlaşmışlardı. Sevgi'nin çalıştığı okulda okuyan yoksul ailelerin evlerinin durumunu konuşmak için sürekli buluşuyorlardı. Arkadaşlıkları ilerlemiş, aralarına Sevgi'nin kızı Mira da katılmıştı. Mira ilk andan itibaren sevmişti Rahşan'ı. Onu bir ağabey gibi, en önemlisi de yeri asla dolmayacak olsa bile bir baba gibi benimsemişti.

Mira, önündeki ev ödevlerini yaparken aklına gelen soruyu sordu kendisine kek ve limonata getiren annesine.

"Anne, Rahşan abi gelecek mi bugün?"

Sevgi tepsidekileri masaya dizdikten sonra eğilerek kızının saçlarını öptü.

"Sen bu Rahşan abini çok mu seviyorsun?" diye sordu kalbi pıpır ederken. Rahşan'ı her hatırladığında hızlı atan kalbini sakinleştirmek için elini üzerine koydu. Kızının fark etmemesi büyük şanstı. Cin gibiydi kızı. Hemen anlardı annesinin içindekileri. Sevgi, uzun zamandır genç adamı seviyordu. Rahşan ona karşı hâlâ arkadaşça yaklaşsa da Sevgi aynı duyguları beslemiyordu. Ve onun gibi adamı uzaktan sevmek eziyet olsa da bir şekilde dayanıyordu.

Ona asla *seni seviyorum* diyemezdi.

Çünkü Rahşan Altay evliydi. Her ne kadar karısı tarafından sevilmiyorsa bile karısına karşı sorumlulukları vardı. Onun asla ihanet etmeyeceğini de biliyordu. Etmesindi zaten. Çünkü öyle bir niyeti olduğunu sezseydi, gözünde zerre değeri olmaz, evine alıp kızıyla tanıştırmazdı.

"Onun gibi bir adam sevilmez mi anne?"

"Bilmem, sevilir mi?" diye takıldı kızına.

Mira elindeki kalemi masaya bırakıp annesine döndü. "Sevilir tabii, annem. Çünkü Rahşan abi komik, hoşsohbet ve çok akıllı bir adam. Çocukları da seviyor. Adam gibi adam derler ya, işte o Rahşan abi!" Onun hakkında konuşurken gülümsemesi Sevgi'nin yüreğini hoplatmıştı. "Ama onu bir şey üzmüş, anne."

"Ne üzmüş?"

Mira, on iki yaşında olmasına rağmen çok akıllı ve gözlem kabiliyeti yüksek bir kızdı. Bunu bilmesine rağmen kızının doğru tespitine şaşırmıştı. Yana yakıla âşık olduğu kadın üzmüştü onu. İçten içe kızmıyor da değildi Azra'ya. Bu kadar mükemmel ve güzel seven adamı ölmüş adam için üzmemeliydi. O aşk ki, kendisini binde biri kadar sevme ihtimali olsa ruhunu vermeye hazırdı.

"Bilmem ki. Sormadım hiç. Gülen yüzüne rağmen gözleri hep kederli."

"Belki de ailesiyle problemi vardır, kuzum. Bizi ilgilendirmez bu."

"Tabii ki ilgilendirmez ama onu üzen her kimse bence o haksızdır. Çünkü Rahşan abi asla kimseyi bilerek incitmez," dedi eminlikle.

Gülümsedi kadın. Kızı o kadar tatlıydı ki, içi içine sığmayarak eğilip pamuk gibi yanaklarını öptü. Mira söylenmeye hazırlanırken kapı çalmıştı.

"Rahşan abim geldi!" diye çığlık atarak kapıya koşmuştu.

Nihayet kapı önüne varıp kapıyı açtığında, doğru tahmin ettiğini görüp boynuna atlamıştı adamın. Rahşan elindeki poşetleri yere bırakarak kollarını boynuna ahtapot gibi saran kıza sarıldı. Mira geri çekildiğinde genç adamın yanaklarını öptü. Rahşan kahkaha atarak kızın karnını gıdıkladı. Mira çığlık atarak ondan kaçarken adam hâlâ gülüyordu. Sevgi karşısındaki manzarayı içi giderek izliyordu. "*Keşke Sinan yaşasaydı...*" diye geçirdi içinden. Kızını o da böyle sarıp sarmalasaydı. On sene önce trafik kazasında onu ve iki aylık oğlunu kaybettiğinde bir daha asla mutlu olamayacağını düşünmüştü ama şimdi mutluydu. Hayat arkadaşının ve küçük oğlunun acısı hâlâ içinde taptaze duruyordu fakat o yarayla yaşamaya alışmıştı. Mutlu olmaya bakıyordu şimdi. Mesela karşısında kendisine gülümseyerek bakan adamı izleyerek...

Rahşan, kızı rahat bırakarak yere koyduğu poşetleri aldı. Mira, içindekilere bakıp mutlu olunca, adamı tekrar öperek poşetlerle birlikte mutfağa kaçmıştı. Koridorda yalnız kaldıklarında yavaş adımlarla kadına yaklaştı. Sevgi kendisine doğru gelen adama doğru bir adım atarak önünde durdu. Rahşan onu kendine çekerek saçlarını öptü. Sevgi kedi gibi adamın göğsüne sokuldu. İçine dolan kokuyla huzura ererken kollarını adamın beline daha sıkı sardı.

"Nasılsın, Sevgim?" diye soran adamın derinden gelen sesini dinledi gülümseyerek.

"İyiyim, Rahşan," dedi mutlulukla. Sevgilisi değildi. Âşığı da değildi. Adamın metresi hiç değildi.

O sadece yanında huzur ve mutluluk duyduğu iyi yürekli bir adamdı. Tabii bir de sevdiği adamdı. Rahşan'ın o günden sonra ken-

disine arkadaşça yaklaştığını biliyordu. Sevdiği adamın kalbine hep ka kadın sahipti. Kırılsa da hâlâ ona âşıktı. Biliyordu. Bu durumu kabullenmesi aylar sürmüştü ama sonunda kabullenmişti. Ondan aşk dilenemezdi. Kalbini isteyemezdi. Yanındaki varlığı yeterdi.

"Sen nasılsın?" diye sordu geri çekilip, adamın yakışıklı yüzüne bakarak. Görüşmedikleri zamanlarda telefonla konuşsalar da sormak istemişti.

"Prensesim sağ olsun, tüm dertlerini unutturuyor bana bu eve girdiğimde," dedi kadını son derece mutlu ederek. Eğilerek yanağını öpmek istedi Rahşan.

"Anne!"

Mira'nın çağırışı adamın geri çekilmesine neden olmuş, kafasını o yöne çevirmesini sağlamıştı. Mutfağa baktıktan sonra saçlarını karıştırıp, "Prensesin çağırıyor, annesi," dedi Sevgi'ye dönerek. Kadının kendisini hayranlıkla izlediğini fark edince tekrar tebessüm etti. Ağzını açacağı sırada, Sevgi hızla adamın yanağından öperek yanından uzaklaştı. Ardından kafasını sallayarak gülen adam bırakarak...

***

Genç kadın, kapısının tıklatılmasıyla uzun süredir incelediği dosyalardan kafasını kaldırmadan donuk bir sesle, "Gel!" dedi.

"Ooo Azra Hanım, yine işlerine gömülmüş. Dünyayı unutmuş."

Sesin sahibini tanıyıp yüzündeki gülümsemeyle kapıya baktı. "Ya Yiğit!"

"Buyurun, benim? Duydum ki, büyük bir ihale alınmış. Ben de dedim, bizim kızın başını kaşıyacak vakti yoktur, şimdi ona yemek getirdim."

Elindeki poşetleri havaya kaldırarak kadına gösterdi. Genç kadın acıktığını poşetleri görünce fark etmişti. Yiğit çok eski aile dostlarının oğluydu. Babasının rahatsızlandığını duyunca yurt dışından kesin dönüş yapmıştı. Gelir gelmez, Selim Bey kendisine iş teklif

etmiş fakat o reddetmişti. Kendisine küçük tatil vermiş olduğunu söylemiş, teklifi tekrar ederse kabul edeceğini söylemişti Selim amcasına.

"Hadi gel içeri. Aklım bu ihaleyle uzun zamandır öyle meşgul ki... Yemek yemeye bile fırsat bulamıyorum."

Yiğit gülümseyerek içeri girdi. Azra da koltuğundan kalkarak adama doğru yürüdü. Yiğit, elindeki poşetleri toplantı masasına bırakıp çocukluk arkadaşına sarıldı. Hoşbeş ettikten sonra poşetleri açıp saklama kaplarını masaya dizmeye başladı Yiğit. Kapaklarını açtıkça genç kadın çocuk gibi seviniyordu.

"Üff! Yaprak sarması mı o? Diğer kutuda kuru biber dolması var deme!"

Yiğit ellerini kaldırarak gülümsedi. "Ben demedim, sen dedin."

"Pis!" Koluna yumruk geçirdi gülerek.

Azra ellerini yıkayarak hemen masaya geçti ve lezzetli yemeklere gömüldü. Bir süre sessizce yemek yedikten sonra kafasını kaldırıp genç adama baktı.

"Naime teyzem yolladı, değil mi bunları? Bir akşam ona muhakkak uğrayıp tombiş yanaklarından öpeceğimi ilet lütfen."

Tekrar yemeye başlayınca Yiğit gülerek, "Söylerim. Yavaş ye güzelim, boğulacaksın," dedi.

Genç kadın tam dolmayı ağzına atacakken *güzelim* kelimesiyle donduu. O malum acının gelip kalbine çöreklenmesini bekledi. Nefesinin kesilmesini, gözlerinin dolmasını bekledi.

Beklemekle de kaldı. Çünkü artık o kelime eskisi kadar yaralamıyordu onu. Özlem duymuyor, canı yanmıyordu. O durumun şaşkınlığını yaşarken aniden zihnine dolan *Azra* hitabı içini sızlatmıştı. Neden şimdi gelmişti ki aklına o adam? Hem kocası neden ona sadece Azra diyordu ki?

"Üzgünüm Azra, öyle demek istemedim."

Yiğit'in üzgün sesini duyunca kendine geldi. Eski neşeli hâline geri dönüp dolmayı ağzına attı. "Ne oldu ki? Neden özür diliyorsun? Hem Naime teyzem tatlı yollamadı mı?"

Yiğit gülerek diğer kabın kapağını açtı. Sütlacı kadının önüne koyarken, "Yolladı tabii," dedi.

Azra sütlacı zevkle yemeye başladı. Yemek bittikten sonra masayı toplayıp odayı havalandırdılar. Sekreterinden kahve isteyip, afiyetle içerken aklına gelen şeyi arkadaşına sordu.

"Yiğit, akşama ihaleyi aldığımız için parti var. Bana eşlik etsene?"

Yiğit fincanını sehpaya bırakıp arkadaşına baktı. "Bu iyi bir fikir olmayabilir, Azra," dedi ciddi bir sesle.

"Neden?"

"Neden mi? Kızım, evlisin sen, farkında mısın? Babanı hastaneden çıkarırken gazeteciler beni senin *sevgilin* sandılar."

Azra sabırsızca, "Eee ne olmuş yani?" diye sordu. Umursamaz olmaya çalışıyordu ama aklına kocası tarafından terk edildiği o gün gelince üzüntüsü gün yüzüne çıkıyordu. Onun neden aniden kendisini bırakıp gidişini sorgularken cevap Yasemin'den gelmişti. Rahşan onun dediklerini duymuş, çekip gitmişti. Yine zehirli dilini tutamamış, adamı sokmuştu.

"Bir hafta gündemden düşmedik. Üstelik bu hatayı düzeltmedin bile. Herkesin konuşmasına izin verdin. Kocan ne dedi bu duruma?"

Genç kadın omuz silkti. "Umurunda olduğunu sanmıyorum." Doğruydu. Umurunda olsaydı, arayıp bir şey söylerdi. O olaydan birkaç gün sonra karşılaştıklarında bir tek *merhaba* demişti kocası.

"Nasıl umurunda olmaz? Kocan o senin! Onunla partiye gitsene hem sen?"

"Of! Yiğit, vallahi şiştim. Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Gelmiyorum dersem?"

"Başka bir kavalye bulmak zorunda kalacağım, canım."

"Tamam, başımın belası tamam. Şimdi gidiyorum, seni yedi gibi alırım, olur mu?"

"Tamamdır. Naime teyzem ve Ali amcama çok selam söyle. En kısa zamanda geleceğim ziyaretlerine."

"Aleykümselam."

Yiğit gittikten sonra biraz daha çalışıp çıktı şirketten. Partiye hazırlanması gerekiyordu. Arabasına binip her zaman gittiği kuaföre gitti. Bakımını yaptırıp saç ve makyajını hallettikten sonra eve gitti. Bir hafta önce vitrinde görüp beğendiği lacivert derin yırtmaçlı elbiseyi dolaptan çıkardı. Dikkatle yatağa koyarak üstündekileri çıkardı. İç çamaşırı çekmecesinden aynı renk takımı alarak giyindi. Elbiseyi de giydikten sonra hazırdı. Açık esmer teni, lacivert elbise ve kırmızı ruj ile olduğundan daha güzel ve seksi gözüküyordu. Ensesinde topladığı sade ve sıkı topuzu, dikkati elbisesi ve dudaklarına çekiyordu. Küçük çantasını da alıp stilettolarını giydikten sonra kapı çaldı. Kafasını kaldırıp saate baktı. Tam yediydi. Gülümseyerek kapıyı açtı. Yiğit, siyah takım elbisesi ve lacivert kravatıyla onunla pek uyumlu ve muhteşem görünüyordu.

"Sana *güzelim* diye hitap edebilir miyim Azra? Çünkü çok güzelsin," diye sordu tatlı gülümsemesiyle.

"Edebilirsin tabii ve iltifat için teşekkür ederim."

Yiğit kolunu ona uzatırken, kadın istemsizce arkasına dönerek kocasının odasına baktı. Evde değildi ama yine de bakmıştı. Birkaç gün sonra dolacak olan bir senelik evliliklerine rağmen aynı evde pek görüşememişlerdi. Gerçi o da pek uğramamıştı evine. Yaptığı hiçbir şeyi kocasına bildirmezken onu âdeta yok saymıştı. Günlerce magazin sayfalarını, programlarını süslerken bir açıklama yapmamış, büyük bir yanlış anlaşılmaya neden olmuştu. Tüm programlar onun boşandığını ve kendine yeni sevgili yaptığını söylüyordu. Acaba kırılmış mıydı?

"Rahşan evde mi?" diye sordu Yiğit, kadının baktığı yere bakarak.

Azra, arkadaşının sesini duyduğunda kendine geldi. "Hayır. Gidelim Yiğit," dedi soğuk sesle.

"Gidelim, güzelim," diyen adama gülümserken duyduğu sesle kaskatı kesildi.

"Karımı alabilir miyim Yiğit?"

İkisi de kapıya doğru döndü. Yiğit gördüğü kişiyle sevinirken kadın tepkisiz kalmıştı. Kapı eşiğinde duran adam, siyah özel dikim takım elbisesiyle göz kamaştırıyordu. Tıpkı nikâh gününde olduğu gibi...

"Buyurun," diyerek geri çekilen Yiğit, kadını ona teslim etti. Kendisine gözleriyle ateş eden arkadaşına bakmadan, evden kaçar gibi çıkan Yiğit kapıyı kapatırken gülümsemişti.

Arkadaşının arkasından bakan kadının önüne gelen genç adam: "Baş başayız artık. Gözlerini çek o kapıdan," dedi.

Adamın soğuk sesiyle kendine gelen kadın bakışlarını kapıdan çekti. Karşısındaki yakışıklıya odaklanarak onun kendisini incelemesine izin verdi. Onu baştan aşağı süzen adam, gözlerine geldiğinde tek kaşını kaldırmış fakat tek kelime etmemişti. Onun iltifatlarına alışan kadın, bir şeyler demesini beklese de bu bekleyişin boşuna olduğunu biliyordu. Konuşmayacaktı.

"Beni incelemen bittiyse gidelim mi? Partiye geç kalıyoruz."

Adam tek kelime etmeden, yolundan çekilerek eliyle nazikçe geçmesi için işaret etti. Evden çıkarak arabaya bindikten sonra yola koyuldular. Arabadayken tekerleklerin altından akan yolu izleyen kadının bakışları camdan adama takıldı. Kendini tutamayarak ona döndü ve izlemeye başladı. Yakışıklı kocası vardı ama kadını şu an adama baktıran şey yakışıklılık değildi. Anlayamadığı bir havası vardı adamın. Dikkatleri üzerine çeken, etkisi altına alan bir havayı bu. Yakalanmamak için hızlıca kafasını yola çeviren kadını ağzından çıkan kelimeyle kendine bakmaya zorladı adam.

"Güzelim!"

Bariton sesi arabaya dağıldığında kadının içi ürpermişti. "Anlamadım?" diye sordu kaşlarını çatarak. Adam yarım ağız gülümseyerek, saliselik bir zaman diliminde kendisine bakarak yola döndü. Kadın, o gülümsemenin üzerinde bir etki bırakmadığına inandırdı kendini.

"Yiğit sana *güzelim* dedi. Yoksa ben mi yanlış duydum?"

Zihnine zehirli duman gibi yayılan anıyı yok saymak için bakışlarını adamdan kaçıran kadın yola bakmaya başladı. "Hayır, yanlış duymadın. Öyle dedi."

"Sanırım, o kelime bir tek bana yasak. Benden başka herkes söyleyebilir," dediğinde imalı sözleri, kadının suçlu yanını tetiklemişti. Suçlu psikolojisinin yaptırdığı gibi hemen karşı atağa geçmiş, adamın kalbini yine kırmıştı.

"Varlığın beni rahatsız ederken o kelimeyi senden duymaya tahammül edemiyorum. O kelime, bana özel kişilerin hitabı!"

Ağzını kapatmak istedi ama yapmadı. Ucu bilenmiş kelimelerin ortaya saçılıp adamın etine batmasını sağladı. Adamın direksiyonu sıkan elinin parmak boğumları beyazlamıştı. Sakin olmak adına birkaç derin nefes aldı.

"Zehirli dilin o kelimeleri sarf ederken mantığın benim de bir kalbim olduğunu hatırlasın lütfen."

"Seni gördüğümde evli olduğumu hatırlıyorum, *canım*! Aklımda ve mantığımda yoksun yani."

Kollarını göğsünde toplamak istese de elbisesini kırıştırmamak için elini aşağı indirdi. Koltuğuna kor ateşler saçılmış gibi yerinde kıpırdandı. Boğazını düğüm düğüm yapan ağlama isteğini hiç anlamamıştı.

"Lanet olsun!" diyerek öfkeyle direksiyona vuran adam, saniyeler sonra arabayı kenara çekerek durdurdu. Yüzeyselleşen nefesi yüzünden yeni bir krizin eşiğine gelmemek için dua etmeye başladı.

"Niye durduk?"

"Azra!"

"Ne Azra'sı? Çalıştır şu arabayı. Partiye yetişmem lazım. Gelmek istemiyorsan keyfin bilir. Ama ben orada olmak zorundayım." Etrafına bakındı. Büyük bir otelin önündelerdi. Parti verilen restorana yakın bir yerdelerdi.

"Of!"

Oflayarak arabadan inen adam kapıyı sertçe kapattı. Kadın öfkeyle kapıyı açarak arabadan indi ve kocasının arkasından gitti.

Topuklularla zor olmuştu ama ona yetişmeyi başarmıştı. Yetişir yetişmez, kolunu kavradığı adam hırsla durdu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

Sinirle güldü kadın. "Beni partiye götürmeni tabii ki!" dediğinde, adam kolunu ondan kurtardı.

"Araba arızalandı, kadın! Çalışmıyor. Kerem'i arayıp araba isteyeceğim."

"Paraya kıyıp da kaliteli araba alsaydın, böyle yolda kalmaz, beni de kendinle beraber bilinmezliğe sürüklemezdin!"

Kibirli sözleri adama *ya sabır* dedirtmişti. Ona cevap vermeden, Kerem'i arayıp araba isteyen adam karısının da telefonla konuştuğunu fark etti.

"Kiminle konuşuyordun?" diye sordu yanına giderek.

"Yiğit'le," derken telefonunu çantasına atan kadın, umursamaz tavırla kendisine baktı.

"Ne dedin ona?"

Gözlerini devirdi kadın. Üzerindeki asil elbiseye hiç yakışmamıştı bu davranışı. "Beni almasını istedim ama parti başlamış çoktan!" Sinirli bir bakış attı adama. "Ben de yokum diye bırakıp gelemiyor. Cimri kocam yüzünden kaldık yolun ortasında."

"Ya sabır!" diye söylenerek kadının elini kavradı.

"Nereye gidiyoruz? Hey, sana diyorum!"

"Şuradaki otele gidiyoruz. Araba gelene kadar orada bekleyeceğiz."

"Sen git, bekle! Ben buradan bir taksi çevirip gideceğim."

Elini adamdan kurtararak kaldırıma çıktı. Yola umutla bakarak taksi beklemeye başladı. Rahşan elleri ceplerinde onu izlemeye başladı. Çabalarının bir sonuç vermeyip de kendisini dinleyeceği zamana kadar bekledi. Yirmi dakika sonra gelip giden olmayınca oflayarak ona dönen kadına oteli işaret etti.

Birlikte otele girdiklerinde garip kalabalığı fark ettiler. Heyecanlı hâlleri kadının dikkatini çekmişti. O yüzden yanlarından geçen

görevli kadını durdurdu. Kocası ondan uzaklaşmış, elleri ceplerinde kadının ne yaptığını izliyordu. Daha içeri girdikleri ilk adımda dikkati dağıldığı için nefesi düzene girmiş, beynini işgal eden o garip sesler susmuştu.

"İyi akşamlar, efendim. Bir şey mi istediniz?" diye sordu görevli saygıyla.

"Bu kalabalık burada niye toplandı?"

Kadın gülümseyerek kalabalığa baktı. "Bu gece milonga[2]mız var. Yani tango gecesi düzenledik. Katılmak isterseniz biletler tükenmeden almanızı tavsiye ederim. Çünkü milonga birazdan başlayacak."

Kadını hevesle dinleyen Azra, yanında duran adamı hatırlayınca ilgisini bir anda kaybetmişti. "Yok, teşekkür ederim. Kalsın."

"Neden kalsın? Dans etmek istiyorsan alalım bir bilet."

"Tango biliyor musun sen?" diye sorduğunda adamın dudağının sağ kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Kadın öyle dikkatsizdi ki adamın sağ yanağındaki gamzeyi görmemişti.

"Beni rezil etme fırsatını mı kaçıracaksın, Azra? Sana hiç yakıştıramadım."

Adamın gülümsemesi bir meydan okumaydı ve Azra Altay, meydan okumaları asla geri çevirmezdi. Adam resmen damarına basmıştı az önce. Azra ağzını açıp bir şey diyemeden görevli kadın girmişti araya.

"Özür dilerim, araya girdim ama bizim düzenlediğimiz tango gecesinde o dansı mükemmel bilmenize gerek yok. Ortada kimse olmaksızın büyük bir daire hâlinde çiftler spontane, içlerinden geldiği gibi dans ederler. Kimse bir figürden sonra hangisinin geleceğini bilmiyor. Bunun için profesyonel olmanıza gerek yok."

Genç kadın, duruşunu dikleştirdi ve kocasının gözlerinin içine baktı. "Katılıyoruz!" dediğinde, adam ona *işte böyle* der gibi memnun bir ifadeyle bakmıştı. Kendisi bu adamı ne kadar tanımıyorsa

2 Milonga: Arjantin ve Uruguay kökenli bir müzik ve dans türüdür, ayrıca Arjantin Tango'sunun yapıldığı partilere de verilen isimdir.

adam onu o kadar iyi tanıyordu. Damarına basarak istediğini yaptı-
racağını biliyordu.

"Tamam. O zaman bilet almanız için size yol göstereyim." Gö-
revli kadın onlara eliyle işaret yaptı.

"Bilet almadan önce sizden bir şey isteyebilir miyim?" diye so-
ran adama baktı görevli kadın tek kaşını kaldırarak. Ne isteyecekti
ki ondan?

"Buyurun efendim?"

"Rica etsem makas getirebilir misiniz bana?"

"Elbette. Hemen getiriyorum."

Gözden kaybolan kadının arkasından baktıktan sonra kocasına
döndü. "Makası neden istedin?"

Rahşan ona cevap veremeden görevli kadın elinde makasla
yanlarına varmıştı bile. Kadının hızına şaşırmıştı. Gülümseyerek
kendisine uzattığı makası kafasını teşekkür için sallayarak aldı.
Sonra kadının elini kavrayarak ne yapmak istediğini anlayan görevli
kadını takip etti. Birkaç metre gittikten sonra kadın onları restoranın
kapalı odalarından birine götürdü. Kapısını açarak, içeri davet etik-
ten sonra onları yalnız bırakarak çıkıp gitti.

Yalnız kalan ikili birbirine baktı. Kadının bakışları bu sefer ada-
mın elindeki makasa takıldı. Rahşan ona itiraz etme fırsatı vermeden
önünde diz çöktü. Elini kadının derin yırtmacından içeri sokarak ba-
caklarını kavradı ve kendine doğru çekti.

"Rah-"

Azra, kocasının ismini tam söyleyemeden adam, kadının okşa-
dığı bacağının iç kısmına dişlerini geçirdi. *Kes sesini* der gibi... Diş-
lerini geçirdiği yeri yavaş ve iç gıdıklayan şekilde emmişti. Ayakta
durmakta zorlanan kadın kurumuş dudağını diliyle ıslattı. Adam ka-
fasını kaldırarak bacak arasından kendisine baktı. Hazelleri kahve-
nin kızıl tonuna bürünmüş, adama vahşi bir hava katmıştı.

"Bir şey mi diyecektin?" diye sordu boğuk sesle.

Elini aşağı indirerek, saçlarına dokunma isteği kendisine savaş
açınca yenilmemek için yumruklarını sıkmış, ağzını açarak tek keli-

me etmemişti. Az önce küçümsediği adam şimdi önünde devleşmiş,
karşı konulamaz tutkulu bir adama dönüşmüştü. *"Bu adama teslim
olmak nasıl hissettirirdi acaba?"* diye düşündü. Ondan cevap gel-
meyeceğini anlayan adamın bakışlarındaki ateş tenini yakmış, kal-
bini tekletmişti. Makası alarak, elbiseyi kesen adamın zarif doku-
nuşlarını izleyerek mantığını bulmaya çalışan kadın sessiz kalmıştı.
Eteğini kestikten sonra ayağa kalkan adam yaptığı işi beğenmişti.

Kocasının çekim alanından azıcık uzaklaşan kadın, "Bir daha
sakın bana dokunma! Yerini bil!" diye hırladı.

Elindeki kumaşı dikkatle katlayarak ceketinin iç cebine ko-
yan adam, kadının dediklerini duymamış gibi yaptı. Onun yerine
kadının gerisin geri giderek masaya dayanmasını sağladı. Gözleri-
nin içine baktı. Elleri yırtmacının içine tekrar süzülerek bacaklarını
kavradı. Hafifçe okşayarak üzerine eğildi ve boynunu koklamaya
başladı. Kadın ne yapacağını bilemeden masa kenarına tutunmuştu.
Sanki konuşma yetisini kaybetmişti. Tek kelime çıkmıyordu ağzın-
dan. Boynunu koklamayı bırakıp yavaşça aşağı inen adam elbisenin
eteğini yukarı sıyırdı. Bacaklarını ayırarak küçük kumaş parçasının
saklamaya çalıştığı kadınlığını kokladı. Alt dudağını ısırarak baş-
parmağını ıslak bölgeye bastırdı. Hafifçe ovarak kadının titremesini
sağladı.

"Günah kokuyor burası..."

Adamın sesi derinden ve hırıltılı gelmiş, kadının bedenini ateşe
vermişti. İnlememek için dişlerini sıkan kadın yılan gibi tıslamıştı.
Oda bir anda bir çöl kadar sıcak olmuştu.

Baldırını okşayan elleri diz bükümüne gelmiş, parmak uçlarını
oraya bastırmıştı.

"Diz bükümleri erojen bölgeymiş. Bunu biliyor muydun?" diye
soran adam, ona bölgesini işaretleyen vahşi kurt gibi bakıyordu. Ba-
cak arasında öyle ulaşılmaz, öyle istekli duruyordu ki, gururu olma-
saydı, onunla hemen şimdi birlikte olurdu. "Test edelim istersen,"
diyerek diz bükümünü okşadı.

İçine aniden yayılan sıcaklığa anlam verememiş, inlemesini dudaklarının ardında tutamamıştı. Sesi daha fazla çıkmasın diye elini ağzına götürürken kapı çalmış, ortamı saran tutkulu havayı yok etmişti. Rahşan kapının vurulma sesini duyunca, kadının kadınlığına yakın yerden bacağının iç kısmını öperek ayağa kalkmış, ona kendine gelmesi için zaman tanıyarak arkasını dönmüştü. Kapıyı çalan deminki görevli kadın, dansın başlamak üzere olduğunu bildirerek gitmişti. Bacaklarını kapatarak kendine gelen kadın masadan indiğinde iyi hissediyordu.

"Bilet alalım," diyerek kapıyı açtı ve kadının çıkmasını bekledi.

Nasıl göründüğünü merak eden kadın, odadan çıkarak aynalı kolonun önüne geldi. Kocası eteğini tıpkı bir terzi gibi titizlikle kesmişti. Görüntüsünü çok beğense de ona bir teşekkürü çok görmüştü. Yanlarından geçerken boş masaların birinin üzerindeki çiçekleri fark eden adam durdu. O durunca, merak ederek ona ayak uyduran kadın, ne yapacağını beklemeye başladı. Ona dönerek elbisesine bakış atan adam masanın üzerinde duran vazodaki çiçeklere uzandı. Küçük mor çiçeklerden birkaç tanesini alarak kadına döndü. Arkasına geçerek ensesinde topladığı topuzun kenarlarına taktı. Önüne gelerek eserini beğenmiş ressam edasıyla kadını izledi.

"Uyumsuzluğun uyumu. Tıpkı senin gibi..."

Azra gözlerini devirse de kolondaki aynaya yandan göz atmayı ihmal etmemişti. Adam renklerle oynamayı çok iyi biliyordu. Sevmişti. Çiçek hem gözlerine yakışmış hem de lacivert elbisesini tamamlamıştı.

"Beni süslemen bittiyse gidelim artık. Milonga başlayacak."

"Bilet alıp geliyorum. Sen salonda bekle!"

"Tamam."

Adam bilet alıp geldiğinde milonga tam başlamak üzereydi. Salona geçip herkes yerini aldığında, ilk daireyi çizen çiftler arasında onlar da vardı. Rahşan ceketini çıkartmış, kar beyazı gömleğinin kollarını yukarı kıvırmış, saçlarını eliyle dağıtmıştı. Kendisine bakanları iç geçirtecek kadar seksi hâle bürünmüştü.

Müzik başladığında kadını döndüren adam, "Tangonun hikâyesini biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

Adam ayaklarını bacaklarının arasına ittirdiği için dizini kırarak kaldırdı ve adamın kalçasına koydu. Rahşan, elini kadının açık bacağında dolaştırarak tutkuyla ittirdi. Kadın ondan tam uzaklaşamadan, adam onu kendine çekerek etrafında döndü. Kadın, adamın geniş açılmış bacaklarının arasına aldığı bacağından destek alarak diğer bacağını adamın beline doladı.

"Bu dans; tutkunun, hayal kırıklıklarının, hezeyanın, öfkenin, aşkın, acının hikâyesi. Hayal kırıklıklarından doğan bir hüznün yansıması olan bir dans tango."

"*Tam bizim dansımız...*" diye geçirdi içinden kadın.

"1800'lü yıllarda Güney Amerika'ya yeni hayat hayalleriyle gelen gençler, uğradıkları hayal kırıklıklarını düştükleri bataklıklarda geleneksel danslarına yansıttılar. Erkek ısrar eder, kadın savaşır. Aşk ikisini de yakar. Her ne kadar dirense de kadın figür sonunda kendini adama karışırken bulur."

Konuşurken onu döndürerek belini kavradı ve geriye doğru iterek üzerine uzandı. Nefesini boynundan başlayarak iki göğsünün ortasına kadar dolaştıran adam, kadını kaldırarak sertçe bedenine bastırdı. Kadın, bedenleri birbirine sürttükçe alev almış bedenlerinden kıvılcım çıkacak diye endişelenmeye başlamıştı. Karnına değen sertlik kocasının da kendisi gibi zor durumda olduğunu gösteriyordu. Müziğin sonlarına doğru kadını ileri fırlatarak, tekrar kendine çeken adam açık sırtını göğsüne yapıştırıp döndürdü. Şimdi yeniden yüz yüze duruyorlardı. Rahşan, kadının ateşlerin dans ettiği mor gözlerine bakarak eğildi ve köprücük kemiğine ikisinin de ruhunu yakacak kadar tutkulu bir öpücük kondurdu. Müzik durduğunda aniden kopan alkış tufanı, birbirinde kaybolmuş ikiliyi kendine getirmiş, yavaşça ayrılmalarına neden olmuştu. Gülümseyerek herkese teşekkür eden adam, afallamış kadının elini kavrayarak pistten indirdi. Ceketini alarak çıkışa doğru yürüdü. Onun yardımıyla yürüyen kadın salondan dışarı çıktıklarında kendine gelmişti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu kadın. Hâlâ el ele tutuştuklarını fark ettiğinde elini çekti adamın elinden. Rahşan anlık duraksamı yaşasa da hızlıca kendine gelmişti.

"Partiye gidiyoruz. Geç kaldık ama hiç gitmemekten iyidir."

Aklından tamamen çıkan partiyi hatırladığında sinirlenmişti kadın. "Senin cimriliğin yüzünden geç kaldık, Rahşan!"

Azra'nın zehir zemberek sözlerine rağmen yüzüne bakarak gülümsedi Rahşan. "Ne demek, asıl ben teşekkür ederim böyle güzel bir gece geçirdiğim için, karıcığım!"

Ona aldırmadan teşekkür eden adam kabul etmese de çok sevimliydi. Azra çenesini tutarak adamın binmesi için açığı kapıdan içeri girdi. Kapıyı kapatıp şoför tarafına geçen adamı izledi. Kerem yeni araba göndermişti. Eskisini de çektirmişti.

Az önce içeride yaşananlar bir bir düştü aklına. Zihninde oynayan görüntüler nefes nefese kalmasına neden olmuştu. Aniden elbisesini hatırlayan kadın adama döndü. O sırada araba da durmuştu.

"Elbisem bu hâldeyken hiçbir yere gitmiyorum. Eve sür arabayı!"

"İn şu arabadan da kendine güzel bir elbise seç," diyerek camdan dışarıyı işaret etti adam. Kadın o yöne baktığında güzel bir butik gördü. Gecenin geç saatinde de açıktı.

"Bu saatte burası neden açık?"

"Sahibi butiğin üst katında yaşıyor. Rica ettim, açtı."

"Ne zaman konuştun onunla?"

"Sen bana saydırırken mesaj attım."

"İnelim de güzel bir şey varsa alıp giyeyim."

Butiğe girdiğinde cennete düşmüş gibi mutlu olan kadın, elbise seçmekte zorlanmıştı. Ama sonunda seçmiş, elbisesini giyinmiş topuzundaki çiçekleri de çıkarıp atmıştı. Çöpe atarken sızlayan vicdanına kulaklarını tıkamıştı. Kısa süre sonra partiye gelen ikili, ilgi odağı olmuş, bir sürü soru cevaplamışlardı. Onları birlikte ve çok âşık gören insanlar hâlâ evli olduklarına inanmışlardı.

Partiden iki gün sonra işten eve geldiğinde mutfaktan gelen gülüşmeler dikkatini çekmişti. Merakla adımlarını oraya yöneltti. Kapıya vardığında konuşmalar çalınmıştı kulaklarına.

"Sevgi kızım, nasıl oğlum?" diye sordu kayınvalidesi.

Genç kadın kaşlarını çattı. Sevgi de kimdi?

"İyi, anne. Dün ondaydım. Mira ile bayağı eğlendim."

Peki, Mira kimdi? Bu adam niye hep kadın isimleri zikrediyordu? Onların, kocasının hayatındaki konumları neydi?

"Belli. Çok mutlusun, canımın içi. Sevgi, seni mutlu ediyor. Son birkaç aydır yüzün gülüyor. Yemek de yiyorsun artık."

"Senin kadar olmasa da güzel yemek yapıyor, Sevgi. Neticede o da bir anne değil mi güzel annem?"

Genç kadın, adamın sesindeki mutluluğu soludu. Mutluydu. Gözlerini kapattı. İçine yayılan sıcaklık canını yakmıştı. Sanki az önce kalbi kırılmıştı.

Kabul etmedi.

Bu adam için hissettiği tek şey hissizlikti. O, Oğuz'u seviyordu. Seviyordu, değil mi? O an aklına uzun zamandır onu ziyarete gitmediği geldi. Neden aksatmıştı ki ziyaretlerini? Kocası da bir tehdit değildi artık.

Yarın sevdiği adamı ziyaret etmeye karar veren kadın, onları daha fazla dinlemek istemedi. Kapıdan içeri girdiğinde kendisini fark eden Mehlika Hanım gülümsemişti.

"Hoş geldin, kızım," diyerek elindeki servis tabağını masaya bırakıp ona döndü. Annesinin kime baktığına bakmak için arkasına dönen kocası dağınık ama çekici hâliyle içini sızlatmıştı. Şimdi bu sızı da neyin nesiydi? Onu özlememişti, değil mi? Tutkulu tangodan sonra onu pek görmemişti. Ne yaptığını, ne düşündüğünü merak etmişti iki gün boyunca.

Silkinerek kendine geldi ve ileri adımlayarak kayınvalidesine sarıldı. Elini öptükten sonra, "Hoş bulduk, Mehlika teyze. Neden haber vermedin geleceğini? Erken gelirdim," dedi kocasına sertçe

bakarak. Rahşan ona umursamaz gözlerle bakarak elindeki telefona indirdi bakışlarını.

"Koskoca şirket yönetiyorsun, kızım. Seni işinden etmek istemedim. Hem geldin, görüştük işte. Bu gece burada kalacağım. Bol bol konuşuruz," diyerek gelininin yanağını okşadı Mehlika Hanım. İçi anında mutlulukla dolan kadın gülümsedi. "Hadi üstünü başını değiştir. Yemek yiyelim. İçli köfte yaptım. Sen seviyorsun diye," diyerek oğluna baktı. Rahşan kendi ağzıyla tuzağa düşmüştü. Annesi ne zaman sormuş, o da cevap vermişti, bilmiyordu. Azra kocasına baktı merakla. Hangi yemeği sevdiğini nereden biliyordu? Peki, bu hissettiği mutluluk neydi? İçi içine sığmıyordu resmen. Kendini hemen toparlamazsa aptal durumuna düşecekti.

"Tamam. Hemen geliyorum."

Azra mutfaktan çıkıp, odasına girerek üstünü değişti çabucak. Makyajını silerek saçlarını topladı. Odadan çıkıp banyoya girdi. Elini yüzünü yıkayıp kuruladı. Mutfağa geri döndüğünde Mehlika Hanım'a yemekleri servis etmesine yardım etti. Mehlika Hanım, gelinindeki değişime şaşırsa da ses etmiyordu. Allah, nihayet her namazda ettiği duayı kabul etmişti. Gelini, kocasına arada attığı her kaçamak bakışta, onun telefonla oynadığını gördüğünde sessizce oflıyordu.

"Oğlum?"

"Efendim, güzel annem?" Rahşan hâlâ telefona bakıyor, arada gülümsüyordu.

"Annenle konuşurken yüzüne baksan diyorum, Rahşan."

Karısının sesini duyunca kafasını kaldırdı. Az önce saygıdan mı bahsetti bu kadın? Hani kendisi konuşurken telefonla oynayan kadın, annesine saygısızlık yaparak onu yemeğe yalnız gönderen kadın?

"Bir şey mi diyecektin, annem?" diye sordu karısının sorusunu es geçerek.

"Deminden beri kiminle yazışıyorsun sen?"

"Mira ile."

Yalandı. Tango yaparken çekilen videoyu ve çekilen fotoğrafları izliyordu. O gece tango gecesinde onu tanıyan eski müşterisi vardı. Dansları çok hoşuna gidince kaydetmiş, sonra kendisine ulaştırmıştı. Bir sürü fotoğraf da çekmişti.

Genç kadın, *Mira kim* diye soramadı. Hakkı yoktu çünkü.

"Mira kim?" diye soran kadının sesi kesin ona ait değildi. Dilini kesmek için büyük bir istek duymuştu o an. Kendisine zafer tebessümüyle bakan kayınvalidesinden habersiz, kocasına bakıyordu cevap için. Ok yaydan çıkmış, hedefine ulaşmıştı bir kere. Yapacak bir şey yoktu artık.

Rahşan yüzüne bakmadan, "Bir arkadaşımın kızı," diye yanıtladı sorusunu.

"On iki yaşında tatlı bir kız," diye cevaplayan kayınvalidesi daha aydınlatıcı olmuştu.

"Anladım, teyze. E hadi, yemeklerimizi yiyelim. Canım köfteler soğumasın!"

Neşeyle yemek yemeye başladığında, Mehlika Hanım tespitinde yanılmadığını anlamıştı. Gelininin zayıf damarını yakalamıştı bir kere. Bastıkça basacaktı.

Akşam yemeğinden sonra Mehlika Hanım namaz kılmak için oğlunun odasına geçmişti. Genç kadın son tabakları da kurulayıp yerlerine yerleştirdikten sonra ellerini kuruladı. Salona geçtiğinde kocası televizyon seyrediyordu. O da koltuğa ilişerek ekrana baktı. Eski bir film oynuyordu ekranda.

"Senin odanda mı uyuyacağız?"

Rahşan, dikkatle izlediği filmden bakışlarını çekerek yanında oturan kadına baktı. Tek kaşı hafif kalkık, yüzündeki anlamayan ifadeyle adam gözüne tatlı gözükmeye başlamıştı. Eskiden de böyleydi belki de ama kadının gözlerine çekilmiş kalın perde onu görmesini engelliyordu. Gri sade tişört, lacivert eşofman altı çıplak ayakları, tişörtün açıkta bıraktığı kaslı kolları…

Kafasını salladı…

Ne için gelmişti, neler düşünüyordu!

"Anlamadım. Neden benim odamda uyuyacakmışız?"

Adamın soğuk sesiyle kendine gelmişti Azra. "Hani annen burada ya! Anlamasın evlilik durumumuzu," dediğinde adamın yanıdan gülümsemesiyle nefesini tutmuştu.

Aferin Azra, aylar önce tükürdüğünü işte böyle yalarsın! Nerede o evcilik oynamam diyen kadın? Kendi ağzına bir tane çarpmak istedi. En afilisinden hem de.

"Merak etme, annem erken uyur. Evcilik oynamamıza gerek yok yani. Sabah erkenden kalkıp benim odamdan çıkarsın, olur biter." Telefonu çalınca ekrana bakıp gülümsedi. "Şimdi izninle bu telefona bakmam lazım," diyerek kalktı koltuktan. Ekrana dokunarak kulağına götürdü.

"Sevgi?" dedi kapıdan çıkmadan önce.

Azra eline geçen kırlenti hırsla karşı koltuğa fırlattı. Kimdi bu Sevgi? Neden onun kocasını arıyordu? Hem de bu saatte! Evli olduğunu mu söylememişti Rahşan? Söylemişti kesin. Çünkü alyansını hâlâ takıyordu.

Peki, o kadın yüzsüz gibi kocasını hâlâ neden arıyordu? Sorular böyle uzar giderdi fakat o kendini durdurdu. Her ne kadar düşünmek istemese de içine kurt düşmüştü bir kere. İçini yavaş yavaş kemirip duracaktı artık. Kollarını göğsünde toplayıp ekranda dönen filme baktı. Bilmediği bir filmdi ve az önce kocası izliyordu. Sinirle kumandayı kapıp kanalı değişti.

***

Kocasının hayatında biri olma ihtimali aklına geldiğinden beri, kaç gündür akşam her eve döndüğünde gözü adamı arıyordu. Bazı günler evde olsa da genelde evde değildi. Bu durum gittikçe canını sıkmaya başlamıştı artık. İşteyken Yasemin'in hatırlatmasıyla bugün evlilik yıl dönümü olduğunu hatırlamıştı. Öğlen Oğuz'u ziyaret etmiş, eski bir dost gibi dertleşmişti onunla. Artık beyaz mezar taşı o kadar da canını yakmıyordu. Acısına alışmıştı sanki.

"Nerede bu adam?"

O kadar alışmıştı ki onun kendisine sürpriz hazırlamasına bugün de güzel bir şeyler beklemişti kocasından. Ama aldığı büyük sürpriz boş bir evdi sadece. Artık tak etmişti. Sinirle telefonunu çıkararak kocasının ismini kaydırdı. Birkaç çalışın ardından açılmıştı o telefon.

"Rahşan?"

"Buyurun Azra Hanım?" diye cevap verdi bir kadın sesi. Kimdi bu kadın? Ve neden kocasının telefonunu açıyordu? Sesi neden kısıktı? Sanki birini uyandırmaktan korkar gibiydi. Hızlı düşünerek aklına düşen tek isimle kalakaldı.

Sevgi...

Ne yani evlilik yıl dönümünde o kadının yanında mıydı? Bu kadar mı saygısını yitirmişti?

"Siz kimsiniz?" diye sordu kadını tanıdığını belli etmeyerek.

"Beni tanıdığınızı, en azından ismimi duyduğunuzu biliyorum, Azra Hanım."

"Evet, duydum. Ve siz de telefonunu açtığınız kişinin evli olduğunu biliyorsunuz o zaman!" Azra öfkeyle dişlerini sıktı. "Nerede kocam? Ona verin telefonunu zahmet olmazsa!"

"Veremem."

"Nedenmiş o?" Azra sinirle ayağa kalktı.

"Çünkü Rahşan yani *kocanız* kaza geçirdi, Azra Hanım. Şu an hastanedeyiz."

8. BÖLÜM
"BEN SANA DEMİŞTİM"

Genç kadın, Sevgi'den hastanenin adresini öğrendikten sonra hemen yola çıkmıştı. Hastanenin önünde arabadan indiğinde kapıdan çıkan kişiler dikkatini çekmişti. Hafif topallayan kocası yanındaki kadına tutunmuştu. Avucundaki anahtarı sıktı. Kendini toparlayarak onlara doğru yürüdü. Kendisini ilk fark eden Sevgi olmuş, hemen durmuştu. O durunca Rahşan da durmak zorunda kalmıştı. Kafasını kaldırıp, kadına sorgular gibi bakınca onun baktığı yöne çevirdi kafasını.

"Azra?" Karşısında görmeyi beklediği en son kişi bile olmayan karısını görünce şaşırmıştı elbette. "Neden geldin?" diye sordu ne konuşacağını bilemeden. Uzun zaman önce aralarındaki diyaloğu da kaybetmişlerdi.

Karşısında kendisine soğuk gözlerle bakan adamın bakışları iliklerini dondurmuş, üşümesine sebep olmuştu. Bacaklarını harekete geçirerek onlara yaklaştı. Rahşan derin bir nefes aldı kadın önüne geldiğinde. Her şeye rağmen içinde ılık bir şeyler akmış, tatlı tatlı titretmişti bedenini. Koluna giren kadın, o titremeyi içinde hissetmiş, ciğeri dağlanmış gibi dişlerini sıkmıştı.

"Kaza geçirmişsin?" diye soran Azra, dik durmak ve canının yandığını belli etmemek için uğraşıyordu.

Sevgi, karı kocayı yalnız bırakmak için oradan uzaklaşmak istediğinde elini sıkıca tutan el gitmesine engel olmuştu. Kafasını çevirip, sevdiği adama baktığında gözlerinde *sakın gitme* uyarısını gördü. Azra karşısında birleşen ellere baktığında içi acıyla kıyılmıştı. Gözlerine iğne batıyormuş gibi hissetmişti.

Rahşan, Sevgi'yi kendine çekerek karısına baktı. Başka kadının elini tutmasına hiç tepki vermeden izlemişti. Kırılsa da âşık olduğu kadının hiç olmazsa kaş çatmasını bekliyordu ama aldığı tek tepki tepkisizlikti. İstemese de içi acımıştı. Çünkü küçük de olsa değer kazanmamıştı sevdiği kadının yanında. Hem de hiç.

Oysa Sevgi öyle değildi. Tırnağına bir şey olsa canı acıyacak kadar çok seviyordu kendisini. Söylemese de hissediyordu genç adam. Ayrıca onun gitmesine izin vermemesinin sebebi karısına gösteriş yapmak ya da canını acıtmak -ki kadının canını acıtacak konuma sahip değildi onun hayatında- değildi niyeti. Sadece aylardır yanında olup her kahrını çeken kadına haksızlık etmek istememişti. Ev tamiri yaparken, merdivenden dengesini kaybederek düşmüş, bacağını incitmişti. Düşerken de kafasını çarptığı için kısa süreli baygınlık geçirmişti. Sevgi paniğe kapılmış, hemen hastaneye götürmüştü onu. Tüm tetkikler yapıldığı için hastanede uzun süre kalmışlardı.

Derin bir nefes alarak, düşüncelerinden arınıp kadının sorusunu cevapladı. Nihayetinde bir cevabı hak ediyordu. "İş kazası. Merdivenden düştüm. İyiyim, Azra," diyerek kısa cevaplarla geçiştirdi onu kocası. Evliliklerinin ilk aylarında böyle olması için ettiği dua tutmuştu.

İlgisiz, geçiştirici ve soğuk…

Duası tutmuştu işte. Peki, şimdi neden canı yanmıştı?

"Peki. Eve gidelim mi? Arabamla geldim," diye sordu yüzünü inceleyerek. Cevabını merak ediyordu. Kimi kandırıyordu ki? Aslında merak ettiği cevabı değil, seçimiydi. Hangi kadınla gideceğini deli gibi merak ediyordu aslında.

Rahşan kaşlarını çattı. Bu da nereden çıkmıştı? Karısı neden öyle bir seçim yapmasını istemişti ki? Bir anda kendini iki seçim arasında bulmuştu. İçi sıkıldı.

Bir yanda onu asla kabul etmeyen, buz gibi kalbe sahip, elinde geçen her fırsatta inciten, aşağılayan, yok sayan kadın; diğer yanda daha kendisini tanımadan ilgi gösteren, şefkat dolu kalbe sahip, her şeyini yoluna feda edebilecek kadın vardı. Biri kalbinin, diğeri vicdanının yüküydü. İkisinden biri çoktan seçimini yapmıştı.

"Taksi geldi mi Sevgi?" *Sevgim* demedi kadının önünde. Kendini sevmiyor olabilirdi ama gururunu asla zedeleyemezdi. Sevgi, yüzünde bariz şaşkınlıkla baktı genç adama. Karısıyla gideceğine öyle emindi ki, sorusunu duyunca afallamıştı.

"Geldi, Rahşan. Az ileride bekliyor." Sevgi dönüp karşısındaki kadına bakamadı. Kocasını elinden alıyormuş gibi hissetmiş, fazlasıyla utanmıştı. Utanacak bir şey yapmamasına rağmen...

Aldığı cevaba kafasını salladı Rahşan.

"Eve git, Azra. Kapıyı kilitlediğinden emin ol. Site korunaklı bir site ama sen yine de tedbirli ol," diyerek durdu.

Kadın sadece kafasını sallamıştı. Önlerinden çekilmiş, onlara yol vermişti. Tıpkı hayatından çıkması için kendine yol verdiği gibi... Aptal kalbi hâlâ üzülüyordu ya onun davranışlarından dolayı, ona şaşıyordu doğrusu.

"Ha bir de eğer duş alacaksan, saçlarını kurut lütfen. Hasta olursun yoksa," dedi dayanamayarak. Bazen onun saçlarını kurutmadan uyuduğunu fark etmişti. Yanında yürüdüğü kadın ona *daha ne kadar âşık olabilirim* sorusuna yanıt ararken, ardında bıraktığı kadının kapattığı gözlerinden iri iri damlalar süzülüyordu.

"Geçmiş olsun," demişti dalga geçer gibi Azra.

Acıyla gülümsedi. Geçmeyecekti ki. Geçemezdi. Azra Altay bu kalpte var olduğu sürece asla geçmeyecekti. Cevap olarak kafasını salladı hafifçe.

Rahşan, kalbini kapattığı için hissetmemişti ama Sevgi, o sesteki acıyı duymuştu.

Hastanenin önünde bekleyen taksiye doğru yavaş adımlarla ilerlediler. Genç adam, Sevgi'nin yardımıyla bindi taksiye. Sevgi arabaya binmeden önce kafasını Azra'ya doğru çevirdi. Onun ıslak gözlerle Rahşan'a baktığını gördü. İçi pişmanlıkla kavrulmuştu o an. Bir kadının kocasını elinden almış gibi hissetmiş ve kötü olmuştu. Onların problemlerinin kendisi olmadığını bilse de kötü olmuştu.

"Sevgi hadisene! Kime bakıyorsun sen öyle dikkatle?" diye sordu kime baktığını bildiği hâlde. Sevgi kendine gelerek arabaya bindi.

"Geldim. İyi misin?"

"Buradan gidersek daha iyi olacağım. Hadi bin şu arabaya!"

Rahşan saçlarını karıştırıp söylendi sabırsızca. Başka zaman olsaydı, onun bu tatlı söylenmelerine gülerdi Sevgi ama şimdi sadece bakmakla yetindi. Yanına oturur oturmaz, adam kafasını geri atarak koltuğa yasladı. Sevgi şoföre adresi verdikten sonra hâlâ orada heykel gibi dikilen kadına baktı.

Genç kadın, taksi hareket edip önünden geçince, gördüğü manzarayla biraz daha yıkılmıştı.

Sevgi, araba ana yola girince yola baktı dalgınca. "Ağlıyordu."

Rahşan kafasını kaldırıp merakla Sevgi'ye baktı. "Kim?"

"Karın."

"Karım mı? Azra'dan mı bahsediyorsun?"

"Başka karın mı var Rahşan, Allah aşkına? Anlamazlıktan gelme. Azra'dan bahsediyorum tabii. Benimle geldin diye kırıldı galiba."

Söyledikten sonra utandığında hep yaptığı gibi elleriyle oynamaya başladı. Rahşan, acıyla tebessüm ederek, kafasını tekrar koltuğa yaslayıp kadının elini tuttu. Parmaklarını birbirine kenetleyerek hafif havaya kaldırdı.

"Azra kırılmaz, Sevgi. O sadece kırar ve yok eder. İnsan sevdiğine kırılır hem."

"Ama ağlıyordu az önce. Doğru düzgün açıklama bile yapmadın ona. Karın o se..."

"Azra benimle ilgileneceğinden değil, ölse de kurtulsam meraklandan gelmiştir arkamdan."

"Boşansanıza o zaman, neden acı çekiyorsun?"

"Boş ver, Sevgim!" diyerek elini sıktı uyarır gibi. Konuyu kapatmak istiyordu. "Benim durumum arapsaçını bile sollar. Kafanı takma böyle şeylere!"

Sevgi, diğer elini de koydu sevdiği adamın elinin üzerine. Bu konuyu şimdilik kapatacaktı. Çünkü Azra'nın aklının başına gelmesi lazımdı. Birinin onu sarsıp kendine getirmesi gerekiyordu. Ve o kişi kendisiydi. Evet, bunu yapacaktı.

"Peki, tamam uzatmayacağım."

"Mira gitti mi kampa?"

Usta manevra ile konuyu başka yola saptırmıştı genç adam. Mira, Sevgi'nin caneviydi. Diğer canevi de kendisiydi Sevgi'nin. Bunu biliyordu. Kızının ismini duyan Sevgi anında neşelenmişti.

"Gitti, gitti benim tatlı belam. Kamp yerine çoktan varmış, yerleri keşfediyorlarmış."

"Söylemeseydin bu hâlimi. Orada telaşa kapılmasın."

"Ay yok, söyler miyim? Sana ne kadar bağlı olduğunu biliyorsun. *Geleceğim* diye tutturur bir de."

"Biliyorum biliyorum. Özledim minik cadıyı."

"Ben de…"

Muhabbetleri son bulunca genç adam ardında bıraktığı kadını düşündü. Nedense içi sızlamıştı ona arkasını dönüp, arabaya binerken. Sevgi doğru mu görmüştü? Gerçekten de ağlıyor muydu o? Hayır! Sevgi kesin yanlış görmüştü. Azra neden ağlasındı ki? Peki, kaza geçirdiğini duyup hastaneye gelmesine ne demeliydi? Neden gelmişti ki? Gözleriyle görüp ölmediğine emin olmak için miydi? Sorular böyle uzar giderdi. Buna bir dur demeliydi. Beynini yakan düşünceler yetmiyormuş gibi bir garip ağrı başkaldırmıştı zavallı kalbinde. Sanki çektiği acılar azmış gibi…

***

Azra, yaşlı gözlerle giden arabanın arkasından baktı uzun bir süre. Yanı başında çalan korna sesi kendine getirmişti onu. Kenara çekilerek arabaya geçit verdi. Gözlerindeki yaş görüşünü bulanıklaştırsa da telefonunu çıkardı cebinden. Şu an ihtiyacı olan kişiyi birkaç kere aradı. Üçüncü arayışında cevaplamıştı çağrısını.

"Tombiş?" dedi cılız bir sesle. Hâlâ hastanenin önünde dikildiğini fark edince yürümeye başladı.

"Menekşem? Ağlıyor musun sen?"

"Sana ihtiyacım var, Yasmin!" diyerek telefonu kapattı.

Eve geldiğinde yorgun bedenini koltuğa zor attı. Dizlerini kendine çekerek alnını diz kapaklarına yasladı. Kocasının o kadının elini tutması gözünün önüne geldiğinde ilk damla yuvarlandı gözünden. Söyledikleri, o kadına bakışları, onu seçip, arkasına bakmadan çekip gitmesi…

Acıtmıştı… Hem de çok. İncinmişti… Hem de çok.

Kafasını kaldırarak yanaklarını sildi. Kocasını şimdi anlamıştı. Her canı yandığında nasıl hissettiğini… Güçlü durmak zorunda olduğunu… İnsan vurulduğu yerden güçlenirdi. Rahşan Altay güçlü adamdı.

Düşünceleri zihnini aşındırırken kapısı çalmıştı. Hemen kalkarak kapıyı açtı. Yasemin daha ağzını açamadan genç kadın boynuna atladı. Şaşkınlığını üzerinden atarak kuzenine sıkıca sarıldı Yasemin. Biraz daha sarıldıktan sonra mutfağa geçtiler. Yasemin'in grip olduğunu gören kadın, ona nane limon, kendisine ise kahve yaptı. İçecekleri hazırlarken olanları anlatmıştı kuzenine. Peçete kutusundan peçete çeken Yasemin burnunu silerek kuzenini dinliyordu dikkatle. Nihayet içecekleri hazır olduğunda kupaları masaya koydu.

"İnanabiliyor musun Yasemin? Karısı dururken o kadınla çekti gitti. Bana doğru düzgün bir açıklama yapmadı."

Sıcak nane limonundan bir yudum alan kadın acı da olsa gerçeği dile getirdi.

"Üzgünüm ama Azra, kendi sonunu kendin yazdın."

Genç kadın kaşlarını çatarak kahve kupasını masaya bıraktı. "Ne demek istiyorsun, Yasemin?"

"Bana kızabilirsin, kuzen ama Rahşan'a öfken o kadar fazlaydı ki, her defasında adamı binlerce parçaya bölmekten geri durmadın."

"Nedenlerim vardı Yasmin, biliyorsun. Oğuz hem-"

Yasemin devam etmesine izin vermedi. "Azra, acını az çok tahmin ediyorum. Ama Rahşan bu hikâyenin belki de en suçsuzuydu. Seni geçmişte de sevdiğini söyledin bana. Onun da sevilmeye ihtiyacı olabileceğini hiç düşünmedin bile."

"Sen bana bencil mi demek istiyorsun?"

"Ben demiyorum, Azra. Yaptıkların onu gösteriyor. Rahşan'ı gerçekten kaybettiğin için mi bu gözyaşların yoksa oyuncağını elinden bir başkası aldığı için mi kırgınsın?"

"Kırıcı oluyorsun, Yasemin."

Elleri titremeye başladı. Rahşan'ı kaybetmişti. Gerçek o an büyük bir çığ gibi üzerine devrildi.

"Etrafında gerçekleri söyleyecek, seni kendine getirecek tek insan benim de ondan."

"Ben onun karısıyım. En azından ben ölmüş birisinin arkasından yas tutuyorum. O ise kendine metres tutmuş."

"Kendi mi söyledi?"

"Neyi?"

"Kendine metres tuttuğunu kendi mi söyledi? İnsanları dinlemeden yargılamaya bayılıyorsun, Azra. Seni seven kocanı başka kadınlara iten sensin, kuzen! Üzgünüm. Şimdi kalkıp Rahşan'ı suçlayamazsın. Senin yarım bıraktığın bir şeyi tamamladı diye o kadına kızamazsın."

Azra dik dik baktı Yasemin'e. Dış görünüşünün aksine içinde baş gösteren küçük pişmanlık tohumunun yeşerdiğini iliklerine kadar hissetmişti.

Yarım bırakmıştı onu. Kocasını, kendisini seven adamı yarım bırakmıştı. Sevgi ise onu -gözlerinde gördüğü kadarıyla- büyük aşkıyla tamamlamıştı. Aldığı nefes ciğerlerine takılmıştı.

Lafını bitirmeyen Yasemin devam ediyordu ona vurmaya. "Evliliğinizin ilk aylarında sana aldığı o muhteşem elbiseyi hatırlıyor musun? Hani bana onun yanında dergiyi gösterip onu üzerinde görmeyi ne kadar istediğini anlatıyordun."

İrkildi kadın. Hatırlamak istemiyordu. Artık istemiyordu. Yaptıklarını bir bir hatırlatan hain zihni darbelerini art arda indirdi kalbine. Kulaklarını kapatmamak için zor tuttu kendini.

"Ünlü bir tasarımcının tasarımıydı ve tekti. Ertesi gün Rahşan sana o elbiseyi almıştı." Yasemin bile üzülüyordu anlatırken. Kim bilir Rahşan nasıl üzülmüştü o olayı yaşarken? "Sırf elbiseyi sana o aldı diye parçalayarak çöpe attın, Azra. Çok istediğin o elbise için giderek suçsuz bir adama duyduğun kin yüzünden parça pinçik ettin. Rahşan'ın elbise parçalarıyla odaya geldiğinde suratının hâlini gördün mü? Gördün tabii. Kireç gibiydi yüzü. Hayal kırıklığı ağır bir sis gibi çökmüştü suratına. O an öyle utanmıştım ki… Senin yerine de utanmıştım, kuzen. Sen ona *'Bana gereksiz aşkını dayamaktan vazgeç artık, Rahşan!'* dediğinde ben oracıkta yerin dibine geçmiştim. Sen ona bir hiç gibi davranıyordun, Azra. Bazen sana bakıyordu. Öyle güzel, öyle aşk doluydu ki bakışları…"

Daha fazla devam etmesine fırsat vermedi kadın. Çünkü o konuştukça boğuluyordu. Ne büyük bir yanlış yaptığını daha yeni anlıyordu. "Yasemin, yalnız kalmak istiyorum." Bakışlarını gerçekleri beklemediği anda önüne koyan kadından kaçırdı.

Ayağa kalktı Yasemin. Söylemek istediği çok şey vardı fakat susmayı seçti. "Zahmet etme, çıkış yolunu biliyorum. Sen dediklerimi bir düşün bence. Unutma, zararın neresinden dönersen kârdır. Bir şeye ihtiyacın olduğu zaman ararsın, kuzen," dediğinde eğilerek kadının başını öptü. "Görüşürüz."

Dış kapıyı kapattığında sert esen rüzgâr saçlarını dağıttı. Kızıl saçlarını rüzgârdan korumak için bileğindeki lastik tokayla topladı. Siteden çıkarken kendi kendine söylenmeye başladı.

"Bencilsin, Azra! Bencil! Hadi o bencil de sen de tutsana çeneni be Yasemin! İyi halt yedin gerçekleri söyledin!"

Yürürken üşüdüğünün farkına varmıyordu. İlkbahar olmasına rağmen akşamları hâlâ soğuk oluyordu. Hafiften yağmur yağmaya başlayınca karşıda sakin görünen kafeye girdi. İçeri girer girmez yüzüne vuran sıcak havayla üşüdüğünü anlamıştı. Cam kenarında bir yere oturup latte siparişi verdi. Yağmurdan dolayı kafe dolmaya başlayınca içeri giren insanlara baktı. Gelen siparişini içerken kulaklarına çalınan tanıdık sesle kafasını kaldırdı.

"Oğlum, koşma düşeceksin!"

İçeri koşarak giren Yusuf onu gülümsetmişti. Ardından içeri giren Rana ve Kerem'e baktı. Rana, sarışın ve mankenlere taş çıkarıncak kadar düzgün fiziğe sahip güzellikteydi. Onunla asla yarışamazdı. Özellikle şimdiki hasta ve solgun hâliyle. Tam bir aile tablosuydu karşısındaki tablo. Yakışıklı, güçlü bir adam ve onu taşıyabilecek güzellikte bir kadın.

Bakışlarını onlardan kaçırarak camdan dışarıyı izlemeye koyuldu. Fakat kendisini fark eden Yusuf, ona doğru koşmaya başladı.

"Yaseminiiiii!" diyerek kendisine doğru koşan Yusuf'u kucakladı. Dizine oturtarak yanaklarını sevdi. Öpmeyi çok istiyordu ama grip olduğu için yapamamıştı.

"N'aber, Yasemini? Nasılsın?"

"İyiyim, paşam. Sen nasılsın?" diye sorarken yanaklarını sevdi tekrar.

"İyiyim ben de. Raaaşan amcama geldik ama evde diilmiş. Biz de pasta yemek için buraya geldik. Hem de muzlu pastaaa!" diye şakıdı ellerini çırparak. Çocuk kalbi o kadar mutluydu ki... İçi ısındı kadının. Yusuf ile konuşurken Rana'nın lavaboya gittiğini fark etmişti. Kerem ise onlara yaklaşıyordu. Heyecanlanmadan edememişti.

"Baba, Yasemini de buradaaa! Benim oyun arkadaşım. Yasemini biliyor musun, dün ben annem ve babamlaa uyuduum. Sabah aralarından çekildim, onlar da birbirlerineee sarılarak uyudularrr!"

Tekrar ellerini çırpan Yusuf'tan bakışlarını çekip karşısındaki adama baktı. Adamın gözlerini kapatıp başını çevirmesini istihza ile izledi.

Yusuf, Yasemin'in yüzünü avuçlayarak kafasını zorla kendisine çevirdi. "Yasemini biliyor musun, Pelin abla tatile gitti. Ben başta üzüldüm çook. Ama sonra annem geldi. Veee ben çok mutluyum. Annem bizle uyuyor çünkü!"

"Ne güzel, tatlım! Sen mutluysan..."

"Çok mutluyum, Yaseminiiii! Ama sen beni neden görmeye gelmedin?"

"İşim vardı, tatlım. Söz, bir daha geleceğim."

"Söz mü?"

"Söz küçük adam, söz," dedi Yasemin onun çocuksu sesini taklit ederek. Kara saçlarını karıştırarak öptü. O sırada yanlarına gelen Rana, oğluyla konuşan kadını fark etti. Tabii gözlerini ondan alamayan eski kocasını da. Hemen adamın yanına giderek koluna girdi. Kerem, öldürücü bakışlarını önce kolundaki ele sonra elin sahibi eski karısına yöneltti. Oğlu varken tersleyemediği için durumu bakışlarıyla anlatmaya çalışıyordu ama nafileydi. Rana onu iplemiyordu bile.

Yasemin kafasını kaldırıp karşısında cilveleşen çifte baktı tepkisizce. Kerem hemen yavaşça elini kadının elinin üstüne koyarak aşağı çekti. Elini kadının elinden çekmeden önce sıkmıştı sertçe. Rana canı acısa da belli etmedi.

"Hayatım, burada boş yer yokmuş. Hadi başka bir yere gidelim. Aaa tatlım, merhaba. Yeliz'di, değil mi?" Sahte gülümsemesini takınarak kadına baktı.

"Merhaba. İsmim Yasemin. Siz buraya oturun, ben de gitmek üzereydim zaten."

"Ah canım, Yağmurcuğum teşekkürler."

Yağmur'muş, Yeliz'miş...

Kadının ismini bilerek yanlış söylediğine yemin edebilirdi. Fakat ona kızamadı. Kadın, kocasını koruyordu başka kadınlardan. Kendisi olsaydı, belki daha fazlasını yapardı. Bilemiyordu.

Rana sevinerek masaya geçti. Yasemin yerinden Yusuf'la kalkarak onu kalktığı yere oturttu. Saçlarını okşayarak, "Küçük adamım, şimdi benim gitmem lazım. Daha sonra görüşürüz, tamam mı?" dedi.

"Tamam, Yaseminii görüşürüüüz!"

Rana, oğlunun ilgisini çekerek menüyü gösterdi ona. Ardından menüdekileri okumaya başladı. Yasemin bakışlarını masum çocuktan çekerek arkasına döndü. Tam yolunun üzerinde duran adama baktı çekilmesi için.

"İzin verseniz de ben geçsem, Kerem Bey."

Adam kıpırdamadı yerinden.

"Anlatmama izin ver."

"Lütfen çekilir misiniz?"

"Yanlış anla..."

"Kerem! Çekil!"

Kerem'in duyacağı şekilde sessizce ona bağırmıştı. Kerem çekilerek geçmesine izin verdi. Kadın, adamın yanından geçerken burun deliklerinden içeri dolan çiçek kokusu adamın kanını kaynatmıştı.

Son bir senedir kendini bu kadına anlatamamıştı. Hep geri püskürtülmüş, lafları ağzına tıkılmıştı. Yumruklarını sıkarak, oğluyla gülüp eğlenen kadına baktı öfkeyle. Rana, o bakışlardaki alt yazıyı okusa da bozuntuya vermedi.

"Hayatım, biz oğlumuzla muzlu pasta yiyeceğiz. Sen de seç, sipariş verelim."

"Ben bir şey yemeyeceğim, Rana. Siz siparişinizi verin!"

Sesi kaya kadar sertti ve Rana, bunun bal gibi farkındaydı ama içindeki kaltak ipleri ele almıştı bir kere. O yüzden o sert ses tenine tıp gibi değerek geri sekti.

"Neden bir tanem?"

"Pasta sevmiyorum, Rana!" derken içinden sabır çekmeye başlamıştı adam.

Rana gülümseyerek oğlunun saçlarını okşadı. "Ah pardon, hayatım aklımdan çıkmış. Sen kremalı hiçbir şey sevmezsin."

Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı adam. Kendisine bir şeyler anlatan oğlunun şakağını öptü. Zaten bu kadının boynunu kırmamasının tek nedeni aralarındaki oğluydu.

Yasemin kasaya yaklaşarak içtiği lattenin parasını ödedi. Kasadan uzaklaşırken dayanamadı ve kafasını çevirip az önce oturduğu masaya baktı. Kerem, Yusuf'un yanında oturmuş, sipariş almaya gelen garsonla konuşuyordu. Tuttuğu nefesi üfleyerek çıktı kafeden. Dışarı çıktığında yağmur biraz daha hızlanmıştı. Deri ceketinin yakasını ilikleyerek kollarını göğsünde birleştirdi. Üzerine yağan yağmur damlaları geçmişi zihnine akıtırken kalbi hızlanmıştı.

"Senin kadar gurursuz bir kadın görmedim ben. İstemiyor seni anlasana. Sen ve senin sümüklü kızın fazlalıksınız ona. Kurtulmak isteyip de başaramadığı fazlalıklarsınız."

Zavallı annesi titremişti hasta yatağında. "Beni sevip sevmemesi umurumda bile değil. Kızıma iyi bir baba olsun yeter." Sesi de zayıflamıştı tıpkı bedeni gibi.

Pis kadın, annesine doğru eğilerek sırıttı. "Tabii sen de umudu kestin, değil mi? Adam bana zor yetişiyor ayol. Sana enerjisini bırakmıyorum ben, merak etme."

Gülten Hanım yüzünü buruşturdu tiksinerek. "İğrençsiniz, Meral!"

Meral şuh bir kahkaha attı. "Sana göre. Kocana göre tam bir afetim, şekerim."

Küçük kız, iğrenç konuşmalarını dolaptan dinliyor, annesi için üzülüyordu. Babası onu ağlatarak bu kadının yanına gidiyordu de-

mek? Elini ağzına kapattı sesi çıkmasın diye. Annesinin ağzını açıp bir şey söylediğini gördü ama biri aniden kolundan çekerek onu lanet anıdan çıkarmıştı. Kafasını çevirip, kolunu tutanın kim olduğuna baktığında gördüğü kişi öfkelenmesine neden olmuştu.

"Bırak kolumu!"

"Yasemin, anlatmama izin ver."

"Kolumu bırak dedim sana!"

"Bak, anlamıyorsun!"

"Neyi anlamıyorum? Asıl sen anlamıyorsun! Karınla yatak maceralarını dinlemek istemiyorum!"

"Bağırma lanet olasıca!"

"Ben bağırmıyorum! Defol git yanımdan! Karına git!"

Kolunu kurtararak yürümeye başladı. Kerem aniden onu durdurarak kaldırım kenarında başka birinin binmek üzere olduğu taksiye tıktı. Kendi de binmeden önce adama baktı.

"Kusura bakma, koçum. Karım delilendi yine."

"Sensin deli! Hah, ben mi senin karınım?" derken çıkmak için hamle yapan kadını durdurdu adam.

Arabaya binmek isteyen genç adam, olası karı koca kavgasından kaçınarak, "Yok abi, olur mu öyle şey? Ben başka taksiye binerim," dedi.

Kerem adamın omzuna vurdu. "Eyvallah!"

"Allah sana kolaylık versin, abi!"

"Sağ ol, birader!"

Arabaya binince, kollarını önünde kavuşturmuş kendisine öfkeyle bakan kadının tatlı hâli hoşuna gitmişti. Bakışları uçlarından su süzülen saçlarına takılınca söylenmeden edemedi.

"Sırılsıklam olmuşsun. Kendini bu kadar ıslatacak ne düşünüyordun?"

"Sana ne?"

"Tabii bana ne! Ben kimim ki?"

"Pardon abi! Adres vermediniz?"

Taksicinin kendisine seslenmesiyle tartışmalarından koparak, adresi vermek isterken, kadın ondan önce davranarak kendi evinin adresini verdi. Ona dönerek gözlerini baymayı da ihmal etmedi elbette.

Bir saat sonra taksi evinin önünde durduğunda inmişti taksiden. Yağmurda ıslandığı için üşüyordu. Hastalığı daha da kötüleşmeden eve gidip üstünü değişmeli, sıcak çorba yapıp içmeliydi. En önemlisi de uykusu vardı. Yatağına kavuşmak için delice bir istek duyuyordu şu an. Düşünerek kollarını kendine dolayan kadın, omuzlarında sıcaklık hissedince üzerine baktı. Siyah, büyük beden, güzel kokan bir erkek ceketi sarmıştı bedenini. Bedeni hemen ısınmıştı.

"Al şunu omzumdan, Kerem!"

"Üşüyorsun, Yasemin. İnadı bırak artık."

"Üşüyorsam bile seni ilgilendirmez bu. Karının yanına git. Aileni merak etmiştir nerede kaldın diye!"

"Onlara çok önemli işim olduğunu söyledim."

Genç kadın, adamı evine alıyordu farkında olmadan. Anahtarı kilide sokup çevirirken alayla adama sataştı.

"Karına yalan söyledin yani? İşi varmış. Hah!"

"O önemli işim sensin, kadın!"

İçeri girerek adamın geçmesini bekledi. Kerem onun bu dalgın hâline sinirlense de şu an yararına olduğu için ses etmedi. Ama en kısa zamanda uyaracaktı onu. İçeri geçerken kadının güzel kokan evini inceledi. Büyük değildi. Tek katlı, müstakil bir evdi ama sıcacıktı. Sanki yıllardır buradaymış gibi hissetmişti Kerem. Evindeymiş gibi... Tanıdık ürperme bedenini sararken tüyleri diken diken olmuştu.

"Mutfak nerede, Yasemin?" diye sordu koridorda kaybolan kadına.

"Sağ tarafında!"

Yasemin üstünü değişip salona döndüğünde, sehpada ilk gözüne çarpan sıcak çay dolu bardak olmuştu.

"Neden buradasın sen?" diye sormayı akıl etmişti nihayet.

"Sana göz kulak olmak için."

"Benim dadıya ihtiyacım yok, Kerem!"

"Sana senin için değil, kendim için göz kulak oluyorum, Yasemin," dediğinde kadın gözlerini devirdi.

Koltuğa geçerek çay bardağını aldı. Canı sıcak çay çekmişti. Şu an nazlanamazdı. O zaten nazın ne olduğunu bilmiyordu. Hayatında bir şeyleri elde etmek için hep çok çalışıp savaş vermek zorundaydı. Çayını içip başını koltuk kırlentinin üzerine koydu. Uyku tatlı diliyle onu çağırırken az ileride kendisini sessizce izleyen adamı unutmuştu. Geniş koltukta cenin pozisyonunu alarak sızarken, Kerem sessizce ateş kırmızısı saçların lacivert renk koltuğun üzerine yayılmasını izliyordu. Sebebini bilmediği bir şekilde ona çekiliyordu. Kadın; yattığı için tombik gözüken, kırmızı yanakları, hafif aralık ağzıyla tapılası duruyordu. Kerem hep sarışın, ince fizikli kadınları beğenmişti. Yasemin onun kriterlerinin yanından bile geçmiyordu. Hafif balık etli, ortalama boyda, kızıl, dış dünyaya kapalı karakteriyle etrafına garip enerji yayan kadın ilk anda dikkatini çekmişti. Ha bir de en önemlisi o çiçek kokusu... Kokuyu daha önce nerede duyduğunu hatırlayınca, gülümseyerek kafasını salladı.

"Dünya harbiden küçükmüş, ateş parçası!" diyerek ayağa kalktı ve biraz arayarak kadının odasını buldu. Battaniyelerin olduğu dolabı açarak rengârenk el işi örme pofuduk battaniyeyi aldı. Salona dönerek kadının üzerine örttü.

***

Öksürük krizi yüzünden uykusundan uyanan kadın, etrafını saran yalnızlık hissiyle ürperdi. O hep yalnızdı. Peki, neden o adamın evindeki kısa süreli varlığına alışmıştı ki? Acaba neredeydi? Gitmiş miydi?

Tekrar öksürünce, bir bardak su almak için ayağa kalkarak mutfağa doğru yürüdü. Mutfağa yaklaştıkça duyduğu ıslık sesleriyle gülümsemişti. Gitmemişti. Buradaydı. Kapı önüne geldiğinde, la-

tasını kaldırıp tezgâhın önünde duran adama baktı ağzı açık şekilde. İçeceği su hemen hatırasından silinirken, kal gelmiş gibi yerinde durarak adamın çıplak üstüne ve sağ kolundaki kara kartal dövmesine bakıyordu. Yasemin dövme hastası değildi. Bir iki sene önce izlediği dizide Beşiktaşlı bir adamın sırtına yaptırdığı kartal kanadını çok sevmişti sadece. Hatta bayılmıştı. Şimdi ona benzer bir kanat vardı adamın omzunda. Transa girmiş gibi hastalığını unutarak ilerledi ve o kanatların uçlarına dokundu. Hafif dokunup boylu boyunca dolaşıyordu kanadın üstünde. Parmak uçlarının altındaki beden gerilmişti anında.

"Yapma, Yasemin!" dedi boğuk bir sesle.

Genç kadın kendine gelerek toparlandı. "Neden bu hâldesin, Kerem?" Ne yaptığına bakmak için kafasını uzattı tezgâha doğru. Domates çorbası mıydı? Canı çekmişti. Tadı da görüntüsü kadar güzel miydi? "Yoksa üstünü mü batırdın? Domates suyu mu sıçradı canım tişörtünün üstüne?"

Kerem elini yıkayıp kuruladıktan sonra kadına doğru döndü. Onu gafil avlayarak belini kavradığı gibi kendine çekti. Yüzünü boynuna gömerek derin bir nefes aldı. Yasemin, adamın ateş gibi sıcak tenine dokunur dokunmaz, aklını kaybedecek gibi olmuştu. Kerem artık emindi. Rahşan'ın nişan günü yol kenarında serserilerden kurtardığı kadındı Yasemin. Farkında olmadan kokladığı boynu küçük küçük öpüyordu. Kollarına saplanan tırnaklar, bedenini o an daha da ateşlemişti. Öptüğü tene dişlerini geçirecekken kadının, ismini zikretmesiyle durmuştu.

"Kerem?"

Kadının sesi kısıktı. Adam onu bırakmamıştı ama yüzünü boynundan çekmişti.

"Sana domates çorbası yapıyordum. Üstüm kirlenmesin diye de tişörtü çıkarıp kenara koydum."

Konuşurken kadının saçlarını okşayarak kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Adamın ona çorba yapmasına sevinmişti. Yemek yapabilen erkekler diğerlerinden daha seksiydi ona göre.

"Kerem, sen evlisin."

Sesindeki üzüntü adamı nedensizce mutlu etmişti. Demek ki o da etkilenmişti kendisinden.

"Rana ile geçen sene boşandık biz, Yasemin. Yusuf'un velayeti bende olduğu için hep hayatımızda."

"Yusuf birlikte uyuduğunuzu söyledi. Boşandığın karına sarılıp uyuyor musun sen? Yalan söylemek istiyorsan az çalış, Kerem. Lütfen."

Kollarından çıkmak için hareket edince daha sıkı sarıldı onun tarafından.

"Bana yalancı mı dedin sen az önce?"

"Evet."

"Ulan!"

Kerem Altay'ın tek kırmızı çizgisiydi yalan. Genç kadın da basa basa o damarına basmış, sesini yükseltmesine neden olmuştu. Bağırınca kendisine dolu dolu gözlerle bakan kadını izledi şaşkınlıkla.

"Neden ağlıyorsun?"

Yasemin omuz silkti küskün çocuklar gibi. "Bana bağırdın. Bana bağırılmasından hiç hoşlanmam."

Kafasını aşağı eğip ağlamaya başladı. Genç adam, bir süre öyle dikildikten sonra çenesine dokunarak kafasını kaldırmasını sağladı. Yanaklarını öperek yaşları silerken, "Üzgünüm, yavrum," dedi.

Yasemin cevap vermeden ağlamaya devam ediyordu. Ama az önceki saçma sebep yüzünden değildi. Geçmişini, babasını hatırladığı içindi. Babası onu ağlattığı için özür dilemek bir yana bir tur daha döverdi ağladı diye. Kerem ağlayan kadını kendine çekerek sıkıca sarıldı. "Ağlama!" Hıçkırarak göğsünü ıslatan kadının saçlarını sevdi büyük bir sabırla. "Tamam, bağırmayacağım bir daha."

"Susup sadece sarılsan ölür müsün be adam?"

Kerem anında susarak kadını kucakladığı gibi salona götürdü. Koltuğa oturarak, kadını sıkıca sarıp ağlayarak içini boşaltmasına zaman tanıdı.

Bir süre sonra ısrarla çalan telefon sesi ikiliyi ayırmıştı. Yasemin ayağa kalkıp kendine çekidüzen verirken, Kerem de mutfak masasında duran tişörtünü giymek için hareketlenmişti. Gözyaşları dinen kadın ne yapacağını bilemeden, etrafa bakınırken en iyisinin mutfağa gitmek olduğuna karar verdi.

Susan telefon tekrardan çaldığında Kerem bezgince sesin geldiği yere doğru gitti.

Kapı önünde karşılaştığı adama bakmadan içeri girdi ve dolaptan iki tabak alarak pişmiş çorbadan koymaya başladı. Çorbayı koyduktan sonra masaya geçerek içmeye başladı. Bir süre adamın geleceğini beklemişti fakat gelen gidenin olmadığını fark edince, çorbayı soğutmadan içmeye başlamıştı.

Ağzına götürdüğü her kaşıkta mest oluyordu. Adam, bu yemek işini gayet iyi biliyordu anlaşılan. Çorbaya o kadar dalmıştı ki salondan gelen bağırış sesiyle yerinde sıçradı.

"Saçmalama Rana!" diyordu Kerem.

Rana mı?

Yasemin içindeki meraka yenilip yavaşça ayağa kalktı. Acaba kendisi mi sebep olmuştu bu kavgaya? Hiç istemezdi öyle bir şeyin olmasını. Kapıdan içeriye baktığında, Kerem'in bezgince odanın en uzak köşesine gitmesini seyretti. Sırtı Yasemin'e dönük az öncekine göre sessizce konuşmaya başladı.

"Ne saçmalıyorsun sen? Rana! Delirtme beni. Oğlum oğlum diye deliriyordun. Al işte, geçir vakit… Düzgün konuş! Evet, onunlayım lan! Ne yapacaksın? Benim babalığımı sorgulamak sana kalmadı. Evet, metresim. Rahatladın mı? Evet, eve de getireceğim onu. Oğluma da anne yapacağım. Bekle geliyorum!" diyerek hırsla kapattığı telefonu cebine tıkıştırdı. Saçlarını çekiştirerek derin nefesler almaya başladı. Aklı neredeydi ki ona âşık olurken? Nasıl kanmıştı ki masumculuk oyunlarına? Rana ve masumiyet… Gülesi geldi. Rana şeytanın yeryüzündeki gölgesiydi o kadar. O masum falan olamazdı.

Azıcık sakinleşince mutfağa girdi. Maviler, kadını arayıp bul-duğunda önündeki çorbayla oynadığını gördü.

"Ne o beğenmedin mi?" diye sorunca Kerem, genç kadın omuz silkti. Kendisine karşı tavrını o an çözemese de ses etmedi adam. Onu bırakıp gitmek istemiyordu ama oğlu huysuzlanmıştı. Gitmek zorundaydı.

"Rana aradı. Yusuf huysuzlanmış."

"Git!" dedi genç kadın yüzüne bakmadan. Bakışlarını çorba-dan ayırmamıştı. Az önce duyduğu o kelime onu sekiz yaşına dön-dürmüş, babasını kendisinden ayıran kadını hatırlatmıştı. İçindeki küçük Yasemin uzun zamandır saklandığı yerden çıkarak hıçkırdı kadının göğsünün tam ortasında.

Kerem, kadının ani değişimini anlamamıştı. "Yasemin?" dedi ona doğru yürüyerek. Ona bakmayan gözlerini görmek için çenesini kavramak istedi fakat o an kadın hırsla kalktı masadan. Kaşlarını çattı adam.

"Kerem git ve bir daha da buraya gelme!" dediğinde titrek çı-kan sesine gözlerinden akan bir iki damla yaş eşlik etmişti.

"Neden ağlıyorsun?"

Kollarını kavrayarak kendine çekti onu. Yasemin göğsüne vura-rak uzaklaştı ondan. Yanaklarını silerek öfkeyle baktı mavi gözlere. "Dokunma bana! Ailenin yanına git, Kerem!"

"O kadın, benim ailem değil."

"Ben de değilim, Kerem. Ben senin ne ailen ne de metresinim!"

"Duydun."

"Evet, duydum ve gitmeni istiyorum, Kerem. Herhangi bir açıklamanı duymak istemiyorum. Beni yalnız bırak lütfen. Çık ha-yatımdan!"

Sonuna doğru sesi yükselen kadına bakarak kafasını salladı Ke-rem. "Gidiyorum," der demez içindeki sızıyı göz ardı eden kadın kafasını salladı. Şimdilik bakışları hemen adamı buldu. Ne diyordu bu adam? Kerem ona yaklaşarak oksijen alanını kendi kokusuyla iş-gal etti. Bu hoşuna gitmemişti. Hem de hiç. Parmaklarını çenesinde

hissettiğinde titredi. Kerem onu gözlerine bakmaya zorlamıştı. İtiraz etmedi. Ne de olsa son kez bakıyordu o gözlere. Sebepsizce içi ezil-di. "Şunu unutma, ateş parçası. Ben, baban değilim. Asla da olma-yacağım. Ne yaparsan yap, hep çıkacağın tüm yollar bende son bu-lacak," diyerek eğilip hâlâ heykel gibi duran kadının yanağını öptü.

Ve gitti...

Ardından paramparça olmuş bir kadın bırakarak gitti...

9. BÖLÜM
"PİŞMANIM"

Genç kadın, geç saatlere kadar uykusuz kaldığı için ertesi sabah geç uyanmıştı. Başı ağrıyordu. O yüzden kendine az şekerli sert kahve yapmış, mutfak koltuğuna oturarak o kahveyi yudumluyordu. Başka kadının elini tutan kocası aklına geldikçe siniri katlanıyordu. Bugün de şansına pazardı. İşe gidemiyordu yani. Öfkeyle kupayı sıkarken duyduğu sesle şaşırmıştı. Şaşkınlığını hemen saklayarak dümdüz bir ifadeyle baktı ona.

"Günaydın!"

Günaydın mı? Metresinin koynundan çıkıp ona gelmiş, bir de yüzsüz yüzsüz günaydın diyordu. Gün aymış mıydı ki? Hiç sanmıyordu.

"Metresinden zaman bulup evinin yolunu hatırladın. Hayret!"

Rahşan yavaşça şakaklarını ovdu. Bu kadının dili neden hep zehir saçıyordu? Sevgi, onun metresi değildi. Bir kere hata yapmıştı o. Öpücük bile sayılmayan öpücük yaşamıştı Sevgi'yle. Hemen pişman olsa da arkadaş olarak devam etmeye çalışıyorlardı. Şimdilik iyiydi ama zamanın ileride nelerin getireceğini bilemezdi.

"Azra lütfen. Bak, çok yorgunum. Başlamayalım yine," diyerek kendine su koydu. Tek dikişte içip, hafif topallayarak çıktı mutfaktan. Odasına girerken karısına açıklama yapmadığını fark etti. Arkasına dönüp, açıklama için odadan çıkmak isterken, küçük bir

şeytan kulağına fısıldayarak ona engel oldu. Genç adam, o şeytanı dinleyerek kapıyı kapattı ve üzerini değişerek yatağına yattı. Ezilmiş bacağını dikkatlice yatağa koymuştu. Bacağında kırık falan yoktu ama kocaman bir morluk vardı. Morluğu unutarak tavana bakmaya başladı.

"Biraz da sen kudur bakalım, Azra Hanım!" dedi uykuya dalmadan önce. Bilerek açıklama yapmamıştı karısına. Kendisine çantada keklik gibi bakmasını istememiş, *zampara koca* damgası yemeyi göze almıştı. Kalbini yakan tek kadına sadakati sonsuzdu ama değersiz olmak canını sıkıyordu artık. Gözlerini kapatıp, uykuyu beklerken telefonuna gelen çağrıyla gözlerini açtı. Cebinden telefonu çıkartıp ekranına baktı. "Bir şey mi oldu, abi?" diye sordu. Uykusu geldiği için sesi zayıf çıkıyordu.

"Sabah erken çıkmışsın, oğlum. Yusuf, *amca* deyip zırladı kaç dakika."

Adamın göğsü sevgiyle şişti. Yusuf'u öz oğlu gibi seviyordu. "Amcası kurban ona. Gelecek sefer daha uzun kalırım, abi. Bugünlük beni affet."

"İyi misin? Ağrın var mı?"

"İyiyim. Biraz var. Öğleden sonra merhemi süreceğim. Umarım, ağrısı azalır."

"Kendine dikkat et. Görüşürüz, kardeşim."

Diğer konulara girmediği için kuzenine minnet duyarak vedalaştı. Telefonu komodine bırakarak gözlerini kapattı. Dün akşam eve dönmek yerine kuzenine gitmiş, rahat bir uyku çekmek istemişti ama Sevgi'nin *Azra ağlıyordu* demesi her seferinde aklına geldikçe içi daralmış, sabah erken saatte ayrılmıştı oradan. Eve geldiğinde, karısını üzülmüş gibi bir hâlde görmeyince Sevgi'nin yanlış gördüğünü anlamıştı. Tekrar kafasını aynı düşüncelerle yormamak için gözlerini kapattı. İlaçların etkisiyle hemen uykuya dalan adam içindeki yaraları şimdilik hissetmez olmuştu.

Azra mutfaktan çıkan kocasının arkasından baktı bir süre. Ay
önce metresi olduğunu yüzüne vurduğu hâlde onu cevapsız bırak-
mıştı. Ya cevap verecek kadar önemsenmiyordu ya da Sevgi onun
gerçekten metresiydi. Nedensizce o an önemsenmemeyi tercih et-
miştî. Sevgi'nin onun kocasına dokunduğu, sevdiği düşüncesi öf-
keyle oflamasına sebep olmuştu.

"Gıcık Rahşan! Ne olurdu sanki bana açıklama yapsaydın?"

Bir sene sonra neden onu önemsemeye başlamıştı ki? Neden
Oğuz aklına gelince sanki çok eski bir arkadaşı hatırlar gibi çarpı-
yordu kalbi? Neredeydi o özlem? Acı? Yoksa beş senedir yana ya-
kıla özlediği adamı unutmuş muydu? Hayır, unutmamıştı. Sadece
acısı dinmişti artık. Acıya doymuş kalbi mutluluk için çırpınıyordu.

Düşünmeyi kesip ayağa kalktı. Geç kalkmıştı. Kahvaltı için
geç kalmıştı. O yüzden bu eve geldiğinden beri ilk defa ocak başı-
na geçmeye karar verdi. Yemek yapmayı biliyordu elbette. Oğuz ile
nişanlıyken ona güzel yemekler yapmak için aşçılık kursuna gitmiş,
mutfak sırlarına vâkıf olmuştu. Kime niyet kime kısmetti bu işler.

Genç kadın ocağın üstünde pişmiş olan yemeklerine gururla
baktı. Yemek yaparken baş ağrısını tamamen unutmuş, aklını kısa
süre de olsa boşaltmıştı. Son kez yemeklerini kontrol etti. Saate
baktığında öğlen üçü gösteriyordu. Kocası olacak o adam uzun za-
mandır uyuyordu. Rahşan uyanır, beraber yemek yerler diye ağzına
lokma koymamıştı bu saate kadar. Açlıktan ölüyordu. Biraz gürül-
tü çıkararak hızlıca sofrayı kurdu. Ama Rahşan'dan hâlâ ses yoktu.
Oflayarak odasına doğru gitti. Kapıyı birkaç kez tıklatıp, ses gelme-
yince içeri girdi.

Odası bir erkeğe göre çok düzenliydi. Çünkü Rahşan Altay dü-
zen ve temizlik hastasıydı. Odasında hiçbir şey yamuk ya da yer-
lerde olamaz, giysileri her zaman katlanmış ve ütülü olurdu. Evin
temizliğini elbette kendisi yapmıyordu. Anlaştığı temizlik şirketinin
elemanları yapıyorlardı ve ev tam da onun istediği gibi pırıl pırıl
oluyordu. Aklına ilk evlendikleri zaman gelince buruk bir gülüm-
seme sardı dudaklarını. Azra, kocası ne kadar düzen hastasıysa o
kadar düzensizlik hastasıydı. Evde asimetrik dizilen hiçbir şeye ta-

hammülü yoktu. Düzenli bir masada asla istediği bir şeyi bulamı-
yordu. Odasını temizlerken illa bir yerde yamuk bir şey bırakıyordu.
Mesela masasında bir kalem ya da kâğıt parçası olmak zorundaydı.
Odasındaki düzensizlik diğer odalara etki etmiyordu. Banyo mesela
asla düzensiz olamazdı. Çıldırırdı.

Evliliklerinin ilk aylarında, Rahşan'ı yıldırma operasyonu için-
deyken mutfak dolaplarında özenle yerleştirilmiş tabak çanakların
yerini değiştirmiş, kocasının vereceği tepkiyi beklemişti. Rahşan, o
gün dolaplarda aradığı şeyin yerinin değiştiğini görünce ona dön-
müş, sadece bakmıştı. Ama kadın o gözlerdeki zorla zapt edilen ca-
navarı görmüştü birkaç saniyelik de olsa. Ama kocası hemen topar-
lanmış, tatlı dille ona mutfaktaki düzeni anlatmıştı.

Şimdi fark ediyordu o günleri özlediğini. Rahşan'ın onun için
hazırladığı tatlı, aşk dolu sürprizlerini, yaptığı yemekleri, aldığı
küçük hediyeleri... Hediye deyince aklına gelen o lanet gün çarptı
zihninin duvarlarına. Kendini adamın kalbinde adım adım nasıl ka-
ranlığa ittiğini hatırladı nefesi ciğerlerini dağlarken.

O gün önce mezarlığa gitmiş, sonra da Yasemin'e uğramıştı.
Onun yaptığı muhteşem küçük keklerden yiyip kahve içerken, kaç
saat geçtiğinden habersizdi. Eve geldiğinde akşam ondu. Koridora
adım attığında ayakkabısının altında ezilen kırmızı gül yaprakları
dikkatini çekmişti. Bu gülleri kim buraya serpmişti? Ayakkabılarını
çıkartıp gül yapraklarından yapılan küçük patikayı takip etmiş, en
sonunda mükemmel bir masaya ulaşmıştı. Masada ise daha mükem-
mel bir şey vardı.

Kocası...

Güzel giyinmiş adam, beklemekten yorulsa da kendisine gü-
lümseyerek, *"İlk ayımız kutlu olsun, Azra!"* demişti. Peki, o ne yap-
mıştı?

Yaptığı şeyi hatırladığında tenini saran ürpertiye engel olamadı
kadın.

Önce kocasına boş boş bakmış, sonra onun özenle, aşkla hazır-
ladığı masanın örtüsünü kavramış, kendine doğru çekmişti. Masanın

üzerindeki her şey cilalı parkelerle buluşurken kırılan sadece tabak-
lar değildi. Kocasının sevgi dolu kalbi paramparça olurken çıkardı-
ğı ses daha sağır ediciydi. *"Benim kalbim çürümüş çiçeklerle kaplı
mezarlık, Rahşan. Aptal aşkınla onu diriltemezsin! Vazgeç artık bu
rezilliklerden!"* demiş ve odasına gitmişti.

O güzel kalbin parçalanma sesini hâlâ duyması normal değildi.
Ellerini kulaklarına bastırarak gözlerini kapattı. O ses acı veriyordu
artık. O ses paslı hançer gibi kalbini deliyor, canını yakıyordu. O
ses, o kalbin artık kendisine ait olmadığını bağırıyordu avaz avaz.

Kafasını sallayıp ellerini kulaklarından çekti. Derin nefesler
alarak kendine gelmeye çalıştı. İçine çektiği koku sakinleşmesine
sebep olurken o kokunun kaynağına sabitledi bakışlarını. Ezik baca-
ğını yastığın üstüne koyarak sırtüstü yatmış, kolunu gözlerine siper
ederek uyuyordu. Menekşe gözleri uzun süre dolandı adamın üze-
rinde. Sanki yıllardır görmüyordu. Ona baktıkça içine akan ılık bir
şeye anlam veremedi. O ılık şey midesine akarak tatlı bir kıpırtıya
sebep olmuştu. Ve o an hiçbir zaman hissetmediği bir şeyi hissetmiş-
ti kadın. O kıpırtının kaynağı adamın odaya yaydığı havaydı. Tatlı
ve ağızda eriyen beyaz çikolata gibi… Bedeninin her hücresi tehli-
keyi sezmiş gibi çığlık çığlığa oradan kaçmasını isterken Azra inatla
kalmayı seçti. Uzun zamandan beri ilk defa yemek yapmıştı ve o ka-
dar yemeğin ziyan olmasını istemiyordu. Ya da o adamın yemesini
istediği için duygularına kılıf uydurmaya çalışıyordu.

Her neyse…

Etrafını saran havayı yok sayarak kocasına seslendi birkaç kere.
Adam kış uykusuna yatmış gibi kıpırdamadı bile. Genç kadın ça-
resizlikle oflayarak yatağa yaklaştı. Dizini yatağa koyarak adama
yaklaştırdı bedenini. Koluna dokunarak hafifçe sarstı. Yine uyan-
mayınca sinirle ofladı.

"Uyansana be adam! Kış uykusuna mı yattın?" diyerek daha
sert sarsmaya başladı.

"Kocalar böyle uyandırılmaz, Azra Hanım."

Uyku mahmuru sesini duyunca irkildi kadın. Damağını çekerek
adamın omzuna vurdu. "Korkuttun beni! Kaç kere seslendim, uyan-
madın. Uyanmayınca da sarsmak zorunda kaldım. Ne yapayım?"

Rahşan dirseklerine abanarak oturur pozisyona geçti. Ayağını
kavrayarak yataktan sarkıttı. Sağlam ayağını da onun yanına getirin-
ce kalkmak için hamle yaptı. Azra hemen ayağa kalkarak ona yar-
dım etmek istedi. Elini uzatarak tutmasını bekledi. Yardımını kabul
edip etmeyeceğini bilmediği için nefesini tutmuş, bekleyiş içerisine
girmişti. Rahşan önce ona sonra kendisine doğru uzatılan ele bak-
ti. Birkaç saniye düşünür gibi yapınca elini tutmayacağını anlamıştı
Azra. Ona kırılmamıştı ama üzülmüştü. Çünkü bir sene önce o da
kendisine böyle elini uzatmış, tutmasını beklemişti ama kadın hırsla
o eli itmiş, üstüne üstlük gönlünü de kırmıştı. Şimdi o eli tutma-
maya hakkı vardı. Farkında olmasa da yüzü düşen kadın, elini geri
çekmek isteyince ılık bir el tarafından çekilmişti. O an bu hamleyi
beklemediği için boş bulunmuş, adamın üzerine devrilmişti. Rahşan
hızlı refleksle belini kavrayarak bedenini üzerinde sabitledi. Gözleri
iri iri açılmış kadın kocasına baktı. Ellerini sert göğsüne koyarak
uzaklaşmak istedi.

"Beni neden uyandırıyordun?"

Adam onun çabasını göz ardı ederek sormuştu. Azra etrafını sa-
ran tatlı hisse direnemedi. Bedenini tatlı tatlı uyuşturan yine o tatlı
kıpırtı sarmıştı midesini.

"Yemek yapmıştım," dedi kısık bir sesle. Sesini bulması bile
büyük bir işti. Adamın kaşları saç dibine kadar kalktı. Şaşırmıştı.

O ise şaşırdığına şaşırmadı.

"Benim için mi?"

"Hihı. Senin için."

Bakışlarını kaçırdı. Utanmıştı. Adamın bedeninden yayılan sı-
caklık aklına olmadık görüntüler düşürüyordu. Kocası o an duda-
ğını ısırınca bakışları hemen oraya kaymıştı. Nefesi teklemiş, kalbi
hızlanmıştı. Üzerinden aylar geçmesine rağmen o dudakların tadı

aklındaydı. Üstelik öpüşmeleri çok kısa sürmüştü. Ne zaman hafızasına kazınmıştı o tat? Hiçbir fikri yoktu.

Rahşan, dudaklarına alev alev yanan menekşeleriyle bakan kadının hafif hafif eğildiğini fark ettiğinde, kucağında karısıyla birlikte doğruldu. Dudaklarından uzaklaştığında kadının yüzündeki hayal kırıklığı tanıdık gelmişti. Kalbi kasılmış, vicdanı sızlamıştı.

"Haydi, yemek yiyelim," dediğinde Azra hemen toparlanarak kucağından kalktı. Elini uzatarak onun da kalkmasına yardım etti. Rahşan banyoya giderken Azra yemekleri ısıtmaya koyuldu. Biraz sonra içeri giren kocasına baktı tabakları masadan alırken. Uzun boyu, zarif bedenini saran sert kasları ve en çok hoşuna giden kahverengi saçları fazlasıyla dikkat çekiciydi.

Hayır, hayır dikkat çekici değil, tamamıyla dikkat dağıtıcıydı.

Adam, iri yarı değildi ama kaslıydı. Fiziki güç gerektiren işi ve haftada iki üç kere spor salonu ziyaretleri adamın bedenini formda tutuyordu. Genç kadın zaten Hulk[3] gibi adamları değil, ünlü model Pedro Soltz[4] gibi normal kilodaki kaslı erkekleri beğeniyordu.

Rahşan sandalyesini çekip otururken, Azra kendine gelerek yemekleri tabaklara servis etmeye başladı. Yemeklerini sessizce yedikten sonra salona geçen adam, çalan telefonunu cevaplarken genç kadın masayı siliyordu. Yemekten sonra Rahşan kendisine masayı toplamasına yardım etmişti. Dünden beri adamın hareketlerini dikkatle inceler olmuştu. Bir işi yaparken o kadar zarifti ki insan ondan gözlerini alamıyordu.

Mutfak temizlendikten sonra salona geçtiğinde kocasının hâlâ telefonla konuştuğunu gördü. Tamirle ilgili konu olduğu için pek dikkat etmedi. Televizyonu açarak kanalları dolaşmaya başladı. Kocası yanına geçtiğinde midesindeki o his geri dönmüştü. Yüzüne yayılan gülümsemeyi gizlemek için kafasını yana çevirdi. Kadının hislerinden habersiz olan adam, ağrıyan bacağını sehpaya koydu.

3 Hulk: Marvel Comics adlı çizgi roman üreticisinin ortaya çıkardığı bir hayali kahramandır. Stan Lee ve Jack Kirby tarafından oluşturulmuştur. İlk defa The Incredible Hulk #1 adlı bölümde görülmüştür. İnanılmaz bir güce sahip olan bu yeşil dev, duygularını kontrol edemez. Radyasyon kaynaklı mutasyon geçirmiştir.
4 Pedro Soltz: Brezilyalı, aktörlük de yapan bir model.

Kafasını çevirip karısına baktı sonra. Gülümsüyordu. Bakışlarını ondan çekip televizyona baktı. Reklamlara mı gülüyordu bu kadın? Anlamamıştı.

"Ne izliyorsun?" diye sordu onun git gelli hâllerine kafa yormayı keserek.

Azra onun sesini duyunca irkilmişti. Ona dönmeden önce derin nefes alarak elindeki kumandayı sıktı. Adamın odaya yaydığı enerji içini titretiyordu kadının. Aralarında sadece küçük bir çocuğun sığacağı kadar mesafe vardı ve bu yakınlık kadının aklını karıştırıyordu.

"Hiç. Bir şey bulamadım."

Rahşan kafasını sallayarak elini ona uzattı. Kendine uzatılan ele şaşkınlıkla bakan kadının hâline kaşlarını kaldıran adam, hafif uzanarak elindeki kumandayı aldı. Yabancı film kanallarını dolaşmaya başladı. Orada bir şey bulamayınca TV'den internete bağlandı. Kendisini dikkatle ve bakışlarındaki anlamadığı duygularla izleyen kadına baktı.

"Film izleyelim mi?" diye sordu.

Azra kendine gelerek omuz silkti. "Fark etmez," dedi alelade sesle. İçinde fırtına kopuyordu ama dışında yaprak kıpırdamıyordu. Oysa onunla film izleyeceği için oldukça heyecanlanmıştı. İlk kez birlikte bir paylaşım yapacaklardı. Cevabı duyan kocası, kafasını sallayarak film ismini girdi televizyonda. Azra bakışlarını yakışıklı kocasından ayırıp, ekrana baktığında gülümsedi.

"The Expendables[5]?"

Kaşlarını kaldırarak adama baktı. Bu sefer omuz silkme sırası Rahşan'daydı. Kumandayı ekranda oynamaya başlayan filme doğrulttu. Zamanlaması tam yerindeydi. Çünkü ekranda istediği oyuncu çıkmıştı.

5 The Expendables: Türkçe adıyla Cehennem Melekleri, Sylvester Stallone tarafından yazılmış ve başrolde David Callaham ve ek medya tarafından yaratılmış bir film serisini kapsayan Amerikan topluluğu aksiyon gerilim franchise'ıdır.

"Jason Statham[6] hayranı olduğunu biliyorum, Azra."

"Nereden biliyorsun?"

Ona söylememişti ki. Bir iki saniye içinde hızlıca hatıralarını karıştırıp, kocasıyla doğru dürüst sohbet ettiği bir an aradı ama bulamadı. Eline geçen koca bir hiçlik avucunu yakmıştı.

"Verdiğin tepkilerden biliyorum," derken dudağının sağ kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Kadının anında kalbi sıkıştı. "Jason'u gördüğünde önce yüzüne el feneri tutulmuş küçük tavşan gibi kalakalıyorsun, sonra hayranlıkla iç geçiriyorsun," dediğinde daha fazla dinlemek istemedi.

"Ben seni tanımıyorum," diye mırıldandı Azra. Bakışlarını adamdan çekerek televizyon ekranına baktı.

"Görmediğin insanı tanıyamazsın, Azra," deyince Rahşan, kafasını tekrar kocasına çevirdi. Kendisine bakmıyordu. Etrafa bir şey arar gibi bakınıyordu. Şimdilik bu konu kapansa iyiydi. Çünkü verecek bir cevabı yoktu. Onu gerçekten de tanımıyordu.

"Ne arıyorsun?" diye sordu dayanamayıp.

"İlaçlarımı."

"Getireyim."

Ayağa kalkarak ilaçları koyduğu şifonyerin çekmecesini çekti. İlaçların olduğu poşeti alarak kocasına yaklaştı. Poşeti açarak morluklar için olan merhemi aldı. Kocasının yanına geçerek tüpün kapağını açtı.

"Azra?"

"Efendim?"

"Ne yapıyorsun?"

Adam bariz bir şaşkınlıkla bir ona bir elindeki merheme bakıyordu. Omuz silkip sanki bunu her zaman yapıyormuş gibi adama bacağını işaret etti çenesiyle.

"Merhemi ben süreceğim. Bacağını aç."

6 Jason Statham: İngiliz aksiyon, dövüş filmi oyuncusu ve atlama dalında dereceleri olan eski bir yüzücüdür. Daima kendi sahne dövüşünü ve hünerlerini sergiler. Kendi anti kahramanlığı ile ünlenmiştir ve filmlerinde genellikle İngiliz aksanı ile konuşur.

"Gerek yok. Ben kendim sürerim," dediğinde merheme uzanacağı sırada kadın geri çekti elini. Derin bir nefes aldı adam.

"Biliyorum, bu merhemi yarana met-" Kelimeyi tamamlamadan yarıda kesti. Çünkü kocası kendine fazlasıyla delici bir bakış atmıştı. "O kadının sürmesini isterdin ama şu an yanında bir tek ben varım, Rahşan."

Gülmek için titreyen dudaklarını birbirine bastırdı adam. Mutlu gülüş değildi bu. Uzun zamandır oynamadığı oyuncağının başka çocuğa gideceği için telaşlanan küçük kız gibi davranan kadın için üzülmüştü. Beş senedir tuttuğu yas kalbini o kadar köreltmişti ki, yanındaki adamın hâlâ kendisine deli gibi âşık olduğunu fark edemiyordu.

Fakat aşk her şeyin çözümü değildi. Kırılan kalbini tamir edemiyordu mesela o aşk. Yine de âşık ve kırgın kalbi dayanamayarak kadına istediğini yapmasına izin verdi.

"Hazır mısın?" diye sordu muzip bir sesle.

Sorusunu anlamayan kadın kaşlarını çattı. Ne demekti bu şimdi? Neye hazır olacaktı ki? Şaka yapıyordu kesin. O daha çok yapıklarını yüzüne vurmayıp hâlâ onun istediklerini yapan adama şaşırmıştı. Kalbindeki iyilik ve o kalbin güzelliği kadının yüzüne tokat gibi çarpmıştı.

Ama kabul etmese de bu hoşuna gitmişti.

"Hazırım," dedi kararlı bir sesle. Rahşan *bunu sen istedin* bakışıyla ayağını sehpadan indirdi ve ayağa kalktı. İki başparmağını eşofmanın lastiğine geçirip aşağı çekeceği sırada kadından gelen ciyaklama ile durdu.

"Ne yapıyorsun?"

Karısına baktığında kafasını çevirmiş, başka yöne bakıyordu. Gülümsedi.

"Morluk yukarıdan başlıyor, Azra. Yapamayacaksan ver, ben süreyim."

Gözleri kapalı bir hâlde adama döndü. "Hayır. Ben yapacağım."

Gülümsemesi genişledi. Gözleri açık olsaydı, adamın yanakla-
rında açılan çukurları görebilirdi. Ne büyük kayıptı.

"Gözlerin kapalıyken mi? Yapabileceğini hiç sanmıyorum. Ver
o merhemi bana!"

İnat etmişti bir kere. O merhemi kendi sürecekti. Hem neden
utanıyordu ki? Rahşan onun kocasıydı. Bir sene önce daha mah-
rem yerlerini görmüştü. Görmekle kalmamış, hissetmişti. Baldırını,
bacağını görse ne olacaktı? Bir anda o geceyi hatırlayınca suratına
yumruk yemiş gibi oldu. Hissettiği acının geçmesini beklerken göz-
lerini açtı. Gözlerinin önündeki bacakta çok kötü bir morluk vardı.
Dudaklarını birbirine bastırarak merhemi eline sıktı. Biraz yukarıda-
ki baksıra bakmamaya çalıştı.

"Otur," diye emir verdi adama.

Rahşan eşofmanı dizine kadar indirerek oturdu. Azra morlukla-
ra merhem sürerken yüzünü buruşturmuştu. Adam tepkilerini izler-
ken kadını fazlasıyla şirin bulmuştu. Dikkatle morluğa bakması, ara-
da yüzüne gelen saç telini üflemesi, canı acır diye dudaklarını ısırıp
kendisine kaçamak bakış atması seyirlik bir manzaraydı doğrusu.

Azra, kocasının kaslı bacağına dokunurken içinde ateşlenme-
ye hazırlanan kıvılcımla başa çıkmaya çalıştı. Kafasını kaldırıp ona
baktığında, adamın gözlerini kapatıp geri yattığını gördü. Hiç mi
etkilenmemişti dokunuşlarından? Nedensizce üzülmüştü. Fakat bil-
mediği bir şey vardı. Rahşan'ın ondan fazlasıyla etkilendiği, aklını
başka yöne vermek için düşüncelerinin yönünü değiştirmeye çalış-
tığıydı.

Merhem sürme işi bitince doktorun yazdığı kas gevşetici ilacı
suyla beraber verdi kocasına. İlaç da içildikten sonra filme geri dön-
düler. Film başlayalı yarım saat olmadan, kafasını kocasına bakmak
için çeviren kadın onun uyuduğunu gördü. Oturdukları koltuk geniş
ve rahattı. Yan yana iki kişiyi bile alırdı. Merhem sürdükten sonra
onun koltuğa rahat yatması için diğer tekli koltuğa geçmişti. Rahşan
film izlerken sırtını koltuk yastığına yaslamış, rahat etmişti. Fakat
içtiği kas gevşeticinin etkisiyle film bitmeden uyuyakalmıştı. Azra
ayağa kalkarak adamın yanına oturdu. Uyurken fazla sakin ve tat-

ı görünen adamı izlemeye başladı. Elini kaldırarak alnına düşmüş
sçlarını kenara çekti. Yüzünün kusursuz yapısı ve uzun kirpikleri
vardı. Kirpikleri bir kadını kıskandıracak kadar uzun ve sıktı. Göz-
ları kapalı olduğu için kirpiklerinin gölgesi göz altlarına düşmüştü.
İç çekerek parmaklarının dış yüzeyiyle yanağını okşadı. Rahşan kı-
vrılınarak kafasını yana çevirdi.

"İnsan elindekinin kıymetini kaybedince anlıyor diyorlar. Ben
sahiden seni kaybettim mi Rahşan?" diye fısıldadı uyuyan adama.
Üzgün bakışlarını adamın yakışıklı yüzünde dolaştırdı. Onu kaybet-
tiğini biliyordu. Göğsünün ortasında kaynayan acı, kendisini seven
adamı kaybettiğini bağırıyordu acımasızca. "Çok pişmanım." Di-
linden dökülen kelimeler kaskatı kesilmesine neden olmuştu. Ağ-
zından çıkana kadar pişman olduğunu bile bilmiyordu. Göğsünden
vurulmuş gibi irkilince elini adamın göğsüne koydu. Rahşan refleks
olarak, elini kadının elinin üstüne koyunca ılık teni boğazındaki dü-
ğümü çözmüştü. Uzun zamandır yorgun düşmüş zihni onu uykunun
kollarına itti sertçe. Bedenini adamın yanına iliştirdi yavaşça. Kafa-
sını omzuna koydu usulca. Gözlerini kapatıp, rahatlayacağı sırada
adam dönerek kolunu omzuna doladı ve onu göğsüne çekti. Genç
kadın gülümseyerek yanağını adamın kalbinin üzerine koydu. Usul
usul aldığı nefesi dinlerken kalp atışları ninni gibi kadını uykuya
teslim ediyordu.

Bir zamanlar tek çizik bile bulunmayan, şimdi yara bere içinde
olan kalp…

Kendi eseri…

Gece odaya hâkim olduğunda gözlerini açtı genç adam. Önce
nerede olduğunu kavrayamasa da öğlen karısıyla film izlediklerini
hatırladı. Sonra kadının nerede olduğunu merak ederek etrafa bak-
mak isterken, göğsünde hissettiği tatlı ağırlık dikkatini çekti. Çilek
kokusu burnuna dolunca iç geçirdi. Kadın hep çilek kokulu vücut
losyonu kullanıyordu. Yanağına dokunan saçlarından yayılan aynı
kokuyu duyumsamak için hafif eğildi ve kokladı. Her ne kadar on-
dan uzak durmak istese de olmuyordu. Kalbi bozuk plak gibi hep

aynı kadına götürüyordu adamı. Ne çok hayalini kurmuştu şimdi oldukları durumun.

Azra, onu hissetmiş gibi kıpırdanıp, yanağını göğsüne sürterek beline sıkıca sarıldı. Oldukları durum adamı güldürürken mesaj sesi öten telefon dikkatini çekmişti. Yan tarafına koyduğu telefonu kolaylıkla alarak ekran kilidini açtı. Gelen mesajı tıklayarak açtı.

Rahşan Bey, rahatsız ettiğim için özür dilerim. Rana Hanım az önce beni aradı. Biliyorsunuz, ben bir süredir Bursa'dayım. Kerem Bey de evde değil şu an. Yusuf huysuzlandı ve ağlıyor. Rana Hanım sakinleştiremiyor onu. İşiniz yoksa ve bu mesajı görürseniz oraya gider misiniz? Paşam sizi görürse belki susar.

Pelin'in mesajıyla yavaşça kadını göğsünden uzaklaştırarak yastığa koydu. Zorlukla da olsa kalkarak odasına gitti ve polar bir battaniye bularak karısının üzerine örttü. Yanağına yapışan saçlarını çekerek, saçlarını okşadı kendini tutamayarak. Sonra yaptığı şeyden pişman bir hâlde kalkarak salondan çıktı. Pişman olmuştu çünkü kalbinin bu temasla bile olmadık hayallere kapılacağını biliyordu.

Olamazdı. Olmamalıydı.

Telefonunu ve arabasının anahtarını alarak evden çıktı. Doğrudan Kerem'in evine sürdü. Yolda Kerem'in yardımcısı Güliz'i arayarak, birazdan orada olacağını söyleyip Yusuf'un durumunu sordu. Rana annesiydi fakat oğlunu hiç tanımıyordu. Kafasını salladı sinirle. Tüm evlilikleri boyunca kadının zamanı alışveriş merkezlerinde, güzellik ve spa salonlarında geçiyordu. Pelin bile Yusuf'u daha iyi tanıyordu.

Genç kadın hissettiği boşluk yüzünden sıkıntıyla açtı gözlerini. Koltukta yalnızdı. Hava kararmıştı. Yattığı yerde doğrularak etrafa bakındı. Ayağa kalkarak evi dolaşmaya gerek yoktu. Havada hissettiği soğukluk evde yalnız olduğunu fısıldıyordu kulağına. Polar battaniyeyi bedenine sardı. Etrafa bakınarak dolan gözlerinden yaşların süzülmemesi için dudağını ısırdı.

Gitmişti. Yalnız bırakmıştı onu. Yine o kadına mı gitmişti? Birlikte uyudukları, ilk kez yakınlaştıkları gecenin ardından sessizce çekip gitmişti.

"Ama bunu hak ettin sen, Azra!" diye söylenirken uyuduğu yastığı yere fırlattı. Kafasını uyuduğu koltuk başından tam çevirecekken köşeye sıkışmış kâğıdı fark etti. Elleri heyecandan titrerken eğilerek kâğıdı aldı. Katlanmış kâğıdı açarken kalbi hızla çarpıyordu.

Yusuf huysuzlanmış.

Kerem abi evde yok.

Oraya gidiyorum.

Okuduğu o üç cümle, sekiz kelime kadının gergin bedenini rahatlatmıştı. O kadına gitmemişti. Tuttuğu nefesi bıraktı. Sonra aklına gelen şeyle koltuktan fırladı. Odasına giderek üstünü değişti. Saçlarını tarayarak topladı. Telefonunu ve arabasının anahtarını aldı. Heyecanla dış kapıyı açarken, Kerem'in adresini bilmediği gerçeği buzlu su gibi kafasından aşağı dökülmüştü. Olduğu yerde kalakalırken düşünmeye başladı. Sonra aklına gelen ilk ismi aramaya karar verince telefonun ekran kilidini açtı. İstediği numarayı kaydırarak kulağına götürdü.

"İyi akşamlar Mehlika teyze, bu saatte rahatsız ediyorum sizi. Kerem'in adresini soracaktım ben. Tamam. Buraya yakınmış. Teşekkür ederim, Mehlika teyze. Mahir amcaya selamlar."

Telefonu kapatarak evden çıktı. Arabasına binip evin adresini navigasyon cihazına girdi. Yarım saat kadar sonra Kerem Altay'ın evinin önündeydi. Arabadan inip, kapıları kilitledikten sonra bahçe kapısını geçerek evin önüne geldi. Dış kapıyı çalarak açılmasını bekledi. Kapıyı açan yardımcı, kendisini tanımadığı için merakla bakmıştı.

"İyi akşamlar, efendim. Buyurun?"

"İyi akşamlar, ben Azra, Rahşan'ın eşiyim," deyince kadının yüzü gülmüştü. Hemen kapıdan yana çekilerek ona geçmesi için alan yaratmıştı.

"Hoş geldiniz, Azra Hanım. İçeriye buyurun lütfen!"

"Hoş bulduk."

Genç kadın gülümseyerek içeri geçti. Uzun holden geçerek içeriden sesler gelen salona girdi. Yardımcı kadın, kapıyı açarak onu içeri davet etmişti. Kapıdan girer girmez, etrafını saran iç gıdıklayıcı o muhteşem enerji kadını gülümsetmişti. O enerjinin kaynağı az ileride küçük bir çocukla oynuyordu. Derken kendisini ilk fark eden küçük, esmer, fazlasıyla yakışıklı ve tatlı bir çocuk olmuştu.

"Raşaan amca bak, güzel bir kız geldi bize!" diyerek kendisini gösterdi minik yemelik işaret parmağıyla. Rahşan kafasını kaldırıp, ona bakınca şaşırdığını bariz bir şekilde görmüştü. Yusuf, onun kucağından inerek Azra'ya doğru koşmaya başladı. Önüne geldiğinde, eliyle işaret edip kadının ona doğru eğilmesini sağladı. Kendisine doğru eğilen kadını görünce fırsatı kaçırmayan Yusuf onun yanağını öptü. Azra gülerek Yusuf'u kucakladı ve ayağa kalktı. Küçük Yusuf ona hayranlıkla bakıyordu. O kadar tatlıydı ki kadının içine sokası geldi onu.

"Merhaba küçük bey. Ben Azra. Siz kimsiniz?" diye sordu tatlı sesle.

Yusuf'un yanakları anında kızarmıştı. "Ben Yusuf," deyivermişti hemen.

Genç kadın çocuğun saçlarını okşadı sevgiyle. "Peki, Yusuf Bey. İzniniz olursa sizi öpebilir miyim?"

Yusuf hemen atılmıştı. "Tabii ki. Sonra ben de öpeceğim ama?"

Azra kıkırdayarak tatlı yanakların tadına baktı. Sonra Yusuf öptü onu yanaklarından. Bir tur daha karşılıklı yanaklardan öpüldükten sonra tam birbirlerine sarılacakken Yusuf elinden alınmıştı kadının. Boş kollarına şaşkınlıkla bakıp kafasını kaldırdı. Yusuf, amcasının kollarında debeleniyordu kendisine gelmek için.

"Yaa Raşaan amca, bıraksana aşkıma gideceğim ben!"

Rahşan, gayet ciddi bir tavırla alnını Yusuf'un alnına yaslayarak gözlerinin içine baktı. "Karımdan uzak dur, küçük!" dediğinde kadının kalbi hızlanmış, midesine o tatlı his çöreklenmiş, boğazı gıdıklanmıştı. Ne de güzel söylemişti.

Karım...

Onun karısı olmak...

Ruhu mutlulukla iç çekmişti.

Yusuf geri çekildi. Şaşkınlıkla bir ona bir de genç kadına baktı.

"Azra, sen Raşaan amcamın gelini misin?" diye sordu hayal kırıklığıyla.

Azra bir iki adımda yanlarına vardı. Küçük çocuğun yanaklarını okşadı sevgiyle. Bugün sanki kâbustan uyanmıştı ve yakınındaki güzellikleri yeni yeni fark ediyordu. Mesela Yusuf başlı başına cennetti. Ama o şimdi tanışıyordu kendisiyle. Yusuf bu yakınlığı fırsat bilerek kollarını kadının boynuna doladı.

"Azra aşkım, amcamla boşansana!"

"Neden boşanayım amcandan?"

Rahşan tek kaşını kaldırırken, Yusuf omuz silkti.

"Benimle evlenmek için."

Azra, kahkaha atarak çocuğu kocasından aldı ve sıkıca sarılarak yüzünü gözünü öpücüklere boğdu. Yusuf ise hâlinden gayet memnun şekilde çığlık atarak gülüyordu.

Ortam neşeye boğulurken orada tek keyifsiz kişi Rahşan'dı. Bu durum kadını o kadar mutlu etmişti ki, ayrı bir neşelenmişti.

GÜNÜMÜZ...

Azra geçirdiği huzursuz gecenin ardından bir karış suratla kalktı yataktan.

Kırgındı. En önemlisiyse kızgındı. Kızgın olduğu kişi kocası değil, kendisiydi. Çünkü tam bir aptal gibi davranarak güzel seven adamı kendisinden uzaklaştırmıştı. Saçlarını sinirle karıştırarak banyoya girdi. İhtiyaçlarını giderip elini yüzünü yıkadıktan sonra banyodan çıktı. Üzerini değişip mutfağa girdi. Saate baktığında daha dokuz olduğunu gördü. Bakışlarını camdan dışarı çevirerek iç çekti.

"Umarım, benim koynumdan çıkıp o kadının koynuna girecek kadar düşmedin, Rahşan!" dediğinde sesi titriyordu. Dün gecenin

anıları zihnine dolduğunda ellerini adamın dudaklarının bolca oyalandığı boynuna götürdü. Onu sevişi, dokunuşu aklına geldikçe tırnaklarını boynuna geçirdi hafifçe. Hamile kalıp kalmayacağını bilmiyordu. Ama içten içe bir kere daha denemelerini istemiyor değildi. Hamile kalmazsa kalana dek sevişecekleri demekti ki, bu o kadar da kötü değildi artık kadın için.

Üç ay önce Yusuf ile tanıştıklarında Rahşan'dan çok iyi bir baba olacağını anlamıştı. O gün, o kadar güzeldi ki... Hatırlayınca gülümsedi. *Karım* deyişi, onu kıskanması hepsi çok güzeldi. Tabii Rahşan onu kıskandığını kabul etmemişti ama genç kadın biliyordu. Yani artık biliyordu. Çünkü Rahşan her telefona baktığında, evden olur olmaz zamanda çıktığında damarlarında hissettiği yakıcı şeyin kıskançlık olduğunu kabul etmişti. Geçen üç ay diğer aylardan biraz iyiydi. Karı koca artık sohbet ediyor, evde bulunduklarında birlikte yemek yiyorlardı. Evdeki iki yabancı artık iki ev arkadaşıydı.

Düşüncelerinden arınarak kendisine kahvaltı hazırlamaya başladı. Pek iştahı yoktu ama işe gideceği için enerjiye ihtiyacı vardı. Bugün bir hayli yoğun olacaktı. Yapacağı üç önemli toplantısı ve gezeceği iki tane fabrika vardı.

Harika!

Aklını meşgul etmek için fazlasıyla işi bulunuyordu. Kahvaltısını yaptıktan sonra bulaşıkları makineye dizdi. Çalıştırarak mutfaktan çıktı. Odasına giyinmek için geçeceği sırada kapının açıldığını duydu. Omzunun üstünden kapıya baktığında, kapıyı kapatıp içeri giren kocasını gördü. Onu görmezden gelerek odasına girebilirdi eğer ki suratının hâlini fark etmeseydi. Acı çekiyormuş gibiydi. Ayakları ondan bağımsız hareket ederek bedenini portmantonun önüne götürdü. Kendisini fark eden kocası anahtarı askıya astı. Karısına attığı ani bakışın ardından yanından geçmek için hareketlendi. Fakat kolunda hissettiği sıcaklık durmasını sağlamıştı. Bakışları önce kolundaki ele sonra elin sahibine kaydı.

"Kötü bir şey mi oldu?" diye sordu yüzünü tararken kadın.

Kafasını sallayarak kolunu karısından kurtardı. "Bir şeyim yok, Azra. Sadece yorgunum."

Tamam der gibi kafasını salladı kadın. Ellerini kavuşturarak ona dokunmaktan kaçındı. Adama dokunmak için deli gibi istek yayılmıştı içine. Dumanlı istek mantığını işgal etmeden ellerini kontrol etmeliydi.

"Uyu o zaman. Fazlasıyla bitkin gözüküyorsun çünkü."

"Çok önemli bir toplantım var, Azra. Yoksa uğramazdım," dedi. Sesi sanki acı çekiyormuş gibi çıkmıştı. "Duş alıp, üzerimi değiştirip çıkacağım," dedi ve odasına gitti. Arkasından bakakalan kadın öfkenin bedenine yayıldığını hissetti. Sabah aklına gelen şey başına gelmişti. Onun koynundan çıkıp o kadının koynuna girmişti. Öfkeli bir nefes koyuverdi.

"Artık seninle konuşmanın ve haddini bildirmenin zamanı geldi, Sevgi Hanım!" diyerek odasına girdi. Bir ara onunla konuşmaya zaman ayıracak, kocasından uzak durmasını isteyecekti.

Hayır, istemeyecekti. Ona emredecekti!

Rahşan odasına girerek kapıyı kapattı. Sırtını kapıya yaslayarak gözlerini yumdu. Dün lanet olasıca gece fazlasıyla yorucuydu. Sevgi'nin acı dolu inlemelerini, Mira'nın ağlamasını dinlemek kalbini parçalara ayırmıştı tüm gece. Çok önemli toplantısı olduğunu bilen Sevgi'nin ısrarıyla hastaneden eve gelmişti sabah. Sabaha karşı ağrı kesicilerin etkisiyle uyuyan Sevgi'yi kızıyla bırakmak içine sinmemişti ama gitmek zorundaydı. Doktorların surat ifadesini hatırlayınca o anda hissettiği gerilim geri dönmüştü. Kadını tetkik ederken her iki doktorun yüzünde resmen kararmış ve üzgün ifade vardı. Acilen biyopsi, ultrason muayenesi ve testler isteyince çok ciddi şeylerin olduğunu anlamıştı.

Karı koca hazırlanıp, evden çıkarken birlikte asansöre bindiler. Hiç konuşmadan aşağı indiklerinde, apartmandan çıkarak başka yönlere yürüyüp arabalarına bindiler. Kendisini bekleyen şoföre şirkete gitmeden önce gitmek istediği diğer adresi söyledi. Arkasına yaslanarak yakışıklı kocasının arabayı ustalıkla otoparktan çıkarışını izledi. Yorgun ve bitkin olması bile yakışıklılığına etki etmemişti. Hâlâ yürek hoplatacak kadar yakışıklıydı ve bu kadının sinirine dokunuyordu. Elindeki telefonu sıkarak yola baktı. Bir süre önce

anıları zihnine dolduğunda ellerini adamın dudaklarının bolca oyalandığı boynuna götürdü. Onu sevişi, dokunuşu aklına geldikçe tırnaklarını boynuna geçirdi hafifçe. Hamile kalıp kalmayacağını bilmiyordu. Ama içten içe bir kere daha denemelerini istemiyor değildi. Hamile kalmazsa kalana dek sevişecekleri demekti ki, bu o kadar da kötü değildi artık kadın için.

Üç ay önce Yusuf ile tanıştıklarında Rahşan'dan çok iyi bir baba olacağını anlamıştı. O gün, o kadar güzeldi ki... Hatırlayınca gülümsedi. *Karım* deyişi, onu kıskanması hepsi çok güzeldi. Tabii Rahşan onu kıskandığını kabul etmemişti ama genç kadın biliyordu. Yani artık biliyordu. Çünkü Rahşan her telefona baktığında, evden olur olmaz zamanda çıktığında damarlarında hissettiği yakıcı şeyin kıskançlık olduğunu kabul etmişti. Geçen üç ay diğer aylardan biraz iyiydi. Karı koca artık sohbet ediyor, evde bulunduklarında birlikte yemek yiyorlardı. Evdeki iki yabancı artık iki ev arkadaşıydı.

Düşüncelerinden arınarak kendisine kahvaltı hazırlamaya başladı. Pek iştahı yoktu ama işe gideceği için enerjiye ihtiyacı vardı. Bugün bir hayli yoğun olacaktı. Yapacağı üç önemli toplantısı ve gezeceği iki tane fabrika vardı.

Harika!

Aklını meşgul etmek için fazlasıyla işi bulunuyordu. Kahvaltısını yaptıktan sonra bulaşıkları makineye dizdi. Çalıştırarak mutfaktan çıktı. Odasına giyinmek için geçeceği sırada kapının açıldığını duydu. Omzunun üstünden kapıya baktığında, kapıyı kapatıp içeri giren kocasını gördü. Onu görmezden gelerek odasına girebilirdi eğer ki suratının hâlini fark etmeseydi. Acı çekiyormuş gibiydi. Ayakları ondan bağımsız hareket ederek bedenini portmantonun önüne götürdü. Kendisini fark eden kocası anahtarı askıya astı. Karısına attığı ani bakışın ardından yanından geçmek için hareketlendi. Fakat kolunda hissettiği sıcaklık durmasını sağlamıştı. Bakışları önce kolundaki ele sonra elin sahibine kaydı.

"Kötü bir şey mi oldu?" diye sordu yüzünü tararken kadın.

Kafasını sallayarak kolunu karısından kurtardı. "Bir şeyim yok, Azra. Sadece yorgunum."

Tamam der gibi kafasını salladı kadın. Ellerini kavuşturarak ona dokunmaktan kaçındı. Adama dokunmak için deli gibi istek yayılmıştı içine. Dumanlı istek mantığını işgal etmeden ellerini kontrol etmeliydi.

"Uyu o zaman. Fazlasıyla bitkin gözüküyorsun çünkü."

"Çok önemli bir toplantım var, Azra. Yoksa uğramazdım," dedi. Sesi sanki acı çekiyormuş gibi çıkmıştı. "Duş alıp, üzerimi değiştirip çıkacağım," dedi ve odasına gitti. Arkasından bakakalan kadın öfkenin bedenine yayıldığını hissetti. Sabah aklına gelen şey başına gelmişti. Onun koynundan çıkıp o kadının koynuna girmişti. Öfkeli bir nefes koyuverdi.

"Artık seninle konuşmanın ve haddini bildirmenin zamanı geldi, Sevgi Hanım!" diyerek odasına girdi. Bir ara onunla konuşmaya zaman ayıracak, kocasından uzak durmasını isteyecekti.

Hayır, istemeyecekti. Ona emredecekti!

Rahşan odasına girerek kapıyı kapattı. Sırtını kapıya yaslayarak gözlerini yumdu. Dün lanet olasıca gece fazlasıyla yorucuydu. Sevgi'nin acı dolu inlemelerini, Mira'nın ağlamasını dinlemek kalbini parçalara ayırmıştı tüm gece. Çok önemli toplantısı olduğunu bilen Sevgi'nin ısrarıyla hastaneden eve gelmişti sabah. Sabaha karşı ağrı kesicilerin etkisiyle uyuyan Sevgi'yi kızıyla bırakmak içine sinmemişti ama gitmek zorundaydı. Doktorların surat ifadesini hatırlayınca o anda hissettiği gerilim geri dönmüştü. Kadını tetkik ederken her iki doktorun yüzünde resmen kararmış ve üzgün ifade vardı. Acilen biyopsi, ultrason muayenesi ve testler isteyince çok ciddi şeylerin olduğunu anlamıştı.

Karı koca hazırlanıp, evden çıkarken birlikte asansöre bindiler. Hiç konuşmadan aşağı indiklerinde, apartmandan çıkarak başka yönlere yürüyüp arabalarına bindiler. Kendisini bekleyen şoföre şirkete gitmeden önce gitmek istediği diğer adresi söyledi. Arkasına yaslanarak yakışıklı kocasının arabayı ustalıkla otoparktan çıkarışını izledi. Yorgun ve bitkin olması bile yakışıklılığına etki etmemişti. Hâlâ yürek hoplatacak kadar yakışıklıydı ve bu kadının sinirine dokunuyordu. Elindeki telefonu sıkarak yola baktı. Bir süre önce

o adam kendisini seviyordu ama şimdi başka kadına aitti. Kendi-
ni yalnız bırakıp gidecek kadar seviyordu onu. Kafasını sallayarak
onları aklından çıkarmayı denedi. Fakat istediği yere geleme kade-
aklında dönen görüntülerle delirmek üzereydi. Neyse ki şoför bi-
diklerini söylemiş, arabasının kapısını açmak için dışarı çıkmayı
Kapısı açılırken, çantasındaki şalı alarak başına örttü. Ezbere bildiği
patikalarda yürürken istediği kişinin önünde durdu. Eğilerek şöf-
rün getirdiği suyla mezarda açan çiçekleri suladı. Mezarın kenarına
oturarak ellerine baktı.

"Merhaba Oğuz..." dediğinde *sevgilim* kelimesi ağzından çık-
mamıştı. O kelimeyi beyaz taşın üstünde, ismi yazan adama uzun
zamandır söylemediğini fark etmişti. Bazı şeyler değişiyordu ha-
yatında. "Biliyorum, uzun zamandır sana uğramıyorum. Hem işle-
rim çoktu hem..." Genç kadın derin bir nefes aldı. "Bazı şeyleri
düşünmem gerekiyordu. İlk önce seni azat ettiğimi söylemek istiyo-
rum. Artık özgürsün, canım. Sen öldüğünde kendimi kaybetmiştim.
Uzun zaman benliğim benden uzak kalmıştı. Etrafıma öyle kalın
koza örmüştüm ki kimse bana ulaşamıyordu. Gözüm senin kaybınla
öyle dönmüştü ki, beni seven çok kişiyi üzmüştüm. Özellikle beni
deli gibi seven bir adamı..." Gözlerine dolan yaşları kafasını yu-
karı kaldırarak engellemeye çalıştı. "Ona o kadar kötü davrandım
ki, sonunda başardım, Oğuz. Benden uzaklaştı. Sevgisi bitti. Beni
kutlayabilirsin!" İstihza ile güldü. Oğuz şu an konuşabilseydi, *afe-
rin Azra, aferin güzelim* derdi ona sinirle. "Pişmanım, Oğuz! Onun
bana olan büyük aşkını kaybettikten sonra anladım kıymetini. As-
lında onun tarafından sevilmenin nasıl güzel, akılalmaz, olağanüstü
bir şey olduğunu anladım. Ama onu geri kazanacağım, Oğuz. İnan
bana, kazanacağım. Bunun için o kadınla savaşmak zorunda kalsam
bile yapacağım!"

Sesindeki kararlılık kendini iyi hissettirmişti. Rahşan Altay'ı
geri alacaktı. Kalbini kazanacak, kendini ona affettirecekti. Ve sonra
birlikte çok mutlu olacaklardı.

Oğuz'a veda ettikten sonra şirkete gelmiş, nefes almadan top-
lantılara girmiş, kendini fazlasıyla meşgul etmişti.

ÜÇ HAFTA SONRA...

"Azra? Çıksana kızım! Meraktan ortadan ikiye ayrılacağım
randa!" dedi Yasemin sabırsızca. Banyo kapısına neredeyse yapış-
mıştı. Alnını hafif hafif kapıya vuruyordu. Neredeyse kapıyla bütün-
leşecekti. Derken kapı aniden açılınca, genç kadın savrularak kapıyı
açan kuzeninin kollarına yapıştı. Yapışmasaydı, yere kapaklanacak-
tı. Azra kuzenine sarılarak onu düşmekten kurtardı. Yasemin hemen
doğrularak sabırsızca baktı kuzeninin yüzüne. "Eee?" diye sorunca
Azra yüzüne üzgün bir bakış attı. Yasemin'in omuzları düşerken of-
ladı. Sonra hemen kendine gelerek kuzenini teselli edecek kelime-
leri söylemek için ağzını açtı. Fakat Azra ondan önce davranmıştı.

"Hamileyim," diye fısıldayarak gülümsemişti.

Yasemin afallayarak baktı ona. Sonra kendine gelerek kuzenine
sıkıca sarıldı. "Allah'ım, teyze oluyorum!" diye çığlık atınca genç
kadın yüzünü buruşturdu. Kulak zarları delinmişti az kalsın. Birlikte
oldukları gecenin üzerinden üç hafta geçmişti ve son günlerde aşırı
yorgun oluyor, bazı yiyecekleri görünce kendini lavaboya zor yetiş-
tiriyordu. Ve bunun gibi birkaç belirtiyi fark eden Yasemin, eczane-
ye giderek bir sürü test almış, kuzenini banyoya sokmuştu.

"Yavaş tombiş!" diye uyarsa da kim takardı onu? Yasemin onu
döndürerek sıkıca sarıldı tekrar. Kollarında debelenmeye başlayınca
Yasemin onu daha da sıktı.

"Rahat dur, kızım! Seviniyoruz şurada."

Azra gülümseyerek kuzeninin kollarından kurtuldu. Mutlu
olmak istemiyordu. Mutlu olursa tüm kalkanlarını indirecekti ve
küçük bir acıda yerle bir olacaktı. Eli istemsizce karnına gitti. Ne
düşüneceğini bilemez şekilde banyonun önünde dikilirken Yasemin
bir şeyler söylüyordu. Sonunda kendine gelip ona kulak verdiğinde
gülmüştü. Yasemin tam bir neşe kaynağıydı.

"Vallahi enişteye helal olsun!"

"Neden?"

"Hedefi tek atışta tutturdu çünkü. Ben bir sene uğraşmamı sa-
mıştım. Açıkçası bunu istemiştim. Çünkü birbirinize daha yakın olu-
caktınız ve bu aranızda bir şeyleri yeniden ateşleyecekti!"

İmalı lafları kadının gözlerini devirmesine neden olmuştu.
"Unuttuysan hatırlatayım, tombişim. Rahşan, Sevgi'yi seviyor."
dediğinde kelimeler dilini sıcak süt gibi yakarken irkilmemek için
kendini zor tutmuştu.

Yasemin elini havada salladı. "Rahşan ve Sevgi diye bir şey
yok, Azra!"

Allah'ım yine başlıyordu! Aylardır Yasemin ne kadar aksini id-
dia etse de Azra buna inanmıyordu. Rahşan ve Sevgi sevgiliydi ve-
selam. Aksine onu kimse inandıramazdı.

Biraz daha mutluluklarını paylaştıktan sonra Yasemin tanıdığı
bir jinekoloğu aradı. Öğlene randevu aldı. Daha sonra sıkıca sarılma-
işine geri dönerek genç kadını bunaltmaya devam etti.

Genç kadın, Yasemin'den kurtulduktan sonra şirkete geldi. Öğ-
len Yasemin'in randevu aldığı jinekoloğa giderek kan tahlili yaptır-
dı. Tahlil pozitif çıkınca artık resmen hamileydi. Jinekolog Ayten
Hanım ultrason resmini ona verdiğinde heyecandan titremişti. Be-
beğinin ilk resmiydi bu.

Odasına girip koltuğuna geçerken bakışları yüksek topuklu sü-
lettolarına takıldı. En kısa zamanda giyim tarzını değişmeli, rahat
şeyler giymeliydi. Aklına rahminde taşıdığı can gelince eli onu his-
setmek ister gibi karnına gitti.

Fakat dokunamadan çalan telefonu elini yarı yolda bırakmıştı.
Karnına dokunmaktan vazgeçip çantasından telefonunu aldı. Ekrana
baktığında beklediği telefonun geldiğini anlamıştı.

Derin bir nefes alarak gelen çağrıyı cevapladı. "Merhaba Yiğit.
Teşekkür ederim. Tamam, bekliyorum," diyerek biraz daha konuştu
arkadaşıyla. Telefonu kapattıktan sonra gelen mesajı açtı ve numara-
ya baktı. Numaraya dokunarak aradı. Birkaç çalıştan sonra telefonu
nihayet cevap verilmişti.

"Efendim?" dedi zayıf bir ses. Kaşlarını çattı genç kadın. Yiğit
doğru numarayı mı vermişti? Aylar önce telefonda kendisiyle konu-
şan ses böyle değildi. O ses daha canlıydı.

"Merhaba, ben Azra Altay."

"Azra Hanım?" Karşı taraftaki kişiyi fazlasıyla şaşırtmıştı.

"Benim. Sevgi Hanım sizinle görüşmek istiyorum. Öğlen mü-
sait misiniz?" diye sordu nazikçe. Sevgi'nin cevap vermesi biraz
uzun sürmüştü. Öyle ki telefonu kulağından çekerek, aramanın de-
vam edip etmediğini kontrol etmek zorunda kalmıştı. Nihayet kadı-
nın sesi duyulduğunda rahatlamıştı.

"Tabii ki müsaitim. Nereye geleyim?"

"Buluşacağımız kafenin adresini size mesaj atarım."

"Tamam. Bekliyor olacağım."

"Sevgi Hanım?"

"Efendim?"

"Sizinle neden buluşmak istediğimi sormadınız?"

"Bizim konuşacağımız tek konu var, Azra Hanım."

Rahşan Altay...

"Anladım. Birkaç saat sonra görüşürüz o zaman."

Telefonu kapatıp camdan dışarıyı izledi görmeyen gözlerle.
Sevgi'de hiç metres tipi yoktu. Gerçi metreslerin özel bir dış görü-
nüşü yoktu ve o bir kadına bakınca metres olduğunu anlayamazdı.
Kafasını sallayarak düşüncelerinden uzaklaştı. Daha fazla düşün-
mek retinalarını yakabilirdi ve o akıl sağlığını korumak için işlerine
geri döndü.

***

Öğle vakti kafeye girdiğinde cam kenarında oturan kadını fark
etti. Onu bir kere ve gece vakti görmüştü. Çok güzel kadındı Sevgi.
Uzun kahverengi saçları, aynı renk gözleri ve düzgün fiziği vardı.
Fakat şu an kendisine el sallayan kadının o kadınla alakası yoktu.

Teni bembeyazdı ve zayıflamıştı. Derin bir nefes alarak onun oturduğu masaya doğru yürüdü. Masaya yaklaştığında, Sevgi kalkarak elini ona uzattı. Genç kadın hiç tereddüt etmeden elini sıktı onun. Sonra sandalyesini çekerek Sevgi'nin karşısına oturdu.

"Nasılsınız, Azra Hanım?" diye sordu Sevgi.

Genç kadın onun yüzünü yakından görünce irkilmişti. Gözleri sararmış ve çukura düşmüştü. Hâlâ güzeldi fakat o güzellik solmak üzereydi. Nesi olduğunu soracak kadar yakın olmadıkları için sorularını yutmak zorunda kalmıştı.

"İyiyim, siz nasılsınız?" diye sorunca yorgun gülümseme belirdi Sevgi'nin yüzünde.

"İyiyim, Azra Hanım. Fazla zamanım yok bu arada. Gitmem gereken çok önemli görüşmem daha var."

"Kocamla mı buluşacaksın?" diye sormak geldi içinden bir anda. Kafasını sallayarak konuya girmeye karar verdi kadın. Bu onun işine gelirdi açıkçası.

"Kaç yaşındasın sen?"

Bir anda *sizli bizli* hitaptan *senli* hitaba geçmişti. Umursamadı.

"Otuz beş," dediğinde kadının tereddütsüz cevabı ilginçti. Dersini çalışıp gelmiş öğrenciler gibi kendinden emindi kadın.

"Demek otuz beş. Rahşan kaç yaşında peki?" diye sorunca gülümsedi Sevgi. Azra öfkelendiğini hissediyordu artık. *Bu ne rahatlıktı canım!*

"Yirmi dokuz ve benden altı yaş küçük."

"Kendine saygını bu kadar mı yitirdin sen?" diye sorarken, masaya vurdu dikkat çekmemeye çalışarak. "Bir de öğretmen olacaksın. Evli bir adamın metresi olacak kadar mı gözün döndü? Öğrencilerinin yüzüne nasıl bakıyorsun, Allah aşkına? Kesin seni..." Eliyle onu işaret etti. "Örnek alıyorlar. İçini bilseler asla böyle bir şey yapmazlar."

"Ben Rahşan'ın metresi değilim!"

Kadın sinirlenmişti. İşte bu güzeldi.

"Neyin peki? Sevgilin mi? Aaa dur, koynuna girdiğin yatak arkadaşın mı yoksa? Eminim, seni becerirken beni düşünüyor," dedi- fitnede içi gitmişti bunu söylerken ama canını yakmak için şarttı bu. Yandığı kadar yakacaktı çünkü.

"Azra lütfen!"

Kadının acı çekiyormuş gibi bir hâli vardı. Rengi solmuş, zor nefes almaya başlamıştı. *Ar damarı hâlâ sağlamdı demek? Çatlamamışın. Bu iyiydi.*

"Kızını da mı görmedi gözün? Onun diğer odada uyuduğunu bile bile nasıl yattın kocamla? Yoksa otel odası falan mı tutuyorsunuz o iş için?"

"Biz-" diyerek başlatacağı cümlenin kurulmasına izin vermedi genç kadın. Ateş saçan menekşelerini sebebini bilmediği bir çöküşün içinde olan karşısındaki kadının üzerinde dolaştırdı.

"Kocamı senden geri alacağım, Sevgi. O benim ve her zaman da bana ait olacak!" dedi genç kadın kararlı bir sesle.

Sevgi gülümseyerek elini kadının elinin üstüne koydu. Sanki az önce sinirlenen o değildi. "Onu bana sen verdin, Azra. Unuttun mu? Sana deli gibi âşıkken kendi ellerinle altın tepside sundun bana," derken sesinde iğne ucu kadar da olsun alay yoktu. Samimiydi. Ve en önemlisi de haklıydı. Rahşan Altay'ı kendi elleriyle başka bir kadına vermişti.

"Verdim, şimdi de geri istiyorum!" dedi umursamaz olmaya çalışarak. Bu kadının karşısında ağlamayacaktı. Zaten hamilelik hormonları onu iyice ağlak kadın yapmıştı.

Sevgi, bir şey demeden ayağa kalktı ve çantasını aldı. Genç kadının yanından geçerken kulağına eğilerek, "Babam kadar sevdiğim biri derdi ki, solan bir çiçek bile toprağa kendinden bir parça bırakmıştır. Sadece ona iyi bakarsan yeniden çiçek yaparsın. Kocanı sana ben geri vermeyeceğim, Azra. Onu sen geri kazanacaksın. O yüzden artık kalbini dinleme zamanı. Dinle ve kocanı geri al," dedi ve doğrularak kafeyi terk etti.

Azra oturduğu yerde kalarak, Sevgi'nin son dediklerini bu ne kaydı gibi başa sarıp sarıp dinledi. Kocasını elde etmek istiyorsa kalbini dinlemeliydi. Hani bir zamanlar ömrünün sonuna kadar müş nişanlısına ait olacak kalbini. Kalbi değil, mantığı iddia ettiği bunu. Hissediyordu. Artık pusların ardından sesi gelen kalbini dinleme zamanıydı. Hayat ona ne sürpriz yapacaktı, bilmiyordu ama denemek istiyordu. Ayrıca başa çıkması gereken vicdan azabı vardı. kâğıt kesiğinden bile çok acıtan.

Kocasına yaptıkları aklına geldikçe ruhunun nasıl pişmanlıkla iç çektiğini hissediyordu. Elleriyle yüzünü sıvazlayarak bakışlarını camdan dışarı çevirdi. Karşı kaldırımdaki iş yerlerine bakarken gözüne ilişen anne ve bebek ürünleri mağazası heyecanlanmasına neden olmuştu. Eli karnına giderken gülümsüyordu. Rahşan'ın nasıl tepki vereceğini bilmiyordu fakat umurunda değildi. Bu bebeği istiyordu. Sözleşme için değil, onu gerçekten istediği içindi. İç geçirerek ayağa kalktı. Kafeden çıkarken niyeti arabasına binmekti fakat ayakları onu az önce gördüğü mağazaya götürdü. Mağazaya adım atar atmaz, üzerindeki iş kıyafetlerine uyan düz tabanlı şık bir ayakkabı almıştı. Hemen ayağına geçirmiş, rahat bir nefes almıştı. Daha sonra reyonları dolaşmış, yanına gelen satış elemanından ürünler hakkında bilgiler almıştı. Ne çok şey vardı annelerin bebeklerini rahat büyütmeleri için. Dinledikçe şaşırmış, gördükçe büyülenmişti. Satış elemanıyla dört beş yaş çocuklar için yapılmış bölümün önünden geçerken durmuş, Yusuf'u tarif ederek onun için hoşuna giden her şeyi almıştı. Kocasının yeğeni için dünyaları almıştı fakat kendi karnında büyüyen can için tek bir şey bile almamıştı. Niyeti o alışverişi kocasıyla yapmaktı. Bunu düşünürken gülümsemişti. Eğer ki kendini affettirebilirse onunla alışverişe çıkacaktı. Bebekleri için gerekli olan her şeyi birlikte seçeceklerdi.

Genç kadın eve vardığında elindeki torbaları odasına bıraktı. Üzerini değişerek rahat bir şeyler giyindi ve saçlarını toplayarak hemen yemek yapmaya koyuldu. Yolda gelirken burnuna yaprak sarmasının kokusu gelmiş, sanki biri gözünün önünde yemiş, ona vermemişti. Ağzının sulanmasını engelleyemeyerek yutkundu ve eve

gelince hemen sarmanın iç harcını hazırladı. Harç hazır olduktan sonra ürünü yapraklarına sararak pişmeye bıraktı. Yemeği pişmesi için ocağa bırakıp, mutfaktan çıkmak isterken kapının açıldığını duydu. Derin bir iç geçirerek, mutfak kapısından uzaklaşıp hole doğru yürüdü. Kapıya varmadan karşısına çıkan adamı tanımakta zorlanmıştı bir an. Çünkü karşısında yirmi dokuz değil, elli dokuz yaşında bir adam duruyordu sanki. Çökmüştü. Etrafını saran enerji umutsuzluk yayıyordu. İrkilmişti kadın.

"Bir şey mi diyeceksin, Azra?" dedi adam kalın ve boş sesiyle.

"Rahşan, ben..." diyerek sustu. Çünkü önündeki adam düştü düşecekti. Omuzlarında tonlarca yük varmış gibiydi sanki. İçi ezildi.

"Azra lütfen!" dedi bezgin sesle.

O an Azra mantığını devre dışı bıraktığı için ağzından çıkan kelimeleri kalbi kontrol ediyordu ve zamanlaması berbattı.

"Hamileyim, Rahşan," dedi nefesini tutarak.

Sesini duyan kocası, ayakkabılarını çıkarıp ona baktı görmeyen gözlerle. Bunu hissetmişti çünkü Rahşan ona değil, boşluğa bakıyor gibiydi. Yanından geçerken önünde bir saniye duraksadı ve ilk darbeyi indirdi kadının kozasından çıkmış kırılgan kalbine.

"İyi," dedi soğuk bir sesle.

Adam yanından geçerken, sesi kadının ürpermiş tenini zımparalayıp geçmişti.

10. BÖLÜM
"GAMZELERİN"

Genç kadın, aldığı darbeden sağ kurtularak odasının kapısını açmaya hazırlanan kocasına yetişti. Koluna dokunarak kendisine bakmasını sağladı.

"Ne istiyorsun, Azra?" diye sordu yorgun sesle. Adam dünden beri fazlasıyla yılmış gözüküyordu. Nedenini merak etti kadın.

"Beni duydun mu Rahşan?" diye sordu şüpheyle. Nedense onu duymadığını düşündü o an.

"Daha önce bir yere gittiğinde bana haber vermiyordun, Azra. Şimdi de vermeyebilirsin!" dediğinde adam sabırsızca iç çekerek kapı kolunu indirdi.

Duymamıştı. Hamile olduğunu bilmiyordu. Derin bir nefes aldı kadın. Kocası odasına girdikten sonra kapı önünde kaldı öylece. Ne düşüneceğini bilmiyordu. Neden duymamıştı kendisini? Haftalardır onu üzen şey neydi? Acaba Sevgi'yle kavga mı etmişlerdi? Yoksa Sevgi ona buluşmayı mı söylemişti? Aklına gelen bu düşünceye kafasını salladı. Hayır. Sevgi öyle kadın değildi. Sadece iki kere karşılaştığı kadına, kocasının sevgilisine neden güveniyordu, onu da bilmiyordu ya. Aklını kaybediyordu kesin.

Bebeğini bir süre saklamaya karar verdi. Kocasının derdini öğrenene kadar mesela…

Kapı önünde düşünmeyi keserek önünde durduğu kapıyı açtı ve içeri girdi. Neden böyle davranıyordu, bilmiyordu ama yapmak istemişti. Rahşan'ı merak etmişti. Ezdiği, bir hiç olduğunu yüzüne vurmaktan çekinmediği adamı… Odaya girer girmez, yıllardır güvenlesarındığı kozasından yeni kurtulmuş kalbi duyduğu kokuyla çırpınmıştı. Bakışları odada dolaşıp, adamı bulduğunda kaşlarını çatmıştı. Gömleğini çıkartarak koltukta yarı çıplak hâlde yatan adama yaklaştı. Gözleri kapalıydı. Göğsünde birleştirdiği kollarına ve yüzündeki acı dolu ifadeye baktı bir süre. Kocası hâlâ dikkat dağıtacak kadar yakışıklıydı. Fakat o yakışıklı yüzüne keder bir sis gibi çökmüştü. Sakalları uzamış, göz altları mora boyanmıştı. Uzun zamandır uyumadığı belliydi. Sebebini merak etmişti.

Aylar önce onu böyle görseydi, büyük bir zevk alırdı fakat şimdi içi burkulmuştu. Sessizce iç geçirerek adamın yanına ilişti.

"Aç değilim, Azra. Sen ye yemeğini," dedi hâlâ gözleri kapalıyken.

Parmaklarını birbirine kenetledi kadın. "Yemek için gelmedim."

"Ne için geldin peki?"

"Seni merak ettim."

Rahşan duyduğu kelimelerle dişlerini göstererek gülümsedi. Azra karşısında beliren nefes kesici manzarayla vurgun yemiş gibi irkildi. Kapalı gözleri ve gülen yüzü kadını sersemletmişti. Hele o...

"Senin gamzelerin varmış. Hiç bilmiyordum!"

"Hiç gülmedim ki…"

Hiç güldürmemişti ki. Hep üzmüş, yok etmişti. Kalbi güzel adam yine ve yine yaptıklarını yüzüne vurmamış, onu vicdan muhasebesiyle baş başa bırakmıştı.

Gözlerini açarak kendisine bakan adam o vicdana bir çizik daha atmıştı. Gün geçtikçe vicdan sızısı artıyordu ve o acıdan öleceğinden korkmaya başlamıştı.

"Beni merak etme, Azra. İyiyim." Rahşan yerinde doğrulunca kadın kalkmak zorunda kalmıştı. "Değilsem bile iyi olacağım. Sen beni merak etme." Ayağa kalkmak için hamle yaptığında, dönen başı

onu geri iterek koltuğa tekrar oturtmuştu. Kafasını ellerinin arasına alarak dirseklerini dizlerine dayadı. Azra endişelenerek kocasının yanına oturdu. Adamın bu hâli canını sıkmaya başlamıştı.

"En son ne zaman yemek yedin sen?" diye sordu endişeyle.

"Hatırlamıyorum," diye cevap verdi adam boğuk sesle.

Kadın tek kelime etmeden elini adamın omzuna koydu. Rahşan omzunda hissettiği sıcaklıkla dönmeyi bırakan başını karısına çevirdi. "Üstünü değiş de yemek yiyelim," dedi sevimli bir sesle. Hafif gülümsemişti ve bu adamın kalbini yerle bir etmişti. Rahşan dikkatle ayağa kalkarak tenini kadının sıcak avucundan kurtardı. Akabinde Azra da ayağa kalkarak onun ne yapacağını izlemeye koyuldu.

"Beni yalnız bırak, Azra. Lütfen..." dedi fısıltıyla. Arkasını kadına dönerek saçlarını karıştırdı. İçindeki acı ona yeterdi. Buraya gelmeden önce dünya başına yıkılmış, zavallı bedeni altında kalarak can vermişti. Kadının onu önemsiyormuş gibi yapıp da kafasını karıştırmaya hakkı yoktu. Kalbi umut etmemeliydi. Ederse daha fazla kırılırdı.

"Hayır. Az önce başın döndü, Rahşan. En son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyorsun. Muhtemelen uzun zamandır aldığın kafeinle ayakta duruyorsun ki, bir süre sonra o kafein bile seni ayakta tutmaya yetmeyecek. O yüzden benimle mutfağa geliyorsun ve birlikte yemek yiyoruz. Biz, şey yani ben de acıktım," derken adamın ona dikkat edemeyecek kadar kafası karışıktı.

Rahşan ona dönerek gözlerinin içine baktı. "Yapma, Azra!" dedi soğuk sesle.

Genç kadın bir iki adımda kocasının önünde durdu. Mor menekşelerini adamın kahverengiye dönüşmüş hazel gözlerine dikti. "Ne yapıyorum ben?" diye sordu.

Adam kafasını salladı. "Beni önemsiyormuş gibi yapıyorsun. Yapma."

"Seni önemsiyormuş gibi yapmıyorum. Seni önemsiyorum, Rahşan!"

Kadının sesi kızgın çıkmıştı. Yüzü hafif kızarmış, dudaklarını bükmüştü. İçindeki duyguları uyuşmasaydı, bu hareketi hoşuna bile gidebilirdi adamın.

"Taktik mi değiştirdin, Azra?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Kadın kalbinin büzüştüğünü hissetti. Kocası ona inanmıyordu. Ne acıydı. "Ne taktiği?" diye sordu gözlerine dolmak için sabırsızlanan yaşları geri itmeye çalışarak. Adam ilk defa böyle konuşmuştu onunla. Kalbi kırılmıştı. Kalbi kırılmıştı kırılmasına ama adamı da anlamıştı. Uzun zamandır onu zehirliyordu ve karşısında kendisine güvenmeyen adamı elleriyle yaratmıştı.

Fakat Rahşan sorusunu es geçerek, "Sen yemeğini ye, Azra. Sağutma. Ben duş alıp çıkacağım," dedi. Önünden çekilmek istediğinde hafif sendelemişti. Yine başı dönmüştü. Hızla kolunu kavrayıp onu düşmekten kurtaran kadına baktı. Azra ona fazla yaklaşmıştı.

Bakışlarını kocasının zayıflamış yüzünde dolaştırdı sessizce. "Sevgi'ye mi gideceksin?" diye sordu sessizliği bıçak gibi keserek. Sesinde ima falan yoktu, sadece merak etmişti. Sevgi'nin ismini duyan kocasının yüzünde beliren acıyı nefesini tutarak izledi genç kadın. Neler oluyordu? Bu iş gittikçe ilginç olmaya başlıyordu.

"Azra..." dedi acı dolu bir sesle.

Susmasını istiyordu demek? Uzun zamandır susmuştu o!

Artık susmayacaktı.

Konuşacaktı.

"Onu çok mu seviyorsun?" diye sorarken onun kalbine başka kadının sahip olduğunu düşünmek, kadının buzlarını çözmüştü. Az önce geri gönderdiği yaşlar gözlerinin kıyısına yaklaştı. Aktı akacaklardı.

"Azra!"

Kocasının uyarısını göz ardı etti. Avucunu sert bir şekilde adamın göğsüne vurdu. "Hani beni seviyordun? Hani kalbimi kazanmak için sabır gösterecektin?" derken yaşlar artık yanaklarından süzülüyordu. Kurulamaya tenezzül etmedi.

"Azra!"

Rahşan'ın sesi gittikçe sertleşiyordu. Umursamadı kadın.

"Sevgin bu kadar mıydı? Zoru görünce hemen başka kadının kollarına koşacak kadar karaktersiz misin sen?"

Onun başka kadına gitmesinin canını bu kadar yakacağını dile getirince anlamıştı kadın. Acı kanına karışarak kalbini sızlatıyor, kör bıçak gibi etini lime lime ediyordu.

"Azra!" diye kükremişti Rahşan.

"Ne var, Allah'ın cezası?" diye bağırdı bu sefer kadın. Yumruğunu sıkarak kalbinin üzerine vurdu.

"Sus!"

Adamın gözleri simsiyah gece gibi korkutucuydu. Geri durmadı kadın. "Susmayacağım! Bana cevap vereceksin! Sana benim vermediğimi verdi diye mi o kadınla berabersin? Söylesene benim koynumdan çıkıp, onun koynuna girdiğinde benimle dalga geçtiniz mi? Benim tecrübesizliğimle nasıl alay ettiniz mi?" Aylardır diline vurduğu kilit kırılarak içindeki acıyı dışarı savurmasına neden olmuştu. Bedeni titriyor, gözleri hiç görmediği kadar kırgınlıkla bakıyordu.

Rahşan susmayacağını anladığı kadının belini kavrayarak bedenine çarptı. Kendine ve ona düşünme fırsatı vermeden ısırılmaktan kızaran dudaklara kapandı. Azra uğradığı dudaklı saldırı yüzünden donmuş hâlde irice açılmış gözlerini kocasına dikti. Genç adamın amacı karısını susturmak olsa da tadını aldığı dudaklar aklının son kırıntılarını da süpürmüştü. Beline sardığı elinin birini çekerek, saçlarının arasına geçirip ensesini kavradı ve öpüşünü derinleştirdi. Birkaç saniye sonra geri çekildiğinde kadının gözlerinin içine baktı. Nefes nefese birbirlerine bakan karı koca, istekle iç içe geçmeye can atan bedenlerini engellemeye çalışıyorlardı.

"Vur haydi!" diyen adamın sesi sessizliği böldü. Anlamadı kadın. Kaşlarını çatarak kocasına baktı. Rahşan yanağını gösterdi parmak ucuyla.

"Neden?"

"Canımı acıtmana ihtiyacım var, Azra!" derken sesi öyle ihtiyaç doluydu ki kadının içi sızladı. Neden acıya ihtiyaç duymuştu ki? Kocası onun bilmediği hangi acıyla uğraşıyordu?

Azra elini kaldırarak bir sene önce tokat attığı yanağını okşadı. Az önce ortalığı kasıp kavuran kızgın kadın o değilmiş gibi kendine çekti kocasını. Sıkıca sarılarak yanağını göğsüne yasladı. Birkaç saniyelik duraksamanın ardından Rahşan da ona sarılmıştı.

"Rahşan..." dedi dakikalar sonra. Az önceki çıkışı ve esip gürleyerek sorduğu soruların cevabını adamın derdini öğrendikten sonraya saklamıştı.

"Hımm..."

Kadın, adamın göğsünden duyduğu erkeksi kalın sesle belindeki kollarını sıkılaştırdı. "Seninle banyoya geleceğim," dediğinde, kocası onu kendinden uzaklaştırarak yüzüne baktı. Ne demek istediğini anlamaya çalışıyormuş gibi bir hâli vardı.

"Banyoya geleceksin? Benimle?"

"Evet." *Bu adam şaşkınken çok mu tatlıydı ne?* Kalbi hızlandı nedensizce.

"Hani çıplak olarak yıkanmak için girdiğimiz yere, benimle geleceksin?"

"Evet. Başın dönüyor, Rahşan. Bayılıp da bir yerini incitmeni istemiyorum. Yoksa öyle seninle banyoya girmeye hevesli değilim. Tamamen yardım amaçlı."

Rahşan kafasını salladı. "Diyorsun?"

"Diyorum!" Elini kavradı adamın. Banyoya doğru çekiştirirken laf yetiştiriyordu kocasına. "Haydi adam! Mutfakta harika bir yemek var ve o yemeğin soğumasını istemiyorum." Banyoya girmiş adamı küvetin kenarına oturttu. Rahşan itiraz etmeden istediklerini yapmaya karar vermişti. "Seni yıkadıktan sonra birlikte yemek yiyeceğiz." Onun adına karar veren kadın suyu ayarladı. Sonra kendisini karışık duygularla izleyen kocasına baktı. "Pantolonunu çıkart sen. Ben bornozunu giyip geliyorum," dedi kadın adamın lacivert renk bornozunu alarak. Rahşan, ona cevap veremeden banyodan çıktı ve

iki üç dakika sonra üzerine bol gelen bornozla geri geldi. Kadın bu hâliyle bile dikkat çekiciydi. Hem dikkat çekici hem tatlı... Genç adam ihtiyaçla kasıldı. En son üç hafta önce birlikte olmuşlardı ve o zaman sadece bebek için ilgilenmişti. Aklına bebek gelince pantolonu belinden aşağı sıyıran elleri durdu.

"Azra?" diye sordu ona bakmamak için arkasını dönen kadına.

"Efendim?"

"Hamile kalabildin mi bu ay?"

Azra duyduğu soruyla kocasına döndü. Adam pantolonunu çıkarmış, zayıflamış da olsa hâlâ seksi olan vücudunu tamamen ortaya sermişti. Yutkundu. Kadınlık hormonları ile hamilelik hormonlarının birlik olup kurduğu ittifak yüzünden beynine giden kan engellenmişti. Hormonlar bir olmuş, darbe yaparak kadının beynindeki yönetimi ele geçirmişlerdi. Az kalsın soruyu unutuyordu.

"Hayır," dedi biraz duraksamanın ardından. Ona şimdi söylemek istemiyordu. Böyle muallak durumdayken söyleyemezdi. Adamın içinde taşıdığı o derdi öğrendikten sonra hamileliğini söyleyip söylemeyeceğine karar verecekti.

Rahşan aldığı olumsuz cevaptan sonra kafasını sallayarak küvete girdi. Ilık suyun altına girdikten sonra kadına baktı. "Gidebilirsin, Azra. İyiyim ben." Bünyesi sanki onu yalanlamak ister gibi gözlerinin önüne karanlık çökmesini sağlamıştı. Adam ellerini fayansa dayayarak gözlerinin önündeki karanlığın geçmesini bekledi. O beklerken sırtında hissettiği lifin yumuşaklığı hemen gözlerini açmasına neden olmuştu.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni yıkıyorum. Otur az önce oturduğun yere!" diyerek kolundan çekiştirip onu küvetin kenarına oturttu. Bedenini yıkarken adam onun her direktifini yerine getirmiş, karısının kendisini bir bebek gibi yıkamasına izin vermişti. Azra banyoda olduklarına şükrederek terlemiş alnını ve kızarmış yanaklarını saklama gereği duymadı. Adamın üst bedenini yıkamak neyse de sıra alt kısmına geldiğinde nefesi sıklaşmış, kalbi gümbürtüyle atmaya başlamıştı. Her ne ka-

dar bakışı üzerinde olsa da bu, o şeyin orada olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Yutkundu. Adamın önünde diz çökerek, lifi dizlerine koyup, baldırına doğru kaydırdığında adamın güçlü elini bileğinde hissetti.

"Bundan sonrasını ben hallederim, Azra. Sen beni kapının önünde bekle," dedi boğuk bir sesle.

Azra kafasını kaldırıp yüzüne bakmadı fakat hain gözleri önündeki organa ilişti.

Büyümüştü.

Kendisiyle aynı şeyleri hissettiğine sevinmişti kadın.

Rahşan hâlâ kalkmayan kadının dirseklerini kavrayıp ayağa kaldırdı. Azra, onun gözlerine bakma gafletinde bulunduğunda yutkunmak zorunda kalmıştı. Çünkü hazel gözler alev alevdi. Sarı ormandaki hazellere yıldırım çarpmış, onları ateşe vermişti sanki. Gözlerini kapatarak ateşlerinin üzerine set çeken adam, gitmeye niyetli olmayan kadını kendine yaklaştırdı.

"Azra..." diyerek dudaklarına doğru eğildi.

"Hı?" Dudaklarına doğru eğilen dudakları izledi genç kadın. Kalp krizi kapının eşiğindeydi ve kadının kalbini yakalamasına az kalmıştı.

"Git!" derken bile kolunu kadının beline sararak köpüklü bedenine yaslamıştı. Azra onun sert pazılarına tutunarak pürüzsüz derisine tırnaklarını geçirdi. Adamdan gelen fısıltılı nefes bacak arasında yankı yapmıştı.

"Gidemiyorum ki..." dedi en masum hâliyle. Rahşan gamzelerini göstererek gülümsedi ve onun belindeki elini ittirdi. Kadın daha fazla ona yapışırken gözleri kocaman olmuştu.

"Hissettiğin gibi şu an seni istiyorum, Azra. Gitmezsen o hissettiğin şeyi daha derinlerinde hissedeceksin. O yüzden hemen gitmelisin buradan!" derken sözleri *git* dese de sesi *kal* diyordu adamın. Kalmaya karar verdi.

"Hamilelik çalışması yapsak?" dediğinde Rahşan ona baktı bir süre. Kadın nefesini tutarak cevabını beklerken rahmindeki minik

fasulyeden özür diliyordu. Onu tutkusuna alet ediyordu ama o meş-
hur gururu, kocasına *seni istiyorum* demesine izin vermiyordu.

Her ikisi de bir bahanenin ardına sığınarak isteklerine kılıf uy-
durma peşindelerdi.

Rahşan sonunda pes ederek kadının boynunu öptü. En son üç
hafta önce birlikte olmuşlardı ve Rahşan sağlıklı bir erkek olarak şu
an karısını istiyordu. Evlendiklerinden beri bu üçüncü birliktelikleri
olacaktı. Çok az erkek, bir buçuk sene sevişmezse karısına fiziksel
olarak sadık kalırdı.

O peki? Sadık kalmış mıydı karısına?

"Peki yapalım."

"Rahşan?"

"Söyle Azra."

"Dudaklarımı öpebilirsin artık," dedi tepkisini merak ederek.

Rahşan kafasını kaldırarak kadına baktı. Bakışları baştan çıka-
rıcı kırmızılıktaki dudaklara kayınca Oğuz'u hatırlamıştı. "Oğuz?"
diye sordu kendini tutamayarak.

Azra, parmak uçlarında yükselerek dudaklarını adamın dudak-
larına sürttü. "Ben senin karınım, Rahşan," diye cevapladı onu.

Adam tek kelime etmeden kana kana içti al kırmızı dudakları.
Karşılığını misliyle alırken, karısının üzerindeki bornoz, iç çamaşır-
ları banyonun zemininde bir yerlerdeydi. Şu an kadınla arasındaki
tek engeli kendi çamaşırıydı. O da bir saniye sonra yerlerdeydi. Rah-
şan, kadının dudaklarından ayrılarak belini kavradı ve bacaklarını
kendine dolamasını sağladı. Onunla birlikte küvetin kenarına otur-
du. Azra kollarını kocasının boynuna sararak geri çekildi. Tutkudan
koyulaşmış menekşelerini adamın kararmış hazellerine dikti. Bacak
arasını zorlayan sertlik inlemesine neden olmuştu.

"Yatağa geçelim mi?" diye sordu adam, kadının sol göğsünü
ağzına almadan önce. Kadın sırtını gererek inlemelerini serbest bı-
raktı. Adamın sıcak ağzı pürüzlü çıkıntıyı sararken dili o çıkıntıyla
acımasızca oynuyordu.

"Burada istiyorum. Ah!"

Adamın saçlarına asılırken, belini kıvırarak kocaman sertliğin
üzerinde hareket etti. Rahşan, erkekliğinin üstündeki kayganlık ve
sıcaklık yüzünden boşalmanın kıyısına varmıştı. Hızla kadının kal-
çalarını sıktı. Kafasını emdiği göğüslerinden kaldırarak kadının yü-
züne baktı. Kızarmış yanakları, dağılmış saçları, hafif aralık ağzı ve
kapalı gözleriyle tıpkı bir tablo kadar eşsizdi. Uzun zamandır ötele-
diği aşkı kalbini zorlamaya başlayınca gözlerini kapattı. Belindeki
elini sıkılaştırarak hafif kaldırdı ve erkekliğini ıslanmış sıcaklığa
sürttü.

"Yatakta olursak hamile kalabileceksin, Azra. Burada benim
takım bir işe yaramaz. Yokuş aşağı yuvarlanacak hepsi. Onlara kıy-
mak istemezsin, değil mi?" derken adamın muzip sesi, ıslak tenini
ürpertirken genç kadın tırnaklarını adamın sırtına geçirdi. Anında
inleyen adam kadının belini sıkmıştı.

"Gir artık!" diye inledi cesur kadın. Bekletmedi onu. Yavaşça
içine girip sertçe erkekliğinin üzerine oturttu karısını. Çığlık atarak
omzunu dişleyen kadın, sabrının son kırıntılarını da süpürüp götür-
dü. Parmaklarını etine geçirerek kadınla birlikte ayağa kalktı. Sırtı-
nı fayansa yaslayarak kadının içinde hareket etmeye başladı. Azra
çığlık atarak banyoyu sesiyle doldurmaya, Rahşan ise acımasızca
kendini ona çarpmaya başladı. İçinde bebeğinin olduğunu bilmedi-
ği rahmi talan ederken, adamın inlemeleri kadını orgazmın sınırına
taşıyordu.

"Dayanamıyorum, Azra!" diye inledi fısıltıyla. Kadını adamın
sesindeki ihtiyaç çözmüştü o an. Kendisine duyduğu ihtiyaç…

"Rahşan!"

Adını defalarca haykırarak orgazm olan kadını hayranlıkla izli-
yordu ismin sahibi. Karısının ardından şiddetle boşalan adam ayakta
durmakta zorlanmıştı. Kucağında tatlı yüküyle birlikte küvetin içine
çöken adam, tepelerinden akan suyun kadının siyah saçlarını nasıl
ele geçirdiğini izlemeye başladı. Azra orgazmın verdiği tatlı uyu-
şuklukla kocasının kucağında oturuyordu. Az önceki yaşadıklarının
ne anlama geldiğini bilmiyordu. Çünkü aralarındaki sorunlar olduğu

gibi duruyordu. Düşünmemeye çalıştı. Düşünecek bolca zamanı olacaktı nasıl olsa. Düşünmek yerine alnını adamın omzuna koymuştu.

"O gece..." diye konuşmaya başladı. Nefesi normale dönmüş, bedenini tatlı yorgunluk sarmıştı. Rahşan'dan ses gelmeyince devam etti. Onu dinlediğini biliyordu. "Oğuz'u düşünmüyordum, Rahşan. Senden deli gibi zevk almıştım. Onun ismi dudaklarımdan çıktığı anda ben de şaşırmıştım. İnan bana!" dediğinde kucağında oturduğu beden gerildi. Geri çekilerek ıslak kirpiklerinin ardından baktı kocasının hazel gözlerine. Dupdurulardı. İçi ısınmıştı elinde olmadan.

Rahşan, kendisine bakan kadının berrak menekşelerinde boğulmaya yüz tutmuştu. Aşkı boğazına kadar tırmanmış, nefesini kesiyordu. İtirafını o an düşünmek istemedi. Düşünmeye başlarsa umut edecekti. Umut ederse kırılacaktı. Ve o yeteri kadar kırılmıştı. Kendisine bir şey söylemesi için bakan kadının dudaklarını esir aldı dudakları. Islak, derin ve iliklerini kaynatacak kadar sıcak öpüşmenin ardından alnını karısının alnına dayadı. Nefesini düzene sokmaya çalışan kadın, adamın ensesindeki saçlarla oynuyordu.

"Sanırım, bir kere daha sevişeceğiz, Azra!" Başparmağını kadının alt dudağına dokundurdu. Hafifçe okşayarak çekiştirdi. "Seni bir kere daha almama izin veriyor musun?" diye sordu. Sordu sormasına ama cevabı çoktan almıştı. Çünkü karısı erkekliğinin üstünde kıpırdanıyordu sabırsızca. Sessiz cevabını alan adam, kadının çığlıklarını bir kere daha banyonun duvarlarına kazımıştı.

Karı koca, doyurucu bir birlikteliğin ardından küvette dinlendikten sonra kalkarak yıkanmış, mutfakta yemek yiyorlardı. Onu yemek yemeye zor ikna etmişti. Azra ilk kez kocası için yaprak sarması yapmıştı. Hâliyle heyecanlıydı. Tepkisini merak ediyordu. Yaprak sarması onun en sevdiği yemekti ve yiyen herkes çok güzel yaptığını söylüyordu.

"Rahşan?" diye sordu sonunda dayanamayarak. Birkaç tane sarma yiyen adamın midesi daha fazlasını kaldıramazdı. O yüzden kendisine merakla bakan kadına baktı içindeki dağ kadar derdiyle.

Az önce yaşananlar sadece birkaç dakikalığına unutturmuştu içindekileri.

"Anneminkinden sonra en güzel sarma seninki, Azra. Ellerine sağlık."

Kadın mutlulukla gülümsedi. Rahşan ilk kez böyle gülümseyen karısının görüntüsünü kazıdı aklına elinde olmadan. Kalbi sıkıştı.

"Teşekkür ederim."

Geri kalan zamanda yemeğini dalgın bir şekilde yiyen adam, masadan kalktığında şükretmeyi ve karısına teşekkür etmeyi ihmal etmedi. Azra, morali aniden bozulan adamın mutfağa yaydığı enerji yüzünden ürpermişti. O an mutfak yoğun acı doluydu. Ellerini kollarına sürterek ürpertiyi geçirmeye çalıştı. Derdini şimdi daha çok merak ediyordu. O konuyu az ötelemeye karar verdi çünkü şimdi düşünmesi gereken küçük bir can vardı içinde. Yediği bir tabak sarma az geldiği için kalkarak ocağa yaklaştı. Tencerenin kapağını açarak, ince ince aynı boyda sardığı sarmaları ikişer ikişer ağzına atıp iştahla yemeye başladı. Nihayet doyduğunda, gülümseyerek karnını okşadı kadın.

"Doydun mu seni obur?" diye sevdi minik fasulyesini. "Seninle ilk başta anlaşalım, minik fasulyem. Böyle olur olmadık şeylere aşerip anneyi kamyon kadar yapmayacaksın. Tamam mı?"

Derdi kilo almak değildi tabii ki. Sadece fazla kilo alarak doğumunu zorlaştırmak istemiyordu. Bebeğini tek avazda doğurmak istiyordu. Varlığını yeni öğrendiği bebeğine olmayacak kadar çok bağlanmıştı.

Akşam on gibi genç kadın bilgisayarının başından kalktığında boynu tutulmuştu. Boynunu sağa sola hareket ettirerek esnetti. İki saattir çalışmaya öyle dalmıştı ki idrar kesesinin isyan ettiğini yeni fark ediyordu. Zavallı keseyi rahatlatmak için tuvalete girip çıktıktan sonra yandaki kapıya baktı. Kocası yemek yedikten sonra odasına çekilmişti. İçeri girip de onu rahatsız etmek istemediği için ne yaptığını bilmiyordu. İç geçirerek kafasını çevirip salona geçti.

Koltuğa oturarak sehpaya bıraktığı kuru yemiş tabağını aldı. Çeşitli kuru yemişlerin karışımı olan büyük bir tabağın yarısına gelmişti neredeyse.

"Annenin canı sıkıldı, minik fasulyem. Ne yapsak?" diye oflayıp koltuğa yayılarak. O sırada çalınan kapı bebeğiyle konuşmasına engel olmuştu. Heyecanlanarak kalktı koltuktan. Acaba Yasemin mi gelmişti? Hızla kapıya giderek kapıyı açtı. Karşısındaki kişi görmeyi hayal ettiği kişi değildi ama gelişine sevindiği misafirlerdi. Kapıyı tam açarak adama baktı genç kadın.

"Kerem!" dedi gülümseyerek. Uzun zaman önce aralarındaki görünmez sorunu halletmişlerdi ve şu aralar sıkı bir dost olma yolunda hızla ilerliyorlardı.

Kerem, "Davetsiz misafir kabul ediyor musun?" diye sorunca, kadın gülümsedi tekrar.

"Tabii ki! Geç içeri."

Kerem kafasını sallayarak kadının açtığı kapıya doğru yürüdü. Azra elini uzatarak ona selam vermek isterken, "Babaaa beni de beklesene ya! Neden çaldın kapıyı?" diyen Yusuf'un bağırma sesleri ikiliyi durdurmuştu. Azra, Kerem'in bezgin yüzüne baktığında gülmemek için zor tuttu kendini.

İleriye baktığında elinde kocaman buketle kendisine doğru koşan Yusuf'u gördü. Yorgunluktan ofluyordu şeker çocuk.

"Of! Kötü baba! Hiç yardım etme zaten sen. Küstüm sana."

Yüzünü kapatan çiçekle önünü zor görüyordu küçük adam. Zar zor kapının önüne gelip babasının bacaklarına çarptıktan sonra çiçeği yüzünden aşağıya indirişini seyretti Azra. Bu çocuk günden güne daha tatlı oluyordu sanki. Yusuf, Azra'yı gördüğünde gözleri ışıldadı. Eliyle aşağıya eğilmesini işaret etti. Azra bu tatlı isteğe uyup Yusuf'la yüz yüze geldi.

"Merhaba, güzel gelinim. Bunlar senin için!" diye cıvıldayarak elindeki çiçek buketini kadına uzattı.

Azra büyük mutlulukla buketi küçük adamdan alarak kokladı. "Teşekkür ederim sevgilim, bunlar çok güzel." Kendisine hayran

hayran bakan Yusuf'un farkındaydı elbette. Bu çocuğu bir gün içine sokacaktı. Az kalmıştı.

"Senin kadar değiller, piyemses!"

"Prenses, oğlum."

"Piyemses, baba."

"Daha kelimeyi doğru söyleyemiyorsun. Rahşan amcandan kurtaramayacağım seni bu gidişle."

"Üff baba! Azra aşkım, söz verdi bana, onunla boşanacak. Sen karışmasana hem. Seni bugün sevmiyorum ben. Sinir ediyorsun beni!"

"Ben sana bayılıyorum zaten."

Gözlerini deviren Kerem ve ona burun kıvıran Yusuf, tam bir neşe kaynağıydı. Azra bu ikilinin atışmasını tebessüm ederek izliyordu. Elini ağzına götürüp, hafif kıkırdayınca bakışlar birden ona döndü.

"Hadi geçin içeri. Yusuf, gel bakalım, biz seninle yemek yiyelim. En sevdiğinden yaptım."

"Sarma mı var?"

"Evet, bebeğim."

Küçük ellerini yumruk yaparak havaya kaldırdı. "Oleeyyy!"

"Rahşan nerede?" diye soran Kerem ile gülerek izlediği Yusuf'tan bakışlarını çekip ona baktı.

"Odasında."

"Bir sorun mu var?"

"Bilmiyorum. Bana bir şey anlattığı yok ki. Ama bir sorunu olduğunu hissediyorum tabii."

"Anladım. Bakayım ben ona."

"Aç mısın? Sana da koyayım sarmadan."

"Fazlasıyla tokum. Ama bir acı kahvene hayır demem," dedi adam, kuzeninin odasına doğru yürürken.

"Tamam, sen geç, ben getiriyorum."

"Azraaa aşkımmm, hadii amaaa acıktımm ben!" diye bağırarak eteğini çekiştiren Yusuf'la ilgilenmek için mutfağa girdi. Kerem, oğlunun sesini duyunca kafasını sallayarak odaya girdi.

Önce yemeği ısıtıp Yusuf'a servis ettikten sonra Kerem'in kahvesini yapmaya koyuldu. O sırada yemek yerken, ana sınıfı anılarını anlatan Yusuf'u dinliyordu yüzünde kocaman gülümsemeyle. Onu izlerken minik fasulyesini düşündü. Kesin o da böyle tatlı olacak, anne babasını mutlu edecekti. Tabii babasının mutlu olup olamayacağını bilmiyordu ama annesi mutluluktan delirecekti. Kahve hazır olunca, gittiği için mızmızlanan Yusuf'un yanaklarını öperek, hazırladığı tepsiyi alıp çıktı mutfaktan. Tepside iki fincan kahve vardı. Kocasının nasıl kahve içtiğini bilmediği için -öğrenmesi gerektiğini kafasına not etti o an- ikisine de sade kahve yapmıştı. Elinde tepsiyle odanın önüne geldiğinde, aralık kapıdan kocasının dağları yerinden oynatacak kadar acılı ahını duydu. Ardından dediklerini.

"Kalbim sürekli tetikte, abi. Sevdiğim kadın tarafından kırılacağı zamanı bekliyor."

Azra, elini hızlanan kalbinin üzerine koyarak sakinleşmeye çalıştı. Acaba kendisinden mi bahsediyordu? Yoksa Sevgi'den mi?

Sevgi onun kalbini kırmazdı ki... Sevgi seçeneği elendiğine göre *sevdiğim kadın* sıfatı kendisine aitti. Yüzünde görülmeye değer ışıltılı bir gülümseme belirdi. Kocası hâlâ onu seviyordu.

Ruhu mutlulukla iç çekti.

Birkaç saniye sonra kendini toplayarak, kapıya hafif vurup içeri girdi. İki adamın kafası ona doğru çevrilince heyecanlanmadan edememişti. Tepsiyi komodinin üzerine koyarak adamlara döndü.

"Afiyet olsun," diyerek odadan çıkmak için hareketlendi.

"Ellerine sağlık, Azra," dedi kocası sakin bir sesle.

Azra arkasına dönmeden gülümsedi. "Sağ ol Rahşan," diyerek odadan çıktı. Kapıyı kapatıp uzaklaşmak istedi ama aklına giren küçük şeytan ona oradan uzaklaşmaya izin vermedi. Kapıyı az önceki gibi hafif aralık bırakarak geri çekildi. İlk konuşan Kerem oldu.

"Kanser türü ne?"

Kanser mi? O lanet olası hastalık kimin celladı olmaya niyetliydi? Annesi mi? Babası mı? Allah gecinden versindi.

Genç kadın, kocasından yayılan acının tadını aldı. Yutkunarak cevabını bekledi.

"Pankreas, son evre."

"Hay sikeyim!"

Kerem'in küfrünü duyamayacak kadar üzülmüştü o kişi için. Yakalanmamak için kapıdan uzaklaşan kadın Yusuf'un yanına geldi.

Yarım saat sonra odadan çıkan iki kuzen, sehpanın üzerinde resim çizen Azra ve Yusuf'u gördüler. Kerem ikiliye bakıp gülümserken, elinde tepsiyle içeri giren kadını fark edince tek kaşını kaldırdı. Onlar içerideyken gelmiş olmalıydı. Ondan önce evde olmadığına emindi.

Kadın tepsideki meyve sularını sehpaya dizerken, Yusuf mutlulukla elindeki kâğıdı kaldırdı.

"Yaseminii bak, Azra aşkım bana kalp çizdi!"

Azra onun saçlarını öperken Yasemin gülümsedi. Kuzenine annelik çok yakışacaktı.

"Hoş geldin, Yasemin," diyen Rahşan'a baktı gülümseyerek Yasemin.

"Hoş bulduk, Rahşan."

Yasemin iç geçirdi. Adam daha baba olacağını bilmiyordu. Derdi her neyse karısını duymasını engellemişti.

"Yasemin?"

Genç kadın duyduğu diğer sese tepki vermeden balkona çıktı. Onu görmeye hazır değildi. Üç ay önce evinden kovduktan sonra Kerem çok kere onunla iletişim kurmaya çalışmıştı. Fakat genç kadın her seferinde engellemişti onu. Konuşmaya veya görüşmeye hazır değildi. Adamın gitmeden önce nokta atışı yapması yeteri kadar üzüyordu onu. Evet, Yasemin, İlhan babası sayesinde erkeklere güvenmiyordu. Annesine ve kendisine yaptıkları, erkeklerle kendisi arasına Çin Seddi'nden bile aşılmaz bir duvar örmüştü.

Aklına saldıran acı düşüncelerini kovmak ister gibi kafasını salladı.

"Ne zamana kadar kaçacaksın?" diyen sese arkasını dönmedi Yasemin. Gelenin kim olduğunu önce sesi sonra kokusu belli etmişti.

"Kaçmıyorum ben!" dedi aksi bir tavırla. Küçük burnunu havaya dikmesi, adamı ona bir kez daha hayran bırakmaktan başka bir işe yaramıyordu. Keşke bunu bilseydi.

Genç kadın ona bakmak için direnen gözlerine daha fazla söz geçiremedi. Kafasını çevirip adama baktı. Sigara paketini çıkarıp içinden bir dal çekiyordu. Sigarayı çıkardıktan sonra çakmağıyla ucunu tutuşturdu. Tutuşan sigarayı dudaklarına götürerek içine zehirden bir nefes çekti. Yasemin yüzünü buruşturdu. Böyle zararlı bir şeyi neden seksi tavırla içiyordu ki bu adam?

"Sigarayı bıraksan diyorum, Kerem. Bu aralar çok fazla içiyorsun," der demez pişman olmuştu. Çünkü onu gözlemlediğini düşünecekti. Ki bu gerçekti. Uzaktan adamı hep izliyordu. Kerem ona dönerek sigarayı dudaklarından çekti. Ağzındaki dumanı üfledikten sonra kadının gözlerinin içine baktı. Tek kelime etmeden, sigarayla yaşadığı ilişkiyi sürdürüp sona ulaştırdı.

Bir adımda ona yaklaşıp önünde durdu. "Bırakacağım."

"Ne zaman?"

"Sigaranın dumanı yerine ciğerlerime nefesini çektiğim gün bırakacağım bu meredi. Söz."

Adamın sözleri, tavırlarıyla uçmaya hazırlanan kalbi mantığına tehlike sinyalleri çaldırmaya başlamıştı. Yasemin her zamanki gibi mantığını dinlemeyi seçti. Ondan uzaklaşmak istediğinde Kerem koluna yapıştı.

"Gitme!" dedi gözlerine bakarak.

Yasemin öfkesini gözlerine yansıtarak adama baktı dik dik. "Bırak!"

"Bir başarsam seni bırakmayı... Bırakırdım inan. Ama lanet olsun ki bırakamıyorum! İçime öyle işledin ki... Seni düşünerek geçirdiğim her saniye beni daha fazla deli ediyorsun, yavrum!"

Sinirlenmişti. O kadına kendisini metresi olarak tanıtmıştı. Bunu kabul edemezdi.

"Bana *metresim* dedin!" dedi sıkılı dişlerinin arasından. Kolunu adamın sıkı tutuşundan kurtarmak için çekiştirdi. Kerem onu bırakmak yerine kendine çekti. Yasemin adamın göğsüne çarpınca elini sert kaslara bastırdı. Adam, kadının kolunu bırakıp belini sıkıca kavradı. Minyon bedenini kendi sert bedenine yaslayarak kulağına eğildi.

"Öfkeliydim. Sana, sıcaklığına kavuşmak için sabırsızdım."

Kulaklarına değen dudaklar bedenini titretirken kendini kastı kadın. Kerem kadının belindeki elini sıktı.

"Bu bir mazeret değil, Kerem! Ben kimsenin metresi değilim! Ben bir aileyi dağıtacağıma ölürüm daha iyi!"

Başka kadın tarafından parçalanan bir ailede büyümek yangının ortasında kalmak gibiydi. Bunu Yusuf'a yapamazdı. Onu annesinden ayıramazdı. Babası gittikten sonra annesinin yaşadıkları hâlâ hafızasındayken olmazdı.

Genç kadının titrek sesle söylediği kelimeler adamın dikkatinden kaçmamıştı. Belli ki çok kötü şeyler yaşamıştı. Kafasını geri çekip, kadının gözlerine baktığında orada gördüğü şeyler hiç hoşuna gitmemişti.

"Baban!"

Adamın sinirli sesi kadını sarsmış, dünyasını yerle bir etmişti. Kerem tek kelime etmeden titreyen kadını sarmış, yüzünü göğsüne gömmüştü. Yasemin kırgın olduğu adamın kollarına sığınarak ağlamaya başlamış, içindeki acıyı gözyaşlarıyla birlikte akıtıyordu.

"*Babası tarafından mutsuzluğa mahkûm olmuş kız asla mutlu olamıyor* diyorlar. Hiçbir erkek onu mutlu edemezmiş."

Elini kadının saçlarına geçirerek sıktı. "Halt etmiş onlar! Ben seni öyle mutlu edeceğim ki ateş parçam, mutluluktan deli olacak-

sın!" derken adamın sesindeki tını öyle güzeldi ki kadının içi gı-
mişti.

"Rana?" dedi kadın burnunu çekerek.

"O kadın, oğlumun annesi. O kadar, yavrum. Dahası yok. Asla da olmayacak!"

***

Az ileride onları gülümseyerek izleyen kadın yanında duyduğu sesle sıçradı.

"Neye bakıp gülüyorsun sen?" diyen Rahşan korkuyla damağını çeken kadına baktı. Son zamanlar neden bu kadar tatlıydı ki? Güzelliğine de güzellik katmıştı sanki. Mutluydu.

"Kuzenin, kuzenimi üzer mi Rahşan?" diye sordu başıyla balkonu işaret ederek.

Rahşan karşısındaki manzaraya bakınca mutlu olmuştu. Ağabeyi gibi sevdiği kuzeni nihayet huzuru bulmuştu. "Üzmez, Azra," dedi eminlikle.

Dönüp kocasına baktı. "İnşallah öyledir, Rahşan. İnşallah benim Yasmin'imi üzmez. Yoksa Kerem'in elimden çekeceği var."

"Allah, kimseyi senin eline düşürmesin, Azra!" dedi sahte bir dehşetle. Adam şaka yapıyordu ama kadın karşısındaki adamın kendisinin eline düşünce neler yaşadığını görmüştü. Kerem'e mi acıyacaktı? Asla! Yasemin'i üzen her kimse canına ot tıkayacaktı.

"Kuzenin için dua et, Rahşan. Elime düşmesin!" diye uyararak mutfağa gitti.

"Okunan her ezanda edeceğime emin olabilirsin, Azra!" dedi arkasından kafasını sallayarak.

Karısının arkasından mutfağa giden adam, onun buzdolabına bakındığını gördü. Aradığını bulmuş gibi iç geçirerek eğildi ve pasta dilimlerini koyduğu tabağı aldı. Arkasına döndüğünde, kendisini fark ettiğinde şaşkın bir gülümseme sundu ona. Acıyla sarınmış kalbi her şeye rağmen mutlulukla teklemişti.

Azra kendisine garip ifadeyle bakan kocasına yaklaştı. Elindeki tabağı yanından geçtiği masaya bırakmıştı. Önüne gelerek durdu-
ğunda, elini kaldırarak parmak uçlarını adamın uzamış sakallarının
üzerinde dolaştırdı. Gözleri anında kapanırken yanağını kadının par-
mak uçlarına doğru eğmişti.

"Gözlerin..." dedi genç kadın hâlâ yanaklarını okşamaya de-
vam ederken.

"Gözlerim?" diye devam etmesi için teşvik etti karısını.

"Yoğun bir kedere teslim olmuşlar, Rahşan. Gözlerindeki o ke-
deri silebilmek için her şeyimi verirdim."

Ağzından çıkan kelimeler kalbinden taşmış, dudaklarından ak-
mıştı. Genç adam gözlerini açmadan kadının belini kavradı. Azra
elini onun sert göğsüne koydu.

"Her şeyi mi?" derken gözleri hâlâ kapalıydı adamın.

"Her şeyi..."

"Beni öpmeni istesem peki?" dedi gözlerini ağır ağır açarak Rahşan.

Hazel ile menekşe gözler birleştiğinde, olmayan mantığı silinen kadın parmak uçlarına yükselerek, adamın gözlerinden başlayarak yüzünün her yerini öpmeye başladı. Sona sakladığı o tatlı dudakları öpeceği sırada, bedenini havalandırıp tezgâha oturtan adam kendisinden önce davranarak dudaklarını esir aldı. Bir anda evdeki misafirleri unutan kadın kocasına karşılık vermeye başladı. Bacaklarının arasına giren adam oturduğu için yukarı toplanmış eteğinin altına sızarak kadının poposunu kavradı. Azra inleyerek kendini kocasına bastırmak isterken duyduğu ses kaskatı kesilmesine neden oldu.

"Azraaa! Neredesiin?"

"Ra-Rahşan..." dedi adamın pazılarına tutunurken. Maksadı onu kendinden uzaklaştırmaktı fakat isteğini eyleme dökemeden adam ateş gibi ağzını kadının narin boynuna değdirmişti bile.

"Hımm..." diye mırıldandı karısının bir zamanlar hiç sevmediği, şimdi hayran olduğu çilek kokan boynunu öperken.

"Dur! Yusuf gelecek şimdi!" dediğinde sözleri uzaklaştırma amacı taşırken bedeni ona çekiliyor, sözlerini vasıfsız eleman durumuna düşürüyordu. Adam boynunu rahat öpsün diye ona yer açıyordu resmen.

"Azra, elma dersem çıkma, armut dersem çık! Yaa dur, çıkmaa! O öyle değildi. Amcaaa! Babaaa! Yaseminii! Neredesiniz siz yaa?"

Sesi gittikçe yaklaşan Yusuf, kadını panik etmişti. "Rahşan dur!" dedi nefes nefese.

"Bu çocuk bana hiç sevmediğim şeyi yaptıracak, Azra. Küfredeceğim, az kaldı!" Söylenerek kadının boynundan çekti dudaklarını. Azra tam sevinecekken dudaklarının üzerinde hissettiği yakıcı sıcaklık aklını yeniden başından almıştı.

"Azra, hadi ama nereye saklandın?"

"Bu veledi elimden kimse alamayacak, bak diyeyim sana!" Geri çekilerek alnını kadının alnına yasladı.

"Saçmalama, Rahşan! Çocuk o!"

"Benim olana el uzatıyor ama!"

"Senin miyim sahi?" diye sorduktan sonra adamdan uzaklaşarak gözlerine baktı. Şaşkındı. Hem de çok.

"Değil misin?"

Genç kadın, tek kelime etmeden adamın ensesini kavradı ve yüzünü kendine çektiği gibi dudaklarını esir aldı. Aralarındaki ateş tek nefesle alevlenirken Rahşan, kadının göğüslerini avuçladı. Hafifçe sıkarken duyduğu kısık sesli inleme onu patlamanın eşiğine getirmişti.

"Aptal kafam! Bana portakal suyu getirmeye gitmişti. Kesin mutfaktasın, değil mi Azra aşkım? Geliyorum!"

Yusuf'un sesi gittikçe yaklaşırken kadın panikle iki göğüs arasını öpen adamı ittirdi.

"Rahşan, hadi indir beni! Bak, geliyor çocuk!" dediğinde, Rahşan oflayarak karısını indirdi tezgâhtan. Azra ayakları yere basar basmaz, üzerine çekidüzen verdi. Saçlarını yeniden hızlıca topla-

rak yanındaki adama baktı. Gözleri kapalı hâlde kafasını geri atmış, ellerini beline koymuştu. Sakinleşmeye çalışıyordu.

Nedense onun bu hâlini sevimli bulmuştu. Gülümsedi.

"Buradasın!" diyerek kadına koşan küçük çocuk, kollarını açarak onun eğilmesini bekledi. Azra, onu bekletmeyerek eğildi ve yanaklarını öpmesine izin verdi. Az önce kocası onu öperken nasıl alev alev yanıyorduysa, şimdiyse kalbi sevgiden patlayacaktı. Bolca öpüşüp koklaştıktan sonra ani bir hareketle Yusuf'u kucağına almak isteyen kadın, kuzeni tarafından durduruldu.

"Azra?" dediğinde Azra kafasını kaldırarak ona baktı. Yasemin kendisini izleyen adamdan habersiz, kuzenine karnını işaret etti gözleriyle. Sonra onların yanına giderek Yusuf'u kucağına aldı. Yusuf, iki kadının arasında olmaktan gayet memnun bir şekilde gülümserken, Rahşan sakinleşerek arkasına döndü.

Yasemin eğilerek Azra'nın kulağına, "Kızım, dikkat etsene yeğenime!" diye fısıldayarak payladı onu.

"Yusuf zayıf çocuk zaten. Ne ağırlığı olabilir ki?"

"Olsun. İki kilodan fazla mı? Fazla. Otur oturduğun yerde, kızım. Deli etme beni!" Kuzeninin içinden çıkan maço Haydar amca kadını güldürmüş, oradaki erkeklerin dikkatini çekmişti.

Rahşan karısını hayranlıkla izlerken, Kerem onların ne hakkında konuştuklarını merak etmişti. Zaten az önce çok büyük bir şey öğrenmişti. Sindirmesi zaman alacaktı.

"Kardeşim?" dedi karısına takılı kalan adama. Birkaç saniye sonra hafifçe omzuna vurarak dikkatini çekmeyi başardı.

"Efendim abi?" derken bakışlarını zorlukla çekti kadından. Kuzeninin ne diyeceğini merak etmişti.

"Azra senin o muhteşem tavuk sotenden tattı mı hiç?"

Kerem'in sorusu ortamda soğuk rüzgârlar estirmişti. Rahşan karısına bakınca, Azra bakışlarını ondan kaçırarak Kerem'e baktı. Çünkü ona bakarsa yaptığı bir yanlışı daha hatırlayacaktı. Aniden zihnine düşen o anı titremesine neden olmuştu.

"Azra?"

"Ne var, Rahşan?"

Kadının bıkkın sesi adamın hevesini kırsa da geri durmadı.

"Aç mısın?"

"Açım desem yemek mi yapacaksın bana?" diye sormuştu kü-çümseyerek.

"Evet. Yiyenler benim tavuk sotemi çok beğeniyorlar. İstersen sana da yapayım."

"İstemez, kalsın. Senin cirmin ne ki yaptığın yemek de ne olsun, Rahşan! Pizza sipariş ettim ben zaten. Birazdan gelir."

Genç kadın ağlama isteğini bastırarak, Kerem'e cevap vermesi gerektiğini hatırladı.

"Hayır, yemedim."

Azra'nın sesi cılız çıkmıştı. Kerem bir pot kırdığını anlamıştı fakat iş işten geçmişti çoktan. Yasemin, kuzeninin sırtını sıvazlaya-rak kulağına bir şeyler söyledi. Azra kafasını sallayıp tekrar Kerem'e baktığında, adam ona yarım ağız gülümseyerek Rahşan'a döndü.

"Hadi kardeşim, sen şu meşhur lezzetli tavuk sotenden yap da yiyelim. Acıktım ben. Hanımlar ve Yusuf Bey de acıkmıştır kesin. Değil mi aslanım?" diye oğluna sorarken, oğlu ona bakarak ellerini çırpmakla yetindi. Yaptığı hareket cevap olarak yeterliydi zaten.

"Herkes acıktıysa yaparım tabii," dediğinde genç kadın ona baktı şaşkınlıkla. Bir tepki vermesini ve itiraz etmesini beklemişti. Her zamanki gibi kocası onu yine dumura uğratmıştı. Kalbi güzel bir adamı nasıl kırabilmişti zamanında, aklı almıyordu. Ama kaza-nacaktı onu. Eğer ki o kalp hâlâ kendisindeyse onu elinde tutmak için elinden geleni yapacaktı.

Çünkü kalbi başkasında olan adamı yanında tutmak çok büyük bir bencillikti. Ve o bencil bir kadın değildi.

"Sen ne yapacaksın peki?" diye soran Yasemin, düşüncelerin-den koparak ona dikkat kesilmesine neden olmuştu. Sesinde azıcık alay vardı sanki. Merak etti Kerem'in cevabını.

"Senin sevdiğin salçalı makarnayı tabii ki!"

Cevabı bekletmeden yapıştıran adam, kadınları ikinci kez şa-şırmayı başarmıştı. Yasemin ifadesini sabit tutarak ona baktı. Onun salçalı makarnaya bayıldığını nereden biliyordu bu adam? Hiç bir-ikiz yemek yememişlerdi ki... Acaba evine gizli kamera falan mı yerleştirmişti? Olur mu olurdu. Kerem bu, ondan her şey beklenirdi.

"Iyi. Size kolay gelsin o zaman. Hazır olunca seslenirsiniz," diyerek kuzenini kolundan tuttuğu gibi mutfak kapısına doğru çe-kiştirdi. Salona geldiklerinde Yusuf'la birlikte koltuğa oturan Yase-min'e baktı Azra.

"Yardım falan etseydik, Yasmin. Öylece bırakıp çıktık oradan."

Yasemin, Yusuf'u öperken kuzenini yanıtladı. "Sen ne zaman-dan beri bu adamları düşünür oldun, kuzen?"

Koltuğa geçerek şakaklarını ovan kadın da aynı şeyi düşündü. Sahi ne zamandan beri bu adamları düşünüyordu ki?

"Ay! Hamilelik beni iyice duygusal yaptı, kızım. Ne bileyim? Kendileri kaşındılar. Şimdi çeksinler cezasını. Aman bize ne!" di-yerek azıcık da olsa özüne dönmüştü Azra Altay. "Hem sen söyle bakalım. Bu Kerem ile aranızda ne var?"

Azra'nın sorusunu duyan Yasemin ve Yusuf aynı anda baktı kadına. Yasemin hemen kaş göz işaretiyle ona Yusuf'u gösterirken kadın dudağını dişlemişti.

"Bunu başka zaman konuşacağız, tombiş. Sakın kaçmaya kal-kışma!"

Bir saat sonra yemeklerini yerlerken hayli sessizlerdi. Azra, iki canlılığın verdiği iştahla hem tavuk soteden hem de salçalı makar-nadan birer dolu tabak yemişti. Misafirler gittikten sonra dolaptan çıkardığı pasta dilimlerini didikleyip duruyordu mutfak masasında.

"Bırak artık o zavallı pastayı, Azra. Eziyet etme ona. Doyduğun zaman bir şey yeme, miden bulanır."

Genç kadın kafasını kaldırarak mutfak kapısında kendisini iz-leyen adama baktı. "Doyduğumu da nereden çıkardın?" diye sorar-ken aksi olmaya çalışıyordu. Adam yine on ikiden vurmuştu hedefi. Doymuştu.

"Doyduğunda yemeğe senin onu yiyecekmişsin gibi değil de o seni yiyecekmiş gibi bakıyorsun çünkü. Ayrıca açken hızlı yiyorsun ama doyduğunda hızın yavaşlıyor. Tabağın içinde amaçsızca geziniyorsun," dediğinde sesi ve görüntüsü yetmiyormuş gibi bir de düşünceli koca olması kadının canına tak etmişti. Çatalı tabağa bıraktı. Ayağa kalkarak kocasına doğru yürüdü. Ona attığı her adımda kendisini baştan aşağı süzen adamın istekli bakışları birkaç saat önce tezgâhın üzerinde yaşananları aklına getiriyordu. Kocasına yaklaştığında durdu. Adamın duru hazellerine baktı buğulu menekşeleriyle.

"Yetti be! Anladık, beni iyi tanıyorsun, Rahşan! Ama yeter artık! Her seferinde sana yaptıklarımı yüzüme vurup durma!" derken sesi titremişti sona doğru. Yutkunarak kendini toparladı genç kadın. Adamın kafası doluyken ve derdini ona söylemiyorken, kafasını daha da karıştırmak istemiyordu. Fakat Rahşan onu dinlemiyormuş gibi bakınca sinir olmaya başlamıştı. "Sen beni dinlemiyor musun?" diye sordu hafif sinirle.

Sorusunu duyan adam, yavaşça kadına yaklaştı ve kolunu onun ince beline doladı. Kendine çekerek gözlerinin içine baktı. Kadının kalbi hoplarken sakin kalmaya çalıştı. Adamın omuzlarına tutunarak ne diyeceklerini bekledi.

"Hazır kardan elbiseni çıkarmışken, bu gece birlikte uyuyalım, Azra. O elbisenin altındaki sıcak bedene sarılıp uyumanın hayalini kurdum hep."

Genç adam kollarını sıkılaştırarak bedenlerini birbirine yapıştırdı. Duydukları karşısında kalbi kar tanesi gibi eriyen kadın kafasını sallamakla yetindi. Kanepedekini saymazsa onunla ilk kez uyuyacaktı. Yatakta hem de. Hani iki kere sadece sevişmek için yattıkları yatakta…

***

Ertesi sabah genç kadın, gece aniden evden giden kocasını düşünmemeye çalışıyordu. Artık o gidişleri kadınsı bir kıskançlıkla

izlemiyor, büyük bir merakla takip ediyordu. Bir şeyler oluyordu kesin. Çünkü kocası evden çıkarken telefonda, *"Ağlama, Mira! Geliyorum!"* demişti. Sesindeki acıyı ve yıkılmışlığı ta odadan hissetmişti. Çıkmadan önce elbette onu öpmüş, saçlarını koklamıştı. Kadın o an uyuyor gibi yapsa da olan bitenin farkındaydı.

Telefon aklına gelince, birkaç kere kocasının telefonunu karıştırdığını hatırladı yanaklarındaki kırmızılıklarla. Mira'nın fotoğrafını görmüştü. Güzel kızdı. Annesine sarılmış, kameraya gülümsüyordu. Kadın adı gibi emindi ki kameranın arkasındaki kişi kocasıydı. O telefonda fotoğraftan fazlası vardı ve genç kadın artık bir şeyleri yolmuştu. Düşünmemeye çalıştı. Düşünürse ağlayacaktı.

Üzerini giyindikten sonra takı sandığını açtı. Küpeleri es geçerek kolye takmak istedi bugün. Eline aldığı hiçbir kolye içine sinmemişti. Derken doğum gününde Rahşan'ın aldığı hediye geldi aklına. Yüzünde buruk tebessümle kolyenin kutusunu aradı makyaj masasının çekmecesinde. Kutuyu en ücra köşeye sıkışmış hâlde bulunca içi sızladı. Özel yapım kutuyu açtığında heyecanlıydı. Heyecanlıydı çünkü hiç açmamıştı. İçinde nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Hediyeyi veren kişi yani kocası özel yapım kolye olduğunu söylemişti. O gece kutuyu alıp, basit bir teşekkür ederek beş senedir doğum gününü kutlamadığını ve hediyeye gerek olmadığını söylemişti adama. Elleri titreyerek, açtığı kutunun içinden fazlasıyla özel bir kolye çıkınca, onu kutudan çıkarmadan makyaj pufuna çöktü ve ağlamaya başladı. Aptallığına ağladı, körlüğüne ağladı, saçtığı zehrin o güzelim kalbi nasıl yok ettiğini fark ettiği için ağladı.

Gözyaşları dindiğinde, ıslak yanaklarına aldırmadan kolyeyi kutudan çıkardı ve havaya kaldırdı.

Menekşe Çiçekli Kütük Reçine Kolye...

Onlar hakkında bir şeyler duymuştu.

Gerçek kütük içerisinde yer alan, canlı çiçeklerden oluşan reçine kolye. Tam altın boyutundaki kolye, canlılığını yıllarca bozmadan koruyabiliyor çünkü bitiş esnasında kolyenin üzerine sürülen özel yağ sayesinde kütük hem doğal rengini ve kokusunu korur hem de oluşabilecek çürümeyi engeller. İlaveten duyduğu bir şey daha

vardı ki her tasarımdan bir tane oluşuydu. Yani ikincisi sadece ilki-nin taklidi olurdu o kadar.

Her zaman kalbimdesin demek istemişti Rahşan. Hep canlı ve hiç solmayacak aşkla bağlıyım sana...

Düşünmeden kolyeyi boynuna taktı. Mor menekşe capcanlı duruyordu kütüğün içinde. Gülümsedi. Aynada kendine bakarken parmaklarına takıldı gözleri. Boştu. Uzun zaman önce parmağından çıkardığı alyansını ve tek taşını hatırladı. Nereye koymuştu onları?

Kalemliğe mi?

Alnına vurdu öfkeyle. Hızla çalışma köşesine giderek masanın üzerindeki kalemliği aldı. Yatağa yaklaşarak kalemliği ters çevirdi. İçindeki kalemler, diğer ıvır zıvırlar yatağa saçılınca, onları umursa-madan yüzüklerini bulmaya çalıştı. Bulduğunda sevinçle iç geçire-rek beklemeden parmağına taktı. Elini havaya kaldırıp, yüzüklerine gülümseyerek baktı. Uzun zaman önce onları hangi nedenle çıkardı-ğını bile unutmuştu.

Elini yüzünü yıkayıp yeniden makyaj yaptıktan sonra evden çıkmış, şirkete gelmişti. Öğlene kadar su içecek zamanı zor bulan kadın, öğlen yemeğinde kendine ziyafet vermek için güzel bir resto-rana gitmeye karar vermişti.

O yüzden içeri giren sekreterine, "Yiğit Bey odasında mı Ber-na?" diye sordu.

Yiğit en sonunda kararını Selim Bey'in teklifini kabul etmekten yana vermişti. Ve şirketin yeni CEO'su olmuştu. İki küçüklük ar-kadaş, şirketi birlikte omuzlayarak gayet başarılı bir şekilde ileriye götürüyorlardı.

"Evet, Azra Hanım."

"Güzel. Ona buraya gelmesini söyle ve yarım saat sonraya gü-zel bir restoranda benim adıma rezervasyon yaptır."

"Tamam, efendim," diyerek çıktı Berna.

Azra Altay, bir prenses görüntüsüne sahip olabilirdi fakat şir-ketteyken otorite sahibi, sözünü geçiren, sevilen ve saygı duyulan bir iş kadınıydı. Tuttuğunu kopardığı için ona iş dünyasında *Demir*

Bilek lakabını takmışlardı. Bir sene içinde çok önemli iki anlaşma yapmış, bir büyük ihale kazanmıştı. Bir genç kadın için bu başarı oldukça iyiydi.

Yiğit zaman zaman ona, *"İnsanları kadife eldiven içindeki de-mir yumrukla yönetiyorsun, Azra!"* diye takılıyordu.

Öğle yemeğinde kendisine eşlik eden Yiğit, kadının iştahla ye-mek yemesini izliyordu. Azra, her zaman iştahla ve iştah açıcı şe-kilde yemek yerdi fakat bu aralar çok farklıydı. Şirkette odasına her girdiğinde, bir şeyler atıştırırken yakalıyordu onu. Özellikle baharat-lı, tuzlu kraker çubuklara takmıştı. Bu işte bir iş vardı kesin.

"Azra?" dedi sonunda dayanamayarak.

Azra bifteğinden kestiği parçayı ağzına atarak arkadaşına baktı. Etı çiğneyip yuttuktan sonra, "Efendim arkadaşım?" dedi.

Yiğit çatalını tabağına bırakıp ona baktı dikkatle. "Bu aralar pek neşelisin. Sürekli gülümsüyorsun ve her zamankinden fazla yiyor-sun. Rahşan'la aran düzeldi de bana mı söylemiyorsun? Eğer öyle bir şey varsa ve bana söylemiyorsan, çok kırılırım sana!"

Genç kadın, arkadaşının konuşmasını bitirmesini bekledi gü-lümseyerek. Yiğit, kadının gülümseyen suratına bakarak cevap bek-ledi.

"Dayı oluyorsun, Yiğit!"

"Esma hamile mi?" diye soran adamın şaşkınlığı kadını eğlen-diriyordu.

Kafasını salladı Azra. "Senin kaç tane kız kardeşin var, Yiğit?"

"İki. Esma ve sen," dediğinde kafasını salladı olumlu anlamda. Adamın şapşik hâlleri çok hoşuna gitmişti.

"Esma hamile olmayacağına göre. Geriye hangi kardeşin kalı-yor?"

Yiğit hiç düşünmeden vermişti cevabını. "Sen," dedi ve niha-yet jeton düştü. Önce gözleri büyüdü, sonra aldığı muhteşem haber dalga dalga bünyesine yayıldı. Nihayet o haberi sindiren adam, aya-ğa kalktı ve kadını elinden tutarak kaldırdı. Kendine çekerek sıkıca

sarıldı. Ayaklarını yerden keserek etrafında döndürdü. Azra kahkaha atarak, ona kendisini yere indirmesini söylerken adamın boynuna sarılıyordu. Etraftaki insanları umursamadan birkaç kere daha döndürdükten sonra yere bıraktı kadını.

"Allah'ım, dayı oluyorum!" dedi gülerek.

"Herkes bize bakıyor, Yiğit!"

Nihayet Yiğit sakinleştiğinde neşe içinde yemeklerini yediler. Restorandan çıktıktan sonra Yiğit, kadını bir yetimhaneye götürdü. Oradaki çocuklar için yüklü bir bağışta bulunarak kadını bir hayli güldürmüştü. Hamileliğini bir süre daha saklamak istediğini söylediğinde Yiğit itiraz etmişti. Fakat Azra sebebini izah edince hak vermişti.

Evet, bir süre daha babasının haberi olmayacaktı bebeğinden. Birlikte şirkete döndüklerinde çalışmaya devam ettiler. Akşamüzeri eve döndüğünde evde kimse yoktu. Derin nefes alarak boş evin soğuk havasını çekti içine. Canı sıkılmıştı anında. O an anlamıştı kocasının onsuz eve her girdiğinde nasıl hissettiğini. Kafasını sallayarak ağlama isteğini bastırdı. Odasına girerek üzerini değişti. Kolyeyi çıkarmak için kalkan elleri aşağı inmişti. O kolyeyi çıkarmaya eli varmıyordu. Sonunda kolyeyi çıkarmaktan vazgeçerek odasından çıktı.

Rahşan yokken o kolye kadına *aşkını* hissettirecekti.

Mutfağa giderek buzdolabının kapağını açtı ve çilekli dondurmayı aldı. Çekmeceden kaşık alarak koltuğa geçti ve büyük iştahla dondurmayı kaşıklamaya başladı. Büyük iştahla yediği dondurmayla arasındaki ilişkiyi açılan kapı bozmuştu. Kapının açıldığını duyar duymaz, dondurmayı da alarak mutfaktan çıktı. Hole girdiğinde görüş alanına bir kız girmişti. Daha sonra kapıyı kapatan kocasına baktı. Ona bakan kız tanıdık gelmişti. Hafızasını yoklayıp, kızın kimliğini bulduğunda kaşları kalkmıştı.

Kocası, neden Sevgi'nin kızını bu eve getirmişti ki?

11. BÖLÜM
"TEŞEKKÜR EDERİM"

Kendisine şaşkınca bakan karısına açıklama yapmadan önce derin bir nefes aldı adam. Bugün bu evden sağ salim çıkacağına umut ediyordu. Tam ağzını açıp konuşmaya başlayacakken, Azra her zamanki gibi onu yeniden dumura uğratmıştı. Üzerindeki şaşkınlığı silkinerek, bir toz misali dağıtan kadın gülümseyerek Mira'ya yaklaşın.

"Hoş geldin," dedi sevecen ses tonuyla.

Rahşan, olan biteni şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş gibi sessizce izliyordu.

"Hoş bulduk, Azra abla," dedi kız ağlamaktan çatallaşmış sesiyle.

Azra ona yaklaşarak elini uzattı. Mira hemen sıkmıştı elini. Azra elini çekerek tekrar gülümsedi. "Beni tanıyor musun?" diye sormuştu ama bakışları hemen kocasını bulmuştu. O mu bahsetmişti kendisinden? Mira'nın ona *abla* diyecek kadar yakın hissetmesinde bir payı var mıydı?

"Evet," derken kızın sesi o kadar kederli çıkıyordu ki bu konuyu sorgulamayı başka zamana bıraktı. Aklındaki soruları öteleyip kızın koluna girdi.

"Hadi gel, bir şeyler yiyelim. İçimden bir ses senin aç olduğunu söylüyor."

Mira'yı çekiştirip mutfağa götürürken, arkasında kendisine hayranlık mı duysa yoksa işkillense mi diye bir ikilemde kalan kocasını bırakmıştı. Mutfağa girdiklerinde ne düşünmesi gerektiğini bilemeyen kadın, kızı koltuğa oturtarak tezgâha yaklaştı. Ona serçıkışabilirdi eğer ki kızı darmadağınık görmeseydi. Ağlamaktan şişmiş gözleri ve buraya gelmeden önce de ağlamış olduğunu kanıtlayan ıslak kirpikleri, annelik içgüdülerini harekete geçiriyordu. Bir gün *Sevgi'nin kızı için üzüleceksin* deselerdi, gülüp geçerdi ama şimdi gerçekten de o kadının kızı için üzülüyordu. Dolaptan tatlı tabaklarını alarak masaya koydu. Çay bardaklarına yeni demlediği çaydan koyarak masaya bıraktı. Mira önce masadakilere sonra Azra'ya baktı.

"Aç değilim, abla."

Mira'nın sesi ağlamaklı çıkmıştı. Dokunsan ağlayacak kıvamdaydı. Azra onun elini kavrayarak avucuna hapsetti. Hafifçe sıkarak gülümsedi. Rahşan olanları sanki uzaktan bir hayal gibi izliyor, tek kelime etmiyordu. Olay onun dışında gelişiyormuş gibi hissediyordu. Nitekim öyleydi.

"Benim ay çöreklerim harikadır, Mira. Özellikle peynirli olanı. Bir ısırık aldığın an ona âşık olacaksın."

Kızın elini bırakarak saklama kabından iki tane ay çöreği aldı. Tabağa koyarak kızın önüne bıraktı. Mira önündeki en çok sevdiği çöreğe bakarken gözlerinin dolmasını engelleyememişti. Azra, kızın ağladı ağlayacak hâlini fark edince, "Biz her zaman senin yanındayız, Mira," dedi pozitif olmaya çalışarak. Ona *her şey iyi olacak* demek istiyordu ama olmayacağını bizzat tecrübe etmişti zamanında.

"Prensesim?" diyen kocasına baktı. Adam dünden beri çökmüştü. Kendisiyle geçirdiği zamanlarda az da olsa iyiydi, şimdi gittiği yerde her ne yaşadıysa bitkin görünüyordu. Mira, Rahşan'a baktı yaşlı gözlerle. "Önündekileri ye." Ay çöreklerini gösterdi çenesiyle.

Mira, boğazına takılan yumruyu yutarak yanaklarına süzülen yaşları elinin tersiyle sildi. "Boğazımdan geçmez, abi!"

"Geçecek. Sen yemeğini ye. Biz Azra ablanla konuşup geliyoruz," dedikten sonra eğilerek kızın saçlarını öptü. Kız saçları öpülürken, gözlerini kapatarak adamın koluna sarılmıştı. Onları izleyen kadının kalbi erirken, bir kere daha emin oldu Rahşan Altay'ın muhteşem bir baba olacağından. Kızı öptükten sonra kalkarak karısına baktı genç adam. Önden giderken kadının onu takip ettiğini biliyordu.

Salona geçtiklerinde karısına döndü. Silahlarını kuşanmıştı. Hazırdı. Azra gibi bir kadın asla kan dökmeden bırakmazdı savaşı. Biliyordu. Bizzat şahit olmuştu.

"Sen o kadının kızını buraya getirdin. Neden Rahşan?"

İlk konuşan genç kadın olmuştu. Rahşan yorgun nefes alarak burun kemerini sıktı.

"Moskova'da yaşayan Refika teyzem ameliyat oldu. Annem onun yanında olmasaydı, Mira'yı ora-" derken lafını böldü kocasının.

"Rahşan, onun yanına git."

"Efendim?"

Kafasını hızla ona çeviren adam, az kalsın boynunu kıracaktı. Azra kocasının elini tuttu.

"Git, Rahşan! Yanında olman gereken kişiye git. Ben Mira'ya göz kulak olurum," dedi hafif bir tebessümle. Gitmesini istemiyordu. Ama önünü kesemezdi. Hakkı yoktu. Biliyordu.

"Gerçekten mi?"

Rahşan şaşırmıştı. Bu kadar sakin ve kolay olacağını düşünmemişti. Çünkü Sevgi'nin kızını eve getirirken Azra'yla nasıl mücadele edeceğini düşünmüştü. Azra, yaklaşarak kocasının yanaklarını avuçladı ve boynunu hafifçe eğerek gözlerinden öptü. Rahşan o an kalbinin duracağını düşünmüştü. Kadın geri çekildiğinde gözlerinin içine baktı. Menekşeleri buğulanmıştı.

"Gözlerindeki kederi silebilmek için her şeyi yaparım demiştim. Hatırladın mı?" diye sordu fısıltıyla.

Adam hipnotize olmuş gibi kafasını salladı. Bu yaptığı büyük bir şeydi. Hiçbir kadın yapmazdı. Tabii Azra Altay her kadın değildi. O güçlüydü. Çok güçlüydü. Ona hayran olmamak elde değildi.

"Aldığım en güzel kararsın, Azra. İyikimsin..." dediğinde, kadın tek kelime etmeden adamın mor göz altlarını okşadı.

"Hadi Sevgi'yi daha fazla bekletme. Ben Mira ile ilgilenirim. Aklın kalmasın."

Rahşan, kadının dudaklarını öptükten sonra odasına gitti. Üzerini değişip çıktı. Salona geldiğinde Mira ile Azra'yı televizyonun önünde bulmuştu. Bir şey izliyorlardı. Ve izledikleri her neyse Mira'yı gülümsetmişti. Uzun zamandır hep ağlayan yüzü bugün biraz da olsa gülüyordu. Hepsi karısı sayesindeydi. İçindeki aşkı tozlu köşesinden çıkmak için çırpınmaya başlamadan aklını başka şeye vermeliydi.

"Ne izliyorsunuz siz?" diyerek salona girip onlara doğru yürüdü.

"Düğün CD'nizi izliyoruz, abi. Azra abla kuğu gibiydi düğününüzde. Değil mi?" dedi Mira hayranlıkla ekrana bakarak. Aldığı cevap hafif sendelemesine neden olmuştu. Azra ona düğün CD'lerini mi izletiyordu? Hani asla izlemedikleri düğün görüntülerini? Bakışları anında kadını bulunca kendisini izlediğini fark etti. Bakışlarındaki anlamadığı duygu o kadar yoğundu ki gözlerini çekti onlardan.

"Azra ablan her zaman güzeldi, Mira," diyerek saçlarını karıştırdı genç adam. Azra aldığı iltifatla titremişti.

"Gidiyor musun?" diye sordu ayağa kalkarak kocasının yanına gelirken.

"Gidiyorum," dediğinde genç adam, elini karısının yanağına koyarak hafifçe okşadı. Bu küçük temasla bile kendinden geçen kadın gözlerini kapattı. Bir adımda ona yaklaşarak alnını öptü ve onları dolu dolu gözlerle izleyen küçük kıza baktı. Rahşan bakışlarını bir anlık karısına çevirdiğinde, onun da Mira'ya üzgün gözlerle baktığını gördü. Bakışlarını kadından çekip kızı çağırdı eliyle. Konuşmaya mecali bile kalmamıştı artık. Mira sanki bunu bekliyormuş gibi

koltuktan kalkarak adamın yanına yürüdü. Genç adam, kızı kendine çekerek tepesini öptü. Mira anında adamın beline sarılarak akmak için sabırsızlanan gözyaşlarını serbest bıraktı. Göğsünde yankılanan hıçkırık kor ateş gibi içini dağlıyordu.

"Anneme bir şey olmayacak, değil mi abi?"

Kızın sorusunu duyunca, gözlerini kapatarak kafasını geri attı. Farkında olmadan kıza daha sıkı sarılmıştı. O an omzunda hissettiği sıcak avuçtan yayılan titreşimleri kalbinde hissederek yanağını o elin üstüne koydu. Kızı sardığı kolunun birini çekerek yanındaki kadını bedenine yasladı. Azra yanlamasına adamın boynuna sarıldı. Ağlamamak için kendini güç bela tutuyordu.

"Olmayacak, güzelim."

Olmayacak duaya âmin demişti az önce. Dişlerini sıktı. Mira kafasını geri atarak ona baktı. Yaşlı gözleriyle taradı yüzünü.

"Söz veriyor musun?" diye sordu içindeki umutsuzluğa rağmen. Mira, on iki yaşındaydı ama aptal değildi. O da biliyordu istediği şeyin olmayacağını.

"Söz, güzelim," dediği anda boynundaki kollar sıkılaştı. Kafasını hafif eğerek çilek kokan saçları kokladı. Bir süre daha öyle kaldıktan sonra gitmişti evden.

Genç adam verdiği sözün ağırlığıyla evden çıktı. Arkasına dönüp bakamadı bile.

Arabaya bindiğinde direksiyonu yumrukladı öfkeyle. Verdiği söz, kocaman taş gibi oturmuştu göğsüne. Her nefes aldığında ağırlaşıyor, ciğerlerini eziyordu. Kendini toparlayıp siteden çıkması biraz zaman almıştı. Mira'ya söz verirken aklı neredeydi, bilmiyordu ama o söz ağzından çıkmıştı bir kere. Artık geri dönüşü yoktu.

Hastaneye vardığında, arabadan inerek aceleci adımlarla onkoloji bölümünün olduğu kata çıktı. Yavaş adımlarla odaya doğru yürürken verdiği sözün ağırlığıyla cebelleşiyordu. Kapı önüne geldiğinde birkaç saniyelik duraksamanın ardından içeri girdi. Odaya girer girmez, karşılaştığı manzara derin bir iç çekmesine neden olmuştu. Sevgi yatakta acıyla kıvranırken ter içinde kalmıştı. İçi acı-

yan adam hızla kadına yaklaştı. Yatağa oturarak kadının alnına yapışmış ıslak saçlarını çekti. Onun geldiğini fark eden Sevgi gözlerini açıp, ona bakarak gülümsemeye çalıştı. Fakat karnına vuran şiddetli ağrı iki büklüm olmasını sağlamış, acıyla inlemesine neden olmuştu.

"Rahşan!" diye inledi kadın ellerini ona uzatarak.

"Sevgim..." diye karşılık verdi adam.

Kadının terden sırılsıklam olmuş bedenini sardı sıkıca. Sevgi, adama sıkıca sarılarak ağrının geçmesini bekledi. Geçmeyeceğini bile bile. Uzun zamandır bu ağrıları çekiyordu. Önceleri sebebini bilmese de şimdi neden olduğunu biliyordu. Pankreastı ağrının kaynağı. En önemli organlarla bağlantısı olan, en derinlere saklanmış, pek de bilinmeyen bir organdı pankreas. Çok önemli görevi olmasına rağmen çoğu kişinin haberi olmazdı varlığından. Ta ki kanser denen illete yakalanana kadar. Son evredeydi onun hastalığı. Ömrü de kanserin evresi gibi sondaydı. Çok az vakti kalmıştı, bunu hissediyordu. Ölümden korkmuyordu o. Bir tek kızına ne olacağı endişesi vardı içinde.

"Mira nerede?" diye sordu adamdan uzaklaşıp, yatağa kıvrılırken. Kendisine bakan üzgün hazelleri görmemek için bakışlarını karşı duvara sabitledi. Kalbi güzel bir adamı nasıl üzdüğünü görmek istemiyordu.

"Benim evimde. Merak etme, güvende."

"Azra... Kabul etti mi benim kızımı evine?" diye sorarken kadın şaşırmıştı. Bakışlarını duvardan kopartıp adama baktı. Kendisini bir kaşık suda boğacak olan kadın, kızını nasıl kabul etmişti?

"Etti. Hatta ben çıkarken düğün CD'mizi izliyorlardı," diyerek gülümsedi adam. Yanaklarına gamzeler konmadı o gülümsemeyle. Gözlerine bile ulaşmadı. Derin nefes aldı Sevgi. Ağrısı hafiflemişti ama birazdan daha da şiddetleneceğini biliyordu.

"Kızımı bu kadar kolay kabullenmesine şaşırdım."

"Bence kızına kıyamamıştır. O an Mira'da senin kızını değil, kendi küçüklüğünü görmüştür. Çünkü o da annesini kanserden kaybetti," dediğinde kafasını salladı kadın.

"Bunun acısını fena çıkartacak, biliyorsun değil mi? Şimdi susuyor ve kabulleniyor gibi görünüyor ama bu, fırtınadan önceki sessizlik sadece. Fazlasıyla yanıltıcı."

"Biliyorum, Sevgim biliyorum."

Başka bir şey konuşamadan, beklediği daha şiddetli ağrı bedenini esir alınca acı dolu çığlığını içinde tutamamıştı kadın. Rahşan, karşısındaki kadının acı dolu çığlığını duyunca hızla yatağın başındaki düğmeye bastı. Acıyla kıvranan kadına sarılıp, onu göğsüne bastırırken dünyanın adaletine tükürüyordu içinden. Bir iki dakika sonra odaya giren doktorlar ve hemşireleri fark eden adama, hemen kadını bırakıp işlerini yapmaları için geri çekildi. Üzgün bir şekilde odadan çıkarak olanları camdan izlerken omzunda hissettiği elle kafasını çevirdi.

"Yapma, Rahşan! Duygularını bu kadar belli etme!"

"O daha hayatının çok başında, Macit abi! Ölecek olmasını kabullenemiyorum!"

"O kabullendi, kardeşim. Sen de kabullen. Baksana acı çekerken bile sana bakıyor. Senin yüzündeki acı, karnındaki acıdan daha çok acı veriyor ona. Yapma."

Genç adam kafasını sallayıp, yüzündeki ifadeyi silerken yanlarında duydukları sese döndü ikisi de.

"İyi akşamlar."

İki adam da aynı anda Kerem'e, "İyi akşamlar, kuzen," dedi. Aldığı karşılığa gülümseyen adam, kuzenlerine baktı. Birisi amcasının, diğeri teyzesinin oğluydu. Macit Karaman onun kuzeni, aynı zamanda oldukları hastanenin başhekimiydi. Hastanenin sahibi elbette ki, eniştesi Mustafa Karaman'dı.

"Yine mi ağrısı var?" dedi kadının etrafındaki doktorlara bakarak.

"Son birkaç gündür sıklaştı ağrıları," dedi Rahşan. Sesindeki acı hissedilir düzeydeydi.

Macit derin nefes alarak, "Kanser karaciğere de sıçradı çünkü," dedi. Rahşan kafasını sallayarak daha fazla kalamadı odada. Kapıya

doğru yürüyüp, odadan çıkarken arkasından bakan Macit, Kerem'e döndü.

"Rahşan evli değil mi Kerem?" diye sordu.

Kerem kafasını salladı. "Evli."

"Selim Ateşdağlı'nın kızı Azra Ateşdağlı ile evli diye biliyorum ben onu. Sevgi ne iş?"

"Sevgi ile ne arkadaşlar ne sevgili."

"İlişki durumu karışık yani..."

"Aynen öyle, kuzen."

"Ama kadın ona âşık. Bunu ben bile görebiliyorum gözlerinde."

"Eminim, Rahşan da görüyor."

"Macit Bey!" diye seslenen doktorla konuşmaları son bulmuştu.

"Bir şey mi oldu, Kadir Bey?"

"Hastayı acilen kemoradyasyona almamız lazım!"

Macit kaşlarını çatarak meslektaşına baktı. "Daha sabah kemoradyasyon gördü hasta. Neden böyle bir şeye gerek gördünüz şimdi?"

"Ağrısı çok şiddetli. Ağrının merkezine yapacağımız alkol uygulamasıyla acının beyne sinyal göndermesini engelleyeceğiz. En azından rahat uyur bu gece."

"Size kolay gelsin o zaman."

"Teşekkür ederim."

Genç adam çıktığı terasın zeminine oturdu. Gidiyordu. Dert ortağı elinden kayıp gidiyordu. Kafasını ellerinin arasına alarak düşünmeye başladı. Uzun zamandır Sevgi'deki değişikliği gözlemliyordu. Hızlı ve sebepsizce kilo kaybı, iştahsızlık, mide bulantısı ve ağrılar... Ondan bile saklamıştı yaşadıklarını. Ta ki acıdan bayılana kadar. Mira arayıp haber verdikten sonra hemen gitmişti oldukları hastaneye. Doktorlar, o gün çok umutsuzca muayene etmiş, adamın içine şüphe tohumlarını ekmişlerdi. Zaten uzun uzun yapılan testle-

rin sonunda yakalandığı illeti açıklamışlardı ona. O gün Sevgi'nin ısrarlarına rağmen gelmişti hastaneye.

"Kemoradyasyona götürdüler Sevgi'yi. Birkaç saat sonra yola çıkıyorlar," diyen kuzenine baktı. Yanına oturmuş, kendisine bakıyordu. Kafasını ağır ağır eğdi adam. Suçluymuş gibi, canı yanıyormuş gibi... Kerem omzuna elini koyarak sıktı. Onu sarsarak kendine getirmek, *kedine gel, birkaç ay sonra baba olacaksın* diye haykırmak istiyordu suratına. Baba olacağını büyük ihtimal bilmiyordu. Çünkü bilseydi, böyle karalar bağlamazdı en azından. Rana'nın hamileyim deyişi geldi aklına. Mutluluktan delirmişti o gün. Rana'yı tüm hamileliği boyunca canından bezdirmişti. Üstüne fazlaca düşmüş, her şeyine karışmıştı. Oğlunun doğumu vardı bir de. Onu ilk kucağına alışında aşkın ne olduğunu anlamıştı. O gün kucağına aldığı o küçük varlığa âşık olmuş, Allah'a binlerce kere şükretmişti.

"Sence böyle yaparak Azra'ya haksızlık etmiyor musun?"

"Eskiden yaptığım hiçbir şey onu etkilemiyor diye düşünüyordum ama bugün-" derken sustu. Gitmeden önce gözlerinde gördüğü şey içini delmişti adamın. Kalbini titretmiş, dengesini altüst etmişti.

"Bugün onun yaptığını çok az kadın yapardı, Rahşan. Kimse kocasının metresi bildiği kadının kızını evine kabul etmezdi. Kaldıramazdı bunu."

Duydukları genç adamı gülümsetmişti. "Ne o, Karlar Kraliçesi'ni mi savunuyorsun bana?"

Gülümseme sırası bu sefer Kerem'deydi. "O artık Karlar Kraliçesi değil, kuzen. Kocası için onun metresine bile katlanan bir kahraman. Belki başkaları onun gibi kadınları güçsüz ve silik biri olarak görüyor ama öyle değil. Azra ve onun gibiler güçsüz değil, karakter sahibiler. Ve hazır ol derim, kardeşim. Çünkü bunun acısını çok kötü şekilde çıkaracak senden."

"Beklemediğin tokadın acısı, beklediğin tokadın acısından bin kat daha serttir, abi. Biliyorum. Beni beklemediğim, en çok mutlu olduğum an vuracak. Azra Altay'dan daha azını beklemiyorum zaten."

Azra omuzları çökmüş bir şekilde kocasının arkasından uzun-
ca bir süre baktı. Gözlerinde akmaya zorlanan yaşları geri iteleyip
küçük kıza döndü ve kolunu omzuna atarak kendiyle beraber salona
götürdü. İzledikleri düğün CD'si bitmişti. Mira'nın aklını dağıtabil-
mek için çizgi film kanallarının birinde durdu. Ne kadar büyüse
büyüsün, çizgi filme *hayır* diyemiyordu genç kadın. Çizgi filmini
izlerken koltuğun köşesinde oturan Mira'nın çaresizliğine daha faz-
la dayanamadı. Kız sanki her an gidecekmiş gibi elleri dizlerinin
arasında koltuğun ucunda oturuyordu. Ekrana bakıyordu görmeyen
gözlerle. Annelik hormonlarının verdiği yoğunlukla ağlamak istedi
kadın. Fakat kendini toparlayarak kızın dikkatini çekti hafif öksü-
rükle.

Ona bakan kıza, "Mira gel, hadi yat dizlerime. Yorulmuş olma-
lısın," dedi dizine vurarak.

Mira kafasını salladı. Bakışları bir anlığına kapıya kaysa da he-
men kendini toparladı. Kadına bakarak kafasını salladı. "Yok, yorul-
madım, Azra abla. İyiyim ben böyle."

"Hadi gel ama! Saçların çok güzel ve onlarla oynamak istiyo-
rum. Beni kıracak mısın yoksa?"

"Peki."

Mira ürkekçe Azra'nın dizlerine yattığında bacağına sarıldı.
Küçük kız ne kadar ağlamamak için uğraşsa da gözyaşları ondan
izinsiz akıyorlardı.

Derin bir iç çekerek, "Ağlama, güzelim. Rahşan abin söz verdi.
Annene bir şey olmayacak," dedi.

"Olmayacak, değil mi abla?"

"Olmayacak, güzelim. Hadi kapa gözlerini. Biraz dinlen. Ben
hep yanında olacağım."

Dizlerindeki kollar sıkılaşınca kalbi tekledi kadının.

"Rahşan abi seni çok seviyor, abla. Bize seni o kadar anlattı ki,
tanımadan çok sevmiştim ben seni."

Kız konuşurken elleri saçlarında donan kadını fark etmemişti.
Onu mu anlatmıştı Sevgi'ye? Nasıl bir ilişki vardı aralarında? Hangi

erkek metresine karısını anlatırdı ki? Onların karısına sempati bes-
lemesine neden olacak kadar ne anlatabilirdi ki?

"Azra abla?" diyen Mira, onu düşüncelerinden kopartarak o ana
odaklanmasını sağladı. Elleri saçlarını okşamaya devam etti istem-
ese.

"Söyle Miracığım?"

"Sen de Rahşan abiyi onun seni sevdiği kadar seviyor musun?"

Göğsüne darbe almış gibi irkilen kadının eli kızın saçlarında
durdu. *Sevmek? Hem de kocasının onu sevdiği kadar?* Bilmiyordu.
Ne hissettiğini bilmiyordu ki. Ya da biliyordu fakat kabul etmek is-
temiyordu.

Adamı istiyordu, ondan çocuk yapıyordu ama…

Kafasını salladı.

Hayır.

Sevmiyordu onu.

Hoşlanma?

Belki…

Bir kadın hoşlandığı adam için böyle fedakârlık yapmazdı.

"Uykun var mı Mira?" diye sordu onu geçiştirerek. O an göğsü-
nün ortasında hızlanan kalbini görmezden gelmeyi seçmişti.

"Annemin iyi geceler öpücüğü olmadan hiç uyumadım ben,
abla," diyen kız, ayağa kalkarak kadına baktı. İçi dağlanan kadın
gülümsedi. O tam on üç yıldır o öpücüksüz uyuyordu geceleri. Dü-
şünmemeye çalıştı. Yıllar geçmesine rağmen annesi her aklına gel-
diğinde ağlıyordu. Fakat şimdi bu acılı küçük kızın karşısında ağla-
mak istemiyordu.

Elini kaldırarak kızın yanağını okşadı.

"Bu seferlik anne öpücüğü yerine abla öpücüğüyle yetinsen,
güzelim?"

Mira ona baktı bir süre. Genç kadın kararsızlık yaşadığını yü-
zünden okuyabiliyordu. Her ne düşünüyorduysa o güzel yüzü gölge-
leyen ani acı kadının kalbini parçalamıştı. Çünkü Mira'yı gördüğü

ilk anda onda kendini görmüştü. O küçük, ürkmüş, anne koynundan koparılmış kuzu gibi titrek hâlleri ona çekmişti genç kadını.

"Annemin öpücüğünün yeri kalsın yanağımda, abla," dediğinde yanağını okşayarak bakışlarını başka yöne çevirdi.

Yine ağlayacağını anlayan kadın onu hemen kendine çekmişti. Zaten az önce duyduğu kelimeler, hamilelik hormonları ve içindeki annesini özleyen küçük kız ağlamak için hazırda bekleyen gözyaşlarını hıçkırık eşliğinde yanaklarından yuvarlamışlardı. Mira onun boynuna sarılıp ağlarken o da kendini serbest bırakmıştı.

Birkaç dakika sarılıp ağladıktan sonra Azra, Mira için boş odayı hazırlamıştı. Kız yatağına girer girmez, hemen uyumuştu zaten. Küçük bedeni haddinden fazla yorgundu çünkü.

Kızı bir süre izledikten sonra kapıyı kapatıp banyoya girdi. İhtiyaçlarını giderip uyumadan önceki bakımlarını yaptıktan sonra odasına gitmek için banyodan çıktı. Rahşan'ın odasının önünden geçerken, oraya bakmamaya çalışarak hızlıca kendi odasına girdi. Zaten banyodayken orada yaşadıkları ateşli, nefes nefese anlar hiç aklından çıkmamıştı. Kocasının odasına girmeyi hiç istemiyordu. Odasına girmeden önce eli kapı kulpunda duraksayarak kafasını dış kapıya doğru çevirdi. Birkaç saniyelik bakışın ardından kafasını çevirerek kapı kulpunu indirdi. İçeri girdikten sonra şortlu saten geceliğini giyerek yatağına yattı. Bakışlarını tavana dikerek ellerini karnına koydu.

"Ben seni babana ne zaman söyleyeceğim, minik fasulyem?"

Ne kadar saklayacaktı ondan? Önünde sonunda karnı şişince anlayacaktı. Bir an önce derdini öğrenmeliydi. Aslında ne olduğunu biliyordu fakat detaya ihtiyacı vardı. En fazla bir iki haftaya güzel anını seçip söylerdi. Çünkü duymasa bile söylediği o kelime kadının ortasından geçmişti.

İyi…

O kelimeyi hatırlamak bile ürpermesine yetmişti.

Sözleşme için bile olsa o bebek her ikisinin de kanından, canındandı. Gözlerini kapatıp, uykuyu beklerken gözlerinin önünde bebeğini ve kendisini çok seven kocasının görüntüleri oynuyordu.

Sırtüstü yatan adam ve göğsünde en masum hâliyle uyuyan bebekleri vardı o hayallerde. Hatta o hayal hayal olmaktan çıkmış, kadının rüyası olmuştu. Fakat gecenin bir yarısı o güzel rüyasının tam ortasında göğsünde hissettiği ağırlık, rüyadan kopup gerçekliğe dönmesine neden olmuştu. Önce paniklese de genzine dolan o koku göğsünde yatanın kim olduğunu fısıldamıştı kulaklarına. Karnına baskı yapan el ve göğsünü yakan nefes içini kıpırdatmış, olmadık hayaller kurmasına da sebep olmuştu.

"Rahşan?"

Kadının konuşmasına fırsat kalmadan adam ateş gibi dudaklarını iki göğsünün arasına bastırdı. "Çok yorgunum, Azra. Koynunda dinlenmeye geldim," diyen adamın sesi, yorgunluk ve üzüntüyle harmanlanmış, kadının da üzülmesini sağlamıştı. Fakat o üzüntü kalp yaralayan sivri dilini es geçmişti dalgınlıkla.

"Ben başka kadının yorduğu adamın dinlenebileceği bir durak değilim, Rahşan."

Fakat adam tepki olarak, göğsündeki kafasını sallayıp kirli sakallarıyla kadının tenini çizmek oldu. Daha sonra kadın kendini adamın altında bulmuş ve bu duruma bir hayli şaşırmıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sormuştu şaşkınlıkla Azra.

Rahşan eğilerek dudaklarını kadının dudaklarına sürttü. "Senin şu sivri dilin güzel bir dersi hak ediyor, kadın!" dedikten sonra kadının konuşmak için açılmış ağzına saldırmıştı. Dili diline dolanarak dersini verirken bedeni, kadının bedeninin üzerine iyice yerleşmişti. Arasına yerleştiği bacaklar hemen beline sarılınca karısının da onu istediğini anlamıştı. İçten içe hamile kalmadığına da mutlu olmuştu dün. Çünkü sevdiği kadına daha çok dokunabilecek, onu uzun zaman sevebilecekti. İhtiyaçla, tutkuyla talan ettiği dudaklardan koparak kadının gerdanına öpücükler sıralamaya başladı. Saçlarına sarılan parmaklarla gülümsemişti adam. Sevişiyordu onunla. Bel-

li bir organla değil; kalbiyle, dudaklarıyla, şefkatiyle sevişiyordu. Sevişmek için belli bir organ gerekmezdi zaten. Orgazm da gerekli değildi. Ruhunuz tatmin olduysa yeterliydi.

Yavaş ve yakıcı öpüşlerini karısının açıkta kalan teninin her yerine sıralayıp, göbeğine gelince durdu. O göbeğe önce alnını koyarak bir süre öylece kaldı.

"Seni severek hamile bırakacağım, Azra!" diye haykırdı kalbi. Kulaklarına çalınan haykırış, irkilerek kafasını kaldırmasına neden olmuştu. Dağılmış hâliyle altında yatan bu harikulade kadın, damarlarındaki kanını fokurdatmıştı. Âşık kalbini göğsüne sığmayacak kadar şişirmiş, burnunun direğini sızlatmıştı.

Kadının dikkatini çekmeden, dudaklarını göbeğine dokundurarak yukarı kalktı. Kendisine anlayışla bakan kadını tanımakta zorlansa da üstünde durmadı. Bu durumu anlamayı ve çözmeyi sonraya bırakıp, bedenini yukarı çekerek kafasını kadının tatlı göğsüne koydu. O bedenden yayılan çilek kokusunu içine çekerek, boşalmaların en afilisini yaşarken ruhu da kalbi de tatmin olmuştu.

Azra yaşadığı duygusal sevişmenin hâlâ etkisindeyken, taşıdığı candan habersiz olan kocasının karnını öpmesi, kalbine bomba gibi düşmüş; hislerini yerle bir etmişti. Ne düşüneceğini bilemiyordu. Bir yanı bebeğini ondan sakladığı için vicdan azabı çekerken, diğer yanı kafası karışmış adamı daha da karıştırmaya lüzum olmadığını savunuyordu.

Düşünmeyi keserek kollarındaki adama odaklandı. Elini kaldırarak parmaklarını saçlarına daldırdı. Keyifle mırıldanan adam yüzünü güldürmüştü.

Yumuşacık telleri içini eritirken, adamın çehresini bezeyen birkaç günlük kirli sakalı göğsünü çizerek tatlı tatlı sızlamasına neden oluyordu. Ona sarılarak uyumanın bu kadar zevkli olacağını keşke ilk başta bilseydi. Bunca hatayı yapmaz, kocasının başka kadına gitmesine sebep olmazdı.

Bu kadar da mantıksızdı genç kadın. Tam bir kova burcu kadınıydı. Her yanından mantık akan mantıksız, manyak burçtu onunki.

Deli dolu, neşeliydi aynı zamanda. Oğuz ölmeden önce öyleydi en azından.

"Azra?"

"Efendim?"

"Her ne düşünüyorsan, düşünmeyi kes!"

Kaşlarını çattı. Neden böyle bir şey demişti ki?

"Anlamadım?" Gerçekten de anlamamıştı.

"Düşündüğün her neyse kendini kasıyorsun. Yapma. Böyle devam edersen benim yüzümden olduğunu düşüneceğim."

"Saçlarının verdiği hissi sevdim," dedi adamı cevapsız bırakarak. Gerçi bu da bir cevap sayılırdı neticede.

Rahşan, kadının göğsünü koklayarak öptü. "Sana sarılmanın verdiği hissi sevdim." Birkaç saniye duraksayarak devam etti. Kalın ve hoş bir sesi vardı adamın. Tıpkı bir çikolata gibi. Dilinizin üzerinde inanılmaz bir tat bırakan. "Bırak sana sarılmayı, o sarılmayı hayal ettiğimde bile içim cız etti benim."

İçi cız etme sırası kadındaydı bu sefer. Bunca zamandır kocasını, kendisini yarım bırakmıştı. İnanamıyordu.

"Rahşan?" dedi özür dilerim kelimelerini zorla yutarak.

"Söyle ömrümü yoluna serdiğim," diye mırıldanan adam, kadının aldığı nefesi ciğerlerine tıkamıştı. Birkaç saniye içinde ciğerlerindeki hava taşlaşarak içini ezdi. Böyle güzel seven adamı nasıl olur da başka kadına altın tepside sunmuştu, aklı almıyordu. Artık bu son nokta dediği her seferde, adam çıtayı daha da yükselterek kadını nefes nefese bırakmayı başarıyordu doğrusu.

"Gitmeden önce Mira'ya verdiğin sözün omuzlarına ağır taş gibi çöktüğünü gördüm, Rahşan."

Kendine gelmeyi başarsa da aklı hâlâ o kelimelerdeydi. Kocası ona cevap vermek yerine derin *ah* çekince kalbi sıkıştı. O kadına değer veriyordu. Fakat o değer, kendisini değersiz hissetmesine neden olmamıştı. Aklı karışmıştı bir anda.

"Sevgi çok mu hasta?" diye sorarken ağlama isteğini zorla bastırıyordu.

"İyileşecek, inşallah," dese de adamın sesinde gram umut yoktu. Gönlünün kıyısına vuran merhametin bedenine hükmetmesine izin verdi. Adamın yumuşacık saçlarını okşayarak öptü.

"Doktorlar umut vermediler mi?"

"Yurt dışına gönderdiler."

Kafasını salladı anladığını göstermek için ama kocası bu hareketini görmemişti. Kendi salaklığına gülmek istedi o an.

"Annesi gelene dek burada kalabilir, Rahşan."

Rahşan, kadının göğsünü öperek kokladı. Koynuna girdiği kadın, âdeta bir mıknatıs gibi tüm yorgunluğunu ve umutsuzluğunu çekip almıştı ondan.

"Teşekkür ederim, Azra. Buna ihtiyacım vardı."

"Rica ederim. Uyu sen artık. Yorgunsun."

"Tatlı rüyalar..."

"Sana da Rahşan..."

Ertesi sabah uyandığında kocasının kafasını göğsünde değil, karnında bulmuştu. Adam sanki bebeğini korumak istiyormuş gibi üzerine yatmıştı. Gördüğü manzara karşısında mutlu olan kadın, gözlerine dolan yaşları geri göndermek için kaldırdığı kafasını yastığa geri attı. Gözlerini kapatıp, içinden ona kadar saydıktan sonra kafasını tekrar kaldırdığında uyku mahmuru hazellerin kendisini izlediğini gördü.

"Günaydın," dedi uyku mahmuru boğuk sesiyle.

Gülümsememek için dudaklarını ısıran kadın, "Günaydın," dedi sakin olmaya çalışarak.

Rahşan nereye yattığını yeni fark etmiş gibi hemen kalktı kadının karnından. Hissettiği boşluk içini ezse de ses etmedi kadın.

"Nasılsın bugün?" diye sordu yataktan çıkıp da etrafa bakan adama.

Rahşan saçlarını karıştırarak karısına baktı. İyi miydi gerçekten? "İyi değilim, Azra."

Azra yataktan çıkarak kocasına yaklaştı. Neden iyi değildi ki? Ona hiç mi iyi gelmiyordu? Sıcaklığı, yaşadıkları bir nebze de olsun Sevgi'yi ve hastalığını unutturamıyor muydu? O kadar mı seviyordu o kadını?

Bu duruma fazlasıyla üzülmüştü. Üzülse de dik durarak, yüzünde tek mimik oynamasına izin vermeden kocasına baktı. Rahşan sıkıntıyla saçlarını çekiştirerek kadının çalışma masasına doğru yürüdü. Masanın üzerine dağılmış kalemleri ve diğer ıvır zıvırları alarak kalemliğe koydu. Kendisini şaşkınlıkla izleyen karısına döndü sıkıntılı yüz ifadesiyle.

"Söylesene böyle bir dağınıklık içinde nasıl iyi olabilirim, Azra? Odanın 1945'te atom bombası saldırısına uğramış Hiroşima'dan farkı yok. Ayrıca-" diye söylenmeye başlayacağı sırada, kadının rahatlayarak gülmesine takılmıştı. Onu kendisine gülerken pek görmemişti. E hâliyle şaşkındı. Azra gülerek kendisine âşık ve şaşkın gözlerle izleyen kocasına yaklaştı. Elini kaldırarak yanağını okşadı. Rahşan uysal kedi gibi kadının avucuna sokuldu.

"Odamın bir şeyi yok, Rahşan. İftira atma!" dedi gülümseyerek.

"Yok demek?" diyerek kendine geldi adam. Az kalsın, kadının yörüngesine girerek beynini yakıyordu. Neyse ki kurtulmuştu. Kafasını sallayarak kadının çalışma sandalyesinin arkasına attığı ceketini aldı. Havaya kaldırarak karısına gösterdi. "Bu ceketin yeri burası değil, Azra. Dolap."

Azra gözlerini devirerek ceketi aldı ve yerine koydu. Tabii kocası o ceketi alarak dolapta bir askıya astı.

Koltuğun üzerindeki dağınık kırlentleri alarak güzelce dizdi. Azra, kollarını göğsünde toplayarak keyifle odasını toplayan kocasını izlemeye başladı. Yüzünde mutlu tebessüm, kalbinden taşmak için sabırsızlanan kabul etmediği duygular...

"Göz kaleminin komodinin üzerinde ne işi var, Azra? Ya su içtiğin bardak makyaj masanda ne arıyor? Her zaman böylesin, dağınık ve aceleci."

Söylenerek, makyaj masasının üzerinde dağılmış makyaj malzemelerini toplayarak sırayla masaya dizdi. Çok sevdiği renkli tokalarını o tokalar için kullandığı küçük kâseye koydu. Makyaj masasındaki işi bitince, arkasına dönerek kendisini izleyen karısına keskin bakış attı.

"Of, Rahşan!" diyerek söylenme sırası kadındaydı.

"Hiç oflama, kadın! Odanda sürekli bir kaos var. Masana dağılmış kalemler, sandalye tepelerine atılmış ceketler, yatağın yanına atılmış iç çamaşırları!" diyerek yatağın ayağına atılmış mor dantel geceliğini alarak havaya kaldırdı. Kadın, kocasının geceliğe yutkunarak bakmasını izlerken içindeki dev volkan patlamaya başladı.

"Azra?" dedi gözlerini dantel gecelikten çekmeden.

Nefesi tekleyen kadın cevap vermekte gecikmişti. "Efendim Rahşan?" dedi kendine geldiğinde.

Rahşan derin bir nefes alarak kadına döndü. Hazelleri yanıyordu. Son bir kez geceliğe baktıktan sonra bakışlarını karısının üzerinde sabitledi. "Uyurken böyle şeyler mi giyiyorsun sen?" diye sorarken boğuklaşmış sesi titremişti adamın.

"Evet. Kimse görmüyor diye pamuklu pijamalar giymem ben. Seksi gecelikler giyerim. Kendim için," diye yanıtladı onu genç kadın. Umutsuzca tepkisiz olmaya çalışıyordu.

Olamayacağını bile bile.

Rahşan, aldığı cevaptan sonra gözlerini kapatıp birkaç saniye sonra açtı. "Ulan ben şimdi senin ne giydiğini bile bile diğer odada nasıl uyuyacağım? Uykularım-" Daha fazla devam etmesine müsaade etmeden, onu paylarken bile tatlılığın ve seksiliğin sınırlarını aynı anda zorlayan adamın dudaklarına yapıştı Azra. Ellerini çıplak teninde dolaştırarak, onu kendine katarken karşılık alması gecikmemişti. Rahşan inleyerek kadının ayaklarını yerden keserken Azra titreyen elleriyle onun omuzlarına tutunmuştu. Avuçlarında sıktığı

yavaşlıkle birlikte yatağa oturdu. Kucağındaki kadın, onu yiyip bitirken elleri rahat durmuyor; sırtını, ensesini, omuzlarını okşuyordu. Bu kadın hep böyle ateşli miydi? Delirecekti, az kalmıştı.

Yaşadıkları ıslak, ateşli öpücüğün ardından nefeslerinin normale dönmeleri için bir süre beklemek zorunda kalmışlardı. Genç kadın, alnını alnına yasladığı adamın tatlı nefesini teninde hissederken, içindeki ateşin nasıl harlandığını ta ruhunda duyuyordu.

"Dua et, Mira evde, Azra!" dedi ensesini okşayan kadının bacağını sıkarak.

"Yoksa ne yapardınız, Rahşan Bey?" derken muzip sesi, adamın âşık kalbini titretiyordu.

Cevap vermeden, kadının belini kavrayarak sertliğinin üzerine bastırdı. "Çığlıklarınla apartmanı ayağa kaldırmanı sağlardım, kadın!"

Azra tam kadınlığının altında hissettiği sertliğe sürtündü. Adamın dişlerinin arasından tıslar gibi çıkan nefes hoşuna gitmişti.

"Yapma, Azra! Mira diğer odada," dediğinde aklına gelen küçük kız, kanını kaynatan tutkunun geri çekilerek yerini utanca bırakmasına neden olmuştu. Hızla adamın kucağından kalkarak etrafa bakınmaya başlamıştı.

"Eee şey, sen banyoya gir, ben ona bakarım," diyerek sabahlığını almak için dolabı açtı.

Genç adam, elindeki geceliği yatağa bırakarak karısının şaşkın hâllerini izlemeye koyuldu. Panikle konuşarak dolabı açması çok hoşuna gitmişti. Açtığı dolabın içindeki kaosu görmeyi beklemişti ama garip bir şekilde düzenliydi. Tek kaşını kaldırarak dolabı incelerken, üst rafta dikkatini çeken şeyin ne olduğunu görmek için ayağa kalkarak karısının arkasında durdu ve o şeyi alarak indirdi. Anladığı şeyin doğruluğu karşısında küçük şok geçiren adam, karısına çevirdi soru dolu bakışlarını.

"Bu bebek hâlâ yaşıyor mu Azra?" diye sordu siyah saçlı, menekşe gözlü amigurumi bebeği kadına doğru çevirerek. Nişanlıyken

almıştı onu kadına. Sevdiği kadınla arkadaş olmaya çalıştığı dönem-lerde.

Onun ne demek istediğini anlayan kadın, göğsünü dağlayan vicdan ateşinin ruhuna sıçramaması için dua etti. Bu bebeği de diğer aldığı hediyeler gibi doğrayıp attığını düşünmüştü demek ki. Hak-lıydı aslında. Hep yaptığı şeydi neticede. Gözlerine dolan yaşlarla adamın elindeki bebeğe uzandı Azra. Genç adam, karısının göz-rindeki yaşları fark ettiğinde düşüncesizce davrandığını anlamıştı. Yanlışını yüzüne vurmak ona yakışmazdı. Başka bir şey demeden, gülümseyerek bebeği kendisine doğru uzanan narin ele bıraktı.

"Buraya taşınırken eski evinde unutmuşsun sanıyordum ben onu," diye toparlamaya çalıştı Rahşan. Azra bir şey demeden bebe-ği yerine koydu. Yanından geçmeye çalışırken kolunu tutan adama direnmedi. Rahşan, kadının sıcak bedenini kollarının arasına alırken pişmanlığının ağırlığı altında eziliyordu.

"Özür dilerim, bebeğim."

Bebeğim...

Çok sevmişti bu hitabı. Keşke hep söyleseydi.

"Ben senin gönül yaranım, Rahşan. Neden beni bırakmıyorsun? İyileşirsin."

Genç adam, çıplak göğsünde hissettiği yaşlar yüzünden üzülse de kadını kendinden uzaklaştırmadı. Eğilerek saçlarını öptü sevgiy-le. "Sen benim gönül yaram değil, diğer yarımsın, Azra. Sensiz asla tam olamam!"

"O zaman neden o kadına gittin?" diye sormak istedi. Ama sormadı. Daha zamanı vardı. O zaman geldiğinde herkesin hesabı kesilecekti. Bir süre daha öyle kaldıktan sonra genç kadın kendini yavaşça geri çekti. Yanaklarını kurulayarak aradığı sabahlığı buldu. Üzerine geçirdikten sonra kuşağını bağladı.

"Ben Mira'ya bakacağım. Sen lavaboya gir, Rahşan," diyerek yüzüne bakmadan çıktı odasından. Odadan çıkıp kapıyı kapattıktan sonra derin bir nefes aldı. Ağladığı için öfkelenmişti. Nasıl yapar-dı böyle bir hatayı? Rahşan, hakkında ne düşünecekti şimdi? Nasıl

göğüsüz bir kadın olup çıkmıştı hamile kaldıktan sonra? Kafasını sal-layarak kendine geldi ve ayaklarını hareket ettirerek Mira'nın uyu-duğu odaya doğru yürüdü. Kapı kulpunu yavaşça aşağı indirerek, ses etmemeye dikkat ederek açtı. İçeri girdiğinde gördüğü manzara ağlama isteğini tetiklemişti. Küçük kız göğsüne bastırdığı bir fotoğ-rafla uyuyordu. Yüzünde ağlak bir ifade vardı. Uyumadan önce çok ağladığı belli oluyordu. Burnunun direği sızlayan kadın, parmak uç-larında yürüyerek yatağa yaklaştı ve eğilerek saçlarını okşadı. Bu sahne o kadar tanıdık gelmişti ki, gözlerinden birkaç damlanın ak-masına engel olamamıştı. Geceleri annesinin fotoğraflarına sarıla-rak uyumuş, sabahları onsuz bir dünyaya gözlerini açmıştı. Kendine gelmesi uzun sürmüştü elbette ama Yasemin olmasaydı, hiç kendine gelemeyeceğini de biliyordu genç kadın. O yüzden bu küçük kıza kollarını açmış; acısına ortak, yarasına merhem olmaya karar ver-miştı. Annesinin kimliği önemli değildi.

Kızı bir süre daha izledikten sonra ince pikeyi beline kadar çekti. Göğsüne bastırdığı çerçeveyi çekerek aldı. Mira itiraz ederek mırıldansa da uyumaya devam etti. Zavallı kızın küçük bedeni ağ-lamaktan bitap düşmüştü. Çerçeveyi komodinin üzerine bıraktıktan sonra kıza son kez bakarak odadan çıktı. Onunla aynı anda banyo kapısını açan kocasıyla karşılaştı. Duş alan adam, saçlarını kurula-mayı keserek kendisine baktı. Kaşlarını çatarak yanına vardı. Çene-sini kavrayarak kafasını yukarı kaldırdı.

"Ağladın mı sen?"

"Mira için üzüldüm."

Rahşan onu kendine çekerek sıkıca sarıldı. Şimdiye kadar kalın kozasına sarılı yaralı Azra'yı görmüştü fakat artık o kozanın ardın-daki koca yürekli kadını tanımaya başlıyordu. Tanıdığı kadın ona bolca güven vermişti. Artık onun kendisiyle oynamadığına inanıyor-du. Hatta biraz ileri giderek kendisinden hoşlandığını bile düşünü-yordu. Belki saçmalıyordu ama umut ediyordu işte. Hep içindeydi insanın. Düşünmeyi kesti hemen.

"Onda kendini gördün."

"Evet."

"Uyuyor mu şimdi?"

"Annesinin fotoğrafına sarılarak uyuyakalmış, Rahşan. Yeni uyuduğu çok belliydi. Uyandırmadım ben de."

"İyi yaptın. Üzerini giyin gel, konuşalım Azra," diyerek kadının sırtını okşadı bırakmadan önce.

Azra geri çekilerek kafasını salladı ve banyoya doğru yürüdü. Ne hakkında konuşacaklardı, bilmiyordu ama konuşacak olmaları hoşuna gitmişti. Banyoda işlerini hallettikten sonra odasına geri dönerek, üstüne V yaka kısa kollu lila renk bir tişört altına da kısa rahat jean şort giyindi. Saçlarını en sevdiği toplama şekli olan dağınık topuz toplayarak çıktı odadan. Mutfağa geldiğinde kocasının kahvaltı masasını kurduğunu, ocağın başında bir şeyler pişirdiğini gördü. Yüzünde oluşan tebessüme engel olmadan arkadan adama yaklaştı. Belini kavrayarak parmak uçlarına yükseldi ve güzel kokan boynuna derin, sulu bir öpücük kondurdu.

"Günaydın," dedi ve geri çekilmeden önce nefis kokan boynu derinden koklamıştı.

Rahşan, kadının öpücüğünü ta kalbinde hissetmişti. İçi mutluluklа kabarmış, kalbini önüne katarak götürmüştü. İşini bırakarak arkasına dönmüş, kadını belinden yakaladığı gibi kendine çekerek dudaklarından tatlı sabah şekeri çalmıştı.

"Günaydın, bebeğim."

Kadın içinin bir hoş olduğunu hissetti. "Mmm, sucuk kızartıyorsun," diyerek havayı kokladı genç kadın.

Rahşan, kadının saçlarını okşayarak iştahla yutkunmasını izledi. "Evet. Geç otur. Yumurtasını kırayım, hemen getiriyorum."

Yumurta kelimesini duyar duymaz, midesi boğazına kadar tırmanan kadın yüzünü buruşturdu. Birkaç gündür değil yumurtayı yemeyi, onu görmeye bile katlanamıyordu. En sevdiği besinden böyle tiksinmesi karnındaki minik fasulyenin suçuydu.

"Sucuklara yumurta çırpmasan? Böyle yesek?" derken yüzündeki yalvarış dolu ifadeye şaşıran adam kaşlarını kaldırdı. Elinin tersini karısının alnına koyarak ateşini ölçtü.

"Sen iyi misin Azra? Ateşin de yok."

"Yok zaten."

"Sen ki, hafta sonlarını sırf sucuklu yumurta için seviyordun. Yarın da cumartesi. Senin için yapayım dedim."

Adamın doğru tespitine sinir olmuştu. O yüzden biraz aksi tavrla, "İyi yaptın!" dedi.

Rahşan gülümsedi. Yanaklarında açılan çukurlar, kadının nefesini tekletirken bakışlarının ona kilitlenmesine neden olmuştu. Yakışıklı yüzü vardı, evet ama o yakışıklılık değildi kendisini adama doğru çeken. Kalbiydi. İçindeki aşktı. Tabii hâlâ kendisini seviyorsa...

Rahşan Altay'ın artık kendisini sevmemesi fikri ciğerini dağlamıştı.

"Neden şimdi yumurta istemiyorsun, Azra?"

Azra, adamın dudaklarının hareket ettiğini görünce dikkatini dediklerine verdi. Ona şimdi hamilelik yüzünden öyle olduğunu söyleyemezdi. Yalan da söylemek istemiyordu. Kanında yoktu çünkü. Peki, adama ne cevap verecekti şimdi?

Tabii ki, her zaman yaptığı gibi yaparak...

"Ay, amma sorguladın be adam! Önceden seviyordum ama artık sevmiyorum. Anladın mı? O yüzden sevgili sucuğumun üzerinde istemiyorum onu!" diye tersleyerek adamın kollarından kurtuldu. Masaya geçerek oturdu.

Rahşan önce şaşırsa da sonra şaşırdığına şaşırmıştı. Bir buçuk seneden fazladır kadın böyle davranıyordu ona. Neden şaşırmıştı, bilmiyordu. İki gün iyi davrandı diye huyunu değişecek değildi ya! Kafasını sallayarak gülümsedi ve tek kelime etmeden işine döndü.

Kahvaltılarını yaptıktan sonra masayı toplamasına yardım etmesine asla müsaade etmeyen adam onu salona göndermiş, beklemesini söylemişti. Azra mutfaktan çıkarken leblebi kâsesini de almayı unutmamıştı. Kucağında leblebi kâsesiyle oturup, salon kapısına bakarken söylenmeyi de ihmal etmiyordu.

"Yok, Azra sen yorulma, ben masayı halledip hemen geliyorum." Genç kadın, sesini kalınlaştırarak adamı taklit etti. Gözlerini kısarak kapıya baktı. "Sanki ben bilmiyorum takıntısı yüzünden böyle yaptığını. Bir şeylerin yerini değiştiririm diye hemen postaladı beni, pis!" Elindeki leblebiyi kapıya fırlatacağı sırada kapı açıldı. Eli havada kalan kadın, öksürerek elini çaktırmadan aşağı indirdi ve o leblebiyi ağzına attı. Rahşan gelip yanına oturunca odanın havası aniden ağırlaşmıştı. Adamın yaydığı enerjiden fazlasıyla ciddi bir konuşma yaşayacakları anlaşılıyordu. Duyacakları şeylere kendini hazırlayarak kocasına baktı. Neyse ki Rahşan onu fazla bekletmemişti.

"Sevgim ölüyor, Azra," dediğinde cümledeki saçmalığa dikkat etmek istemedi kadın. Çünkü etseydi, konu başka yola sapacaktı.

Karısına ismiyle hitap eden adam, metresine *iyelik eki* kullanıyordu. Hem de yaşanan o kadar tatlı anlardan sonra... Dişlerini sıktı.

"Kanser mi?" diye sordu kendine gelerek. Derdini öğrenmeden canını almayacaktı onun.

"Dünyanın beş en ölümcül kanser türünden birine yakalanmış. Pankreas."

Büyük bir ağacın kalın dalından sallanan kadın ayakları zihnine düştüğünde dişlerini sıktı. Şimdi bunun yeri ve zamanı değildi. Krizi tetikleyecek görüntüleri kafasından silmek için kadına baktı. Ruhunu huzurla dolduran, sinirlerini yatıştıran kadına.

"Pankreas," dediğinde kelime ağzından tiksinç bir şeymiş gibi çıkmıştı. Annesi mide kanserinden ölmüştü. Babası neler yapmıştı onu kurtarmak için ama başaramamıştı. Paranın yapabileceklerinin de bir sınırının olduğunu o günlerde acı bir şekilde öğrenmişti. Fakat Selim Bey'in çabalarını çocuk aklıyla yetersiz bulmuş, annesinin ölümünde onu suçlamıştı. Babasının çaresizliğini, yapabileceklerinin bir sınırı olduğunu Yasemin sayesinde anlamıştı. Yasemin olmasaydı, babasına karşı hâlâ kin besliyor olacaktı.

"Zavallı Mira," dedi sesi titreyerek kadın.

Derin nefes alan Rahşan, kadının elini tutmak için hamle yapınca salonda çınlayan kırılma sesi ikisinin de irkilmesine neden olmuştu. Dönüp baktıklarında Mira'nın yaşlı gözlerle onlara daha doğrusu Rahşan'a baktığını gördü. Bakışları döşemeye kaydığında, ayakkabıyı göğsüne bastırdığı çerçevenin camlarının tuzla buz olduğunu gördü.

"Yalancı seni!" dedi Mira sert sesle.

Genç kadın, küçük kıza baktığında karşısında Mira değil, kendisi vardı artık. Ağır adımlarla cam kırıklarının etrafından dolanarak kocasına yaklaşan kızın gözlerindeki kızgınlığı ve kırgınlığı apaçık görmüştü. O iki hissin yanına nefretin son hızla yaklaştığını fark ettiği an ayağa kalktı. Buna müsaade edemezdi. Mira'nın çok sevdiği ağabeyinden nefret etmesine asla izin veremezdi.

Rahşan, çökmüş omuzlarıyla ayağa kalkarak kıza doğru gitmek için hamle yaptı. "Mira, güzelim, yanlış duydun!"

Mira elini kaldırarak onu durdurdu. Rahşan iç çekerek olduğu yerde kaldı.

"Hayır! Sen söyledin! Sevgim kanser dedin. Bana yalan söyledin."

Rahşan bedenini hareket ettirerek kollarını açtı. "Mira, gel beğim kollarıma, konuşalım."

"Yaklaşma! Gelme! Sen pis bir yalancısın! Ben annemi istiyorum! Anneme götür beni! HEMEN!" diye bağıran kızın kolunu kavrayarak çeken kadın, onun direnişiyle karşılaştı.

"Mira, beni dinle!"

"Ne diyeceksin, Azra abla? Rahşan abi bana söz verdi! Annene bir şey olmayacak, dedi ama annem ölüyor, abla!"

Dolu gözlerinden aşağı süzülen yaşlar kadının içini ezerken adamı harekete geçirmişti. Rahşan'ın kendisine doğru yaklaştığını son anda fark eden küçük kız kolunu kadından kurtarmak için salladı.

"Ahhh!"

Azra, kızı bırakmamak için mücadele verirken karnına yediği dirsekle acıyla inlemişti.

12. BÖLÜM
"ELİNDEN GELENİ ARDINA KOYMA"

Karısının inlediğini duyan adam, kızı bırakıp tüm dikkatini ona verdi. Hızla yanına vararak kolunu tuttu. Azra karnındaki sancının geçmesini beklerken kendisini koltuğa oturtan kocasına itiraz etmedi. Mira, o anki sinirle yaptığı şeyi fark ettiğinde, ablası gibi sevdiği kadının acı çekmesine neden olduğu için pişmanlıkla onun yanına çöktü.

"Abla?" derken öyle perişandı ki, Azra sancısına rağmen gülümsedi. Elinin üzerine koyduğu elini sıktı kızın. Sancısı azıcık da olsa geçmişti. İyiydi ama ilk fırsatta doktoruna gidecekti.

"İyiyim ben, Mira. Bana telefonumu getirir misin?" dedi odasını işaret ederek.

Mira odaya gitmeden önce kendisine üzgün gözlerle bakan adama öfkeli bir bakış fırlattı. Odadan telefonu alıp geri geldiğinde, Rahşan'ı karısına sarılırken bulmuştu. Uzun zamandır kederli bir aşk hikâyesi dinleyen Mira, ağabeyinin artık sevdiği kadına kavuştuğuna sevinse de az önce duydukları öfkesini harlıyordu.

"Getirdim, abla!" dedi sinirle. Rahşan kafasını kaldırıp ona baktığında gözlerinden pişmanlığını okuyordu. Fakat ona bakmamayı seçerek genç kadının yanına oturdu.

"Teşekkür ederim, canım."

"Özür dilerim. Ben sana zarar vereceğimi bilemedim."

Azra kızın elini tuttu. "Merak etme. İyiyim ben. Küçük bir sancıydı. Geçti." Gülümsediğinde kız da mahcup bir gülümsemeyle karşılık verdi ona.

"Mira?" diyen adama bakışlarını çevirdiğinde, küçük kızın yüzündeki üzgün ifade toz gibi dağılmıştı. Yüzü sinirden beyazlayan kız hemen kafasını kadına çevirmişti. Azra telefonla bir şeyler yapıyordu. Merak etmişti. Neden az önce acıyla inlerken şimdi telefonunu kurcalıyordu ki? Parmakları ekranda hızla süzülürken yüzünden geçen ifadeler garipti.

"Al canım, annen seninle konuşmak istiyor," dedi telefonu kendisine uzatırken. Önce şaşkınlıktan donakalırken, sonra hemen kendine gelerek telefonu kaptı. Kulağına götürürken heyecandan ve hasretten içi yanıyordu.

"Annem!" derken sesi titriyordu.

"Kızım!" Kadının sesi dünkünden daha zayıftı. Ağlamamak için dudaklarını ısırdı.

"Anne, ben seni çok özledim. Yanına gelmek istiyorum!" dediğinde daha fazla dayanamayıp ağlamaya başladı.

"Ağlama lütfen, güzel kızım!" dese de kendisi de ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Anne, sen ölecek misin?" diye sordu doğrudan. Cevabı beklerken kafasını çevirip, dolu gözlerini kırparak alnını karısının omzuna koyan adama baktı. Annesinin cevabı geciktikçe kalbi hızlanıyor, ölüm gibi ağır bir gerçek damarlarına baskı yaparak kulaklarını uğuldatıyordu.

"Sırt çantana senin için bir zarf bıraktım, kızım. Onu oku lütfen. Ve sakın Azra ablanla Rahşan abini üzme. Onlar bundan sonra senin yanında olacak tek yakınların olacaklar."

"Anne lütfen. Deme öyle. Ben sensiz yaşayamam!"

"Sakin ol, meleğim. O mektubu oku lütfen."

"Tamam, anneciğim," diyerek akşam uyuduğu odaya gitti. Kapıyı kapatırken kocasına baktı kız. Annesi ona her ne diyorduysa Rahşan'a attığı bakışları yumuşamıştı.

Küçük kız odasına gittikten sonra kendisine sarılan adam bedenini çekerek kucağına oturmasını sağladı. Kolları kendiliğinden adamın omuzlarına konunca, aralarındaki doğallığa bir kez daha şaşmadan edemedi genç kadın. Rahşan omzundaki eli öperek kadının az önce sancılanan karnını okşamaya başladı. Azra, adamın sıcak avucunu karnında hissedince ağlama isteğiyle dolmuştu. Bebeğini saklamak artık zoruna gitmeye başlamıştı. Keşke her şey çabucak olup bitse de anlatsaydı bebeğini babasına. Onu bilmeden böyle saklanmesi içini dağlıyordu çünkü.

"Mira canını çok yakmadı, değil mi bebeğim?"

Genç kadın, küçük bir çocuk gibi kafasını salladı dudaklarını büzerek. *Bebeğim* kelimesini her duyduğunda ağlayacak kıvama geliyordu.

"Hayır, canım yanmadı, Rahşan," dedi alelade bir sesle. Parmaklarını adamın yumuşacık saçlarına daldırarak çekiştirmeye başladı. Rahşan mayışmaya başlayınca aklındaki soruları sorabilmek ve selametini korumak için kafasını geri atarak kadının gözlerine baktı.

"Azra?"

"Hım?"

"Sen Sevgim'in numarasını nereden biliyorsun?"

Kadın gözlerini devirerek adamın saçlarını çekiştirdi. Kafası geri düşen adam, kaşlarını kaldırarak karısına baktı. Azra ona doğru eğilerek yüzüne yaklaştı.

"Sakın bir daha o kadının isminin yanına *iyelik eki* kullanma, adam! Anladık, çok seviyorsun. Anladık, çok özel kadın. Fakat ben senin karınım. Ve benim yanımdayken ayağını denk alacaksın. Yoksa o ayağı öyle kaydırırım ki, bir daha asla ayağa kalkamazsın!"

Rahşan alev alan hazellerini kadının menekşelerine dikerken alt dudağını ağzının içinde yuvarladı. Karar vermişti. Kadının yumuşak başlı tavırlarından çok böyle hırçın, asabi ve otoriter hâllerini seviyordu.

E bünye alışmıştı neticede.

Bir buçuk senedir kendisine hep sert davranan Azra gördüğü için bu uysal Azra'ya hâlâ alışamamıştı.

"Sevgim mi demeyeyim, bebeğim?"

Ayrıca *bebeğim* kelimesinin de kadın üzerinde ne denli etkili olduğunu ilk söyleyişinde görmüş, hissetmişti. Ona her bebeğim dediğinde parlayan mor menekşeleri titriyor, nefesi hızlanıyordu. Daha bu sabah bebeğim dediğinde iç çekişini duymuştu.

Azra öfke ateşine bulanmış menekşelerini adamın gözlerine dikti. O gözler silah olsaydı, çoktan ölmüştü, biliyordu.

"Ah... Ulan!"

Adam inlerken kadın memnun sırıtışla bakıyordu ona. Sorduğu sorunun ardından saçlarını çekiştirip, bedenini hafif kaldırarak erkekliğinin üzerine oturmuştu sertçe.

Oh olsundu...

Rahşan acısı geçince kadını tek hamlede altına aldı. Azra hırsla adamın ensesinden bastırarak yüzünü kendine yaklaştırdı ve beklemeden dudaklarına saldırdı. Az ötede Mira'nın olduğu gerçeği tamamen akıllarından çıkmıştı.

Kadın hep yaptığı gibi örseleyerek, acıtarak sertçe öptü adamı. Kadın içinde öyle bir ateş yakmıştı ki, ruhuna çıkan alevleri görmezden gelemeyen genç adam, öpüşmeyi kesmeden kadınla beraber koltuktan kalktı ve salondan çıkarak odaya doğru yürüdü. Odanın önüne geldiklerinde ayağıyla kapıyı açarak içeri girdi. Ardından kapıyı kapatarak yatağa yaklaştı. Kadını nazikçe yatağa bıraktıktan sonra dudaklarından ayrılarak boynuna yöneldi. Küçük küçük öpücüklerle kadını serseme çevirmeye devam etti. Bacaklarını açarak, adamın pantolonunu zorlayan sertliğine sürtünmeye başlayınca adam, "Azra!" diye seslendi ona.

"Hım?" derken Azra'nın eli de rahat durmayarak kocasının tişörtünün altına süzülmüş, tenini okşamaya başlamıştı bile.

"Az önce sancın vardı. Beni kışkırtma, kadın!" Rahşan dişlerini sıkarak kadını yatağa bastırmıştı güçlü bedeniyle.

Adamın çaresizliği hoşuna gitmişti.

Hayret!

Üzerindeki tişörtü çıkartan adam kafasını kaldırarak karısına baktı. Azra, onun kendisine baktığını fark edince, alnına düşmüş tutamlarını severek parmaklarıyla yukarı doğru taradı. Kendisine bakan hazellerin aşkla tutuşup kül olduğunu görmek kalbinin başka bir ritimle atmasını sağlamıştı.

"Bir saat önce Mira evde diyordun, şimdi benimle sevişmek üzeresin."

Elini saçlarından çekerek dudağının sol kenarını okşamaya başladı. Adam ani hamleyle dudağını okşayan başparmağını önce ısırdı, sonra ısırdığı yere öpücük kondurdu.

"O zaman uyuyordu ama az önce seni odaya taşırken gördü, bebeğim," dedi muzip bir sırıtışla. Yüzünde o kadar güzel durmuştu ki, kadın anında o sırıtışı zihninin en güzel yerine resmetmişti. O kendiyle cebelleşirken adam şortunu çoktan çıkarmıştı bile. Karşısında sadece iç çamaşırlarıyla yatıyordu.

"Ne yapıyorsun, Rahşan? Rezil olduk kıza! Kalk üzerimden!" dese de sesi pek de ciddi çıkmamıştı. Rahşan, onu takmayarak ayağa kalktı ve üzerindekileri çıkarmaya başladı. Adamın o dokunmalık tenini kapatan giysiler gittikçe, kadının dili damağı kuruyordu.

"Rahşan!"

Adam sadece baksırı ile kalınca yatağa yaklaştı. Dizini kadının açığı bacak aralığından yatağa bastırarak üzerine eğildi. Giydiği lila renk sütyenin kopçasını açarken, "Şaka yaptım, bebeğim. Mira en az bir saat çıkmaz o odadan. E bu da seni sevmeme yetecek bir süre," dedi.

Derin nefes alan kadın rahatlamış, kocasına üzerinde kalanları çıkarmasında yardım etmişti. Adamın ayağa kalkarak kadına tepeden tırnağa bakması içini kıpır kıpır etmişti. Bakışları öyle güzeldi ki, kadın kendini dünyadaki en güzel kadın gibi hissetmişti.

"Yeryüzünün görüp görebileceği en güzel kadınsın, Azra."

Gözleri dolan kadın kollarını açarak, "Çıkar üzerini ve gel buraya!" dedi.

Rahşan üzerinde kalan son şeyi, baksırını da çıkarıp kadın kollarının arasına girdi. Yüzünü nefis kokan boynuna gömerek sa-tına sarılan kolların tadını çıkardı. Göğsüne dayanan yuvarlaklıklar içini yaksa da kendini tutmakta zorlanmamıştı. Şu an aralarındaki duygusal bağ, tensel temastan daha kıymetliydi adam için. Omzun-da hissettiği dudaklar kadını daha çok sarsmasına neden olmuştu.

"Sevgi'nin numarasını biliyorum çünkü onunla buluştum," dedi Azra. Adamın kalkmak için hamlesini sırtına avucunu bastırarak önledi. Rahşan direnmeden teslim oldu ona. Çünkü ne diyeceğini merak etmişti. "Hasta olduğunu bilmiyordum," derken, kadının kal-binin nasıl çırpındığını göğsünde hisseden adam, ondan hafif uzak-laşarak yüzüne baktı. Bu sefer durdurulmamıştı.

"Ne zaman buluştun onunla?" diye sordu alnına düşmüş saçları-lini geri tarayarak.

"Banyoda seviştiğimiz gün."

Adamın nahif dokunuşları derin iç çektirmişti kadına. Kafası-nı sallayan adam gözlerini kapatıp açmıştı. "Sevgi-" diyerek susu-Devamını getirmedi. Azra dikkatle ağzından çıkacak ismi bekleyen Rahşan'ın yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. Sanki hiç sevmediği bir şeyi yaparmış gibi bir hâli vardı. "Sevgi'nin hasta olduğunu öğ-rendiğimiz gün. O gün bana çok önemli bir buluşmasının olduğunu söylemişti. Seninleydi demek."

"Evet."

"O gün buluşmadan geldiğinde keyifliydi."

"Keyifli miydi?" Azra şaşırmıştı. Hâlbuki o, Sevgi'nin üzülecek-ğini düşünmüştü.

Genç kadın dalgınca düşünürken Rahşan'ın, "Ona ne dedin?" sorusunu duyduğunda boş bulunarak, "Seni ondan geri alacağım." diye yanıtladı. Sesi kulaklarına çalındığında hızla kafasını kaldı-rarak kocasına baktı. Kaşlarını kaldırarak ona bakıyordu. Şaşırdığını görebiliyordu. "Neden şaşırdın?" diye sorduğunda yüzü aydınlanan adam, kadının narin elini kavrayarak dudaklarına götürdü. Avucu-nun içine sıcacık öpücük kondurarak göğsüne koydu. Avucunun iç-

nde sanki kendisine kavuşmak için can atan kalbin çırpınışlarını hissetti kadın. İçinde uzun zamandır ötelediği duygular artık boğazı-na kadar çıkmışlardı. Hissediyordu.

"Avucuna vuran bu kalp *sen* diye atıyor, Azra. Beni geri alma-ya gerek yok ki. Şayet şimdi göğsümü yararsam kalbim sana doğru fırlayacaktır."

Genç kadın, yüzünde seksi bir gülümsemeyle adamın göğsüne tırnaklarını geçirdi. Adamın bakışları anında değişmişti. İstediğini elde etmişti.

"Ağzını çalıştıracağına başka yerlerini çalıştır, Rahşan." Diğer elini indirerek, bacak arasını zorlayan erkekliği kavrayıp sertçe sıktı. "Mesela bunun gibi…"

Pembe bulutlarla yolculuk yaptıracak aşk sözlerine doymuştu kadın. Haz istiyordu, zevk istiyordu. Madem kocası onu bedeni için kullanıyordu, o da aynısını yapacaktı.

Kullanacaktı...

Rahşan eğilerek dudaklarını kadının kulağına değdirdi. Göğ-sündeki tırnaklar tenine daha sert batınca orada izlerin oluştuğuna emindi artık. Düşüncesi bile delirmesine yeterken hınzır bir sırıtış süsledi dudaklarının kenarını.

"Sadece elindekini mi kullanayım, Azra? Başka yerlerimi de test etmek ister misin?"

Duyduğu kelimelerle titreyen kadın, üstündeki adamın ekmeği-ne yağ sürdüğünün farkındaydı elbette.

"Elinden geleni ardına koyma, Rahşan Altay!" diyerek meydan okumuştu kocasına.

"Hay hay efendim!"

Rahşan meydan okumayı kabul ederek karısının dudaklarına saldırdı. Aşkla değil, salt tutkuyla ezdi, örseledi, kendine kattı o du-dakları. Dakikalarca süren tutkulu savaştan hiçbiri sağ çıkmamıştı. Yaraladığı kadar yaralanmıştı adam. Boynunda, sırtında, göğsünde hissettiği sızıltıdan anlıyordu bunu. Kesin ince ince kanıyorlardı. Sızlasa da takmadı yaralarını. Dudaklarından uzaklaşan adam çe-

nesini, çenesinin altını, gerdanını öperek göğüslerinin arasına geldi. Geri çekilerek sevdiği pürüzlü yuvarlaklıkları izledi iştahla. Adamın bakışları kadının tutkusunu harlarken altında kıpırdandı.

Rahşan eğilerek özenle ve sırayla içine çeker gibi emdi kadının göğüslerini. O yaptığı şeye odaklanmış ağzındaki küçük tomurcuğun tadını çıkarırken, karısı ses çıkarmamak için dudaklarını ısırıyor, adamın saçlarını yolarcasına çekiştiriyordu.

Adam, kadının göğüslerini bırakıp tüm bedenini öperek kasıklarına geldi. Kadının sütun gibi bacaklarının iç kısmını öperek açmaya çalıştı. Azra dirseklerinin üzerine kalkarak adama baktı. Rahşan kaşlarını çatarak bacaklarını açmasını bekledi.

"Aç şu canına yandığım bacaklarını, Azra!"

"Ne yapacaksın bacaklarımı açınca?"

"Falına bakmayacağım herhâlde." Başparmağını kadının hassas noktasına bastırdı. Yaptığı hareketin karşılığı sızlanma karışığı inlemeydi. "Şu küçük mabedinin tadına bakacağım," dedi boğuk bir sesle. Sesi bile kadını zirveye taşıyabilirdi. Anlamıştı artık.

"Dudakların oraya dokunursa seninle bir daha öpüşmem!" dedi kararlılıkla.

Adamın kaşları şaşkınlıkla kalkarken, kadının bacak arasından uzaklaşarak yüzüne yaklaştı. Ciddi olup olmadığını gözlerinden okumak istemişti. Kadına yaklaşarak üzerine eğildi ve hazellerini mor menekşelere sabitledi. Azra, kocası onu incelerken, ellerini kaldırarak yüzünü avuçladı. Hafif çıkmış sakalları avuç içini gıdıklarken gülmemek için zor tutuyordu kendini.

"Misilleme yaptın," dedi adam birkaç saniye sonra. Azra az önce kocasının kendisine yaptığı şakanın aynısını yaparak misilleme yapmıştı. İçi rahatlamıştı sonunda.

"Yüzünü görmen lazımdı, Rahşan!" diyerek kahkahasını serbest bırakmıştı. O, adamın saçlarını karıştırıp gülerken, aniden içinde hissettiği doluluk yüzünden kahkahası yarım kalmıştı. Kafasını kaldırıp adama baktığında yüzünde öyle bir ifade vardı ki, yutkunmak zorunda kalmıştı. Daha boşalmadan doyuma ulaşmış gibiydi.

Kadın onu büyülenmiş gibi izlerken, adam eğilerek yüzünü boynuna gömdü. Girişinin aksine içinde nazikçe hareket etmeye başladı. Azra bekletmeden adamın çiziklerle bezediği sırtına sarıldı. Tırnağını yarılı tenine tekrar geçirerek adamın acıyla inlemesine neden oldu.

"Azra!"

Rahşan'ın sesinde canının yanmasından ziyade yaptığı şeyden fazlasıyla zevk aldığını gösteren tını vardı. Gülümsedi kadın.

Sevdiğin insana sevgini göstermek için bazen *canım, bebeğim, sevgilim* diyorsun ve çok işe yarıyor. Fakat sevişirken o kelimeler seviştiğin insanın adını söylemek kadar etki yapmıyor. Sevişirken seviştiği kişiden kendi ismini duymak insanı çıldırtıyor. Çünkü adını duyduğunda insan seviştiği kişi tarafından nasıl arzulandığını, bir tek ona odaklandığını hissediyor.

"Sana yaptığım şey hoşuna gidiyor mu Azra?" diye sordu adam girişlerini derinleştirerek. Kadının en dibini görüyor, boşalmamak için çaba sarf ediyordu.

Kadın inleyerek kendini adama doğru itmeye başladı. Terli, tutkudan kavrulan bedenleri çığırından çıkmış, yatakta bile birbirleriyle savaşıyorlardı.

"Rahşan!" diye kısık sesle inleyerek doruğa ulaşan kadın, sesiyle adamı da kendiyle beraber yokuş aşağı yuvarlamıştı.

"Azra!"

Her ikisinin de nefesleri birbirine karışmış, gözlerinde hapsolmuşlardı. Mor menekşeler solmuş hazelleri canlandırıyor, içine umut ekiyordu. Uzun süren bakışmanın ardından Rahşan eğilerek kadının dudaklarına öpücük kondurdu. Yavaşça içinden çıkarak yatağa yattı ve karısını kendine çekerek sarıldı.

"Başka yerlerimin çalışması hoşuna gitti mi bebeğim?" diye sordu kendisine sıkıca sarılan kadına. Saçlarını okşayarak, öpücük kondurdu cevabını beklerken.

Azra duyduğu soruyla omuz silkti. "Eh işte. Fena değildin," dedi ve adamın tam da beklediği cevabı verdi.

"Bak sen. Azra Hanım, erkek egosunu tatmin etmeyi sevmiyor muş."

Yatakta iyi olduğunu elbette biliyordu yakışıklı pislik. Ve yine nokta atışı yapmıştı. Evet, erkeklerin egolarını şişirmeyi, onları göklere çıkarmayı sevmiyordu.

"Sevmiyorum," dedi kısaca. "Kalkalım, Rahşan. Mira her an odadan çıkabilir."

"Kalkalım bebeğim, kalkalım. Yoksa az önce beynime geri dönen kan, tekrar başka yerlerime doğru yolculuğa çıkabilir."

Azra yataktan çıkarken, adam dönerek gözlerini devirdi. Duyumursamaz olsa da duydukları içindeki seksi kadının hoşuna gitmişti.

"O kana söyle aktığı güzergâhta devam etsin. Kalk, üzerini giyin. Duş almaya zaman yok."

Rahşan gülümseyerek el çabukluğuyla üzerini giyindi. Üç dakika sonra hazırdı.

"Ben çıkıyorum. Sen de temizlen gel," diyerek kadını öptü ve odadan çıktı.

Genç kadın, hazırlanıp odadan çıktığında mutfaktan gelen seslere doğru yürüdü. Mutfaktan içeri girdiğinde Mira koltukta oturmuş, tezgâhın önünde çay koyan kocasıyla konuşuyordu. Kendisini henüz fark etmemişlerdi.

"Abi?"

"Söyle, güzelim?"

Güzelim.

İlk kez o kelimeyi kendisine söylediğinde kocasına demediğini bırakmamış, elindeki çay bardağını duvara fırlatmıştı. O günden sonra adam *güzelim* diye bir kelimeyi sözlüğünden çıkarmış, unutmuştu. Kalbi kaç kere daha *pişmanlık* diye bir girdapta boğulacak, azap çekecekti, bilmiyordu.

Rahşan tezgâhtan aldığı çay bardağını kızın önüne koydu. Tabağa da ay çöreği koyarak çayın yanına bıraktı. Mira, ay çöreğini alarak önce kokladı, sonra kocaman ısırık aldı. Çiğnedikten sonra, "Azra abla, bana ay çöreğini yapmayı öğretir mi?" diye sordu.

Rahşan ay çöreğinden alarak ısırdı. "Neden öğrenmek istiyorsun çörek yapmayı?"

"Annem döndüğünde ona yapacağım. Yediğinde benimle gurur duysun istiyorum."

"Elbette öğretirim sana, Miracığım," diyerek dikkatlerini çekti.

Mira mahcup bir ifadeyle ona bakarken kocasının bakışları bedeninde dolaştı tembelce. Ona bakmadan kızın yanına oturdu. O da ay çöreğinden alarak yemeye başladı. Onları izlerken canı çekmişti.

"Annenle konuştun mu?" diye sordu çöreğini bitirince.

Çayından yudum alan Mira, kadına bakıp gülümseyerek kafasını salladı. "Evet. Bana Rahşan abimi kırmamamı söyledi. Bir de mektubu okudum. Çok güzeldi. İyileşerek geri geleceğini ve ikimizin de mutlu olacağını yazmıştı." Genç kadın kızın örgülü saçlarını okşadı. "Annemi çok seviyorum ben, abla."

İçinde başkaldıran anne özlemini bastırmaya çalıştı. "Anneler sevilmez mi güzelim?"

Aniden mutfağı dolduran zil sesi, ortamdaki hüzünlü havayı dağıtmıştı. Rahşan çalan telefonunu tezgâhın üzerinden alarak ekranına baktı. Arayan her kimse ona unuttuğu bir şeyi hatırlatmıştı. Genç kadın, o an nefesini tutarak adamın ağzından o ismi duymayı bekledi. Fakat kocası, "Gökhan?" deyince tuttuğu nefesini dışarı üflemişti. "Beş dakika sonra yoldayım."

Telefonu kapatınca kendisini izleyen karısına ve küçük kıza baktı. "Uzun zaman önce tamir için verdiğim sözü unutmuşum. Kusura bakmayın, kızlar. Sizi yalnız bırakacağım."

"Sen işini hallet. Biz de Mira Hanım'la kız kıza zaman geçirelim."

"Beni ekmeye dünden hazırmışsın bakıyorum."

Azra omuz silkti. O da istiyordu birlikte zaman geçirmelerini ama işi vardı adamın.

Genç adam dediği gibi beş dakika sonra gitmiş, evde yalnız kalan kızlar önce Mira için alışverişe çıkmış, sonra güzel bir yemek yemişlerdi. Mira genelde dalgın ve üzgün olsa da Azra onu neşelendirmeyi başarmıştı.

"Buradan çıkınca seni çok özel biriyle tanıştıracağım, Mira," dedi kadın çayından yudum almadan önce. Yemeklerini yedikten sonra ikisinin de sevdiği cheesecake ile çay içiyorlardı.

"Kim o, abla?"

"Yasmin. Benim dert ortağım, sırdaşım, canımın içi. Kuzenim aynı zamanda."

"Ne güzel akrabaların var, abla. Bizim akrabalarımız yok," dedi kız üzülerek.

"Ne demek akrabalarımız yok?"

"Yani vardır da. Biz bilmiyoruz kim olduklarını. Abla, benim annemle babam yetimhanede büyüdü. Birbirlerinden başka kimseleri olmadı hiçbir zaman."

Yaşlarla dolmuş gözlerini kaçıran kıza şimdi daha çok üzülmüştü. Çay bardağını tabağına bırakarak kızın elini avuçlarına aldı.

"Allah'ın izniyle annen iyileşecek ve siz yine birlikte olacaksınız."

"İnşallah abla!"

"Hadi doyduysan Yasmin'ime gidelim. Bir gündür görmüyorum, özledim onu."

"Sanki yıllardır görmüyorsun, Yasmin ablayı," diyerek gülen kıza burun kıvırdı kadın. Hiç görmediği kadını hemen benimsemesi hoşuna gitmişti.

"Benim Yasmin'im bir tanedir. Yeri doldurulamayacak olan insanlardan."

"Gidelim o zaman."

"Pelin gitmeee!" diye ağlayan Yusuf'u sakinleştirmekte zorlanıyordu Pelin. Salonun ortasında, eteklerine yapışıp gitmemesi için ona yalvaran çocuğu üzmek istemiyordu ama gitmek zorundaydı. Artık kendi hayatını yaşamalıydı.

Buradan uzakta...

O da isterdi burada kalıp ona bakmayı ama kalbindeki aşk buna izin vermiyordu. O aşk ki içine umut ekiyordu. "Belki"ler sokuyordu aklına. *Belki sever, belki görür* demekten yorulmuştu. Çünkü yaralı kalbi, sevdiği adamın gözlerinde başka kadının izlerine rastlamıştı. O iz gömlekteki ruj izine benzemiyordu ki, yıkayınca kaybolsun. O iz daha başlangıçtı. Daha küçük bir tomurcuktu. Büyüyüp kocaman bir aşk olacak olan bir tomurcuk…

Uzun süre ağlayıp yalvaran Yusuf, sonunda yorgunluktan uyumuş, genç kadın tarafından odasına götürülmüştü. Yatağına yatırdıktan sonra ağlayarak çocuğun yüzünün her köşesini öpen kadın nihayet odadan çıkabilmişti. Aşağı inerken ıslak yanaklarını kurutuyordu.

"Pelin?" diyen adama baktı genç kadın. Doğrudan kendisine bakıyor, kalbini titretiyordu. Pelin yavaş adımlarla ona doğru yürüyüp önünde durdu. Takım elbisenin yakıştığı tek adamdı Kerem Altay. Hele ki, o takımın içine yelek giydiğinde ona bakarken içi gidiyordu kadının.

"Yusuf için kalamaz mısın?" diye sordu ihtiyatla. Kendisine ümit vermekten korkuyordu adam. Korkunun kokusu ciğerlerini yakarken ses etmemeye çalıştı.

"Ben sizi seviyorum, Kerem Bey!" dedi aniden kadın.

Kerem vurulmuş gibi bir adım gerilemişti zaten bildiği gerçeği sesli olarak duyduğunda. "Pelin…" dedi acı çeker bir tonda. İstemiyordu. Kendisini sevmesini istemiyordu. Çünkü o sevginin karşılığı yoktu adamda.

"Merak etmeyin, size kendimi acındırmak gibi bir derdim yok. Sadece uzun zamandır bildiğiniz şeyi söyledim. Ben gitmek zorundayım, Kerem Bey. Akıl ve ruh sağlığım için gitmeliyim. Sizden

uzak kalmalı, sizi unutmayı denemeliyim. Hayatımı yaşamalıyım en azından. Yusuf'umu çok seviyorum ama bunu yapmak zorundayım."

"İnşallah çok mutlu olursun, Pelin."

"Sizden son bir şey isteyebilir miyim?" diye sordu kadın dolu dolu gözlerle.

Kerem, kadının gözlerindeki yalvarışı görmezden gelemedi. "İsteyebilirsin, Pelin," dediğinde, genç kadın dolu gözlerini kapatıp açtı. Genç adam, kadının yanaklarına süzülen yaşlar için üzülse de kurulamak için bir şey yapmadı. Yanlış anlayabilirdi çünkü.

"Bana sarılır mısınız?" dedi titrek bir sesle. Sorarken bile dudakları titriyor, kendini ağlamamak için zor tutuyordu. "Sizden hatıra olarak sabahında pişman olduğunuz gece değil de küçük bir sarılma kalsın istiyorum."

"Pelin..." dedi üzgün bir sesle.

Sesindeki üzüntüyü hisseden kadın kafasını şiddetle iki yana salladı. "Ben sizi üzmek istemedim-" derken konuşmasını yarıda keserek kollarını açtı adam. Pelin o an ne demek istediğini unutarak, karşısında cennetin kapısı açılmış gibi kendini kaybederek adamın kollarının arasına girdi. Yanağını göğsüne yaslayarak kokusunu derin derin soludu. Bir daha asla bu kokuyu duyamayacaktı. Bir daha asla bu adamı görmeyecekti. Aniden hıçkırık firar eden ağzını kapatarak, adamın sırtına hafifçe vurup teselli etmesinin tadını çıkardı. Bedenlerinin arasında hiç mesafe yokken bile kilometrelerce uzaktı sevdiği adam ona. Gözyaşlarının adamın gömleğini ıslattığını farkedince uzaklaştı istemeyerek. Yanaklarını elinin tersiyle silerek adamın bir okyanus kadar derin bakan mavilerine sabitledi kahverengi gözlerini. Şu an yanağını okşamayı o kadar çok istiyordu ki...

"Gözleriniz..." dediğinde adam kaşlarını çattı. "Gözlerinizde bir kadının gölgesi var, Kerem Bey. Kalbinize aşkın küçük fidanını ekmiş çoktan. Çok yakında kanınıza karışıp tüm benliğinizi ele geçirecek o aşk."

"Ne diyorsun s-"

Adamın dudaklarına parmak uçlarını bastırdı. Susmasını sağlayınca elini hemen çekti o ateş gibi dudaklardan. "Âşık bir kadın olarak sizden tek ricam, o kadını hiç üzmeyin. Canınızı yaksa bile asla vazgeçmeyin ondan," dedi kadın, kendilerini çeken kameradan habersiz.

Kendisine garip garip bakan adamın çekimine daha fazla dayanamayarak parmak uçlarına kalktı ve dudaklarının kenarına küçük bir öpücük kondurdu.

Az önce çekilen video ve fotoğraflar çeken kişinin elindeki en önemli kozdu.

13. BÖLÜM
"İKİ MUCİZE"

Kerem, dudağının kenarına dokunan dudaklardan ateşten kaçar gibi gerileyerek elini öpücüğün izine götürdü. Dehşet sarmış mavilerini kadına dikerek kafasını salladı.

"Bunu yapmayacaktın, Pelin!" dedi öfkeyle. Pelin panikle ona yaklaşmak istediğinde elini kaldırarak durdurdu. "Git Pelin!"

"Özür dilerim, Kerem Bey! Aniden oldu, kendime engel olamadım. Ben size-"

Kafasını salladı adam. Kabul etmiyordu. "Sakın bana âşığım deme! Yaptığın yanlışı aşkının ardına saklama, Pelin!"

Pelin tek kelime etmeden bavulunu alarak çıktı evden. Sinirden saçlarını çekiştiren genç adam, derin derin soluyarak önündeki sehpaya olanca gücüyle sert bir tekme geçirdi. Sehpa büyük bir gürültüyle devrilerek koltuğa çarptı. Sehpanın koltuğa çarpışını izlerken, cebindeki telefonunu çıkararak huzur bulduğu sesi duymak için ezbere bildiği numarayı kaydırdı. Birkaç çalıştan sonra o sesi duyunca, tüm sinirleri alınmış gibi hafiflemişti.

"Kerem?"

"Sesinde huzur bulduğum, kadın!" dedi gülümseyerek.

"Ne oldu?"

Genç kadın hemen de anlamıştı bir şey olduğunu. Az önce yaşananlar aklına gelince, geri gelmek isteyen sinirlerini itekleyerek geri gönderdi.

"Yusuf-" diye cümlesini devam ettiremeden kadının sesi duyuldu.

"Bir şey mi oldu, kuzuma?" diye sorarken telaşlı sesi hoşuna gitmişti. Rana bile onun için böyle endişelenmemişti, biliyordu.

"Pelin ailevi meseleler yüzünden işten ayrıldı. Yusuf çok üzgün. Ağladı ve uyudu. Güliz de izinde. Rana da Milano'da. Onu sana getirebilir miyim diye soracaktım. Çünkü bugün çizmem gereken çok önemli projem ve Rahşan Bey'in uzun zamandır boşladığı için ilgilenmem gereken bir şirket var."

"Tabii ki getirebilirsin kuzumu bana."

"Tamam. Uyuyor şimdi. Uyanır uyanmaz, hazırlayıp getireceğim."

"Bekliyorum. Görüşürüz."

"Görüşürüz, ateş parçam!" dedikten sonra telefonu kapatıp cebine attı. Saçlarını karıştırarak çalışma odasına çıktı. Oğlu uyanana kadar biraz çalışmak istiyordu. Bilgisayarının başında kendini kaptırmış çalışırken tüm dünyayı unutmuştu. Onu kendine getiren şey omzunda hissettiği yumuşak dokunuştu. Çalışma gözlüğünü çıkarıp, gözlerini ovarken fazlasıyla yorulduğunu fark etmişti. Kafasını kaldırıp yanında oğlunu görmeyi beklerken, görmeyi bırak, varlığını hatırlamak istemediği birini görmüştü. Omzundaki eli ittirerek ayağa kalktı. Kendisine bir zamanlar âşık olduğu, âşık olduğu için de sahte olduğunu fark edemediği gülümsemeyle bakan kadına alay dolu gülümsemeyle karşılık verdi.

"Rana? Milano seyahatinden dönmüşsün," dedi alayla.

Rana kalçasını masaya dayayarak, kollarını göğsünde toplayıp adama baktı. "Seni benden başka kimse mutlu edemez, Kerem," dedi birkaç saniye bakışmalarının ardından. Kerem'in tek kaşı merakla yukarı kalkarken, Rana masadan uzaklaşarak ona yaklaştı.

"Sen mi mutlu edeceksin beni?" diye sorarken sesindeki kü çümseyici ton kadının umurunda bile değildi. Onu istiyordu ve gös alacaktı. Kimse önünde duramazdı. Yavaşça adama yaklaşıp kolun dokunmak için elini kaldırdı fakat eli saniyesinde havada kalmıştı. Kerem dokunmasına fırsat vermeden bir adım geri çekilmişti. Gü lümsedi.

"Benimle sevişirken nasıl zevk aldığını unuttun mu? Senin gibi bir adamı benim gibi güçlü bir kadın taşıyabilir. Yasemin gibi basit kadınlar değil."

"*Basit kadın* tanımına uyan tek kadın sensin, Rana."

Rana kırmızı ojeli tırnaklarına bakarak gülümsedi. "Sen hâlâ beni istiyorsun, Kerem. Unutamadın beni."

"Evet, unutamadım!" dediğinde, kadın kafasını kaldırarak ada ma baktı *biliyordum* der gibi. "Bana ve oğluna yaptığın kaltaklıkları unutmadım, unutmam, Rana! Şimdi küçük yaşındaki oğlunu *manye anne* ayaklarıyla kandırıyorsun ama büyüdüğünde o da senin nasıl insan olduğunu anlayacak."

"O kadının oğluma annelik etmesine izin vermeyeceğim, Ke rem. Ölürüm ama izin vermem!"

Güldü adam. Derdi şimdi anlaşılmıştı kadının. "Onu kıskanıyorsun."

Adamın isabet etmesi kadının sinirine dokunsa da sahte gülümsemesini yüzüne geçirdi. "O kadın benim dengim bile değil, Kerem. Nesini kıskanacağım ben onun?"

Rana fazlasıyla güzel bir kadındı, evet ama Yasemin kadar değildi.

"Sen elbette güzel kadınsın, Rana fakat içinde hüküm süren karanlığın gölgesi yüzüne vuruyor. Yasemin'in içindeyse koca bir güneş var. İçindeki aydınlık yüzüne öyle bir vurmuş ki, ona baktığımda kalbim ısınıyor."

Rana burnundan soluyarak sakinleşmeye çalıştı. Sinirlenerek bu adamı mutlu etmeyecekti. "Her neyse. Diyeceğimi dedim ben. Oğlum nerede?"

"Odasında uyuyor."

Kafasını sallayarak çıktı odadan. Kapıyı kapatır kapatmaz, bakımlı saçlarını savurarak bir yerlere vurma isteğini bastırdı. Oğlunun elbette uyuduğunu biliyordu. Kerem'in çalışanıyla nasıl sarıldığını, Polin'in onu öptüğünü gözleriyle görmüştü. Hatta görmekle kalmamış, o anları ölümsüzleştirmişti. Çektiği video aklına gelince, tüm sinirı buhar olup uçmuştu. Çantasından çıkardığı telefonun video galerisine girerek en son çektiği videoya tıkladı. Oğlunun odasına doğru yürürken izlemeye devam etti. Kapının önünde durduğunda nihayet bitmişti birkaç dakikalık video. Yüzünde sinsi gülümsemeyle telefonu sallayarak odaya girdi. Yatağa baktığında oğlu uyuyordu. Çantasını koltuğa atarak oğluna yaklaştı. Yatağına oturarak masum meleğinin saçlarını okşadı.

"Sana hamile kalarak babanı kendime daha da bağladım, Yusufçuk. Formumu bozma pahasına yaptım bunu." Hamileyken gördüğü ilgi aklına gelince hem sinirlendi hem mutlu oldu. "Fakat daha fazla dayanamadım. Baban yatakta muhteşem olduğu gibi bir âşık olarak fazlasıyla sahiplenici biri. Bir süre sonra parası bile beni onun yanında tutmaya yetmedi. Sıkıldım, oğlum. Rol yapmaktan sıkıldım. Tek eşlilikten sıkıldım. Belirli bir zenginlikten sıkıldım. Baban zengindi ama zenginliğinin bir sınırı vardı. Bana öyle bir hayat gerek değildi." Gözlerini devirerek kafasını salladı. Neden bunları küçük bir çocuğa anlatıyordu ki? Onun istediği şey oğlu değildi ki… O, kendisinden başka bir kadını Kerem'in sevmemesini istiyordu. Çünkü Kerem Altay, bir kadını sevdi mi öyle güzel severdi ki, dünyada bir tek o kadın var olurdu adam için. O yüzden Kerem'in hayatında kimse olamazdı. İzin vermeyecekti.

Asla!

Rana güzeldi, zengindi ama kalbi katran karasıydı. İçindeki kötülük mutlu olmasına engel oluyordu. Mutlu insanlara tahammülü yoktu. Hayatındaki insanların etrafına mutsuzluk ağını öyle bir örmüştü ki asla kurtuluşları yoktu. En yakın arkadaşının mutlu evliliğini bile türlü türlü oyunlarla bitirmişti.

Çünkü o Rana Akkaya'ydı. Kazanmak ona hiçbir zaman yet-
miyordu. Başkalarının da kaybettiğini görmeden tatmin olmuyordu.
Tek bir bakışıyla herkes etrafında pervane olacak, tüm servetleri-
önüne sermek zorundaydı. Aksi mümkün değildi. Kerem'in ilgisi-
den çıkmış olabilirdi. Ama en kısa zamanda hayatına ve yatağı-
tekrardan geri girecek, o sünepe kızı çöplüğüne geri gönderecekti.

"Sen benimsin, Yusuf. Seni ben doğurdum. Başka kadına ad-
anne diyemezsin. Buna müsaade etmeyeceğim!" deyince aklına ge-
len planla gülümseyerek rahat bir nefes çekti içine. Eğilerek oğlunun
saçlarını öptü ve yataktan kalkarak koltuğa oturdu. Gözünü kırpma-
dan mutsuzluğa boğduğu arkadaşıyla yazışmaya başladı. İnsanların
bir tek kendisine muhtaç olmasını seviyordu. Ve arkadaşı Sırma ona
muhtaçtı. İlgisine, en çok da tesellisine…

Yirmi dakika sonra Kerem gelen telefon yüzünden evden çıkma-
ca içi rahat olmasa da annesinin, oğlunun yanında olduğunu düşü-
nerek rahatlamaya çalıştı. Yolda Yasemin'i arayarak Rana'nın evde
olduğunu ve Yusuf'un başında durduğunu söyledi.

Yasemin, Kerem ile konuştuktan sonra yaptığı salataya geri dön-
dü. Salatayı yaptıktan sonra ellerini yıkadı. Mutfaktan çıkmak için
hareketlenince kapı çaldı. Kaşlarını çatarak gelenin kim olduğunu
düşündü. Hafta sonu kimdi ki gelen? Yusuf değildi kesin. Biliyordu.
Hızlı adımlarla yürüyerek kapıya doğru gitti ve kilidi çevirdi. Kapıyı
açınca karşısında gördüğü kişi gülümsemesine sebep olmuştu.

"Menekşem?" diyerek kollarını açtı.

Azra gülerek kendisi için açılan kolların arasına girdi. "Tombi-
şim!" diyerek sıkıca sarılıp yanaklarını öptü.

Yasemin, kuzenine sarılırken az arkada kalan küçük kıza bakı-
Kendilerine imrenerek bakıyordu. Kim olduğunu merak etti. Acaba
Rahşan'ın akrabası mıydı? Sarılma faslı bittikten sonra Azra, Mira
ile kuzenini tanıştırdı. Mira'nın kim olduğunu öğrenen Yasemin, bir
hayli şaşırsa da küçük kıza iyi davranmıştı. Küçük kızın bir suçu
yoktu neticede. Rahşan ile Sevgi'nin arasında bir şey olmadığını

anmıyordu fakat Azra öyle düşünmüyordu. O yüzden Azra'nın, kızı
kabul etmesine hem şaşırmış hem de mutlu olmuştu.

Misafirleri salona davet ettikten sonra çay koyarak sohbet et-
miş. Mira için tabletten çizgi film açarak izlemesini teklif etmişti.
Mira da her çocuk gibi zaafına yenik düşerek tableti almış, çizgi fil-
mini izlemeye başlamıştı. Onu salonda bırakıp mutfağa geçmişlerdi.

"Anlat bakayım. Rahşan ile aranız nasıl?"

Azra koltuğa oturarak kuzenine baktı. Araları nasıldı? Kendi de
bilmiyordu. İyi miydi, kötü müydü?

"Kocamın metresi olduğunu bildiğim hâlde bulduğumuz her
fırsatta sevişiyoruz. Uzun uzun anlatmama gerek yok. Sen bu cüm-
leden ne hâlde olduğumu anla, kuzen!"

"Kendine acıma, menekşem."

"Acımıyorum, tombiş. Sadece bir süreliğine karakterimden
ödün vereceğim ve bu rahatsızlık veriyor."

Yasemin gülümseyerek kuzenine sarıldı. Avucunu şimdilik düz
karnına koyarak okşadı. "Bu keratayı babasına ne zaman söyleye-
ceksin?" diye sordu.

Azra aklındaki planı düşününce sıkıntıyla iç çekti. "Rahşan, be-
beğini öyle bir zamanda öğrenecek ki…"

"Yasemin abla, telefonun çalıyor!" diyerek içeri giren Mira,
kadının konuşmasını yarım bıraktırmıştı. Yasemin kaşlarını çatarak,
telefonu aldığında ekrandaki ismi görünce bekletmeden açmıştı.

"Kerem?" Telefonun diğer ucunda sinirli bir soluk duyunca iyi-
ce meraklanmıştı.

"Lanet olasıca kadın telefonu açmıyor, Yasemin! Deminden
beri beş kere aradım! Cevap vermedi!"

"Kim?" diye sorsa da anlamıştı aslında.

"Oğlumu dünyaya getiren kalt – annesi olacak o kadın!"

Merakla kendisine bakan Azra'ya omuz silkerek neler olduğu-
nu bilmediğini anlatmıştı.

"Sakin ol! Belki duymuyordur. Yusuf uyanmıştır. Oyun oynuyor ya da yemek yiyorlardır."

"Güzel kalpli ateş parçam benim. Rana, senin bildiğin annenden değil. Beklediği tasarım ayakkabı geldi diye kundaktaki oğlunu evde yalnız bırakıp mağazaya giden kadın o."

"Gidip Yusuf'a bakmamı mı istiyorsun, Kerem?"

Adam derin nefes almıştı. Kadın tam da içindekileri söylemişti. Yoksa Pelin'in dediği gibi âşık mı olmuştu? Kafasını salladı. Şimdi sırası değildi.

"Evet. Biliyorum, istediğim çok büyük bir şey ama oraya gitmezsen içim hiç rahat etmeyecek. Ben şimdi şehir dışındayım. Kendim gelmeye çalışırsam geceyi bulur. O zamana kadar da kafayı yerim ben."

"Tamam, Kerem. Çıkıyorum. Sen kendine dikkat et. Sakın kaza yapma!"

"Seni kendime katmadan ölmem, merak etme, ateş parçam!"

Genç kadın kafasını sallayarak telefonu kapattı. Yüzünde acı tal bir gülümseme olduğunu Azra'nın kendisine kaşlarını kaldırarak bakmasından anlamıştı. Kendini hemen toparlayıp, "Kerem, Yusuf'u merak etmiş. Gidip ona bakmamı istedi," dedi.

Azra kafasını sallayarak elindeki bardaktan bir yudum aldı. "İyi de Rana evde değil miydi?"

"Zaten adam ondan delirmiş. Kaç kere aramış kadını, açmamış," diyerek kuzeninin yanaklarını öptü. Sıkıca sarılarak geri çekildi. Bu alışkanlık onda küçüklüğünden beri vardı. Hasta annesine sürekli sarılırdı. Öldüğünde pişman olmamak için... Keşke demek için... O zamandan beri sevdiği bir avuç insana sürekli sarılır olmuştu. "Ben gideyim, canımın içi. Siz de keyfinize bakın. Birkaç saate dönerim."

Azra, kadının yanaklarını okşayarak öptü. "O yılanın seni ürkmesine izin verme, tombişim. Tamam mı?"

"Tamam, bebeğim. Sen de Ayten Hanım'ı ara."

"Arayacağım, söz, anneciğim!" diyerek iki parmağını bükerek öpücük havada bıraktı. İzci sözü vererek kuzenini güldürmüştü.

"Keşke benim de senin gibi kuzenim olsaydı, Yasemin abla," diyen Mira'ya döndü genç kadın. Gülümseyerek küçük bedenini kendine çekti ve sarıldı.

Evden nihayet çıktığında arabanın kapısını açtı. Uzun zamandır hayalini kurduğu lüks arabayı alamasa da şimdiki arabası ikinci el Pick Up'u ile mutluydu. Arabaya binerek yola çıktığında Kerem tekrar aramıştı. Onunla konuşup sakinleştirdikten bir saat sonra İstanbul'un diğer ucundaki mahalleye varmıştı. Kerem'in attığı konumla evi bulup arabayı durdurdu. Kontağı kapatıp indikten sonra temkinli adımlarla evin önüne geldi. Birkaç defa zile bassa da kapıyı kimse açmamıştı. Derin nefes alarak içindeki endişeyi bastırmaya çalıştı. Kerem'in haklı olmasından korkmaya başlamıştı. Bir kere daha zile basıp cevap alamayınca, elindeki telefona dokunarak en son aramalardaki kişiyi, Kerem'i aradı. İlk çalışta açmıştı.

"Evin önündeyim, Kerem. Zili çaldım ama kapıyı açan yok."

"Ben böyle işin gediğine koyayım!" Adamın küfrünü duyunca yüzünü buruştursa da küfrün bile ona ayrı hava kattığını kabul ediyordu. "Anahtar bende, sen şifreyi girip açacaksın kapıyı."

"Peki. Şifre ne?"

"Beş, sekiz, altı, üç."

"Verdiğin şifreyi girdim ama açılmadı kapı."

"Beş, sekiz, alt, üç mü dedim ben az önce?"

"Evet," deyince, adamın bir şeye tekme attığını duydu. Uzakta bile olsa irkilmişti kadın.

"Ulan kaltak!" Öfkeli bir soluk alarak sakinleşmeye çalıştı Kerem. "Yanlış şifre vermişim. Kafa mı bıraktı o ebesini bellediğim?" O an birinin ona seslendiğini duydu genç kadın. Kerem o kişiye öyle bir bağırmıştı ki ses tellerinin koptuğundan şüphe etmişti. Anlaşılan duruma el atmanın zamanı gelmişti.

"Kerem! Sakinleş artık. Sinirliyken bana bir faydan olmaz. Lütfen."

Kadının nahif, içten ve yatıştırıcı sesini duyan adam birkaç saniye durarak kendine geldi. Haklıydı. Öfkelenip kendini kaybetmemeliydi. Sakinleşmeli ve doğru şifreyi verip kadının oğluna ulaşmasını sağlamalıydı.

"Üç, beş, altı, sekiz!" dedi burun kemerini sıkarak. Bu sefer doğru şifreyi verdiğine umut etti.

Rakamları söylerken kadın o rakamları bulup tıklıyordu. Son rakama dokununca kapı ağır ağır açılmıştı. "Kapı açıldı, Kerem. İçeri giriyorum. Sen de kapat artık, işine dön. Ben bakıp çıkacağım. Kesin annesiyle uyuyor, kuzum."

Eve girdiğinde gördüğü manzara ağzının açık kalmasına neden olmuştu. Ev o kadar şık ve güzel döşenmişti ki, kadın hayran kalmadan edemedi. Evin içi her bekâr erkeğin evi gibi siyah ve kahve renginden ibaret değildi. Rengârenkti. Bir çocuğun büyüyebileceği ortam için her şey yapılmıştı.

"Çok önemli işim olmasa telefonu açık tut derdim ama bu mümkün değil, yavrum. Yusuf'u gördüğünde beni geri ara!"

"Tamam, ararım da kuzumun odası nerede? Onu da söyle bana adam!"

"İkinci kata çık, sağa dön. Karşına çıkacak olan ilk kapıyı aç. Orası paşamın odası."

"Anladım. Kapat telefonu şimdi, Kerem. İşine dön. Ben seni ararım."

"Görüşürüz, ateş parçam," diyerek kapattı.

Telefonu cebine atan kadın, salonu geçerek yukarı çıkan merdivenleri tırmandı. Kerem'in tarif ettiği odaya girdiğinde kimseyi bulmaması kadını panikletmişti. Hızla yatağa yaklaşıp eğilerek altına baktı. Boştu. Hızlanan nefesi yüzünden yatak başına tutunarak biraz soluklandı. Dinlenirken etrafa bakıyor, Yusuf'tan bir iz arıyordu. Mavi renk giysi dolabının üzerinde dolanan bakışlarını çekmek isterken dolap kapısının arasına sıkışmış pantolonu fark etti. Dur-

duğu yerden hızla koparak dolaba doğru yürüdü. Kapıyı açtığında kendisine dolu dolu gözlerle bakan Yusuf'u gördü.

"Yaseminii?" dedi titrek bir sesle. Genç kadın eğilerek çocuğu hemen kollarına aldı. Yusuf kollarını kadının boynuna dolarken yeniden ağlamaya başladı. Yasemin ona katılıp ağlamamak için zor tutuyordu kendini. "Çok korktum, Yaseminii!" dedi çocuk hıçkırıkların arasında.

"Ağlama, kuzum! Bak, ben geldim, korkma."

Yusuf onun boynuna daha sıkı sarıldı. Genç kadın içinden Rana'ya kızarken nerede olduğunu merak etti. "Annen nerede, Yusuf?" diye sordu.

"Gitti."

"Gitti mi? Nereye?"

Yusuf burnunu çekerek omuz silkti. "İşim var, döneceğim dedi ve gitti!" dedi iç çekerek.

Hıçkırıkları iç çekişlere dönüşmüştü. Kadın dişlerini sıktı. Kerem çıldırmakta haklıydı. Hangi anne çocuğunu evde yalnız bırakıp gideridi ki? Öfkesini bastırarak yatağa doğru yürüdü ve Yusuf'u yatağa oturtmak istedi. Ondan kopmak istemeyen Yusuf, kadının bluzuna asıldı. Sakinleşmek için gözlerini kapatan kadın derin bir nefes aldı. Onunla beraber yatağa oturarak saçlarını okşadı.

"Paşam, ben seni evime götürmeye geldim."

"Sana mı gideceğiz?" diye merakla soran çocuk, kadını gülümsetmişti.

"Evet."

"Gidelim o zaman."

"Gitmemiz için senin eşyalarını toplamam lazım. Bana yardımcı ol ve burada otur. Tamam mı?"

Yusuf, kadını bırakıp yatağa oturdu. "Tamam," dedi küçük valizini dolaptan alıp, içine eşyalarını koyan kadını izlerken.

Birkaç dakika sonra her şey hazırdı. En son Yusuf'u giydiren kadın, bir elinde valiz diğer elinde çocukla odadan çıkmıştı. Evden

çıkıp arabanın önüne gelene dek Yusuf'un iç çekişleri durmamış. Önce valizi bagaja koyan kadın, kendisinden uzaklaşmayan küçük çocuğu kucağına alarak arka koltuk kapısını açtı. Tam çocuğu koltuğa koyacakken duyduğu sesle duraksadı.

"Oğlumu nereye götürüyorsun?"

Yusuf, annesinin sesini duyar duymaz, Yasemin'e yapıştı. Rana'ya doğru dönmek isteyen kadın, mecbur Yusuf'la dönmüştü. "Evime götürüyorum," dedi sakin olmaya çalışarak.

Kadının cevabını duyan Rana kahkaha attı. Kısa ve aşağılayıcı kahkahanın ardından ciddileşerek genç kadına yaklaştı. Onun yaklaştığını gören Yusuf, Yasemin'in boynuna doladığı kollarını sıkıştırarak yüzünü annesinden sakladı. İçi cız eden genç kadın, çocuğun küçük bedenini herhangi bir tehlikeden korumak ister gibi kendine çekerek hafif yan döndü.

"Evine mi götürüyorsun? *Benim oğlumu* evine götürüyorsun demek?"

"Buraya geldiğimde Yusuf koca evde yalnızdı. Korkmuştu ve saklanıyordu. Ve en önemlisi de babası şu an delirmiş durumda."

"Bana bak, köylü güzeli! Yusuf benim oğlum! Onu ben doğurdum. Ben büyüttüm. O benim."

Kadının ağzından çıkan her kelime, masallara konu olacak dış görünüşünü çirkinleştiriyordu.

"Madem oğlun senin için kıymetliydi, neden velayeti sende değil de babasında?" diye sorunca, Rana hırsla çocuğu ondan koparmak için hamle yaptı. Atağını hisseden Yasemin, hızlıca ondan kurtulmuştu. Kurtulmuştu kurtulmasına ama Yusuf'un korkarak yüksek sesle ağlamasına engel olamamıştı.

"Yaseminii!" diye bağırarak kadının boynuna onu boğacak kadar sıkı sarıldı. Zavallı çocuk kendi annesinden korkuyordu.

Ne acıydı.

"Korkma, oğlum. Ben yanındayım."

"Seni küçük orospu! Aklınca oğlumu kullanıp babasına yamayacaksın kendini, değil mi? İzin vermeyeceğim, anladın mı? Asla izin vermeyeceğim!"

Bir kere daha oğlunu almak için hamle yaptığında çalan telefon dikkatlerini dağıtmıştı. Çalan telefonun zil sesi Rana'nın çantasından geliyordu. Rana ona gözlerini kısarak baktıktan sonra çantasını karıştırmaya başladı. Uzun uğraşların sonunda telefonu bulmuştu bulmasına ama gelen çağrı durmuştu. O sırada Yasemin kucağındaki çocuğu sakinleştirmek için sırtını ovalayıp kulağına yatıştırıcı şeyler söylüyordu. Öfkeden delirse de kendini tutmayı başarıyordu.

Rana daha ekranın kilidini açamadan telefon tekrar çalmıştı. Ekranda beliren ismi görünce, keyfi yerine gelen kadın, büyük bir zafer gülüşüyle yeşil ikonu kaydırıp telefonu kulağına götürdü.

"Hoparlörü aç!" diye bağırışını bir iki adım öteden bile duymuştu Yasemin. Kerem kızgın demir kadar öfkeliydi.

Eyvah!

Rana şaşkınlığını ve korkusunu gizlemeye çalışarak hoparlörü açtı.

"Yasemin?" dedi Kerem tüm öfkesini kontrol altına almaya çalışarak.

"Kerem, Yusuf kucağımda ve çok korkmuş!"

"Oğlumu arabaya bindir, Yasemin!"

"Tamam!"

Yusuf'u zorla da olsa arabaya bindirip kapıyı kapattı. Rana'nın yanına geldiğinde Kerem'in bağırışını duydu.

"Sikerim senin o önemli işini, Rana! Çocuğundan önemli ne işin vardı lan senin?"

"Bana bağırma!" diyen Rana da bağırarak kadına baktı sinirle. Kerem'den önce bir şeyin devrilme sesi geldi.

"Orada olup boynunu kırmadığıma dua et sen! Sana çocuk emanet eden aklıma sokayım ben! Bu sefer oğluna annelik yapabileceğini umut eden kalbime tüküreyim!"

"Bu kadına söyle, oğlumu bana versin, Kerem. İşimi bitirip dö
döndüm artık."

"Mahallede tiyatro kurmuşsun, komşular beni arıyor. Çocuğ
nu tek başına evde bırakıp dışarı çıkıyorsun. Hâlâ oğlumu bana ver
mi diyorsun?" diyerek sinirli bir kahkaha attı adam. "Kaltak ol
ğun kadar akılsızsın da. Sana oğlumu vermek bir yana mahkeme
başvurup sende yatılı kalmasını engelleyeceğim, Rana. Daha fazla
zorlama. Çekil Yasemin'in önünden."

"Yapamazsın!"

"Mahkeme celbi eline geçtiğinde, görürsün yapıp yapmayacağımı."

"Hepsi bu kevaşe yüzün-"

Rana cümlesini tamamlayamadan yanağına okkalı bir tokat yemişti.

"Zevkleri uğruna gül gibi ailesini bırakıp giden sensin kevaşe orospu! Ben değilim! Sakın bir daha bana hakaret etme, bir daha sefere cezan daha büyük olur!"

"İşte benim kadınım!" diyerek keyifle gülen adam dikkatlerini dağıtmıştı. Rana sinirden kıpkırmızı olurken Yasemin gülümsemişti. "Polis gücüyle uzaklaştırılmak istemiyorsan git oradan, Rana. İki dakikan var."

Rana telefonu hırsla kapatarak nefret dolu bakışlarını kadına dikti. "Şimdilik küçük zaferinin tadını çıkar, köylü güzeli. Seni en mutlu olduğun anda vuracağım. Yerle bir olacaksın!" diyerek sinsice gülümsedi.

Genç kadın, gözlerini devirerek arkasını döndü ve arabasına doğru yürüdü. Arabaya bindiğinde Yusuf'un iç çekerek uyuduğunu gördü. Ona doğru dönerek saçlarını okşadı. "Senin gibi bir mucizeyi nasıl sevmez o annen?" diyerek önüne döndü ve arabayı çalıştırdı. Yola çıkacakken çalan telefonu durmasını sağlamıştı. Yusuf uyanmasın diye ekrana bakmadan açmış, kulağına götürmüştü telefonu.

"Ateş parçam?"

"Kerem?"

"Çıktınız mı yola?"

"Çıkıyoruz şimdi."

"Paşam nasıl? Çok mu ağlamıştı sen gittiğinde?"

Genç kadın, kendisine nefretle bakıp arabasına binen kadına baktı. "Odasına girdiğimde dolaba saklanmıştı. Düşün ne kadar korktuğunu."

"Pezevenk babanın şarap çanağına tüküreyim, Rana!"

"Sakin ol, Kerem. Yusuf bende ve güvende. Birazdan eve gideceğiz ve kuzum iyi olacak."

"Sana güveniyorum, ateş parçam."

Güven kelimesi genç kadın için bir sihirdi. Hayatında sayılı kişilere hissettiği ve gitti mi asla geri gelmeyen bir duyguydu. Kerem canevine basmıştı o an. Kendi de bilmeden adamı sorgusuz sualsiz hayatına almıştı.

"Eve gitmemiz lazım, Kerem. Akşam geldiğinde görüşürüz. Arabayı dikkatli sür."

"Bir gün dudaklarının tadına bakmak dileğiyle, yavrum. Görüşürüz."

Gülerek telefonu kapatan kadın arabayı çalıştırdı.

***

Günler geçiyor, bazı şeyler olduğu gibi kalsa da her iki kuzenin de hayatında güzel şeyler oluyordu. Yasemin bazı günler Yusuf'a bakıyor, akşam işten ona gelen Kerem'i sanki yıllardır aynı şeyi yapıyormuş gibi kapıda karşılıyordu. Bazı geceler dizinde uyuyakalıyor, sabah kendini adamın kollarında uyurken buluyordu.

Yasemin'e gittikleri günün ertesinde Mehlika Hanım Moskova'dan dönerek Mira'yı yanına almıştı. Geçen bir hafta içinde Azra ile Rahşan bayağı yakınlaşmış, işleri olmadığı saatleri birlikte geçiriyorlardı. Karnındaki bebek de ikinci ayını doldurmuştu. Yasemin'e söz verdiği gibi pazartesi doktora gitmiş, o günkü sancının sebebini öğrenmişti. Sadece kramptı. Bebeğine bir şey olmamıştı çok şükür.

Genç kadın, karnında ultrason aparatını dolaştıran Ayten Ha-
nım'ın ekrana neden şok içinde baktığını merak etmişti. Olayı kolay-
ye yoran kadın endişelenmişti.

"Bebeğime bir şey mi oldu, Ayten Hanım?"

"Azra Hanım, burada iki bebek görünüyor."

"Bu imkânsız, Ayten Hanım. Ne benim ne de eşimin ailesinde
ikiz var. Bildiğim kadarıyla yok yani. Hem geçen sefer tek bebek
vardı rahmimde. İkinci bebek nasıl olur?" diye soran kadın şaşkınlık-
den biri diğerini mi yok ediyor?" Doktor kendi kendine konuşarak
her iki bebeği kontrol etti. "Sağlık durumu gayet yerinde. Kalbi at-
yor!" dediğinde şaşkınca ekrana bakarken aklına gelen şeyle kadın
döndü. "Tıp hayatımda ilk defa böyle bir şeyle karşılaşıyorum. Bu-
bunu sadece kitaplarda okuduk."

"Neyi?"

"Hamileyken ilişkiye girildiğinde diğer yumurtalığınızda dö-
lenme gerçekleşmiş ve hamileyken hamile kalmışsınız. Bu durum-
tıp literatüründe adı 'Süperfetasyon'[7]. Dünyada sadece on iki vaka-
var. Bunun biri de Türkiye'de. Siz dünyada on üçüncü, Türkiye'de
ikinci vakasınız, Azra Hanım."

"Ne yani şimdi benim mucizem iki tane mi?"

"Evet. Haydi, karnınızı silin," diyerek peçete uzattı ona. Genç
kadın heyecanla karnını silerek elini karnına koydu. Gözleri dolu-
ken birken iki olan mucizesini babalarına söyleyememenin verdiği
sıkıntı içini sıkmıştı. "Bundan sonra daha dikkatli olmanız lazım,
Azra Hanım. İlişkiye girerken hijyen açısından eşinizin prezervatif
kullanmasını öneririm."

"Tamam, Ayten Hanım."

"Yazdığım vitaminleri ve ilaçları da alın lütfen. Hamilelik ay-
nıza göre zayıfsınız. Bir şey yemiyor musunuz siz?"

---

7 Süperfetasyon: Süperfetasyon durumunda hamile kalan kişi sayısıyla ilgili bilgi www.gazetemizmir.com sitesinden alınmıştır.

Kocası hamile olduğunu anlamasın diye istediklerinin hepsi-
ni yiyemiyordu. Şişmanlayıp dikkat çekmekten korkuyordu. Fakat
bundan sonra yiyecekti. Çünkü artık bir can değil, iki can taşıyordu.
Hâlâ inanamıyordu olanlara.

"Bundan sonra verdiğiniz listedekileri ve canımın çektiği her
şeyi yiyeceğimden emin olabilirsiniz, Ayten Hanım," diyerek ayağa
kalkıp elini sıktı kadının.

"Tebrik ederim. Mucizelerinize iyi bakın. Onlardan biri tıp ta-
rihine geçecek."

"Teşekkür ederim. Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Genç kadın odadan çıkarken fazla heyecanlıydı. Çantasından
telefonu çıkarırken elleri titriyordu. Ekran kilidini açıp istediği kişi-
nin numarasına dokundu. İkinci çalışta açmıştı. Gülümsedi.

"Tombiş?"

"Ne oldu, Azra?"

"Bir kere daha teyze oluyorsun!" dedi heyecanla. Konuşurken
asansöre biniyordu. İneceği katın numarasını tıklayıp konuşmaya
devam etti.

"İkinci kere teyze oluyorsun derken? Bilmece gibi konuşma be-
nimle, kadın. Dökül!"

Azra, gülerek olanları anlatırken kuzeninin şaşkınlıktan bir şey-
leri devirdiğini duydu.

"Helal Rahşan'a be! Adam keskin nişancı çıktı. Attığı her he-
defi tutturuyor."

"Ahaha deli!" diyerek dediklerine gülerken çıkış kapısına doğ-
ru yürüyordu. Tam çıkış kapısından çıkarken, hastanenin önünde
duran arabadan inen kocasına ilişti bakışları. Kuzeniyle vedalaşıp
telefonu kapattı ve kenara çekilerek kocasının onu görmesine engel
oldu. Sevgi'nin yurt dışından döndüğünü biliyordu ama bu hastane-
de tedavi olduğunu bilmiyordu. Zaten o da buraya ilk kez geliyordu.
Çünkü Ayten Hanım yeni çalışmaya başlamıştı bu hastanede.

Rahşan arabayı otomatik kilitle kilitleyip hastaneye doğru yön-
dü. Kapıdan içeri girerken, kadın kolonun arkasına saklanarak, onun
asansöre doğru yürüyüp binmesini izledi. Rahşan gittikten sonra ko-
lonun arkasından çıkıp sırtını o kolona yasladı. Elini karnına koya-
rak içine çektiği nefesi gürültüyle dışarı üfledi.

"Sizi babanızdan sakladığım için bağışlayın beni, mucizem-
rim."

Azra dolu gözlerini kırptığında yaşlar yanaklarından süzüldü.
Elinin tersiyle yaşları silerken ne kadar zamandır orada durduğunu
bilmiyordu. Kendine gelerek, bedenine hareket komutunu vereren
danışmaya yaklaştı. Onu gören görevli gülümseyerek selamladı.

"İyi günler, hanımefendi. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Azra Altay. Rahşan Altay'ın eşiyim. Onkoloji bölümünde
tedavi gören Sevgi Hanım'ı ziyarete geldim. Hangi odada kaldığını
söyler misiniz?"

"Tabii ki. Bakayım hemen." Bilgisayara bakarak kadına döndü.
"Üçüncü kat. 658 numaralı oda."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim, Azra Hanım."

Danışmadan ayrılıp asansörün önüne geldi. Asansörlerden bi-
rini çağırarak beklemeye koyuldu. Beş dakika sonra gelen asansöre
binerek üç numaraya bastı. Bir iki dakika sonra üçüncü kattaydı.
Asansörden indikten sonra koridor boyunca yürüyüp 658 numaralı
odayı aradı ve sonunda buldu. Kapının önünde durdu bir süre. O
kapının ardında kocası ve metresi vardı. Derin bir nefes alarak ge-
len ani cesaretini kullanarak kapıyı yavaşça iteledi. Aralıktan görü-
alanına giren yatağa baktığında, boğazından kaçmaya hazırlanan
hıçkırığı eliyle ağzını kapatarak dışarı çıkmasını engelledi. Gördüğü
manzara daha yeni atmaya başlayan kalbine ağır bir darbe indirmiş-
ti. Kocası eğilerek harap şekilde yatakta yatan kadının kulağına bir
şeyler söylemiş, onun gülmesini sağlamıştı. Kendisi de gülmüştü.
Yanaklarındaki derin çukurları gösterecek kadar hem de. Kadın

güldürdükten sonra önce saçlarını okşamış, daha sonra da alnını öp-
müştü.

Azra, bir eli kalbinde, bir eli karnında kocasının, alnını öptük-
ten sonra kadının yatakta kenara çekilerek yanındaki boş yere ha-
fifçe vurmasını ve kocasının o yatağa yatmasını izledi. Dün gece
kendisinin uyuduğu o güvenli sert göğüste şimdi başka bir kadın
yatıyordu. Kalbinin acıyla kasıldığını hissetti.

14. BÖLÜM
"GÖTÜR BENİ BURADAN"

Genç kadın kapıdan çekilerek sırtını duvara yasladı. Kalbindeki acının geçmesi için derin derin nefesler almaya başladı.

"Bana güç ver, Allah'ım! Bebeklerim için dayanma gücü ver!"

Dilindeki tek duası buydu. Ne yaparsa yapsın, hissettiği acı geçmiyordu. Burada durdukça da geçmeyecekti. Titreyen elleri çantasına giderken gözlerindeki yaşları durduramıyordu. Çantasında aradığı lanet telefonu bulduğunda ekran kilidini açtı ve buradan kendini götürmesini istediği kişinin numarasını kaydırdı. Konuşmak için uzaklaşarak asansöre doğru yürüdü. Asansör çağırırken istediği kişi telefonu cevaplamıştı.

"Azra?"

Genç kadın yutkunarak kendine gelmeye çalıştı. O sırada çağırdığı asansör de gelmişti. Hemen bindi. "Kerem, gel, beni buradan al!" dedi ağlamamak için alt dudağını ısırırken.

"Olduğun yeri söyle!"

"Sevgi'nin olduğu hastanedeyim."

"Geliyorum!"

Kerem'in cevabını duyduktan sonra bir şey söylemeden kapattı telefonu. Asansör zemin kata indikten sonra hastaneden çıktı ve banklardan birine oturdu. Kerem gelene dek sakinleşmeliydi.

"Bana değer verdiğini sanmıştım, Rahşan. Uyarılarımı dikkate aldığını sanmıştım. En önemlisi beni sevdiğini sanmıştım," diyerek yanaklarını silip duruşunu dikleştirdi. Bu sondu. Onun için ağlamayacaktı artık.

Ne kadar orada oturduğunu bilmiyordu fakat duyduğu sesle kendine gelmiş, uzun zamandır baktığı noktadan çekmişti bakışlarını.

"Azra? Burada ne işin var?"

Kafasını kaldırıp hissiz bakışlarını zihninde katlettiği kişiye baktı. "Sana ne?" Ayağa kalkarak yanından uzaklaştı.

Rahşan sinirle sakallı yüzünü sıvazladı. Bu kadın onun ölümü olacaktı. Kendisinden gittikçe uzaklaşan kadına birkaç büyük adımda yetişti ve kolunu kavrayarak kendine döndürdü. Azra hızla adamın elinden kurtuldu. Az önce o eller başka kadına dokunuyordu.

"Çek elini üzerimden!"

Genç adam gördüğü muamele karşısında şaşırmıştı. Sabah fazlasıyla mutlu ayrılmışlardı evden. Neydi bu şimdi?

"Hemşire senin geldiğini söyledi. Sevgi-" derken derin bir nefes alarak devam etti. İyelik eki eklemediği için rahatsızlık duyuyormuş gibi bir ifadesi vardı. "Sevgim'in oda numarasını sormuşsun ama gelmedin oraya," dediğinde dayanamamış, iyelik ekini eklemişti sonunda.

Genç kadın ona doğru dönerek yakışıklı yüzüne baktı alayla. "Geldim odaya, merak etme."

"İçeri girmedin."

"Geldim ve göreceğimi gördüm, *kocacığım*!"

Azra son kelimeyi öyle bir tiksintiyle söyledi ki, Rahşan yüzünü buruşturdu. "Neyi gördün?" Adam gittikçe sinirlenmeye başlıyordu. Sesinden anlamıştı. Umurunda değildi. Adamın Sevgi'nin saçlarına dokunduğu eline vurdu.

"Bu elinle o kadının saçlarını nasıl okşadığını!" Elinden sonra dudaklarına vurdu hırsla. Adamın gözleri şokla irice açıldı. "Bu dudaklarınla *helalimsin* der gibi alnını nasıl öptüğünü!" Parmaklarını

toplayarak elini yumruk hâline getirdi. O yumruğu adamın [illegible] indirdi sertçe. "Dün gece beni uyuttuğun bu göğsünde o kadın [illegible] uyuttuğunu gördüm! Yeter mi?"

"Saçları dökülüyor, Azra. Teselli etmek istedim."

Adamın özrü kabahatinden bile büyüktü. Kadın duygusuz [illegible] kahkaha attı. "Yanına yatarak mı? Allah aşkına be adam! Sen [illegible] LİSİN! Başka kadınların yanında işin olmamalı. Beni sevdiğini [illegible] leyen adam kendine metres tutmaz. Gerçi metres durumunda [illegible] benim ama neyse."

Gitmek için arkasını döndüğünde onları izleyen Kerem'i gör[illegible] Ona doğru yürürken kocasının sesini duydu. Yüzünde belirsiz [illegible] dolu gülümsemeye engel olamadı.

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Saçmalayan sensin Rahşan, ben değil."

Kerem'e doğru yürürken yine kocası tarafından durdurul[illegible] Gözlerini devirerek ona döndü. Rahşan bir kuzenine bir de karı[illegible] baktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Kolunu tekrar ondan kurtaran kadın bir adım öteye gitti. "Sen[illegible] olmadığın herhangi bir yere!"

"Konuşmamız bitmedi, Azra. Bir yere gidemezsin."

Kıkırdadı kadın. "Benim için bu konuşma çoktan bitti!" diye[illegible] kendisini hayranlıkla izleyen bir çift mavi gözlere baktı. "Götür be[illegible] buradan."

Kerem kafasını sallayarak yana çekildi. Rahşan dişlerini sıkı[illegible] rak kuzenine baksa da Kerem'in gözleri Azra'nın üzerindeydi.

"Sevgim konusunu konuşacağız, Azra. Sana açıklamam gere[illegible] ken şeyler var."

"Şu an seni dinlemek istemiyorum, Rahşan. Tek isteğim bu[illegible] dan ve senden gitmek."

Kadının onu dinlemeye niyeti yoktu. Kulaklarını adamın dey[illegible] ceklerine kapatarak arabaya doğru yürümeye başladı. Kerem uzan[illegible]

[illegible]an kumandayla kapıyı açarak kadının arabaya binmesini izledi. Azra arabaya biner binmez, dönerek kuzeninin yakasına yapıştı. Rahşan, karısına baktığı için kuzeninin ellerinin arasında boş çuval gibi sallanmış fakat bunu umursamamıştı.

"Ulan dua et, amcamın oğlusun! Sana küfredemiyorum. Yoksa sana öyle küfürler ederdim ki, tüylerin diken diken olurdu."

"Et, abi et! İçinden hangi küfrü etmek geçiyorsa et!" dedi hâlâ karısına bakarken.

"Lan pezevenk, karının gözünün önünde Sevgiciğinle cilvelesirsen boynunu kırarım, demedim mi?"

Rahşan bakışlarını kadından çekerek kuzenine baktı. Mavi gözleri öfkeden yanıyordu.

"Onunla cilveleşmiyordum. Bunu sen de biliyorsun. Sevgim ölüyor. Yurt dışından o yüzden apar topar getirdiler."

"Sevgi senin sevgilin mi? Arkadaşın mı? Bir karar ver artık. Ona da karına da yazık. Yıpranıyorlar. Ve tüm bu yaşananların suçlusu sensin."

"Beni önemsemiyor sandım, abi. Gözünde *bir hiçim* diye düşünüyordum," diyen adam, kuzenini sinir krizinin eşiğine kadar itmişti. Dişlerini sıkarak yumruğunu sıktı ve kardeşi gibi sevdiği adamın yüzüne indirdi. Rahşan beklemediği darbenin etkisiyle yere düşerken, Kerem eğilerek adamın yakasına yapıştı.

"O kadının içindeki aşkı ben bile görüyorum ulan! Sen nasıl görmezsin?"

Rahşan ayağa kalkarak dudağının kenarını sildi. Elinin tersine bulaşan kan umurunda değildi. "Azra'nın içinde bana karşı aşk yok. O sadece-" derken cümlesini yarıda bırakarak az ötede arabanın içinde kendilerini izleyen kadına baktı.

Gözleri dolu doluydu. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki, sanki canı yanıyormuş gibi bakıyordu kendisine. Fakat adamın kendisini izlediğini fark edince hemen yüzünü çevirse de çok geçti. Elmas gibi parlayan mor menekşeleri görmüştü bir kere.

"O sadece ne lan?" diyerek yakasına yapışan adamı dikk
dağıtmıştı. Kafasını çevirip kuzenine bakan genç adam, "Onu y
bırakma, abi," diyebilmişti.

"Şu an çok hassas. Başka zaman konuşursun onunla. kardeş

Kerem hâlâ kıyamıyordu akılsız kuzenine. Onu bırakıp ara
doğru giderken adam sadece arkalarından bakıyordu. Arabaya b
çalıştırıncaya ve hastanenin önünden çekilinceye kadar orada öy
beklemişti.

Genç kadın arabaya binip kontağı çeviren adama baktı.

"Ağlama. Çok yakmadım canını," diyerek takıldı kadına.

Azra kafasını çevirerek kendilerini izleyen adama baktı. Ö
ucuyla. "Ellerine sağlık. Canının yanması umurumda değil!"

"Tabii tabii, umurunda değil. Başka bir şey için ağlıyorsun sen

"Yoluna bak, Kerem. Kaza yapacaksın!"

"Yapmam, merak etme. Yeğenime bir şey olmasına izin ve
mem," diyerek kadının karnına kısa bir bakış attı.

Aklına *mucizeleri* gelen kadın, yüzünde eşsiz bir tebessü
elini karnına götürdü. "Yeğenin değil, yeğenlerin Kerem. İkinci m
cizem de geliyor."

Kerem, kadına kısa bakış atarak yarım ağız gülümsedi. "Ge
gibi güçlü kadından anca böyle bir şey beklerdim, Azra. Tebrik ed
rim!"

"Teşekkür ederim," diyerek gülümsedi adama. Kerem'den böy
le güzel kelimeler duymak hoşuna gitmişti açıkçası.

"Nereye gidiyoruz şimdi?"

Genç kadın akıp giden yola bakarak iç geçirdi. Şu an olma
istediği tek yer annesinin dizleriydi. Tek isteği annesinin dizine
tarak saçlarını okşatmak ve saçlarını okşayan o merhametli ell
yaralarını sarmasıydı.

"Beni kimsenin olmadığı, huzurun hüküm sürdüğü bir yere g
tür," dedi adama bakmadan.

Zaten Kerem de bir şey dememiş, sadece arabayı sürmüştü. Bir
buçuk saat sonra araba durduğunda gördüğü manzara karşısında de
rin bir nefes almıştı genç kadın. Daha arabadan inmeden içine huzur
dolmuştu.

"İn de için huzurla dolsun, Karlar Kraliçesi," diyen adamı din
leyerek arabanın kapısını açtı Azra. Ayakları o an yere basar basmaz,
tertemiz havayı alelacele ciğerlerine çekmişti. Genç kadını böyle
huşu içinde gören adam, gülümseyerek arabanın etrafında dolana
rak kadının yanına vardı. Bir süre onun gözlerini kapatarak huzuru,
dinginliği içine çekmesini izledi.

Bir süre sonra, "Gel," diyerek elini kadına uzattı. Azra gözle
rini açarak kendisine doğru uzatılan ele baktı. Narin parmaklarını
adamın güçlü avucuna bırakırken kocasıyla el ele hiç tutuşmadığı
gerçeğinin acısıyla baş etmeye çalışıyordu.

Birlikte küçük taşlardan yapılan patika yoldan geçerek deyim
yerindeyse yeryüzündeki cennete ulaştılar. Etrafta ruhunu okşayan
kuş sesleri ve az ileriden gelen akarsu sesi vardı. Yavaş yavaş yürü
yerek kenarına vardıkları dereye hayranlıkla iç geçirerek baktı. Gü
neşin ışıklarını üzerine birer pırlanta gibi serptiği, yeşillikler içinde
ki enfes görüntü kadının aklını başından almıştı.

"Burası neresi, Kerem?" diye sordu ruhunu seslerin sihrine tes
lim ederek.

"Sapanca Maşukiye köyü. Diğer adıyla huzurun hüküm sürdü
ğü yer. Bu dere de Aygır Deresi."

Genç kadının yüzünde dereyi bile gölgede bırakacak iç ısıtan
gülümseme can buldu. Burayı çok sevmişti. Dönüp Kerem'e baktı
ğında kendisini izlediğini fark etti.

"Beni huzurun hüküm sürdüğü yere götür dedim. Sen cennetin
ta kendisine getirmişsin. Teşekkür ederim."

"Burası bazen hayattan bezdiğimde kaçıp da kendimi dinledi
ğim saklı cennetim. Gel, şöyle oturalım, Karlar Kraliçesi."

Büyük bir taş parçasını göstererek oturması için yardım etti. Azra bakışlarını etrafta dolandırıp, zihninin bir köşesinde güzel anılar biriktirirken ruhu mutluluk depoluyordu.

"Bana neden *Karlar Kraliçesi* diyorsun?" diye sordu yumuşak tertemiz çimlerin üzerinde gözleri kapalı hâlde uzanan adama.

Kerem soruyu duyunca gözlerini açmadan cevaplamıştı kadına. "Çünkü kalbinin buz parçasına dönüştüğünü düşünüyordum," dedikten sonra gözlerini açarak oturur pozisyona geçti. Azra oturduğu taşta ona doğru dönerek beklemeye başladı. "Kalbin öyle katıydı ki seni seven kalbi defalarca kırdın, Azra."

"Kırdım ve bedelini fazlasıyla ödüyorum, Kerem," dedi bakışlarını akan suya çevirerek. Aklına saatler önce gördüğü sahne geldiğince midesi burulmuştu.

"Azra?"

"Efendim?" dedi adama tekrar dönerek. Kendisine bakıyordu dikkatle.

"Sen benim kardeşimi kırmadın, Azra. Yıktın geçtin."

Haklıydı. Yıkmıştı. Fakat yıktığı kadar da yıkılıyordu kocaman tarafından.

"Fakat o dangalak bu aralar seni hak etmediğin kadar üzüyor. Belki inanmıyorsun ama o seni çok seviyor."

Alayla güldü kadın. "Seviyor demek? Onun sevgisi bana dokunana kadardı, Kerem. Elde ettikten sonra değerim kalmadı gözünde," dedi sesinin titremesine engel olamadan. Kerem, kadının önünde oturarak ellerini tuttu. Azra'nın bakışları hızla karşısındaki mavileri buldu.

"Aynı evde yaşadığın, sevdiğin kişiden Allah'ın her günü değersiz olduğunu duyarsan, hissedersen bir süre sonra buna inanmaya başlarsın, Azra. Rahşan, senin onu sevmediğine ve asla sevmeyeceğine çoktan inanmış durumda. Ve bunu sen istedin zamanında."

"Ben onu-" diyerek sustu. O an gerçek, yanı başında akan derenin soğuk suyu gibi başından aşağı dökülmüş, etrafını saran o duruguda boğmuştu.

Onu seviyordu.

Lanet olsun! SEVİYORDU.

Asla sevmem dediği hatta bir zamanlar nefret ettiği adamı seviyordu.

"Uzun zamandır buz tutmuş kalbin, aşkın harlı ateşine dayanamadı, Karlar Kraliçesi."

"Hayır!" diyerek kafasını şiddetle salladı. Ellerini adamın elinden çekerek ayağa kalktı. Derenin kenarına doğru yürüyerek derin derin nefesler almaya başladı. Kalbi ona isyan eder gibi şişerek göğsüne dar gelmeye başlamıştı.

"Kabul et ve kalbini özgür bırak, Azra!"

Kerem arkasında duruyordu. Bunu sırtına yayılan sıcaklıktan anlamıştı.

"Edemem, Kerem! Edersem onu affederim. Şans veririm. Ben bunları yapmak istemiyorum."

Kerem gülümseyerek omuzlarını tuttu onun. Onu anlıyordu. Bazı kişiler aşkı zor kabullenirdi. O yüzden şimdilik üstüne gitmeyecekti.

"Yeğenlerim acıkmadı mı Azra? Amcaları kurt gibi acıktı da!" dediğinde, kadın gülümseyerek ona doğru döndü. Yemek kelimesini duyar duymaz, midesi tepki göstermişti.

"Bakalım, amcaları yeğenlerine ne ikram edecek?" diyerek karnını okşadı. Konuyu değiştirdiği için adama minnettardı.

"Annelerinin canı ne çekiyorsa onu ikram edeceğim."

Kadına elini uzatarak ona geri dönmeleri için yardım etti. Yürüyerek etrafı hayranlıkla seyrederken, Kerem'in müdavimi olduğu şirin bir lokantanın bahçesine girdiler. Lokantaya gidene kadar ayaklarının altını görmeyen kadın, birkaç kere düşme tehlikesini Kerem'in onu tutması sayesinde atlatmıştı. Lokantaya girer girmez, onları fark eden lokanta sahibesi, sohbet ettiği müşterilerden izin alarak yanlarına geldi.

Kerem gülümseyerek kadının elini öperken kadın, "Seni yaramaz! Neredesin bunca zamandır?" diye sitem ediyordu.

Genç kadın, kaşını kaldırarak, karşısındaki manzarayı izlerken ne düşüneceğini bilemiyordu. Kerem, onun yanında başka bir kadınla alelade flört edecek kadar aklını kaçırmamıştı herhâlde.

Kadının elini bırakıp yüzüne bakan Kerem, "İşlerim var, Meryem abla," dedi.

Meryem Hanım flörtöz tavrından kurtulup ciddileşti. Azra'ya dönerek elini uzattı. "Hoş geldiniz! Ben Meryem, bu işletmenin sahibesiyim."

Azra, kadının elini sıkarak gülümsedi. Daha doğrusu gülümsemeye çalıştı. Çünkü yarım saat önceki gerçek aklını ve kalbini bile karıştırıyordu.

"Azra Altay," dedi gururla. Birkaç ay önce soyadından gururu duyacağını söyleselerdi, gülmezdi bile. Şimdi o soyadını gururla taşıyordu.

Hayat ne garipti.

Meryem Hanım'la biraz sohbet ettikten sonra masalardan birine geçtiler. Siparişlerini verip, yemeklerini yedikten sonra hesabı ödeyerek kalkmış, yürüyerek arabaya ulaşmışlardı. Şehre dönerken o muhteşem yerde bedeninden uzaklaşan sıkıntıları geri dönmüştü. Kerem sıkıntıyla iç çeken kadına baktı.

"O dangalakla konuşmalısın, Azra. Serin akılla ne yapacağını düşünmelisiniz."

"Bilmediğim ne anlatacak ki bana o? Beni sevdiğini söyleyip yine dokunacak mı bedenime?" diyerek sona doğru boğazına tıkanan hıçkırığı zor zapt etmişti.

"Bu ilişkide ikiniz de farklı hatalar yaptınız. Birbirinizi kıyınız. Bence bir kere de olsun, oturup konuşmalısınız."

"Ben onu kırmanın bedelini ödüyorum, evet. Hani derler ya yaşattığını *yaşamadan asla ölmeyeceksin* diye benimki o hesap işte." Gözlerine dolan yaşları saklamak için bakışlarını yola çevirdi. "Ama bu kadar ağır olmamalıydı. Ben onu başka adamla aldatmadım. Kocamın gözlerinin içine baka baka o adamın isminin sonunda iyelik

eki kullanmadım. Onu evde yalnız bırakıp hemen o adamın yanına gitmedim. Yapmadım, Kerem. Yapmam da."

"Yapmazsın," diyerek onu onayladı adam. Yapmazdı, biliyordu. Ölmüş bir adama sadık kalan kadın, yaşayan birine asla ihanet etmezdi.

"Keşke bana benim ona davrandığım gibi davransaydı ve ödeşseydik."

"Sevgi olmasaydı, siz hâlâ aynı durumda olacaktınız, Azra. Bunu kabul et ilk önce," diyen adama baktı öfkeyle. Kerem onun bakışlarını fark ettiği an arabayı sağa çekti. Konu ciddileşmişti.

"Sen nasıl-" diyecekken elini kaldırarak onu susturdu adam. Bedenini kadına döndürerek gözlerinin içine baktı.

"Sakın dediklerimi kıskançlık olarak algılama. *Seni kendine Sevgi getirdi* dememin sebebi, gönlünün çoktan Rahşan'a kaymasıydı. Sevgi sadece bir titreşim. Derin uykuya dalmış, karanlığa saklanmış aşkını uyandıran bir titreşim. Kabul et, Azra. Et ve kurtul."

Genç kadın kafasını salladı. Hayır, kabul etmeyecekti. Etmek istemiyordu.

"Kerem, beni şirkete götür!"

"Konu kapandı demek? Peki. Seni şirkete götürüyorum."

"Teşekkür ederim."

Şirkete geldiklerinde araba durdu. Genç kadın adama dönerek, "Bugün için teşekkür ederim, Kerem," dedi.

"Rica ederim, Azra. Kendine ve yeğenlerime dikkat et!" diyerek kadının karnına bakıp gülümsedi.

Azra elini karnına koyarak, "Dikkat edeceğim. Sen de benim kıymetlimi üzmemeye dikkat et. O narin kalpli biri, asla seni üzecek bir şey demez. Üzülse bile içine atar ama ben öyle değilim, Kerem. Onu üzersen seni doğduğuna pişman ederim! İnan bana, ederim!" dediğinde sesi de yüzü kadar ciddiydi. Kerem zaten yapacağını biliyordu.

"Onu üzeceğime kendi kafama sıkarım daha iyi, Karlar Kraliçesi. Sen zahmet etme."

Genç kadın, yaşlı kadın edasıyla adamın eline vurdu hafifçe. İşte böyle der gibi. "Ben diyeceğimi dedim. Bundan sonrası senin bileceğin iş," diyerek arabadan indi.

Genç adam, arabadan inip şirkete doğru yürüyen kadının arkasından baktı. "Allah'ım, sen, benim kuzenimi karısının gazabından koru!" dedi gülerek. Arabayı çalıştırıp, şirketin önünden ayrılırken bile gülüyordu adam.

Genç kadın odasına girdiğinde sekreteri Berna da ardından geldi. Onun masasına geçip bilgisayarını açmasını bekledi.

"Azra Hanım?" diyerek dikkatini çekmişti en sonunda.

Azra kafasını kaldırıp Berna'ya baktı. Tek kaşını kaldırarak devam etmesini beklediğini gösterdi.

"Bir saat sonra Evrenler Holdingin CEO'su Tahir Ağaoğlu ile görüşmeniz var."

Genç kadın onu tamamen unutmuştu. Uzun zamandır Tahir Bey'le bir toplantı istiyordu ve tam da gününde o toplantıyı unutmuştu.

Harika!

Hepsi o dengesiz kocası yüzündendi.

"Görüşecek misiniz? Yoksa toplantıyı iptal mi edeyim?" diye sordu Berna cevap beklerken.

"Hayır, iptal falan yok. Adamı zor yakaladık zaten."

"Tamam. Peki, bir şey ister misiniz? Çay? Kahve?"

"Bana maden suyu getir, Berna."

"Hemen geliyor, efendim!" diyerek çıktı odadan Berna.

Berna çıktıktan sonra çantasını alarak içinde telefonunu aradı. Telefonu bulmadan önce eline geçen ince bir şeyi aldı ve çantadan çıkardı. Bir banka kartı. Kartın tersini çevirip baktı.

Rahşan Altay

Aklına bu kartı verdiği gün gelince gülümsedi.

Kocası mutfağa girdiğinde, genç kadın market torbalarındaki erzakları dolaba yerleştiriyordu. Bedenini öne doğru döndürüp,

"İyi akşamlar," dedi işini bitirip, boş poşetleri katlarken.

"İyi akşamlar. Alışveriş mi yaptın?" diye sordu poşetleri işaret ederek.

"Evet. Bazı yiyecekler bitmişti. Ben de iş dönüşü eksikleri aldım," dedi ve adamı dikkatlice izlemeye başladı.

Sinirliydi.

Peki neden?

Rahşan aldığı cevapla burun kemerini sıkarak kendini frenlemeye çalıştı. Bir eli belinde, diğer eli burun kemerinde arkası dönük şekilde camdan dışarıyı izleyen kocasına baktı kadın.

"Rahşan? Ne oldu?" diye sorunca adam ona döndü yavaşça.

Gözlerine baktığında sakinleşmişti. Az önceki gibi sinirli değildi. Rahşan, bir şey demeden sandalyeyi çekti ve kadını oturması için davet etti. Azra hemen itaat etmiş, adamın çektiği sandalyeye oturmuştu. Kadın onun konuşmasını beklerken, adam kol düğmelerini çıkararak cebine attı. Açtığı kollarını kıvırıp dirseklerinin az aşağısında bıraktı. Üstten üç düğmesini açıp, saçlarını karıştırarak kadının tam karşısındaki sandalyenin tepesine tutundu.

Genç kadın, sessizce iç geçirerek adamın baştan çıkarıcı görünüşünü zihnine kazıdı.

"Bir konuya açıklık getirelim, Azra. Bu ev ikimizin. Biliyorsun. İkimiz de kendi paramızı kazanıyoruz. Sen benden daha fazla kazanıyor olabilirsin," der demez kadın kafasını salladı. Adamın derdi onun daha fazla kazanması olamazdı, değil mi? Çünkü ikisi de eşit kazanıyorlardı fakat Rahşan artan parasını iyilikler için harcıyordu. Kendisi de iyilikler yapıyordu ama konu şu an o değildi. "Ama bu dolap benim paramla alınmış yiyeceklerle dolacak. Çünkü bu evin erkeği benim. Ailemi geçindirmek benim boynumun borcu. Ha sen evimize para harcayamaz mısın? Elbette harcayabilirsin. Mobilyaları yenileyebilir, istediğin gibi dekore ettirebilirsin. Ama burası benim alanım, Azra. Evimizin ekmeğini almak bana düşer," diyerek

cebinden çıkardığı cüzdanını açtı ve içinden bir kart çıkartıp masaya bıraktı. "Bu, benim şahsi hesabıma bağlı banka kartı. Mutfak ve evde bir eksik olduğunda o eksiklikleri ya bana söyle ya da bu karttan çektiğin parayla al."

Karta baktı kadın bir süre. Düşündü. Tartı. Kendini kocasının yerine koydu. O, Rahşan olsaydı, ne tepki verirdi diye hayal etti ve aynı bu tepkiyi vereceğine karar verdi. Çünkü her ne kadar özgür bir kadın olursan ol, eğer evliysen o evi geçindirme vazifesi erkeğinde. O evin ekmeği erkeğin kazandığı parayla alınmalıydı.

"Peki," diyerek karta uzandı ve o kartı masadan aldı. Rahşan savaşmadan kazandığı zaferle şaşkına dönmüştü. Azra ayağa kalktı ve adama yaklaştı. "Aç mısın? Sevdiğin yemekten yaptım," diyerek adamın tepkisini bekledi. Yeni bir şaşkınlık dalgası adamın yüzünü vururken kadın gülmemek için yanağının iç kısmını ısırdı.

"Benim sevdiğim yemek ne?" Tek kaşını kaldırarak sordu adam.

Kadın kendini sözlüye kalkmış öğrenci gibi hissetti bir an. "Muğla'mıza özgü çökertme kebabı ve keşkek yaptım."

Rahşan yutkunarak, kolunu kadının beline dolayıp kendine çekti. Azra beklemediği hamleyle hafif çığlık atarak adamın omuzlarına tutundu. Eğilerek çilek kokan boynunu öpen adam içini gıdıklamış, az önceki gerginliği unutturmuştu.

"Seni bana yazan Allah'a bin kere şükürler olsun, kadın!"

Kartı cüzdanına koyarak telefonu aldı ve masaya bıraktı. O akşam o kadar güzel geçmişti ki, saatler önce yaşadığı şeyleri o zamanki adamın yaşattığına inanası gelmiyordu kadının.

"Bazı adamlar incitmeden sevemiyor, Azra!" dedi içinden bir ses. Haklıydı. Rahşan sadece kırmıyor, paramparça ederek seviyordu.

"Ah be adam! Ben seninle ne yapacağım?" diyerek iç çekti. Kapı açılıp, Berna içeri elinde tepsiyle girince düşüncelerinden kurtulmuştu. Sekreterinin getirdiği maden suyunu içen kadın, görüşme için hazırladığı sunuma son kez göz atmaya karar verdi. Toplantı

zamanı geldiğinde, üzerine çekidüzen vererek odasından çıktı ve toplantı salonuna geçti.

Genç adam, uzun zamandır beklettiği ve başarılarını izlediği şirketin önünde durarak binaya şöyle bir göz attı.

"Sen Melek'ime dua et, Mahir Altay!" diyerek dişlerini sıktı adam. O sırada çalan telefonu zihninde canlanan çığlıkları bastırmıştı. Sakin hareketlerle cebinden çıkardığı telefonun ekranına bakan Arayan kişi kalbini titretip, yüzüne tebessüm canlandırırken bekletmeden çağrıyı cevaplamıştı.

"Tahir'im?" diyen kadife ses ruhunu okşamıştı adamın.

"Melek'im, bir şey mi oldu?" diye sordu adam neden aradığını bilse de.

"İntikam denen illetin kalbini köreltmesine izin verme, Tahir'im. Yengenin ve kardeşinin bir suçu yok. Bana kalsa babanın, yani Mahir Bey'in de bir suçu yok ama neyse..."

Mahir ismini duyunca telefonu çatırdatacak kadar sertçe sıktı. Az önce bastırdığı çığlık şimdi beyninin her zerresindeydi. Canını keskin bir neşter gibi yakıyordu. O çığlıkları bastırmak için boşta olan eliyle gecenin karanlığından bir ton çalmış saçlarını çekiştirdi.

"Rahşan ve Azra için bir şey diyemem ama o şerefsizin boynunda annemin vebali var! O piç kurusu yaşıyorsa bu senin sayende! Unutma!"

"Girdiği tekstil işinde onu batırarak ölümün eşiğine getirdin zaten. İçin soğumadı mı Tahir'im?"

İstihza ile güldü adam.

"Ama ölmedi. Annem acıyla inleyerek öldü fakat o pezevenk, oğlunu para karşılığında Selim Ateşdağlı'ya sattı. Tıpkı annemi karnında bir bebekle ortada bıraktığı gibi."

Kalın sesindeki öfke ateşi telefonun diğer ucundan bile Melek'in tüylerini diken diken etmişti.

"Söz ver, Tahir. Onlara zarar vermeyeceğine dair söz ver."

Sesindeki o tınıyı duyunca dişlerini sıktı adam. Eli mahkûm söz verecekti. Başka yolu yoktu. "Söz, Melek'im söz!"

"Canına yandığım adam!" diyerek yine adamı aptal âşığa çevirmişti genç kadın.

"Yoluna kurban olduğum kadın!"

Telefonu kapattığında az önceki aşk dolu bulutlar dağılmıştı. yerini gerçekleri acı biçimde yüzüne vuran sert rüzgâra bırakmıştı. Telefonu cebine atmadan ezbere bildiği numarayı aradı. İki çalışta cevaplanmıştı.

"Korkut?"

"Buyur abi?"

"Az önceki plan iptal. Arabayı sağlam bırakıp çıkın oradan." dediğinde diğer tarafta sessizlik oldu. Saniyeler geçtikçe adamın sabırsızlığı artıyordu.

"Abi, biz o işi çoktan hallettik. Fren kablosu kesildi ve biz çıktık oradan."

Tahir öfkeyle, "Ben böyle işin evveliyatını sikeyim!" diyerek küfrünü sıralamıştı. "Geri dönün ve arabanın motorunu bozun, Korkut! Hepten çalışmasın!" Emrini vererek telefonu kapattı.

15. BÖLÜM
"AY YÜZLÜM"

Genç adam içindeki endişeye ket vurarak kendini toparladı. Az önceki soğuk maskesini yüzüne yeniden takarak şirkete girdi ve kendisine selam veren kişileri kısa bir baş selamıyla selamladı. Asansöre binerek yönetim katının numarasını tuşladı. Asansör yerinden koparak yukarı doğru sıçrarken hâlâ kendine gelmeye çalışıyordu. Endişeliydi. Adamların o işi halledeceklerini umuyordu. Asansör durduğunda, her zamanki ulaşılmaz hâline bürünerek asansörden çıktı ve kendisini gören Berna'ya doğru yürüdü.

"Hoş geldiniz, Tahir Bey. Azra Hanım, sizi toplantı salonunda bekliyor."

"Hoş buldum, Berna Hanım," diyerek önden yürüyen kadını takip etti adam. Birkaç metre ilerideki büyük toplantı salonunun çift kanatlı kapısını açarak, adamın geçmesini bekleyen kadına önden geçmesi için eliyle işaret etti. Berna yakışıklı adama gülümseyerek içeri girdi. Ardından giren Tahir, toplantı salonuna şöyle bir göz attı. Klasik bir odaydı. Sunum yapmak için gerilmiş bir ekran, uzun masa ve etrafına dizilmiş siyah renk rahat sandalyeler. Odanın rengi genellikle beyazdı.

Bakışları salonda dolaşırken görüş alanına fazlasıyla güzel bir kadın girmişti. Omuzlarından az aşağı inen simsiyah ipeksi saçları,

düzgün fiziği ve o mor menekşe renk gözleri… Kalbine hükmeden çikolatalar olmasa bu gözler anında çarpmıştı adamı.

Kısaca Azra Altay çok güzel kadındı.

Aptal kardeşi Rahşan, ne kadar şanslı bir adam olduğunu ya bilmiyordu ya da umursamıyordu.

Azra kendisine doğru gelen adama baktı. Bu adam Rahşan'a o kadar çok benziyordu ki, genç kadın şaşırmıştı. Adam, kocasına benziyordu fakat birkaç fark vardı. Tahir Ağaoğlu, fazlasıyla heybetli ve yağız dedikleri türden esmer bir adamdı. Etrafına yaydığı tehlike ve güven birbirine zıt ikili olsa da adamda çok normalmiş gibi duruyordu. Sanki adam dostlarına güven, düşmanlarına tehlike vadediyordu. Güzel şekil verilmiş kırçıllı saçları ve üzerinde el işi olduğu belli olan takım elbisesi vardı.

"Hoş geldiniz, Tahir Bey," diyerek elini uzatırken, adamın eşi benzeri olmayan kara elmas gibi ışıldayan, tehlikeli pırıltılara ev sahipliği yapan göz bebeklerinde takılı kalmıştı. Daha önce bu kadar siyah göz görmemişti. Zaten siyah renk gözler pek rastlanır bir renk değildi. Dünyadaki az insanın gözleri siyah renkti ve şans eseri bu adam da o az insanların arasındaydı.

"Hoş buldum, Azra Hanım," diyerek elini sıktığında, az önce alıcı gözle incelediği kadın onda koruma mekanizmasını harekete geçirmişti. Tıpkı kız kardeşi Gökçe'ye karşı hissettiği şeyleri hissetmişti.

Kardeşini kötü adamlardan koruma mekanizması diyordu buna genç adam. Artık emindi ki, her ikisi bekâr bile olsalardı, birbirleri için yalnızca ağabey kardeş olurlardı.

Azra, adamın elinde adamın tenini hissedince, ağlama isteğiyle dolup taşmıştı. Adam ona herkesin veremeyeceği şeyi, güveni vermişti bir iki saniyede. Tek kelime etmeden sadece dokunuşuyla vermişti hem de. O an hep hissettiği bir ağabey hasreti üzerine çullanmış, kadının yorgun bedenini altında ezmişti. Onun bir ağabeyi olsaydı, hiçbir erkek özellikle kocası onu üzemezdi. Ağabeyi onları yaşadıklarına pişman ederdi. Buna emindi.

"Buyurun oturun," diyerek ona karşısındaki sandalyeyi gösterirken kendine gelmeye çalışıyordu Azra.

Tahir, kadının gösterdiği yere geçerken dikkatli bakışları kadının üzerindeydi.

Bekliyordu.

Sanki bir şey olacaktı ve o olacak her neyse onu engellemek için tetikte bekliyordu. Azra, adamın dikkatli bakışlarından azıcık rahatsız olsa da belli etmedi. O an midesinde yaşanan güçlü dalgalanma başka bir şey düşünmesine izin vermemişti zaten. Birkaç kere burnundan derin nefesler alarak dalgalanmayı engellemek istese de başarılı olamamıştı. Boğazına kadar çıkan safra, "Çok özür dilerim, Tahir Bey!" diyerek elini ağzına kapatmasına ve lavaboya doğru hızla yürümesine neden olmuştu.

Ardından endişeyle ayağa kalkarak gittiği yöne bakan adam, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Lavaboda midesindekileri boşaltarak rahatlayan kadın, elini yüzünü yıkayıp kendine çekidüzen verdi. Dışarı çıktığında misafiri yerinde değil, lavabonun önünde bekliyordu kendisini. Onu görünce dudaklarına ilişen mahcup gülümsemeyi sundu.

"İyi misin?" diye sordu adam. *Sizli bizli* konuşmayı es geçmişti. İri yarı görünüşüne rağmen kadına sevimli görünmüştü adam.

"İyiyim, teşekkür ederim. Sizi de beklettim. Ben-" derken dilinin ucuna gelen *hamileyim* lafını zorlukla yuttu kadın. "Galiba midemi üşüttüm," diyerek masaya doğru yürüdü.

"Hamileyken olur böyle şeyler. Sorun değil."

Duyduğu kelimelerle attığı adım donarak yerinde kalmasını sağlamıştı. Nereden anlamıştı ki hamile olduğunu? Üstelik bir erkekti o. Kadın bile değildi. Anlaması imkânsızdı. O bebeklerin babası bile anlamamıştı bugüne kadar.

"Nereden anladınız?" diye sorarken yine o güven duygusu devreye girmişti. Daha o düşünmeden, kelimeler dudaklarından süzülüp ortaya saçılmıştı. Toplamak için de çok geçti.

Adam, bilmiş bir gülümsemeyle kadına oturması için bir sandalye çekti. Genç kadın itiraz etmeden o sandalyeye oturdu.

"Eşi hamile bir adam olarak durumunu anlamam zor olmadı Azra," dedi kendi de karşısına geçip otururken.

Genç kadının bakışları anında adamın sol elinin yüzük parmağına inmişti. Gümüş alyans ona göz kırparken, eli istemsizce boynundan hiç çıkarmadığı reçine kolyeye gitti. Kendisine evli olduğunu hissettiren parmağındaki kocaman tek taşla alyansı değil, o kolyeydi.

"Tekrar özür dilerim, Tahir Bey. Artık toplantıya başlayalım mı?" diye sordu sormasına ama çalan telefonu Tahir'in bir şey söylemesine engel olmuştu. Adama gülümseyerek masada bıraktığı telefonunu aldı ve ekrana baktı.

Rahşan arıyor...

Arayan kişi derin nefes almasına sebep olurken, *"Sakın açma!"* diyen mantığına inat, yeşil ikonu kaydırdı. Telefonu kulağına götürürken, Tahir ayağa kalkarak ona özel alan yaratmış, kadının ona minnetle bakmasına sebep olmuştu.

Büyük odanın sonuna giderek cam duvardan şehir manzarasını izlemeye başlayan adam, Azra'nın hamileliğini neden daha önce bilmediğini düşünüyordu. Çünkü uzun zamandır Altay ailesini takip ediyordu ve haklarında yediklerinden içtiklerine her şeyi biliyordu.

Azra kendisini duymayacak kadar uzağa giden adama bakıp dikkatini gelen seslere vermişti. O sesler kulaklarından girip kalbini parça pinçik ederken mantığını dinlemediği için bin pişman olmuştu. Yanlışlıkla aramıştı onu adam. Ama öyle bir zamanda aramıştı ki…

"Saçlarım dökülmüş, Rahşan. Nerem güzel benim?" diyen Sevgi'nin sesinde biraz üzüntü, çokça mutluluk vardı. Sabahtan beri kendisinden fersah fersah uzaklara kaçan mutluluk *bu kadının* yanındaydı. Sebebi de parmağında yüzüğünü, karnında bebeklerini taşıdığı adamdı. "Hım… Sana kel kadınlara bayıldığımı söyledim mi hiç?" diyerek kadının kıkırdamasına neden olan bu sefer koca-

yıldı. Yüreğine daha fazla zarar vermeden hemen kapatmıştı telefonu. Elini canhıraş boğazına götürürken, ciğerlerine giden havanın yetmeyeceğini anlayan kadın, yanaklarından süzülen yaşları silerek, oturduğu sandalyeden kalkıp, toplantı salonunun büyük terasa çıkan sürgülü kapısını kaydırarak açtı ve acıyla yanan bedenini dışarı attı. Dışından sadece hava almak için görünen kadının içindeki mutsuzlukla zehirlenmiş havadan can çekişen kalbini kimse göremezdi. Yıkılan umutlarının damarlarını keserek bağrını kan revan içinde bıraktığını da kimse göremezdi.

"Canını sıkan bir telefon muydu?"

Arkadan duyduğu kalın erkeksi sesle irkilen kadın, zaten kuru olan yanaklarını kuruladı tekrar. Ona doğru dönerek gülümsemeye çalışsa da Tahir'in kuzguni gözlerinden bir şey kaçmamıştı. Kadın ağzını açıp, bir şeyler gevelemek isterken dönen başı kendisine muhalefet olmuştu.

Tahir ani refleksle kadının kolunu kavrayarak ilerideki koltuğa oturması için nazikçe çekiştirdi. Göğsünde ağırlaşmış yorgun yüreğinin verdiği yükle adama itiraz etmeden bedenini çekiştirdiği yere oturtmasına izin verdi. Baş dönmesi geçtiğinde adama baktı.

"Ağladın," dedi kendisi de kadının yanına otururken.

Bakışlarını kaçırdı kadın. "Önemli değil," diyerek daha yeni tanıdığı adama derdini anlatacak değildi. Her ne kadar güven verse de yapmak istemiyordu. Zaten konuşmalarına da adamın çalan telefonu engel olmuştu. Genç kadın konuşmaktan kurtulduğu için derin bir nefes aldı. Ceketinin iç cebinden çıkardığı telefonun ekranına bakan adamın yüzü öyle bir aydınlanmıştı ki, tepelerindeki güneşi bile gölgede bırakmıştı. Tahir bekletmeden telefonu cevaplamıştı.

"Melek'im?" demişti iç ısıtan kadifemsi sesiyle. "Toplantıya gireceğim birazdan," diyerek kadına baktı. Kendisinden rahatsız olduğunu düşündüğü için Azra koltuktan kalkmak için hareketlendi. Fakat daha kalkamadan kolunu saran sert parmaklara baktı tek kaşını kaldırarak. "Gitme," dedi dudaklarını oynatarak. Genç kadın omuz silkerek geri oturdu. Özel alan istemiyorsa o da o alanı işgal edecekti. Aslında adamın maksadı başkaydı. Bunu elbette bilmiyordu.

"Tekme mi attı?" diye sordu heyecanla. "Peki, sen niye ağlıyorsun? Bebeğimiz ilk tekmesini atmış işte. Anladım. Hamilelik hormonları," derken adamın tatlı tatlı gözlerini devirmesini izleyen kadın, aniden bastıran kalp ağrısıyla baş etmeye çalıştı. O hiçbir zaman kocasını arayıp böyle şeyler söyleyemeyecekti. Bebekleri ilk tekmelerini attı diye ağlamayacak, şımarıklıklar yapamayacaktı. "Tamam, Melek'im. Gelirken kutlamak için senin çok sevdiğin frambuazlı pastadan alacağım." Tahir, karşısındaki kadının dolan gözlerini ve titreyen çenesini fark edince içinden kardeşi olacak o aptalı bir güzel benzeteceğine dair yemin etti. Birkaç kelime de konuştuktan sonra telefonu kapatan adam, ceketinin cebine attıktan sonra kadının titrememesi için birleştirdiği ellerine baktı.

"Ağlama!" dedi sakin sesle. Sesi sakindi ama öyle bir tehdit barındırıyordu ki, genç kadın az önce hamile karısıyla konuşan tatlı âşık adamı hayal ettiğine inanacaktı neredeyse.

"Ağlamıyorum," diyen kadın, gözlerini kırpınca yanaklarına süzülen yaşlara küfretti. Tahir cebinden mendilini çıkararak kadına uzatınca, Azra alıp yanaklarını kurulamıştı.

"Teşekkür ederim," dedi mendili avucunda sıkarken.

"Önemli değil. Hamile bir kadının üzülmemesi gerektiğini herkes bilir. Kadınlar bu dönemde biraz... Hımm şey..."

Azra, Tahir'in bu hâline gülümsemeden edemedi ve yarım kalan cümlesini tamamladı. "Hassas olurlar."

"Evet. Özellikle çok ağlarsınız. Çok çok..." Kafasını muzipçe kaşıyan adama güvenle baktı.

"Eşiniz?"

"Melek."

"Melek Hanım çok mu ağlar?" diye sorunca sıkkınlıkla derin bir nefes verdi Tahir.

"Neden bilmiyorum ama evet. Daha bu sabah evde ekmek kalmadığı için bir saat ağladı."

Genç kadın kıkırtısını bastıramadı. Az önceki kasvetli havasından eser kalmamıştı.

"Kendimi güçlü sanırdım ama bu iki mucize hayatıma dâhil olduğu günden beri ben de devamlı ağlar oldum."

Geçenlerde tırnağı kırıldı diye dakikalarca ağladığı aklına gelince gözlerini devirme isteğini zorlukla bastırdı.

"İkiz demek. Tebrik ederim. Eşin çok şanslı."

"Bilmiyor ki," deyince ağzının içinde gevelediği kelimelerden sonra akan gözyaşlarını durduramadı.

Tahir uzanarak kadının elini tuttu. "Sen böyle ağladıkça, o kocan olacak gereksizin boynunu kırma isteğiyle dolup taşıyorum. Ağlamak yerine anlat. Anlat ki rahatlayasın."

Az önce adamın verdiği mendille yaşlarını silen kadın kızarmış burnunu çekti. Anlatmak istiyordu. Az önce duyduğu kelimeler ucu zehirli neşter gibi kalbine batarken acısını azaltmak istiyordu.

"Eşimin yakın bir arkadaşı ölümcül hasta. Sürekli onunla ilgileniyor ve..." diyerek derin bir nefes aldı. "Ben galiba onları kıskanıyorum. Hamilelikten herhâlde." Tanımadığı bir adama kocasını kötüleyemezdi. Canını her ne kadar yakarsa yaksın, yapamazdı.

Tahir, genç kadının *arkadaş* dediği kişinin kim olduğunu elbette biliyordu. Anlat dediğinde ne anlatacağını da merak etmişti aslında. Nedense o an Azra'nın kocasını kötülemeyeceğini hissetmişti ve yanılmamıştı. Azra gibi yüce gönüllü, güçlü, eşine asla leke getirmeyen bir kadını üzdüğü için aptal kardeşine bir kez daha kızmıştı.

Genç kadın, köşesinden kıyısından da olsa anlattığı için bir nebze de olsa rahatlamıştı. O yüzden bu konunun daha fazla uzamaması için toplantıyı hatırlatarak toplantıya geçmiş ve çok iyi bir sunum sayesinde Evrenler Holding ile anlaşmayı sağlamıştı.

Azra Altay bir kere daha başarmıştı.

Bir saat sonra Tahir Ağaoğlu ile vedalaşıp işlerine döndüğünde, toplantı zamanı göz ardı ettiği acılar kalbini ayaklarının altına alarak ezmeye başladılar. Şirkette daha fazla dayanamayacağını anlayan kadın diğer toplantıları Yiğit'e devretti. Odasında toparlanıp çıkarken onu kapıda yakalayan Berna, Tahir'in telefonunu toplantı odasının terasında koltukta unuttuğunu söylemiş ve ne yapması ge-

rektiğini sormuştu. Genç kadın düşünmeden telefonu ondan almış, çantasına atmıştı. Berna'ya adamın ofisini arayarak telefonun onda olduğunu söylemesini istedi.

Şirketten çıktıktan sonra eve uğrayarak üzerini değiştmiş, rahat bir şeyler giyerek babasını ziyarete gitmişti. Önceden haber vermeyerek sürpriz yapmak istemişti. Yolda durarak babasının çok sevdiği Antep baklavası almış ama kokusuna dayanamayarak kutunun yarıya kadarını yol boyu tek tek yemişti. Evin önünde durduğunda kutuyu fark etmiş, kendi kendine gülmüştü.

"Eee karnında iki tane minik canavar taşırsan sonu bu olur. Azra Hanım!" diyerek karnını sevgiyle okşamıştı.

Kapıyı çalmaktan vazgeçerek anahtarla açıp eve girmişti fakat yüzüne vuran sessizlik rüzgârını garipsemişti. Evdekiler neredeydi? Babası, Bedriye ablası, diğer yardımcıları Sevda? Habersiz gelmekle kötü mü etmişti acaba? Kaşlarını çatarak baklava kutusunu masaya bıraktı ve ilk önce babasının odasına gitmeye karar verdi. Adımlarını ikinci kata doğru yönlendirerek merdivenleri çıktı ve babasının odasının önünde durdu. Derin bir nefes alarak, içinden *açma* diye bağıran sese kulak tıkayarak kapı kulpunu indirdi. Kapıyı açtığında içindeki o sesin ne kadar haklı olduğunu fark etti.

"Bedriye abla?" diyerek şaşkınlığını gizlemeyen kadın, bakışlarını kadının üzerindeki sabahlıkta dolaştırdı. Akşam saatinde, babasının odasından neden bu sabahlıkla çıkıyordu bu kadın?

"Kızım?"

Babası hızla kapıya vardığında, şaşkınlıktan ve utançtan donup kalmış Bedriye'yi kenara çekti. Neyse ki babası giyinikti.

Çok şükür.

"Şaka mı bu?" diye sordu ilk şoku atlattığında.

"Azra, kızım, bak biz-" diye utançla inleyen kadını eliyle susturdu.

"Babamla konuşuyorum, Bedriye abla. Sen odana gidip üzerini giyin. Odan hâlâ aynıysa tabii," diyerek alayla söylemişti.

Bedriye utançla inleyip, kadının yanından geçerken yaşlı gözlerle babasına bakmıştı. O gittikten sonra babasına bakan kadın açıklama bekliyordu. Nitekim o açıklama gecikmemişti.

"Bedriye'yi uzun zamandır seviyorum, kızım. Ondan bana bir şans vermesini istedim yıllarca. Senin ne tepki vereceğini bilemediği için benden uzak durdu hep. Biz birbirimizi aynı evin içinde uzaktan sevdik."

"Ben senin adına sadece mutlu olurdum, baba. Uzun zamandır yalnızsın. Sevmek ve mutlu olmak senin de hakkın. Ama neden bana söylemeyip de böyle gizli kapaklı iş çevirdiniz arkamdan? Bu şekilde öğrenmem iyi mi oldu?" diye sorunca güldü babası.

"Yıllardır ettiğim evlilik teklifini dün ilk kez kabul etti, kızım. O kadar mutlu oldum ki, aklıma kimse gelmedi. Sana elbette söyleyecektim. Böyle öğrenmeni asla istemezdim. Yaşadığın bu durum için özür dilerim."

"Bence benden değil, aşağıda utançtan kendini yiyip bitiren nişanlından özür dile, baba. Çok üzgündü giderken."

"Hayret!" dedi babası şaşkınlıkla.

"Neden şaşırdın, baba?"

"Senin bu durumu bu kadar sakin karşılayacağını tahmin etmemiştim, kızım. Ona şaşırdım."

Buruk bir gülümsemeyle baktı babasına. Gidip adamın elli beş yaşına rağmen formda olan bedenine doladı kollarını. Babasını özlemişti. Birkaç haftadır onu görmüyordu.

"Büyüdüm, baba. Hepsi bu. Artık o şımarık bencil Azra yok."

Kızını sıkıca sarıp saçlarını öptü adam. "Aşk insanı büyütür, kızım. Sen anlayamazsın ama bir bakmışsın, seni kollarına almış, acılarıyla beslemiş ve büyütmüş."

"Seni seviyorum, baba," dedi ağlamaklı sesle.

"Seni seviyorum, kızım."

"En çok sevdiğin ben miyim artık emin değilim, Selim Bey!" dedi şımarıkça.

Selim Bey, kızını geri çekerek yanaklarını avuçladı. "Sana olan sevgimi kimseyle kıyaslama, kızım. Sen benim gönlümün sultanı, annenin bana en güzel emanetisin," diyerek eğilip kızının alnını öptü.

"Hadi hadi, aşağı in de *cici annemi* salona getir. Onu da tebrik edeyim," diyerek işi dalgaya vurdu. Yoksa ağlayacaktı.

Selim Bey, kızının burnunun ucuna işaret parmağıyla bir fiske vurdu. "Huylu huyundan vazgeçmiyor, bakıyorum."

"Asla vazgeçmem!" diyerek nazlandı babasının göğsünde. Şimdi ne çok isterdi babasına *dede* olacağını müjdelemeyi. Kesin havalara uçardı. Şimdilik hissettiği sevginin tadını çıkaracaktı.

Bir saatlik uğraşın ardından Bedriye'yi odasından çıkarmış, sıkıca sarılıp tebrik etmişti. Sonra güzel yemekler yaparak birlikte yemişlerdi. Gecenin geç saatlerinde evden ayrıldığında babasının ısrarlarına rağmen orada kalmamıştı. Boş yolda orta hızla giderken radyoyu açtı. Spor haberlerini geçerek bir müzik kanalı buldu. Hoş bir müzik açarak yola devam etti. Sitenin otoparkına arabasını park ettikten sonra indi ve asansöre doğru giderek gelmesini bekledi. Beklerken de telefonunu çantasından çıkartarak kilidini açtı ve ekranına baktı.

30 arama, 2 mesaj.

Otuz aramanın yirmi beşi kocasındandı. İki mesajdan biri banka kredi şartları tanıtımı, diğeri ise yine kocasındandı.

"Sana ihtiyacım var!" diye yazmıştı. Güldü kadın. Nesine ihtiyacı vardı onun? Sevgi'sinin yanında gayet mutluydu. Düşünmemeye çalıştı. O anki duyguları yaşamak istemiyordu artık. Asansör geldiğinde, aceleyle binerek oldukları katı girdi. Asansör o katta durduğunda, inerek kapının önünde durdu. Derin bir nefes alarak eve girdi.

Uzun zamandır yalnız olduğu eve.

Eve adımını atar atmaz, Rahşan'ın neler hissettiğini anlamıştı. Uzun zaman yalnız kalmıştı o da. Kendisine karşı haksızlık yapıyor-

du, evet ama onun bu durumda olmasının sebeplerinden biri ve en önemlisi kendisiydi.

"Bu boş eve her girdiğinde neler hissettiğini anlıyorum artık, Rahşan," diye mırıldanarak odasına doğru yürüdü. Ona yaşattıklarının cezası bitmek üzereydi, az kalmıştı.

Cezası bittikten sonra kocaman bir *AZRA ALTAY* devri başlayacaktı.

Düşüncelerini zihninin ücra köşesine iteleyerek odasına girdi ve üzerindekilerden kurtularak sadece sabahlığını giyindi. Banyoya girerek, ılık bir duş alıp rahatlamıştı. Banyodan sonra dolaptan aldığı mor havluyla kurulanarak sabahlığını giydi tekrar. Saçlarını da kurutuktan sonra aynanın önünde topladı. Kremlerini odasında süreceği için yavaş adımlarla banyo kapısına gitti ve elini kapı kulpuna götürdü. Tam indireceği sırada kapı çalınmıştı. Bu hamleyi beklemediği için irkilerek bir adım geri gitti.

"Azra?" dedi kalbine mutluluk, mantığına acı veren ses.

"Ne istiyorsun?" dedi duygusuz bir sesle. Duygularını belli etmediği için sevinmişti.

"Açar mısın kapıyı?"

"Seni görmek istemiyorum, Rahşan. Mümkünse bu gece nereden geldiysen, oraya geri dön," dedi hâlâ duygusuzluğunu koruyarak.

"Şu an sana sarılmaya öyle ihtiyacım var ki…" dediğinde sesi öyle bir muhtaçtı ki, kadının içi sızlamıştı. Ama kanmayacaktı bu sefer. İstediğini elde edip o kadını mutlu etmeye gitmesini seyretmeyecekti.

"Git dedim, Rahşan! Benim sana ihtiyacım yok!" Dili öyle dese de kalbi o kelimelerin altında eziliyordu. Bedeni hissettiği ağırlığa dayanamayarak kapının yanındaki duvarın dibine çöktü.

"Seni yanlışlıkla aradım bugün."

Biliyordu zaten. Bilerek arayıp nispet yapacak bir adam değildi o.

"Duydukların için üzgünüm ama onu son günlerinde, belki de son saatlerinde mutlu etmek istedim sadece."

Onun da yere çökerek sırtını kapıya yasladığını duydu.

"Sizi öyle gördüğümde beni önce yaraladın, sonra öldürdün, Rahşan. Senin ne yapıp yapmadığın umurumda değil artık. Şu an sadece gitmeni istiyorum. Beni yalnız bırak!" diyerek bacaklarını kendine çekip kollarını etrafına doladı. Çenesini dizlerine yaslayarak dolu gözlerini kırpmıştı. Yanaklarından süzülerek dizlerine misafir olan yaşlarını silmeye tenezzül etmedi bu sefer.

"Saatler sonra sebep olduğum ölümün yıl dönümü. Aç şu kapıyı da sana sarılayım."

Kaşlarını çattı kadın. Hangi ölümün yıl dönümüydü yarın? Ve Rahşan neden *sebep olduğum ölüm* demişti o ölüm için? Soruları çoktu fakat diline vurduğu kilidi çözmedi kadın. Sormadı.

"Sadece bir kere gittiğim mezarına gitmemi engelle, Azra. Oraya gidip de o ismi mezar taşlarının üzerinde tekrar görürsem Allah'ın günah buyurduğu şeyi yapacağım. İntihar edeceğim. Aç şu lanet kapıyı da bana engel ol lütfen!"

İntihar kelimesini duyar duymaz, eli istemsizce karnına giden kadın yerinde dikleşti. Yapmazdı, değil mi? Kendisini ve bebeklerini bu dünyada yalnız bırakamazdı. Onsuz bir dünyada yaşamak çok zor olurdu kadın için. Onun olmadığı düşüncesi içini kavursa da diline vuran zehirli kelimelere engel olamamıştı.

"Git, teselliyi Sevgi'nde ara, Rahşan! Sen bendeki kredini çoktan tükettin. Yüzünü dahi görmek istemiyorum."

Çok istiyordu. Kendisine aşkla bakan hazellerini, gülünce yanaklarında oluşan gamzelerini, ağzından çıkan aşk sözlerini dinlemeyi çok istiyordu.

Ama yapmadı. Açmadı kapıyı. Gururunu önüne koyarak elinin kapı kulpuna gitmesini engelledi. Havaya kaldırdığı elini yumruk yaparak dizine koydu. Derin bir nefes alarak kapıya çevirdi yaşlı gözlerini.

"Defol, Rahşan! Daha önce bugünü nasıl geçiriyorduysan öyle geçir. Aaa dur! Bu sefer pek sevgili Sevgi'n var, değil mi? Git de onu al koynuna. Kapa gözlerini. O kişi her kimse aklına bile gelmeyecek. Bu zamana kadar evli olduğun aklına gelmediği gibi!"

Dilinden damlayan zehir, kapının altından sızarak adamın avuçlarına bulaştı. Rahşan irkilerek geri çekilirken karısını ne kadar kırdığını anlamıştı. Anlamıştı anlamasına ama geç kalmıştı işte. Derin bir nefes alarak yüzünü kapıya döndü ve alnını kapının düz yüzeyine dayadı.

"Her yılın bugünü sızana kadar içiyor, Kerem'in beni eve getirip yatırmasıyla sabaha korkunç baş ağrısıyla gözlerimi açıyordum. Bazen de yasak dövüşlere katılarak kendimi ölesiye dövdürüyordum, Azra. Ama şimdi sen varsın hayatımda. Bugünü sana sarılarak sıcaklığında geçirmek istiyordum. Geçen seneyi de birlikte geçirmiştik, hatırlıyor musun?" diye sorunca, kadın hafızasını karıştırsa da hatırlamamıştı. Geçen sene birlikte bir şey yapmıyorlardı ki... Neyden bahsediyordu bu adam?

"Hatırlamıyorum," dedi garip bir sesle. Ağladığı için sesi pürüzlü çıkmıştı.

Gülümsedi adam.

"Hatırlamazsın tabii. Çünkü sana görünmeden seninle birlikteydim, Azra. O gün sabah evden çıktın. Önce biraz yürüyüş yaptın. Sonra Yasemin'le buluştun. Birlikte bir kafeye giderek kahvaltı yaptınız. Onunla konuşurken o kadar mutlu, o kadar kaygısızdın ki, seni izlerken bile ister istemez mutlu olmuştum. Kahvaltı yaptıktan sonra birlikte sinemaya gittiniz. Bir komedi filmine. Şimdi ne olduğunu tam hatırlamıyorum. Tam arkandaydım, Azra. Seni izlemekten filme odaklanamamıştım çünkü. Attığın kahkahalar o kadar güzeldi ki, sesin bir müzik gibi kalbimin en güzel köşesine kazınmıştı. İlk kez duymuştum kahkahanı. Bana verdiğin hüznü düşünerek o an yüzüm düşmüştü ama hemen kendime gelmiştim. Çünkü kalbimde sen vardın. Orada hüzne yer yoktu. Yasemin'le biraz daha dolaştıktan sonra alışveriş yapmıştın. En son eve geldiğinde yorgundun ve duş alıp uyumuştun. Uykun çok ağır, karıcığım." Gülümsediğini hissetmişti

kadın. İstemsizce kendisinin de yüzünde tebessüm can bulmuştu. "Sen uyuyunca da ben yanına kıvrılmıştım. O gün ilk kez birlikte uyumuştuk. O kadar güzeldi ki… Günün hangi gün olduğunu unuttumuştun bana, bebeğim."

O günü nihayet hatırlamıştı. Yasemin'in ısrarlarına dayanamayarak dışarı çıkmış, ilk kez kalbini karartan mutsuzluktan kurtulmuş, eski Azra olmuştu.

"O gün biri arka koltukta saçlarımı koklamıştı. O sendin!" dedi bedeninden geçen ürpertiyi göz ardı ederek. O gün saçlarının koklandığını hissetmişti, sonra saçmaladığını düşünmüş, o fikri kendinden hemen uzaklaştırmıştı.

"Kokuna deli oluyorum, bebeğim. Sevmediğim meyve olan çileği, bana sevdiren koku, senin kokun."

Azra kapıya doğru dönerek kocası gibi alnını kapıya dayadı. "Git lütfen."

"Azra?"

"Şimdi bu kapıyı açıp sana sarılırsam sabah yatağımda yalnız uyanacağım. Çünkü sen erkenden yine o kadına gideceksin, Rahşan. Yoruldum artık. Anlıyor musun? Yo-rul-dum!" dediğinde son kelimeyi hecelerken alnını hafifçe kapıya vuruyordu.

"Keşke sana *gitmeyeceğim* diye söz verebilseydim. Ama veremem. Çünkü gideceğim, Azra."

Kadın boğazına kadar çıkan hıçkırığın dışarı fırlamasına engel olamamıştı. "Git artık!"

Yanaklarından yaşlarını sessizce akıtan kadın kapıya vurdu. Rahşan ona dokunuyormuş gibi kapıya dokundurdu parmak uçlarını. Şu an ona öyle ihtiyacı vardı ki… Yaptığı hatalar ona engel olmasaydı, kapıyı kırar, onu hemen kendine çekerdi.

"Hoşça kal o zaman. Yarın başıma neler gelecek, bilmiyorum ama hakkımı sana helal ediyorum. İnanmıyorsun ama ben bir tek seni seviyorum, Azra. Ölsem bile seveceğim. Bunu sakın unutma."

Ölüm kelimesini duyunca alt dudağını ısırarak kafasını salladı. Ölüm yoktu. Ölmeyecekti o. Oğuz gibi hayatın ortasında savun-

masız bırakmayacaktı kendisini. Bebekleri olacaktı çünkü. Birlikte büyüteceklerdi minik mucizelerini. O an gözünün önünde canlanan küçük çocuklar ve onlarla kahkaha atarak oyunlar oynayan babalar… Bu güzel hayal, kadının nefes nefese kalmasına neden olmuş, kapıyı hızlıca açmasını sağlamıştı. Açtığı kapının ardında kocasını bulmayı beklerken kocaman boşluk sırıtıyordu kendisine doğru. Yüzündeki gülümseme solarken kolları tonlarca ağırlıktaymış gibi yanına düşmüştü.

Gitmişti.

O hayal kurarken gitmişti hem de.

***

Genç adam, yağan yaz yağmurunu camdan izleyen kadına yaklaştı. Kollarını ona sararak çenesini tepesine yasladı. Kadın daldığı için adamın sarılmasına irkilerek tepki vermişti. Göğsünün altına dolanan kolları açmaya çalışarak, "Kerem, Yusuf içeride. Bizi görebilir," dedi.

Kerem, kollarını sıkılaştırarak kadının küçük bedenini kendine bastırdı. "Odada uyuyor, ateş parçası. Rahat ol."

Yasemin rahatlamak yerine sinirlenerek adamın kollarında çırpındı.

"Rahat dur, yavrum!"

"Bırak beni, Kerem! Çocuk uyanıp bizi böyle görebilir!"

Kerem gözlerini devirerek, kadını kollarında döndürüp yüzüne doğru eğildi. Yasemin, adam ona doğru eğilirken odaklanabildiği tek yere, dudaklarına kilitlendi. Daha önce rüyasında onunla öpüşmüştü. Hatta onunla öpüştüğü rüyaları o kadar çok görmüştü ki, artık adamın tadını biliyordu.

Naneli şeker tadı…

"Bahçeye çıkalım," dedi kararan mavilerini kadının güzel kahvelerine sabitleyerek.

Konuşurken dudaklarına baktığını görmek hoşuna gitmişti. Yasemin kendine gelerek bakışlarını adamın gözlerine çıkardı. Daha neden diye soramadan, adam elini tutarak onu kapıya yönlendirmişti bile. İtiraz etmeden adamın peşinden giden kadın heyecanlıydı. Bir iki dakika sonra kapıdan dışarı çıktıklarında yağmur damlasını yanağında hissetmişti.

"Kerem?"

Kerem, sıcak avucunu kadının yanağına koyarak başparmağıyla çıkık elmacık kemiğini okşadı.

"İçeride yağan yağmuru izleyen yirmi sekiz yaşındaki bir kadını değil, erkenden büyümek zorunda kalan küçük kız çocuğunu gördüm, ateş parçası."

Genç kadının dolan gözlerinden yanaklarına akan yaşlar yağan yağmur damlalarına karışmıştı. Yağmur şiddetini artırdığı için çok kısa bir süre sonra sırılsıklam olacaklardı. Bunu bilseler de hiçbiri eve girmek istemiyordu.

"Kerem..." dedi başka ne diyeceğini bilemeden. Zira ağzından çıkacak başka bir kelime beraberinde hıçkırıklarını serbest bırakacaktı. Kerem ona yaklaşarak alnını öptü. O an kadının kalbi erise de ses etmemişti.

"Konuşma, ateş parçam. Sadece içindeki o küçük kızı serbest bırak. Bırak ki, yağmurun tadını doyasıya çıkarsın," dedi derinden gelen boğuk sesiyle.

Genç kadın bu sihirli sözcükleri bekleyen, yıllardır içinde hapis kalmış küçük kızın zincirlerini gevşeterek azıcık serbest olmasını sağladı. Zincirleri kırmamıştı. Çünkü karşısındaki adama daha tam teslim olamıyordu. Kerem gözlerindeki titreşimi görünce kadının pürüzsüz tenini okşadı. "Haydi, yavrum!" diye teşvik etmesi işe yaramıştı.

Yasemin, belli belirsiz kafasını sallayıp ondan uzaklaştı ve yüzünü kaldırarak yağmur damlalarını mutlulukla karşıladı. Kollarını açarak etrafında dönerken, ıslanan saçları ve kıyafetleri ona rahat-

sıklık değil, inanılmaz keyif veriyordu. Islandıkça gülüyor, kollarını açarak etrafında dönüyordu.

Kerem karşısındaki manzarayı içi sızlayarak izliyordu. Gülümseyerek etrafında dönen kadının ağzından taşan kahkahaları duyunca, az önceki sızı yerini çok başka duygulara bırakmıştı. Yasemin dönerken az ilerideki su birikintisine girince duraksadı. Kafasını kaldırarak kendisini izleyen adama baktı muzip bakışlarla.

O bakışlardan ne yapacağını anlayan adam, "Yapma!" dedi pek de ciddi olmayan sesle.

Yasemin, küçük bir çocuk gibi omuz silkerek su birikintisinde zıplamaya başladı. Kahkahaları bahçede yankılanırken Yusuf çoktan aklından çıkmıştı. Genç adam karşısındaki saf mutluluk dolu sahneyi aklına kazırken, damarlarını yakan kor ateş isteğe daha fazla direnemedi. Bir iki büyük adımda kadının yanına vararak onu durdurdu ve az önceki neşesi elinden alınmış küçük kızınki gibi büzülen dudaklara kapandı.

Geri çekildiğinde alnını kadının alnına yasladı adam. Hâlâ nefes nefese yaşadığı şoku atlatamayan genç kadın, ağzının içinde dolanan naneli şekerin tadını çıkarıyordu. Gerçekten de adamın tadı rüyalarındaki gibiydi. Titrek bir nefes çekti içine. Onu gerçekte öpmenin tadı rüyalarındakinden bin kat daha iyiydi.

"Seni öpmenin bağımlılık yaratacağını tahmin ediyordum ama daha ilk seferden olacağını tahmin etmemiştim, ateş parçası!"

Adamın nefesi yüzünde dolaşıyor, kadının uzun zamandır üzerine duvarlar ördüğü kalbini titretiyordu.

"Yaseminii, baba!" diyerek ikisine seslenen Yusuf, aralarındaki hatku yüklü havayı dağıtsa da Kerem'in, kadını henüz bırakmaya niyeti yoktu.

"Kerem!" diye sızlanan kadının yanaklarını öperek dudaklarına geldi. Fakat öpemeden Yasemin onu ittirdi.

"Ne yapıyorsun?" diyerek isyan eden adam, bakışlarını yeni tattığı dudaklardan çekmekte zorlanıyordu.

"Yusuf uyandı! Bizi böyle görmeden içeri girelim!"

"Sen gir eve. Benim biraz daha bu yağmurda kalıp içimdeki ateşi söndürmesini beklemem lazım," diyerek kadını bıraktı.

Yasemin tek kelime etmeden ondan uzaklaşmaya çalışırken, kolundan çekilerek dudaklarına sert bir öpücük kondurulmuştu. Yediği öpücük darbesinden sağ kurtulan kadın, tökezlemeden eve girmeyi başardığı için kendini kutlamıştı.

İçeri allak bullak hâlde giren kadının arkasından bakan adam, gülümseyerek kollarını açtı ve yüzünü semaya kaldırıp, yere düşerek toprağa can veren yağmur damlalarının üzerine yağmasına izin verdi.

Diline vurduğu kilit çözülmese de kalbi an itibarıyla bazı gerçekleri kabullenmişti. Yağmurun tadını biraz daha çıkartan adam, eve girdiğinde Yasemin'in Yusuf'u çoktan uyuttuğunu fark etti. Kendi de duş almış, üzerine pijamalarını giymiş, saçlarını topluyordu.

Yasemin, adamı bu hâlde görünce, "Kerem, sırılsıklam olmuşsun. Hastalanacaksın. Hemen duş al da sana sıcak çay koyayım," diyerek bir anne gibi isteklerini sıralayıp banyoyu göstermişti. Alt dudağını ısırarak kendisine bakan adam, oğlu olmaktan çok çok uzaktı ama onun hasta olmasını hiç istemiyordu. Neyse ki Kerem, onu iki letmeden banyoya girerek duşunu almış, çıktığında burada kaldığında giydiği eşofman altı ile tişörtünü giymişti. Islak saçlarına eliyle şekil vererek, mutfağa girdiğinde kadının bardaklara çay koyduğunu gördü. Geniş mutfak masasına geçerek onu izlemeye başladı.

"Sen duştayken Rahşan arıyordu," dedi önüne çay koyarken. Önüne konulan çaydan bir yudum alarak kadına baktı.

"Cevap verdin mi?" diye sorsa da cevap vermediğini biliyordu. Yasemin de kendine çay koyarak masaya geçince telefonunu adama uzattı. Cevabını almıştı. Hiç şaşırmamıştı. Telefonu kadından alarak ekranına baktığında gözüne çarpan tarih kaskatı kesilmesine neden olmuştu.

"Bugün 22 Ağustos mu?" diye sordu tarihi çok net görmesine rağmen.

"Evet."

"Bugün 22 Ağustos ise yarın 23 Ağustos..." derken bu sefer kendine konuşan adam, kadının dikkatini çekmişti.

"23 Ağustos önemli bir gün mü Kerem?"

"Ha siktir!" diyerek saçlarını çekiştirdi hırsla. "Nasıl unuturum Aşa bugünü?" diyerek hızla telefonun ekran kilidini açıp son aradıklarındaki numarayı kaydırdı. Açmasını beklediği her bip sesinde, çoktan katlanarak gümbürtüyle atmaya başlamıştı. "Sakın kendine bir şey yapma, Rahşan!" dediğinde Yasemin elini tuttu.

"Kerem, beni korkutuyorsun! Ne oluyor? Rahşan neden kendine bir şey yapacak? Azra ile kavga mı ettiler yine?"

"Hayır, Azra ile alakası yok bu sefer. Rahşan küçükken sebep olduğunu düşündüğü ölümün travmasını yaşadı yıllarca. Yarın o ölümün yıl dönümü. Kendine bir şey yapar diye korkuyorum. Bak, telefonu açmıyor, şerefsiz!" Telefonu masaya fırlatan adam, bıraktığı hızla masadan tekrar aldı ve yeniden aramaya başladı.

"Kimin ölümü, Kerem? Çatlatmasana insanı!"

"Canan'ın," diyerek bu sefer cevaplanan telefona odaklandı Kerem. Kadın, Canan'ın kim olduğunu düşünürken Kerem'in ne kadar endişelendiğini fark etmişti. Rahşan'ın kendisine bir şey yapacağından öyle korkuyordu ki...

Lanet olsun! Bu Canan da kimdi? Azra'nın ondan haberi var mıydı? Muhtemelen yoktu.

"Lan puşt! Kadın olsaydım, dokuz doğururdum burada! Neredesin sen? Ver telefonu ona... Sevgi? Senin yanında olduğuna emin olmalıydım. Hayır, önemli bir şey değil. Tamam. Yarın evine gidiyorsun demek? İyi geceler," diyerek telefonu kapattığında, kadının hiç duymadığı bir küfür sıralamıştı kuzeninin şanına.

***

Genç kadın, huzursuz geçirdiği gecenin ardından uyandığı günün hiç aymadığını fark etmişti. Sanki güneş sarı ışıkları yerine gri

ışıklarını yeryüzüne sürüyordu. Yataktan çıkıp banyoya girdiğinde aynada gördüğü gözleri ağlamaktan şişmiş, kadını tanımakta zorlanmıştı.

Azra Altay, bir zamanlar hor gördüğü adam için ağlamıştı dün gece.

Ne garip...

Banyodaki işlerini halledip, çıktıktan sonra kahvaltısını yaparak üzerini giyinmiş, saçlarını da toplayarak çıkmıştı evden. Nedense canı bugün makyaj yapmak istememişti.

Şirkete geldiğinde saat biraz geç olmuştu. Hemen işe koyulan kadın, dün gece kocasının vedasını birkaç saatlik de olsa unutmuştu. İşlerinden kurtulup öğlen yemeğine çıkmak için hazırlanırken Berna içeri girdi.

"Azra Hanım, sizinle görüşmek isteyen biri var."

Genç kadın çantasını alarak sekreterine baktı. "Öğleden sonra gelmesini söylemedin mi?" derken sesi beklediğinden sert çıkmıştı.

Berna hafif irkilerek elindeki tableti sıktı. Bugün her zamankinden sertti patronu. Sebebini anlamasa da merak etmişti. Çünkü Azra Hanım asla kimseye sebepsizce sert davranacak biri değildi.

"Gelen hanımefendi, Tahir Bey'in eşi Melek Ağaoğlu."

"Tamam, geliyorum şimdi. Onunla dışarıda buluşacağım."

"Hemen iletiyorum, efendim."

Azra, odasından çıktığında kendisine doğru gelen minyon, kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, çok güzel ve hamile bir kadını fark etti. Tahir Bey'in âşık olmakta haklı olduğunu düşündü. Çünkü Melek'in yüzünde dış görünüşünü gölgede bırakacak kadar sıcacık bir gülümseme vardı. İnsanı ister istemez, etkisi altına alan bir gülümsemeydi. Bulaşıcı bir gülümsemeydi en önemlisi. Kadın bir anda pamuk şekeri gibi yumuşacık olmuş, kadına gülümsemeye başlamıştı.

"Hoş geldiniz, Melek Hanım," diyerek elini uzattı kadına.

Melek hemen o eli sıkarak karşılık verdi. "Hoş bulduk, Azra Hanım."

O bilmese de *eltisi* ile tanışmak kendisini heyecanlandırmıştı. Bu tanışmayı o kadar uzun zamandır istiyordu ki, eşinin başının etini yemişti günlerce. Dün arayıp posta koyduğunda, Tahir telefonunu unutmuştu şirkette. Yanından ayırmadığı telefonunu bir anda unutması elbette mümkün değildi.

Bilerek yapmıştı.

"Yemeğe çıkıyordum. Vaktiniz varsa bana eşlik eder misiniz?" diye soran kadının teklifini, ellerini çırparak kabul etmemek için kendini tutmakta zorlanmıştı Melek.

"Çok mutlu olurum."

"Güzel. O zaman birlikte aşağı inelim."

Birlikte şirketin yakınlarındaki güzel yemekler yapan bir restorana girdiler. İki hamile kadın, büyük bir iştahla yemek sipariş ederken tanışıp kaynaşmışlardı. Yemekler geldikten sonra Melek tatlı kişiliğinin yanında psikolog kimliğini de kullanarak kadını konuşturmayı başarmıştı. Fazla bir şey anlatmasa da en azından hamileliğini iki üç kişi hariç kimsenin bilmediğini öğrenmişti. En önemlisi de babasının bilmediğiydi. Azra anlatmasa da Rahşan ile aralarındaki problemin hamilelik hormonlarından kaynaklanmadığını anlamıştı. Problem başka bir kadındı. Emindi artık.

"Cinsiyeti belli mi miniğin?" diye sordu Azra konuyu değiştirerek.

Melek daha fazla ısrar etmedi. Kadına uyarak gülümsedi ve elini belirginleşmiş karnına koydu. "Altı aylık oldu miniğimiz, teyzesi. Ve o bir prenses."

"Çok mutlu oldum. Mucizelerimden birinin kız olmasını çok istiyorum. İsim düşündünüz mü?"

"Şifa," dedi derin bir nefes alarak Melek. Kızının varlığı, babasının intikam için yanan kalbine şifaydı. O yüzden ismini Şifa koymak istiyordu.

"Çok güzel isim. Annene babana yakışır bir prenses ol, Şifa," diyerek gülümsedi.

"Merhaba hanımlar!"

İki kadın, yanlarına yaklaşan adama çevirdiler kafalarını.

"Tahir'im!" diyerek heyecanlanan kadının sesi titrerken, Azra karşısındaki aşka imrenerek baktı. Üzerine siyah kot ve tişört giyen adam, bu hâliyle de fazlasıyla dikkat çekici olduğu için restorandaki birkaç kadının dikkatini çekmişti bile. O bakışların farkında bile olmayan adam, eğilerek karısının saçlarını öptü.

"Meleğim..." derken ses tonundaki aşkı anımsadı kadın. Bir zamanlar Rahşan da kendisine her seslendiğinde o aşkı solurdu öfkeyle.

Keşke diye titredi kalbi.

Mantığı keskin bıçakla kesmişti keşkelerin gideceği düşünceleri.

Tahir, Melek'in yanına geçtikten sonra elini uzattı. "Telefonum, bebeğim?" dediğinde iki kadın da birbirine baktı. Azra çantasındaki telefonu çıkardı. Adama uzatırken iki kadın da gülüyordu.

"Biz onu tamamen unuttuk, sevgilim."

Tahir telefonu cebine atarken yarım ağız gülümsedi. "Belli oluyor. Yarım saattir sizi izliyorum, dünyayı unutmuştunuz konuşurken." Ayağa kalktı. "Size iyi günler, hanımlar." Yanlarından uzaklaşmak için hamle yaptığında, Azra'nın göğsünü tutarak inlemesiyle yerinde kaldı.

"Azra? Canım? Bir şey mi oldu?" diye endişeyle soran Melek'i sakinleştirmek istese de göğsündeki acı daha da şiddetlenerek, sırtını kör bir hançer gibi delip geçmişti. Konuşmak için ağzını açtığında sözcükler yerine acı dolu inleme çıkmıştı dudaklarının arasından.

"Tahir, onu hastaneye götürelim hemen! Ben hesabı hallediyorum şimdi."

Tahir, kafasını sallayarak kadını kucağına aldığı gibi restorandan çıktı. Otoparka girerek arabaya yetişene kadar Melek de gelmişti. Koca karnına rağmen paytak adımları hızlıydı. Melek arka koltuğa oturarak kocasının, eltisini yanına uzatıp kafasını dizine düzgünce yerleştirmesini izledi. Adam her zamanki gibi hızlı ve

dikkatliydi. Biliyordu, zamanı ve yeri değildi ama ona tekrar âşık olmuştu. Kocaman yürekli bir adamdı onun Tahir'i.

Adam kapıyı kapatıp, sürücü koltuğuna geçerek yavaşça çıktı otoparktan. Ana yola çıkıncaya kadar normal hızla ilerleyen adam, yolda hız limitini zorlayarak en yakın hastaneye yetiştirmişti bilinci kaybetmek üzere olan kadını. Hastaneye geldiklerinde hemen müdahale edilen kadının kalp spazmı geçirdiğini haber verdi doktorlar.

"Sebebi ne peki, doktor?" diye soran Melek'e baktı doktor.

"Stres, hanımefendi. Hasta yoğun stres yaşamış yakın günlerde."

"Senin ebeni çok yakında ziyaret edeceğim, Rahşan. Bekle beni!" diye fısıldayan adamı bir tek karısı duymuştu. Ona kaşlarını çatarak doktora baktı tekrar.

"Bebeklere bir şey olmadı, değil mi?"

"Hayır. Değerleri normal gösteriyor. Biz şimdi Azra Hanım'a kardiyoversiyon uygulayacağız."

"O ne?"

"Kardiyoversiyon, kalp ritmini geri kazanmak için kalbe zamanlanmış bir elektrik akımı verilmesini içerir."

"Onu ne zaman görebiliriz, doktor?" diye soran adam, karısının belini tutarak oturmasını sağladı. Çok fazla ayakta kalmıştı çünkü.

"İşlem bitsin, size haber vereceğiz."

"Bekliyoruz."

Doktor yanlarından uzaklaştıktan sonra karısının yanına oturdu adam. Melek üzgün gözlerle kocasına bakarken, adam onu kendine çekerek alnını öptü.

"Üzülme, meleğim. Azra iyi olacak," diyerek saçlarını sevdi.

"İnşallah sevgilim."

Melek, gözlerini kapatarak sevdiği adamın sevgi dolu dokunuşlarının tadını çıkardı.

"Telefon çalıyor, Tahir," diyerek adamdan uzaklaşıp, yanındaki sandalyeye bıraktığı Azra'nın çantasına doğru uzattı elini. Telefonu

çıkarıp ekrana baktı. "Kerem diye biri arıyor. Bu kuzenin olan Kerem mi?"

"Evet, o olmalı. Ayrıca onlar benim hiçbir şeyim değil. Gördüğün her Altay için akraba sıfatı eklemekten vazgeç, meleğim."

"Sen kabul etmesen de onlar senin ailen ve akrabaların, Tahir. Ve bu Kerem, dördüncü kez arıyor. Çok mu önemli? Açsan mı?" diyerek telefonu uzattı kocasına.

"Yengesinin telefonunu neden bir erkeğin açtığını düşünmesin. Sen aç ve durumu izah et."

"Tamam," diyerek bir kere daha çalan telefonu açtı. "Alo? Hayır, Azra değil, arkadaşı. Şimdi, nasıl desem o hastanede. Hemen endişelenmeyin, iyi o. Kalp spazmı geçirdi ve doktorlar iyi olduğunu söyledi. Siz ne için aramıştınız? Ne?" Karısı bir anda ayağa kalkınca adam da kalkmıştı. "Ne demek kaza geçirdi?" Melek hafif yalpalayınca kocasına tutunmuştu. "Hangi hastanedesiniz? Tamam, biliyorum ben orayı. Azra kendine gelince uygun dille söylerim ben ona." Telefonu kapatınca kolları taşlaşmış gibi yanına düştü.

"Ne oldu, meleğim? Kaza geçiren kim?" diye sorunca, Melek öfkeyle baktı kocasına.

"Adamlarını ara, Tahir. O arabayı bozmadıklarını teyit ettir. Hemen!" dedi öfke saçan kahveleriyle kendisine bakarak.

"Adamlarla konuştum, araba çalışamaz hâlde! O arabayla kaza yapmamış!"

Melek tuttuğu nefesi rahatlayarak dışarı üfledi. Tahir, kadının titreyen bedenini kendine yaslayarak sandalyeye oturmasını sağladı. Kazayı yapanın kimliğini merak etmişti.

"Azra'ya ne zaman söylemeyi düşünüyorsun?" diye sordu az önceki yaralarını göz ardı ederek.

"Kendine gelip biraz dinlensin, söyleyeceğim."

Cevap olarak kafasını sallayan adam, cebindeki telefonu çıkartarak karısının yanından uzaklaştı. Az önce gelen telefonda Melek kimin öldüğünü, kimin yaralandığını söylememişti. Acil öğrenmeye

bir şey acı vardı. Mahir Altay mı ölmüştü? Yoksa karısı mıydı? Saçlarını çekiştirerek aradığı kişinin açmasını bekledi.

***

"Gidiyor muyuz Rahşan?" diye sordu kadın yerinde doğrularak. Uzun zamandır bu hastane ortamında olduğu için bıkmıştı. Zaten ölecekti. Bari kendi evinde kendi yatağında ölsündü.

"İşlemleri hallettim. Yarım saate çıkarız. Babamdan minibüsünü isteyeceğim. Onda daha rahat edersin diye."

"Yürüyerek bile gidebilirim. Yeter ki evime gideyim. Kızıma sarılayım doya doya!"

Derin bir nefes alarak bugünkü tarihi unutmaya çalışan adam, hemşireyi çağırarak Sevgi'nin hazırlanmasına yardım etmesini istedi. Onlar hazırlanırken babasını arayarak minibüsünü istemiş, şoförü getirilmesini sağlamıştı. Tekerlekli sandalyede odasından çıkarılan Sevgi'yi hemşireden teslim alan adam, onunla birlikte asansöre bindi. Aşağı inerken asansör duvarlarından izlediği kadının yüzü gülüyordu. Zaten uzun zamandır onun gülümsemesi ve mutlu olması için çabalamıyor muydu?

Canan için yapamadıklarını onun için yapıyordu. Aklına gelen kadınla göğsünün ortasına sert bir darbe yemiş gibi nefes almakta zorlanmıştı. Sırtını asansörün duvarına yaslayarak gözlerini kapattı. Lanet acı geçecek gibi değildi. Gerçi yıllardır geçmiyordu o ayrı.

"İyi misin Rahşan? Bir yerin mi ağrıyor?" diyen kadının sorusuyla gözlerini açarak kendini toparlamaya çalıştı.

"Hayır, Sevgim. İyiyim ben, merak etme!"

Değilim, Sevgim. Hiç iyi değilim. Canım yanıyor. Çok yanıyor hem de.

Bugünün acısı üstüne de hayranı olduğu çilek kokusunu içine çekemediği için delirecek gibiydi. Dün gece *git* dedikten sonra gitmişti ikiletmeden. Ona nasıl acı çektirdiğini dün gece anlamıştı.

Sevgi'nin üzerine fazla düşerek kendini değersiz hissetmesine neden olmuştu. Yaptığı hiçbir şeyi bilerek yapmamıştı ki o.

Hata yapmış mıydı?

Evet.

Hem de en büyüğünü yapmıştı.

Sevgi'yi öpmemeliydi, biliyordu. Gerçi tam öpüşme bile sayılmıyordu yaptığı. Yine de hatalıydı. Bir anlık duygu boşluğuydu o hatanın sebebi. Karısının başka bir adamla ilişkisinin olduğu yazıyordu o gün tüm magazin siteleri. Elbette inanmamıştı o görüntülere. Onun kırıldığı nokta Azra'nın kendisini yok saymasıydı.

"Ben evliyim," diyebilirdi. *"Saçmalamayın!"* diyebilirdi.

Peki, sevdiği kadın ne yaptı?

Hiçbir şey...

O gün nasıl olduğunu anlamadığı öpüşme gibi bir şey yaşanmıştı Sevgi ile aralarında. Ateşe dokunmuş gibi geri çekilince öyle utanmıştı ki, hemen evi terk etmişti. Günlerce gelememişti evine. Yüzüne bakamamıştı. Mira hastalanmasaydı, uzun süre gitmeyecekti ama çocuklara özellikle de kız çocuklarına zaafı vardı. Hele bir de hasta olunca ayrı ilgileniyordu onunla. Mira o gün ikisiyle aynı yatakta uyumak istemişti. Onu kıramayan genç adam, ortada Mira olmakla yanına yatmıştı Sevgi'yle birlikte. Sabah uyandığında Mira yoktu ama Sevgi vardı kollarında. Kadını uyandırmaktan kaçınarak yavaşça çıkmıştı yataktan. Tam odadan çıkacakken az önce kaçtığı kadının sesiyle durmuştu eli kapı kulpunda.

"Benden kaçmanı istemiyorum, Rahşan."

Genç adam ona doğru döndü. "Sana yanlış yaptım, Sevgim. Bir özür bile dilemeden günlerce kaçtım senden." Sevgi yanına oturması için yatağa vurdu. Adam sakin adımlarla gelerek oturdu yanına.

"Bazen hayatımızda öyle anlar olur ki, büyük bir boşluğa düşeriz. Sebepsizce, saçma şeyler yaparız. Senin beni öpmen de öyle bir şeydi, canım," diyerek adamın elini avuçlarının arasına aldı. "Bundan sonra aramız eskisi gibi olmayacak, biliyorum. Ama ben

senin Mira'dan uzaklaşmanı istemiyorum. Gittiği yere kadar devam edelim, Rahşan."

O günden sonra ne sevgili oldular ne de arkadaş. Bu durum daha anlatılmaz bir hâl aldığında bir daha görüşmeme kararı aldılar ama yazıya göre ki felek onlarla aynı fikirde değildi. O hafta Sevgi'nin hastalığı çıkmıştı ortaya. Rahşan da kendini onun yanında olmaya borçlu hissetmişti.

Canan'dan dolayı.

Her an yanında olmuş, öleceğini duyduğunda da hepten yıkılmıştı.

"Rahşan?" diyerek kendisine seslenen kadın, düştüğü hatıra girdabından çekip çıkarmıştı onu. Kendine geldiğinde zemin kata indiklerini anlamıştı. "Geldik. Sen iyi olduğundan emin misin?" diye sordu bileğini kavrayarak. Elini kadının kemikli elinin üzerine koydu.

"İyiyim, merak etme. Sadece Azra'yı düşünüyorum," dediğinde Sevgi'nin yorum yapmayacağını biliyordu. *"Hatamı düşünüyorum,"* diyemezdi. *"Sen benim hatamsın,"* diyemedi.

Diyemezdi.

"Uzun zamandır aynı hatayı yaparak kadınını kırıyorsun, aptal!" dedi içinden bir ses. Ona hak verdi.

Asansörden indiklerinde arabanın yanında onları bekleyen sağlık görevlileri Sevgi'yi arabaya bindirmek için bekliyorlardı. Sevgi arabaya bindikten sonra şoför koltuğuna geçen adam, arabayı çalıştırmak için kontağı çevirdi. Fakat kaç kere çevirdiyse araba çalışmadı.

"Hay senin motoruna!" diyerek direksiyona vurdu adam. Telefonunu çıkartarak Kerem'i aradı.

"Ne oldu?"

Arkada endişeyle kendisini izleyen kadına çevirdi kafasını. "Babamın gönderdiği araba çalışmıyor. Başkasını isteyeceğim. Alo

abi? Babamın minibüsünde arıza var. Bana şirketten lüks bir minibüs gönderir misin? Tamam, bekliyoruz."

Genç adam koltukta geri yaslanarak gözlerini kapattı. Sevgi, adamı rahatsız etmemek için sesini çıkarmadan beklemeye başladı. Kapalı gözlerinin ardında beliren suret kalbini çarpturırken, telefonuna düşen bildirim dikkatini çekmişti. Olduğu pozisyonda kıpırdadan telefonuna baktı. Uzun zaman önce yüklediği bir uygulamadan günün kitap alıntısı gelmişti. Ve o alıntı, şu anki durumuna öyle uygundu ki, iç geçirdi.

Git diyorsun da

Olmuyor git demekle, her şeye rağmen gidemiyor insan.

Ben de sana "sev" diyorum mesela sevebiliyor musun?[8]

Alıntı o kadar hoşuna gitmişti ki, kopyalayarak rehberine girdi ve karısının ismini buldu.

Ay Yüzlüm diye kaydetmişti onu. Azra onun için güneş değildi, aydı. Gecesini aydınlatan, kalbini huzurla dolduran…

Mesaj bölümüne geçerek mesajı yazdı ve gönder kısmına tıkladı.

"Dün gece son kez duydum sesini, bebeğim. Belki bir daha asla görmeyeceksin yüzümü. Belki dün gece yaşananlar bir vedaydı," diye fısıldadı telefonun galerisine girerek, kadının fotoğraflarından birini okşarken.

"Azra seni seviyor, Rahşan."

Adamın yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "Geç kaldı desene, Sevgim."

"Neden geç kaldı? Bence hâlâ şansınız var."

"Ona duyduğum o muhteşem aşk kirli artık. Bu pis ellerimle dokundum ona." Ellerini kaldırıp baktı. "Kirlettim. Canını yaktım. Ağlattım." Genç adam yanağından süzülen tek damlayı sildi aceleyle.

"Neden benim yanımdasın o zaman? Madem karına ihanet ettiğini düşünüyorsun, neden bana bu kadar iyi davranıyorsun? Beni

8 Cemal Süreya'ya ait şiir.

bırakıp gitsene yanına. Böyle yaparak beni de üzüyorsun. Sana olan hislerimi biliyorsun, Rahşan. İki kadına da haksızlık etmiyor musun?"

Etmez mi? Ediyordu elbette. Biri kalbinde, diğeri vicdanındaydı. Hiçbirini bırakıp gidemiyordu ki… Gidebilse çoktan giderdi elbette.

"Keşke yapabilsem. Ama yapamıyorum."

Sevgi'nin konuşmasına sıra gelemeden arabanın camına vurulduğu. İkisi de dikkatini o yöne verince, Kerem elindeki anahtarı onlara doğru sallıyordu. Adam hızla kapıyı açıp indiğinde anahtarı aldı. Cebine atarak Kerem'in de yardımıyla Sevgi'yi diğer arabaya bindirdi. Arka tarafına geçince gördüğü yatakla gülümsedi adam.

"Abi, vur dedik, öldürdün resmen!"

Kerem adamın omzuna vurdu. Bugün de sağ kalmıştı. *Bulutları istiyorum* dese onu da yapacak durumdaydı. Her yıl 23 Ağustos'ta yaşadığı stres, onu birkaç yıl daha yaşlandırıyordu sanki.

"Kardeşime feda olsun. Yolda dikkatli ol, kardeşim. Lütfen." Kerem sebebini bilmese de içinde hâlâ endişe taşıyordu.

"Tamam, abi. Yarın şirkette görüşürüz."

Arabaya binip otoparktan çıkıncaya kadar arkasından baktı Kerem. Kuzeni gözden kaybolduktan sonra çekiciyi arayarak arızalı arabayı almaları talimatını verdi. Kendisi de taksi çevirerek şirkete geri döndü.

Yola çıkar çıkmaz, aldığı ilaçların etkisiyle uyuyan Sevgi'ye baktı dikiz aynasından. Birkaç saniye baktıktan sonra yola çevirdi gözlerini. Tam o sırada yolcu koltuğuna bıraktığı telefonu çalmıştı. Kafasını çevirip baktığında Sevgi'nin telefonundan Mira arıyordu. Gülümseyerek eğildi ve telefonu aldı. Sürücü koltuğuna döndüğünde birkaç metre ileride tehlikeli eğimi geç fark etmiş, vites küçültmekte gecikmişti. Araba şarampole yuvarlanırken, arkasına dönerek çığlık bile atmadan kendisine bakan kadına baktı.

Gülümsüyordu. Tıpkı yıllar önce gözünün önünde kendini asan kadın gibi… *Kurtuldum* diyordu, *teşekkür ederim* diyordu o gözler.

Çarparak yuvarlanan araba, kadını adama doğru savurmuştu. Emni-
yet kemeri bağlı olduğu için yerinden kıpırdayamayan adam, kendi-
ne doğru yuvarlanan kadının elini tuttu. Son yaptığı şey olmuştu bu.

Araba büyük bir gürültüyle düştüğü yerde metal yığınına dönü-
şürken, kazayı gören kişiler ambulans ve itfaiyeyi arıyordu. İtfaiye
araçta sıkışıp kalmış kişilerden ilk önce kadını sonra erkeği çıkar-
mıştı. Ambulans görevlileri, her ikisinin yaşam belirtilerini yokla-
maya koyulmuştu anında.

"Kadın eks!" dedi görevlilerden erkek olanı.

"Erkek yaşıyor fakat nabzı zayıf. Kalbi her an durabilir. Hemen
hastaneye yetiştirmemiz lazım!" dedi bu sefer kadın görevli.

"Kimliklerini ne yapacağız, Dilara?"

"Aramak için zamanımız yok, Ekrem. Zaten polisler birazdan
burada olur. Hastaneye geldiklerinde onlardan alırız bilgileri."

Aceleyle sedyeye yatırıp ambulansa aldıkları adamın ardından,
diğer ambulansa genç kadının siyah torbaya alınmış naaşı yerleşti-
riliyordu.

***

Genç kadın, gözlerini açtığında sırtını delip geçerek, ciğerlerini
nefessiz bırakan acıyı hissetmeyince derin nefes aldı.

"Uyandın!" diyen kadına doğru baktı. Gülümsüyordu fakat o
gülümseme gözlerine kadar ulaşamıyordu. Yüzü de beyazlamıştı.
Konuşurken bakışlarını asla kaçırmayan kadın, iki dakikadır yüzüne
bakmıyordu. Bir şeyler oluyordu.

"Bir şey oldu, Melek," dedi pürüzlü sesiyle.

"Menekşem?" diyen diğer sese döndü bu sefer. Yasemin de bu-
radaydı. Lanet olsun! Bir şeyler dönüyordu. Ama ne?

"Azra, sana bir şey söyleyeceğim fakat sakin olman lazım. Be-
beklerin için..."

"Bana ne söyleyeceksin, Tahir?"

"Sen güçlü bir kadınsın biliyo-"

"Bana beni anlatma, adam! Sadece gel. Babama mı bir şey
oldu?" diyerek yattığı yerde doğrularak ayaklarını yatağın kena-
rından salladı. Aniden kalkınca başı dönmüştü ama hemen kendini
toparladı. Onu tutmak için hamle yapan kuzenini elini kaldırarak
engellemişti. Ayakları yere sağlam basınca Tahir'e baktı. Belli ki
kızlar sözcü olarak onu seçmişlerdi.

Durum o kadar vahimdi demek?

Tahir, bu kadar güçlü olduğu için yengesiyle gurur duymuştu
elinde olmadan.

"Seni dinliyorum, Tahir," dedi darbeye hazır olduğunu göstere-
rek. Az sonra çok kötü darbe yiyecekti, anlamıştı.

"Rahşan kaza yapmış, Azra," dediğinde hafif sendelemişti. İm-
dadına yetişen Melek, hemen koluna girmişti. Tahir devam etti. "Ya-
nında Sevgi de varmış. O ölmüş."

Mira diye çırpındı kalbi. Bir çocuk daha annesiz kalmıştı. *Ada-
let çarkına tüktürdüğüm dünya bir anneyi daha aldı kızından!* Dol-
muş gözlerini kapattığında yanaklarından süzülen yaşları silmedi.

"Rahşan?"

Tahir, kara gözlerini kendisine öfkeyle bakan karısına çevirdi.

"Yaşıyor ama durumu çok ciddi. Şarampolden yuvarlandıkları
için çok fazla kırığı var."

"Beni ona götürün!"

Hastane çıkış işlemlerini halledip, birlikte arabaya bindiklerin-
de kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Bir buçuk saat sonra Rahşan'ın
kaldırıldığı hastaneye geldiklerinde kadının gözüne ilk çarpan Meh-
lika Hanım olmuştu. Hızla ona doğru yürüdü. Kadın sandalyede
oturmuş, sessizce ağlıyordu. Önünde diz çökerek ellerini tuttu. Yaşlı
kadın daldığı için yaşadığı temasla irkilmişti. Kafasını kaldırıp, ken-
disine yaşlı gözlerle bakan gelinini görünce ayağa kalktı. O kalkınca
Azra da kalkmıştı.

"Kızım..." dedi fakat devam edemedi.

Azra titreyen bedenini kollarının arasına aldı. "Allah, oğlunu bize bağışlayacak, anne!" dedi daha sıkı sarılarak.

"Ah kızım, bana *anne* dedin!" Daha bir şiddetle ağlamaya başladı Mehlika Hanım. "Bu anı o kadar uzun zamandır bekliyordum ki... Onu şu an söylemen kanayan yarama merhem oldu sanki."

Genç kadın, yaşlı gözlerle gülümseyip kadından ayrıldı ve birlikte sandalyeye oturdular. *Anne* kelimesi ağzından nasıl çıkmıştı, bilmiyordu fakat doğru gelmişti söylemek.

Genç kadın, ne zamandır elinde sıktığı telefonu çevirince ekrandaki mesajı fark etmişti. Kalbi sancı içinde burulmuştu hemen. Ekran kilidini açarak mesaja tıkladı.

Git diyorsun da

Olmuyor git demekle, her şeye rağmen gidemiyor insan.

Ben de sana "sev" diyorum mesela sevebiliyor musun?

"Çok seviyorum hem de..."

Uzun zamandır kalbine ağırlık yapan itirafı ettiği için mutlu olurken, az ötede duyduğu kelimeler dünyasını başına yıkmıştı. Azra *yanlış duymuşum* diyerek kafasını kaldırıp baktığında, başından bandanasını çıkaran doktorun karşısında elinde karton kahve bardağıyla kalakalan Kerem vardı. Yanlış duymuşsa bile artık yanlış görmüyordu.

Doktor, "Başınız sağ olsun," demişti Kerem'e, orada bulunan herkesin yaşam enerjisini vampir gibi emerken.

16. BÖLÜM
"SEN DE KİMSİN"

Genç kadın arabadan inip karşıya geçti. Geldiği binaya baktı kısa süreliğine.

Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi...

İsmi bile insanın içini ürpertiyordu. Üzerindeki montun kollarını çekerek binaya giriş yaptı. Onu gören görevli gülümseyerek selam verince aynı karşılığı vermişti kadın. Dudakları kıvrılmıştı o an sadece. Dolu gözleri ve donmuş yüzü uzak durmuşlardı dudaklarındaki o kıvrıktan. Yavaş adımlarla dört aydır yolunu aşındırdığı ezbere bildiği odaya doğru giderken biri seslenmişti arkasından.

"Azra Hanım!"

Azra, ismini duyunca arkasına döndü usulca. Kendisine doğru gelen yeni Doktor Merve Hanım'ı bekledi sabırla. Merve Hanım yanına varınca, "Bir şey mi oldu, Merve Hanım?" diye sordu merakla.

Merve Hanım gülümseyerek ona bahçe kapısını işaret etti. "Bahçede şimdi. Dilerseniz oraya gidelim."

"Gidelim."

Karnı yüzünden adımları yavaşlamıştı ama Merve Hanım sabırla ona uymuş, birlikte bahçeye çıkmışlardı. Bahçeye çıkıp birkaç metre yürüdükten sonra onu görmüştü. Ağaçların arasında yerleştirilmiş bankta oturuyordu. Aralık ayının kemik sızlatan soğuğunda

hangi akla hizmet dışarı çıkmıştı bu adam? Üzerinde bir tek kazakla hem de.

"Bu soğukta neden dışarıda bu adam?" derken daha çok kendine sormuş gibiydi ama Merve Hanım yanıtlamaktan alıkoyamamıştı kendini.

"Az önce öfke nöbeti geçirdi."

Azra bedenini kadına doğru döndürdü. Duyduğu şeyler ilgisini çekmişti.

"Şurada oturalım, Azra Hanım. Ayakta daha fazla kalmayın." Taşıdığı iki candan dolayı normalden büyük olan karnına bakmıştı doktor kadın. İtiraz etmedi ona. Yakındaki bir banka oturdular.

"Az önce öfke nöbeti geçirdi de ne demek? Birine zarar verdi mi? Ya da kendine?"

"Öncelikle sakin olun. Kendine zarar vermedi fakat bu ay hastanelik olacak kadar darbettiği hasta bakıcısı sayısı üçe çıktı."

"Hasta bakıcısı nasıl şimdi?"

"Hastanede ve durumu iyi. Şikâyetçi olmayacak."

"Çok geçmiş olsun. Tüm hastane ve bakım harcamalarını üstleneceğimizi iletin kendisine."

"Kerem Bey halletti o işi, merak etmeyin."

Kadın rahat bir nefes almıştı. "Yanına gidebilir miyim?"

"Evet. Şu an aldığı sakinleştiricilerin etkisinde zaten."

"Onlar uyutmuyor muydu?"

Merve Hanım hafifçe gülümsedi. "Yaşadığı duygusal travma yüzünden hayatının büyük bir kısmını hafızasından silen bir adamdan bahsediyoruz, Azra Hanım. Sakinleştiriciler onda uyku yapmaz, sadece uyuşturur."

Dissosiyatif Amnezi

Dissosiyatif amnezide anahtar semptom, hastanın belleğinde depolanmış bilgilerin hatırlanamamasıdır. Unutulmuş bilgiler genellikle kişinin yaşamındaki stresli ya da travmatik olaylarla ilgilidir. Bilgiyi anımsayamama basit bir unutkanlıkla açıklanamaz ve

altta bir beyin bozukluğu bulgusu yoktur. Yeni bilgiler öğrenme yeteneği korunur.

Dissosiyatif amnezinin yaygın bir şekli, birinin kişisel kimlikte ilgili amnezi göstermesidir, ancak genel bilgi ile ilgili bellek etkilenmez.

Hemen hemen tüm dissosiyatif bozukluklarda görüldüğünden amnezi en yaygın dissosiyatif semptomdur.

Dissosiyatif amnezi erkeklere göre kadınlarda ve yaşlı erişkinlere göre genç erişkinlerde daha sık ortaya çıktığı tahmin edilir. Bozukluk genellikle stresli ve travmatik olaylara eşlik ettiği gibi, sıklığı muhtemelen savaş sırasında ve doğal afetlerde artar.[9]

"Anladım. Ben gideyim."

Kadın oturduğu banktan kalkarak adama doğru yürüdü. Yanına oturduğunda, zahmet edip kim olduğuna bile bakmadı.

"Merhaba Rahşan," dedi titrek bir sesle. Onu böyle görmek her seferinde ağlamasına neden oluyordu. Şimdi kendini tutmalıydı. Çünkü onun kendisinin ağladığını görmesini istemiyordu.

Rahşan kafasını yanında oturan kadına çevirdi. Boş gözlerle izlediği mor menekşelerden hemen çekmişti hazellerini.

"Merhaba-" diyerek sustu ve düşünerek kadına baktı. "Azra'ydı, değil mi?"

"Sen de kimsin?" demişti dört ay önce komadan uyandığında kocası.

Hislerini yeni kabullenmiş kadın, o an neye uğradığını şaşırmış, acıyla kıvranmıştı.

"Dissosiyatif Amnezi," demişti Melek Hanım uzun uzun muayenelerin ardından. "Sınırlı bir zaman dilimindeki olaylarla ilgili bellek kaybı. İnsanlar bazen üzücü bir olayla karşılaştıklarında yaşadıkları şok nedeniyle bir çeşit şuur kaybına uğrarlar. Mehlika Hanım'ın anlattıklarına bakılırsa Rahşan Bey yıllar önce tam da bugün çok yakın birini kaybettiği için delirmenin eşiğine gelmiş. Uzun yıllar psikolojik ve aile desteği alarak iyileşmiş ama o travma

9 Dissosiyatif Amnezi: dpskiyatri.com sitesinden alınmıştır.

hep beyninin bir köşesindeymiş. Bugün yaşadığı kaza o gün yaşa-
dıklarını tetiklemiş ve beyni yoğun strese dayanamayarak kendini
koruma altına almış. Yani Azra Hanım, Rahşan Bey şu an ne sizi ne
de beraber kaza geçirdiği Sevgi Hanım'ı hatırlıyor."

"Tedavisi var mı?"

"Özellikle dissosiyatif amnezi için kanıta dayalı tedaviler bu-
lunmamakla birlikte, hipnoz ve ilaç destekli soru cevap oturumla-
rı gibi tekniklerle bazı kişilerin anılarının geri gelmesine yardımcı
olabilir. Dissosiyatif amnezisi olan insanlar, yavaş yavaş veya ani-
den kayıp anılarını hatırlayabilir. Yani demem o ki, Rahşan Bey için
sabırlı olacağız ve yaşadığı travma ile yüzleşmesini sağlayacağız."

Melek Hanım, yaşadığı acıyı gözlerinde gördüğü kadının elini
tuttu. Kulağına eğilerek, "Söz veriyorum, Azra Hanım. Rahşan Bey
sizi hatırlayacak. Bu yıllarca sürse bile," dedi.

"O beni hatırlamak zorunda, Melek Hanım. Şu an onun sevgi-
sine her şeyden daha çok ihtiyacım var."

Melek Hanım, o iç ısıtan gülümsemesiyle kadının elini sıktı.
"Hatırlayacak. Ama sabırlı olmanız lazım."

"Sabırlı olmaktan başka çaremiz var mı?" diye fısıldamıştı
kendi kendine.

Genç kadın boğazındaki kocaman düğümü yutmakta zorlansa da, "Evet. Adım Azra," dedi.

Adam kadına dikkatle baktı. "Neden devamlı buradasın? Bu hâlinle üstelik."

Adamın bakışları karnına kayınca içindeki kıpırtıyı yok sayamadı. İki buçuk ay uzaktan izlediği adamın karşısına bir buçuk ay önce çıkmıştı. O kadar hasretti ki ilgisine… Hatırlamasa bile bebeklerine bakması heyecanlandırmıştı kadını.

"Sevdiğim biri burada. Onu görmeye geliyorum."

Seni görmeye geliyorum. O kadar özledim ki... O kadar seviyorum ki... Anlatsam şaşar kalırsın, Hazel Gözlüm.

Anladığını belli etmek için kafasını salladı adam.

"Peki, sen neden buradasın?" diye sorunca, kocasının yüzünde peyda olan acıyı boğazını yaka yaka yudumlamıştı. Zaten neden burada olduğunu bilen mantığı onu azarlarken, aralarına çöreklenen sessizlikten anlamıştı cevap vermeyeceğini. Fakat Rahşan yine şaşırmıştı onu.

"Benim yüzümden öldü. On sekiz yaşındaydı daha. Yaşayacağı çok şey varken gözlerimin önünde canına kıydı. Hepsi benim yüzümden." Acının, pişmanlığın ve öfkenin harmanlandığı sesi kadının tenini çizmiş, kalbini kanatmıştı. Hemen şimdi ona sarılmak, acısına ortak olmak istiyordu. Dişlerini sıkarak tırnaklarını avucuna batırdı. Rahşan alayla arkada bekleyen hemşireye baktı. "Beni iyileştirmek için burada tutuyorlar ama uyguladıkları tedavi yöntemi-nin hiçbir boka yaradığı yok!"

Ağzı bozuk bir Rahşan.

Yeni haberdi.

Ve kadın bunu sevmişti.

"Üzüldüm," dedi adamın kazadan kalma yara izine bakarak. Kaşının üzerindeki dikiş izi nedense adama ayrı bir hava katıyordu. O lanet kazada kemiklerinin çoğu kırılmıştı. Özellikle köprücük kemiği. Daha yeni iyileşmişti, biliyordu. Üç ay sekiz bandajıyla gezmiş, buna ayrı delirmişti kocası.

"Ben de," dediğinde bakışları soğuyan demir gibi hemen yakınlığını yitirip uzaklara dalarken, kadın karnında hissettiği tekmeyle kıkırdayarak aralarındaki sessizliği bozmuştu. Bir anda nerede ve kimin yanında olduğunu unutarak, hep yaptığı şeyi yaparak bebekleriyle konuşmaya kaptırmıştı kendini.

"Sakin olun bakayım! Kavga etmeyin içeride. Anlamıyorum ki neyi paylaşamıyorsunuz? Aaa ama oğlum, kız kardeşini rahat bırak. Ay, tamam tamam, tekme atma! Demedim bir şey. Hadi biraz sakin olun, bakalım."

Konuşurken duyduğu kıkırtı susmasına neden olmuştu. Şaşkınlıkla eli karnında kocasında tutuklu kalırken, Rahşan hiçbir şey olmamış gibi kadının karnına bakıyordu ilgiyle.

"Sen… Gülüyorsun," diye fısıldamıştı gayriihtiyari.

Onu duymayan adam tüm ilgisini bebeklere vermişti. "Sözünü dinliyorlar mı peki?" diye sorunca, Azra karnına sert bir tekme daha yedi. Tekmenin atıldığı yeri okşayarak kafasını kaldırdı ve adama baktı.

"Dinlediklerini pek sanmıyorum. Birine kızınca diğeri de hemen savunmaya geçiyor. Şu an olduğu gibi."

Rahşan, mor menekşelerine hazellerini akıtarak baktıktan sonra kadının karnına doğru eğildi. "Selam ufaklıklar! İçeride neler yapıyorsunuz bakalım? Anneniz hiç mutlu değil, haberiniz olsun." Kendi de dediği gibi ufaklıkları uyarırken eli gayriihtiyari kadının karnına gitmişti. Tam değdirecekken durarak kadından onay almak için bakışlarını ona doğru kaldırmıştı. Azra, kalbi dörtnala koşuyor gibi hızlıca atarken onay adına sadece kafasını sallamıştı. Çünkü o an ağzını açsaydı, aptal âşık kalbi dışarı fırlayacak diye korkmuştu.

Adamın sıcak avucu, giydiği kazağın üzerinden bile tenini yakmış, içindeki hasreti bir nebze de olsa dindirmişti.

Sevdiği adamın dokunuşlarını özlemişti.

"Babanız çok şanslı sizin gibi güzel evlatları olduğu için. Biraz sakinleşin ve annenizi üzmeyin, tamam mı?"

"Babaları sensin!" diye bağırmak geçti içinden. Ama susta. Konuşması gereken yerde susması kadının canını yakmıştı. Bir avuç közü yutmuş gibi ne yutabiliyordu ne de ağzını açıp yere dökebiliyordu.

"Biraz daha sabır…" dedi iç sesi. Biraz daha sabırlı olması gerekiyordu. Sabrının sonunda kazanacağı sevgi dolu bir adam vardı çünkü.

"Durdular mı?" diye soran adama yaşlı gözlerle *evet* anlamında kafasını sallamıştı.

Genç adam içindeki kıpırtıya anlam verememişti o an. Başka bir adamın bebekleri için bu kadar heyecanlanmamalıydı. Ama elinde değildi. Avucunun içini minik ayağıyla dürten bebek kalbini ısıt-

mış, yarısı karanlığa gömülmüş zihninde bazı renklerin parlamasına neden olmuştu.

"Ağlama, Azra. Bebeklerini üzme," dedi içindeki karmaşayı öteleyerek. Uzanarak kadının yanaklarını sildi. Sesindeki şefkat o kadar yoğundu ki, Azra yaşlı gözlerine rağmen tebessüm etti. Elleri-ni adamın ellerinin üzerine koyarak çekilmesini engelledi.

"Bana sarılırsan ağlamam," dediğinde adamın gözlerindeki tereddüdü gördü. Neden tereddüt ettiğini biliyordu elbette.

"Kocan-" derken daha fazla konuşmasına izin vermeden, adama daha da yaklaşarak kollarını beline doladı. Başını göğsüne yaslayarak uzun zamandır hasret kaldığı kokuyu içine çekti. Ciğerleri anında yangın yerine dönüşmüştü. Kokuyu her içine çektiğinde burnunun direğini sızlatan yaşları göz pınarlarında tutmakta zorlanıyordu. Adam kolunu omzuna atıp, onu göğsüne bastırınca gülümsemişti. Onun merhametli kalbine bir kere daha âşık olmuştu. Yanağını yaslayıp, usulca atan kalbi dinlediği sırada, adamın göğsü inip kalkmıştı. Genç kadın şaşkınlıkla geri çekilerek yüzüne bakmıştı. Adamın yüzünde bir saniye durup kaybolan tebessümü hafızasının başköşesine kazıdı dikkatle. Kadının kendisinden ayrıldığını gören adam kolunu omzundan çekti.

"Küçükken bir kıza âşıktım. Ben sekiz, o ise beş yaşındaydı," dediğinde Azra iç geçirdi. O kız kendisiydi. "Bir gün onun küçük elini kavrayarak babasının karşısına çıkardım ve *biz evleneceğiz* dedim. Yüzünü ve adını hatırlamıyorum ama." Kendisine inanamıyormuş gibi kafasını salladı adam.

"Peki, evlendin mi onunla?" diye soran Azra dilini tutamamıştı sonunda. Sormuştu.

Sorusunu duyan adam kafasını kadına çevirdi. "Burada…" İşaret parmağını şakağına vurdu sertçe. "Kocaman bir kara delik var sanki. En önemli hatıralarımı yutmuş gibi. Hayatımdaki en önemli kişilerden birini unutmuşum gibi hissediyorum, Azra. Ve bu, bazen öfkeden kudurmama sebep oluyor."

"Hatırlayacaksın, Rahşan. Ben inanıyorum."

"Doktorlar da öyle umut ediyor."

"Rahşan?" diyen kadın konuşmalarını yarıda kesmişti.

Rahşan ona seslenen hemşireye baktı. Orta yaşlı, sevimli bir kadındı.

"Şeyda?"

"Odana dönmemiz lazım," diyen Şeyda, kadının kocasının daha fazla yanında durma umudunu söndürmüştü. Yüzü düşerken bakışlarını kocasına yönlendirdi.

"Benim maalesef gitmem lazım, Azra. Sonra görüşürüz," diyerek elini uzattı.

Azra hemen elini tutarak karşılık verdi. "Görüşürüz," dedi sesindeki üzüntüye engel olamadan.

Rahşan kafasını sallayıp, elini çekerek ayağa kalktı ve hemşireye doğru yürüdü. Yanına vardığında, hemşirenin yanağından makas alarak oyuncu bir tavırla, "Sen benden hoşlanıyor musun Şeyda?" diye sordu.

Şeyda, genç kız gibi kıkırdadı. "Onu da nereden çıkardın?"

"Sürekli peşimdesin çünkü. Bensiz kalamıyormuşsun gibi hissediyorum."

Şeyda kahkaha atarken, Azra insani tepki veren hemşireyi gıptayla izleyen kocasına bakıyordu. Kendisinin de dediği gibi çok yakında o kara delikten kurtulacaktı. Onların gidişini izlerken kadının bir eli karnında, bir eli reçine kolyesinin yanına iliştirdiği alyanstaydı.

Kocasının alyansı.

Kaza günü eşyalarını ona verdiklerinde yüzüğünü hemen almış, üzerindeki kanı yıkayıp kolyesini çıkartarak ipine geçirmişti. O gün aklına gelince bedeninden geçen ürpertiye engel olamamıştı. Kerem'e bakarak, *"Başınız sağ olsun,"* diyen doktorun önünden geçerek yanlarına gelen Kerem'i yıllarca beklemiş gibi sabırsızlıkla karşılamıştı. Rahşan hâlâ yaşıyordu ve ameliyattaydı. Ölen, aynı ameliyathanenin diğer odasında ameliyat olan başka hastaydı. Bedenini boş çuval gibi sandalyeye bırakıp, kocası için sevinirken

karşısında feryat eden insanlar için üzülmüştü. Onlar bir can kaybetmişlerdi. Sevdiklerini kaybetmişlerdi.

"Azra Hanım?" diyen Merve Hanım'a döndü bakışları. Tam karşısındaydı ama o daldığı düşünceler yüzünden kadını görmemişti.

"Buyurun Merve Hanım? Bir şey mi oldu?"

"Sizinle odamda görüşmek istiyorum. Benimle gelir misiniz?"

"Tabii ki."

Merve Hanım'ın odasına geldiklerinde, bir şey içip içmeyecegini sordu önce. Genç kadın bir bardak su istedikten sonra doktora baktı. Kendisiyle ne konuşacağını merak etmişti.

"Cuma günü Rahşan Bey'i taburcu ediyoruz," diyen doktor, *sana dünyayı veriyorum* deseydi, asla bu kadar sevinmezdi. Kendini zor bela zapt ederek hafif heyecanla baktı ona.

"Bugün salı. Yani üç gün sonra çıkıyor mu?" diye sorarken mutluluktan kanatlanan kalbinin üzerine koydu elini.

"Evet. Ve az önce sizi izlerken bir şeyi fark ettim, Azra Hanım," diyerek gülümseyen kadın merakını cezbetmişti.

"Neyi fark ettiniz?" derken kaşlarını çatmıştı. Onları mı izlemişti tüm konuşmaları boyunca?

"Sizi hatırlamayan adamı kendinize yeniden âşık ediyorsunuz."

Bu kadının dudaklarından ne güzel kelimeler dökülüyordu bugün! İçi içine sığmadı Azra'nın. Merve Hanım, karşısındaki kadının saklamaya çalıştığı fakat onun mesleği gereği kitap gibi okuduğu gözlerinden taşan mutluluk ve heyecan tüm yüzünü kaplamıştı. "Şimdi tüm yakınlarına da söyleyeceğim gibi onu eski hayatına adapte etmemiz lazım. Sizin evli olduğunuz gerçeği hariç her şey aynı kalacak. Yaşadığınız evde eğer eskiden yaşıyorduysa buradan çıkınca orada yaşasın. Tabii o evdeki evliliğinize dair tüm anıları yok etmeniz lazım," deyince, Azra'nın yüzü düşse de hemen toparladı. Şimdi üzülme zamanı değildi. Sevdiği adam için savaşma zamanıydı. Ve Azra Altay girdiği savaştan asla mağlup ayrılmazdı. "Bundan

sonra onunla kendi doktoru Melek Hanım ilgilenecek. Kendisi az önce arayıp söyledi."

Merve Hanım ayağa kalkınca o da kalkmıştı. Kendisine uzatılan eli hemen sıkan kadın gülümsemişti.

"Her şey için teşekkür ederim, Merve Hanım."

"Rica ederim, Azra Hanım. Görevimiz."

Merve Hanım'la vedalaştıktan sonra hastaneden çıkıp arabasına doğru yürümeye hazırlanan kadın, çalan telefonuyla adımlarını yavaşlatmıştı. Çantasından telefonu bulup ekranına baktığında gülümsedi.

Mehlika Anne arıyor...

"Efendim annem?" diyerek yanıtladı kayınvalidesini. Telefonun diğer ucunda yaşlı kadının gülümsediğini biliyordu.

"Annen kurban olsun size."

"Öyle deme, annem! Sen neden aramıştın ki beni? Kötü bir şey yok inşallah?" diye sorarken son dört aydır hayatları tepetaklak olduğu için her gelen telefona felaket gibi bakıyordu.

"Kötü bir şey yok, çok şükür, kızım. Biz Mira ile annesinin mezarını ziyarete gidiyoruz. Sen de Mahir babanın ve annenin mezarını ziyaret etmek ister misin diye soracaktım."

Annesini ziyaret etmeyeli uzun zaman olmuştu. O kadar özlemişti ki onu...

"İstiyorum elbette."

"İyi. O zaman Kerem seni alacak olduğun yerden. Oğlumu ziyaret ettiğini söyledi."

"Evet, anne. Cuma günü taburcu edecekler, Rahşan'ı," der demez kadının şükretmesini, Allah'a binlerce kere teşekkür etmesini dinledi. "Anne orada mısın?" diye seslenince nihayet yanıt alabilmişti.

"Buradayım, kızım. Çok şükür, oğlum o yerden kurtuldu. Yakında her şeyi hatırlayıp eski Rahşan olacak. Buna eminim, kızım. Sen hiç üzme kendini."

"İnşallah anne. Ben Kerem'i bekliyorum o zaman."

***

Genç kadın, kayınpederinin mezarının başına geldiğinde derin bir nefes aldı. Mahir Altay, oğlu kaza geçirdikten bir ay sonra kalp krizi geçirerek hayatını kaybetmişti. Mira, Mehlika Hanım, Kerem ve kendisi kayınpederi için Fatiha okuduktan sonra Sevgi'nin mezarının başına geldiler. Dört ayda ilk defa geliyordu mezarına. Mira ağlayarak, getirdiği çiçekleri annesinin mezarına koyarken, genç kadının bakışları beyaz mezar taşının üzerinde yazılan isme takıldı.

Sevgim Saygıner

"Rahşan'ın isimleri tam söyleme takıntısı var," dedi yanında duran Kerem.

Ne yani bir senedir bu takıntı yüzünden mi acı çekmişti?

"Onu tanımamanın bir cezası daha. Bir senedir o her *Sevgim* dediğinde isminin yanına iyelik eki kullanıyor sandım. Ona kızdım, kırıldım. En önemlisi de artık beni sevmediğini düşündüm."

Karnındaki tekmeleri hisseden kadın, avucunu tekmenin atıldığı yere bastırdı. Bebekleri ona güç veriyordu. Onlar olmasaydı, bunca acıya nasıl dayanırdı, bilmiyordu.

Kerem kendini suçlayan kadına bakarak elini omzuna koydu. "Kendini suçlamayı bırak. En büyük suç o aptal kuzenimin. Sen onu uyardığında takıntısından bahsetmeliydi sana."

"Bu hikâyede iki taraf da suçlu, Kerem. Azı çoğu yok bu işin."

"Azra abla!"

Yaşlı gözlerle kendisine bakan küçük kıza sarıldı genç kadın. Annesi öldükten sonra yetiştirme yurduna verilen kızı elinden geldiğince sık sık ziyaret ediyordu. Her seferinde Rahşan'a ne kadar öfkeli olsa da kendisine büyük bir sevgiyle yaklaşan kızın oradaki mutsuzluğunu görüyordu. Mira yurtta kalmak istemiyordu. Küçük kız, kaza yaptığı için kocasına kızgındı. *"Annemi benden o aldı!"* diye ağlamıştı cenazede.

"Azra abla, oraya gitmek istemiyorum. Beni yanına al. Ne olur bırakma beni!" dedi hıçkırarak, kadının beline yanlamasına sarılırken. Büyüyen karnı yüzünden yandan sarılmıştı beline. Kızın yalvarışları kadının anne kalbini acıyla sarmıştı. Örgülü saçlarını okşarken yanaklarından süzülen yaşları sildi diğer eliyle. Şimdi alamazdı ki onu yanına. Daha kendisi nerede yaşayacaktı, bilmiyordu. Sevdiği adamdan uzakta, hamile hâliyle durumu muallaktaydı.

"Miracığım, ben..."

Azra cümlesini bitiremeden, Mira geri çekilerek yaşlı gözlerle baktı yüzüne.

"Lütfen Azra abla. Her dediğini yaparım. Hiç üzmem seni. Çocuklarına da gözüm gibi bakarım. Yalvarırım, bırakma beni!"

Kadın yutkunarak kızın yüzünü avuçladı. "Mira'm, güzelim. Sana söz veriyorum. Alacağım seni oradan, tamam mı? Sadece biraz daha dayan," der demez yaşlı kahveler mutlulukla parlamıştı.

"Gerçekten alacak mısın?" diye sorunca sesinde o kadar güzel bir tını vardı ki, bunun için bile onu yanına alacaktı. Yanaklarını okşadı.

"Evet, bebeğim alacağım," diyerek gülümsedi.

"Anne sözü mü?"

"Anne sözü, kızım. Anne sözü."

Mira gülerek elini kadının karnına koydu. "Merhaba minik fasulyelerim. Çok yakında ablanız olacağım ve size çok iyi bakacağım. Azra ablamı üzmeyin, tamam mı? Ona iyi bakın," dedi ve eğilerek kadının karnını öptü.

Mehlika Hanım ağlayarak kafasını çevirirken Kerem dişlerini sıkmıştı. Biraz daha konuştuktan sonra Kerem, Mira'yı yetiştirme yurduna götürürken Mehlika Hanım da onlarla gitmişti. Genç kadın, annesiyle yalnız kalmış, annesine içini dökmüş, bolca ağlamıştı.

Bir saat sonra arabadan indiğinde Kerem de inmişti onunla beraber. Apartmanın önünde durarak binaya baktı kadın. Buraya ilk gelişini hatırladı. Binaya girdiğinde sanki onun için kazılmış mezara

girmişti. Yüzünde idam mahkûmunun ifadesi, kalbinde hasret kaldığı adamın aşkı...

Feleğin oyunuydu işte.

Şimdi bir zamanlar mezar dediği eve girmek için can atıyordu.

"Evdeki eşyalarını topladın mı Azra?" diye sordu apartmanı izleyen kadına.

Azra adama döndü. O evdeki varlığını yok etmek zor gelse de yapmıştı. "Evet. Hazırladığım bavulları alacağım sadece."

"Sen burada bekleyeceksin, ben getireceğim o bavulları. Bin arabaya şimdi," diyerek apartmana doğru hareket eden adamın kolunu tutarak durdurdu. Kerem kaşlarını çatarak kadına baktı. Neden durdurmuştu ki onu?

"Cuma günü çıkacak, Kerem. İki gün daha evimde kalmak istiyorum. Sonra planımızı aynen uygularız."

Kerem, yumuşayan yüz ifadesiyle kafasını salladı ve elini kadının elinin üzerine koydu. "İki gün sonra ben seni gelir, alırım. Bu hâlinle uğraşma."

"Tamam."

"Nerede kalacaksın peki?" diye sorduğunda kadın bakmıştı sadece. Nereye gideceğini bilmiyordu ki...

"Bilmiyorum ki... Sonrasını hiç düşünmedim. Belki Yasemin'e giderim."

Onun düşünmesine gerek yoktu. Kerem her şeyi düşünmüştü. Küçük detayları bile atlamamıştı.

"Yasemin mi?" diyen adamın aklına kızıl ateş gibi düşmüştü kadın. Ne yapıyordu acaba? Aramalarına da cevap vermiyordu ki. Görmeye gittiğinde yüzünü göstermemesinden bahsetmek bile istemiyordu.

"Gerçi onun da kendince dertleri var. Bir de ben yük olmayayım kıza."

Son dört aydır Rahşan ve şirketiyle o kadar meşguldü ki, yanında günbegün solan kuzeniyle oturup adamakıllı konuşamamıştı bile.

O yüzden kendine kızgındı. O sır küpü kuzeni de anlatmıyordu ki bir şey. Her sorduğunda işleri yüzünden yorgun olduğunu söylüyordu.

"Ne derdi var ki? Önemli bir şey mi oldu?"

"Yasemin'i en son ne zaman gördün, Kerem? Ya da şöyle sorayım, onu en son ne zaman aradın?"

Kerem mahcup bir ifadeyle saçlarını kaşıdı. "Oldu biraz. Bu aralar Rahşan olayından dolayı pek vaktim olmadı. Biliyorsun."

Bu konuyu araştırmayı aklının bir köşesine not etti kadın.

"Neyse nerede kalacağıma daha sonra karar veririm."

"İstediğin gibi olsun, Karlar Kraliçesi. Ben gideyim o zaman. Yeğenlerime iyi bak!"

"Bakarım, merak etme amcaları."

Kerem arabaya binip gittikten sonra kadın evine gitmek için apartmana girdi.

***

Genç adam, camın önünde durarak üç saat önce Azra ile birlikte oturduğu bankı izliyordu. Odasına çıktıktan sonra tüm gün bir şeyler hatırlaması için beynini zorlamış ama bir sonuç alamayarak sinirle komodinin üzerinde duran sürahiyi duvara fırlatmış, paramparça olmasına neden olmuştu. Sesi duyarak gelen Merve Hanım onunla konuşarak sakinleştirmişti.

"Avucumda..." diyerek elini kaldırıp avucunu ovdu. "O miniğin tabanı ile dürttüğü yerin verdiği his hâlâ avucumda, Merve."

Merve kendisine arkasını dönen adamı izledi. Rahşan şu an görmüyordu ama doktoru gülümsüyordu.

"Sen Azra'ya karşı bir şey mi hissediyorsun, Rahşan?"

İzlediği camdan uzaklaşarak doktorunun karşısındaki koltuğa oturdu. Dirseklerini dizlerine dayayarak kafasını avuçlarının arasına aldı.

"Bilmiyorum, Merve. Onu ilk gördüğüm gün hiçbir tepki vermemiştim. Hastanedeydi. Yanımdaydı. Ama ben kim olduğunu bilmiyordum. Ya da hatırlamıyordum!" Yarısı karanlığa gömülmüş odanın taşıyan kafasına vurdu sertçe. İlk vuruştan sonra Merve ikincisiyle engellemişti adamın elini tutarak. "Bu lanet beyin birini unuttu ama kimi? İşte bunu bilmiyorum. Ve bilmemek beni deli ediyor."

"İçten içe o kişinin Azra olmasını istiyorsun."

Rahşan anında kafasını kaldırarak kadına baktı. Tek kelime etmedi. Zaten Merve de adamın bakışlarından yanıtını almıştı.

"Ve o kişinin Azra olmaması durumunda ne yapacağını bilmiyorsun."

"O evli, Merve. Benim ondan bir şey istemeye hakkım yok."

"O evli değil, Rahşan. Kocası onu bırakıp gitti."

"Buraya neden geliyor peki? Kim için geliyor?"

Adamın sorularından çok sesindeki umut güldürmüştü Merve'yi. "Kocası burada tedavi oluyordu. Ama o senin gibi güçlü değildi, Rahşan. Sinir krizlerinin birinde kendini yaralamış ve hayatını kaybetmişti. Ama Azra onun ölümüne alışamadı ve her gün buraya gelmeye başladı. O gelişlerin birinde de seninle tanıştı."

Uydurulan hikâyeyi o kadar gerçekçi anlatmıştı ki, kendi bile inanacaktı neredeyse. Kafasını salladı.

"Ona çok benziyor."

"Canan'a mı?"

Sesli cevap yerine kafasını salladı adam. Daha sonra aklına gelen şeyle hüzünlü bir gülümseme kondu dudaklarına.

"Ağladığı belli olmasın diye saçlarına saklanıyor. Burnu çok çabuk kızarıyor. Aynı onun gibi. Gözlerindeki acıyı gördüm bir gelişinde. Bir yerlerden tanıyorum o acıyı."

"O zaman tezimi değiştiriyorum. Ondan hoşlanmadın. Canan'ı anımsattığı için ilgini çekti diyebilir miyiz?"

"Bilmiyorum. Ne hissettiğimi bilmiyorum, Merve. Zamana ihtiyacım var."

"Seni hislerinle baş başa bırakayım. Dinlen biraz. Zaten üç gün sonra kurtuluyorsun buradan."

"İşime ve evime kavuşacağım nihayet."

"Senin adına sevindim. İyi geceler, Rahşan."

"İyi geceler, Merve."

Merve gittikten sonra adam sarsak adımlarla yatağa doğru yürüdü ve örtüsü açılmış yatağa yattı. Aklında kadının karnını okşadığı ve bebeklerden birinin avucunu dürttüğü an vardı.

CUMA GÜNÜ...

Genç adam, huzursuz uykusundan uyandıktan sonra birkaç gündür yaptığı gibi pencerenin önüne gelerek Azra ile birlikte oturdukları bankı izlemek istedi. Pencereye yaklaştıktan sonra bakışları hemen o bankı buldu. Bank görüş alanına girer girmez hem sevinmiş hem kaşlarını çatmıştı. Duygu karmaşasına alışık olan bünyesi hiç tepki vermemişti. Fakat kalbi hızını bir iki tık arttırmış, adamın üzerinde sadece yün kazakla odadan çıkmasına neden olmuştu.

"Azra?" diyerek banka yaklaştı.

Azra onu görür görmez, ayağa kalkmıştı hemen. Rahşan'ın bakışları anında kadının mükemmel fiziğini bulmuştu. Üzerinde dizinin üstünde biten el işi örme yün elbise, deri ceket vardı. Saçlarını her zamankinin aksine bu sefer atkuyruğu toplamıştı.

Üç gündür görmediği kadını özlememişti, değil mi?

Hayır, elbette.

Peki, özlemediyse neden bakışlarını ondan özellikle karnından çekemiyordu?

"Nasılsın?" diye sordu kadın. Sevdiği adamı gören gözleri kalbini heyecandan durma noktasına getirmişti. Uzun zamandır onun yatağında kokusuyla uyumasına rağmen deli gibi özlüyordu. Rahşan ona cevap vermeden elini tutarak beraberinde binaya soktu. Dışarının soğuğundan sonra içerinin sıcağı kadını titretmişti. Yarım saattir

...noktada oturuyordu. Hâliyle üşümüştü. Kendisini rahat ve geniş bir koltuğa oturtan adama baktı.

"Bekle beni burada," diyerek onu koltukta yalnız bıraktı Rahşan.

Arkasından merakla bakan kadın onun nereye gittiğini anlamaya çalışıyordu. O an karnındaki tekmeler dikkatini dağıtmış, gülümseyerek karnına dokunmasına sebep olmuştu. "Kavga edip durmayın siz de. Babanızın nereye gittiğini anlamaya çalışıyorum burada."

Birkaç dakika sonra elinde büyük bir kupayla geri dönen kocasının gelişine sevinmişti. Rahşan kadının yanına oturarak kupayı ona uzattı.

"Ne bu?"

"Sıcak çikolata. Şeyda'dan aldım."

"Neden aldın ki?"

Bu kadın bugün saf tarafından mı kalkmıştı? Çünkü ilk bakışta saf'birine asla benzemiyordu.

"Senin yani sizin için aldım. İç de için ısınsın."

Kadın gülümseyerek, kupayı dudaklarına götürürken kocasına teşekkür etmişti. O çikolatayı içerken adamın bakışları karnında dolaşıyor, içinde heyecan patlamasına neden oluyordu.

"Bugün uslular herhâlde," diyen adamın, karnına dokunmamak için sıktığı yumruğuna baktı Azra. Kupayı sehpaya bırakarak yumruk yaptığı elini avucuna aldı ve açılmasını sağladı. Sonra o elini karnına koyarak gözlerinin içine baktı.

"Neden onlara sormuyorsun bunu?"

Rahşan bunu bekliyormuş gibi karnına doğru hafif eğildi. "Hey minikler, annenizi üzmüyorsunuz, değil mi?" diye sordu yatıştırıcı sesiyle. Bebekler aynı anda sözleşmiş gibi tekme atınca, kadın bu fırsatı kaçırmayarak adamın diğer elini de alarak karnına koydu.

"İkisi de tekme attı!"

Azra, adamın şaşkın hâline güldü. "Evet. Sana tepki verdiler."

Babalarını selamlıyormuş gibi tepki vermişlerdi minikleri.

"Bu çok güzel bir his... Keşke babaları da tatsaydı bu hisleri."

Kadının gülen yüzünün solduğunu fark eden adam bin pişman olmuştu.

Dilini eşek arısı soksun, Rahşan!

"Hatırlattığım için üzgünüm, Azra. Onun öldüğünü dün öğrendim Merve'den," dediğinde, genç kadın planın işleve girdiğini anlamıştı. Buna sevinmişti işte. Çünkü sevdiği adama kavuşmaya bir adım daha yaklaşmıştı.

"Alışmaya çalışıyorum, Rahşan. Sen beni üzmedin, merak etme."

Elini sıktı adamın. Rahşan o an anlamıştı ellerinin hâlâ onun karnında olduğunu. Hemen çekti ellerini.

Azra üzülse de ses etmemişti.

"Saçların?" dedi Rahşan konuyu hızla değiştirerek.

Azra adama merakla baktı. "Bozulmuş mu?"

Kadının tatlı telaşı Rahşan'ın hoşuna gitmişti. "Hayır. Seni hep salık saçla gördüğüm için bu sefer toplaman şaşırttı beni."

"Yakışmamış mı?"

Ne diyordu bu kadın? Ona her şeyin yakıştığını bilmiyor muydu? Elini kaldırarak saçlarına dokundu. Saçına taktığı lastik tokayı çekerek çıkardı.

"Her hâlin güzel ama saçlarını açık hâliyle daha çok beğeniyorum, Azra."

Genç kadın, rahat bir nefes alarak gülümsedi ve açılmış saçlarına çekidüzen verdi. Sevdiği adamın onu hâlâ beğenmesi hoşuna gitmişti.

"Rahşan Bey?" diyen Merve'nin asistanı Nilay'a baktı adam. "Gitme zamanınız geldi. Aileniz sizi bekliyor," diyerek ileride onlara gülümseyerek bakan annesi ve kuzenini gösterdi. Kafasını salladı.

"Buradan kurtuluyorsun demek?" Bilmiyormuş gibi yapmak en iyisiydi.

"Evet. Sen buraya gelmeye devam mı edeceksin?"

"Hayır. Aslında bugün buraya veda etmeye geldim. Kocamı rahat bırakmanın zamanı gelmiş artık."

"Ağlama!" diyerek yaşları kurulamak için avuç içlerini yanaklarına bastırdı adam. "Mutlu ol, Azra. Hayat çok kısa. Bu lanet hastalıktan bir süre çekilebilir kıldığın için teşekkürler," dedikten sonra ayağa kalktı ve kadından uzaklaşarak onu bekleyen ailesine doğru yürümeye başladı.

Genç kadın arkasından bakmamak için bakışlarını ellerine dikmişti. Çünkü onun gidişini izlerse engelleyeceğinden korktu. Bir süre öyle kalarak, parmağındaki yüzükle oynarken öksürük sesiyle başını kaldırdı.

"Gitmiştin!" Yüzü aydınlandı kadının.

Omuz silkti adam. "Gidemedim!"

"Neden?" diye sordu kadın fakat adam cevap vermeden elindeki kâğıdı ona uzattı.

"Bu kuzenimin numarası. İsmi Kerem. Onun sayesinde bana ulaşabilirsin. Eğer istersen tabii. Ve unutmadan ağlama artık."

Genç adam, kadını öylece bırakıp gidememişti. Kendi telefonu olmasına rağmen karanlığın zihninin ne kadarına hükmettiğini bilmediği için kendine güvenmiyordu. O yüzden kadına Kerem'in numarasını vermeyi seçmişti.

"Görüşürüz," dedi kadın umutla.

"Görüşürüz, Azra. Kendine iyi bak."

***

Hastaneden çıkan adam, arabaya binerken kuzeninin kendisine baktığını fark etti.

"Ne oldu?" diye sordu dayanamayarak Rahşan.

"Kimdi o kadın?"

"Bir arkadaş," diyerek geçiştirdi onu Rahşan. Ona şimdi bir şeyler söylemek istemiyordu. Yalnız kalınca konuşacaktı. Şimdilik

arkasına yaslanarak kalbi kırılgan narin kadını ve karnında taşıdığı o iki mucizeyi düşünmek istiyordu.

Eve geldiğinde annesinin onca ısrarına rağmen yalnız kalmak istemişti. Annesini eve götürdükten sonra ona uğraması için kuzenini tembihledikten sonra kuruyan boğazını ıslatmak için buzdolabını açmıştı. Fakat dolaptaki içecekler onu kesmemişti. Ve hatırladığı kadarıyla evde alkollü hiçbir şey yoktu. Eskiden içki içmediğini çok şükür ki hatırlıyordu. Dolabın kapağını kapatarak mutfaktan çıktı.

"Bakalım, anahtarların yerini doğru hatırlıyor muyum?" diyerek portmantoya doğru yürüdü ve büyük kâseye baktı. "Buradalar."

Evin ve arabasının anahtarını alarak montunu giyindi. Ayakkabılarını da ayaklarına geçirdikten sonra hazırdı. Evden çıkarak asansöre bindi ve zemin katın numarasını tuşladı. Asansör kata geldiğini bildiren ses çıkardığında açılan kapıdan çıktı ve arabasını aramaya başladı. Az ilerideydi. Anahtarla uzaktan kilitleri açtı ve yaklaştığında hemen bindi. Arabayı çalıştırıp otoparktan çıktıktan sonra birkaç metre ilerideki süper marketin önünden geçti. Yürüme mesafesinde de olsa o markette içki satmıyorlardı. Hatırlıyordu. O yüzden üç mahalle ilerideki markete sürerek önünde durdu ve arabayı çalışırken bırakıp içeri girdi. İstediği sert viskiyi bulup aldıktan sonra kasaya doğru gideceği sırada ismini duyunca durmak zorunda kalmıştı.

"Rahşan?"

Genç adam, arkasına döndüğünde kendisine emin olmak ister gibi bakan kadını gördü.

"Çiğdem?" diyerek aynı karşılığı vermişti adam.

Kadın onu tanıyınca gülümseyerek yanına geldi ve kollarını boynuna dolayarak sıkıca sarıldı. Rahşan, kadının sadece hafifçe sırtına dokunmuştu kendisine sarılırken. Geri çekildiğinde kadın onu baştan aşağı incelemeye başladı.

"Bir an sen misin diye şüphe ettim. Değişmişsin."

Sesindeki mutluluğu hissetti adam. Keşke o da böyle basit şeylerle mutlu olabilseydi.

"Değişmedim, Çiğdem. Eski benim işte," dedi soğuk bir sesle.

Çiğdem kafasını salladı. "Kazayı duydum, Rahşan. Kazadan sonra değişmişsin. Gözlerin mesela sımsıcak bakardı ama şimdi buz gibi. Eskiden gülümserdin. İnsanın içi ısınırdı ama yüzünde mimik oynamıyor. İnsanın içi üşüyor sen böyle bakınca."

Aynı üniversitede farklı fakültelerde okumuşlardı fakat arkadaş grupları aynı olduğu için hep birliktelerdi. O zamanlar Rahşan böyle değildi. Girdiği her ortama neşe getiriyordu.

"Son iki buçuk senemi hatırlamıyorum, Çiğdem," derken, sert sesini duyduğunda kadın ürpermişti. Ürperse de gülümsemeyi başarmıştı.

"Hatırlayacağına eminim. Numaran hâlâ aynı mı?" diye sordu farklı konuya geçiş yaparak.

"Evet."

Rahşan eve gidip elindeki viskiyi bitirmek istiyordu. Eski arkadaş muhabbetini çekecek havada değildi.

"Tamam. Ben bu marketler zincirinin buradaki bölge yöneticisiyim. Buralara geldiğinde ara da görüşelim, canım."

"Buralarda oturmuyorum ben, Çiğdem. Sadece bunun için geldim buraya," diyerek elindeki viski şişesini gösterdi kadına. "Hoşça kal, Çiğdem. Arabayı çalışır vaziyette bıraktım dışarıda."

Bu kibarca *beni rahat bırak* demekti.

Kadın eli mahkûm vedalaşmıştı onunla. Elbette yaşadığı yeri biliyordu. Sadece sohbet etmek istemişti.

"Görüşürüz, Rahşan."

Genç adam, kafasını sallayarak kasaya doğru yürüdü ve aldığı içkinin parasını ödedi. Marketten çıkarak arabasına bindi ve evine doğru sürdü.

Kapıyı açıp içeri girdikten sonra üzerini değişmiş, ev normal ısıya ulaştığı için eşofman altının üstüne sadece tişört giymişti. Viskisini alarak kış balkonuna çıkmış, sallanan koltuklardan birine oturmuştu. Bardağa koymadan doğrudan şişeyi kafasına diken

adam, cebinden çıkardığı siyah lastik tokayı burnuna götürdü. Çilek kokuyordu.

Hastanedeyken kadının dalgınlığından faydalanarak tokayı kadın tunun cebine atmıştı. Belki hırsızlık yapmıştı ama yanında ondan bir şey taşımak istemişti. Bir hatıra. Bir iz.

Gözlerini kapatarak kafasını geri atan adam, çilek kokulu kadın nı düşünmeden edemiyordu. Acaba neredeydi şimdi? Bebekleri yine kavga ediyorlar mıydı karnında? Onları sakinleştirmek için yine o tatlı sesiyle konuşuyor muydu? Aniden doğrularak şişeyi tekrar kafasına dikti. Büyük bir yudum alarak kehribar renkli sıvıyı yakmanı için midesine gönderdi.

"İçki içecek kadar mı büyük derdin var, kardeşim?"

Sesi duyduğunda şişeyi koltuğun yanına koydu ve yanına gelerek diğer sallanan koltukta oturan kuzenine baktı. Tek kelime etmeden şişeyi ona uzattı. Kerem şişeyi alarak kafasına dikti. Rahşan şişeyi geri aldığında yarılanmış viskiye baktı.

"Senin derdin benimkinden de büyük galiba. Rana yine ne yaptı?"

"Oğlumu zehirliyor, kaltak. Yusuf *annemle yeniden evlen* diye tepemde iki aydır."

"Bu sefer büyük oynuyor, Rana Hanım."

"Onun o büyük oyununa sokacağım, az kaldı. Merak etme sen. Sen şimdi onu bırak da beni neden çağırdığını söyle."

"Hastanede konuştuğum kadın…" dedi ve avucunu açarak tokaya baktı. "Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum, abi," dedikten sonra adam beyazları kızarmış hazellerini kuzenine dikti.

Kerem kurduğu planın tıkırında olmasının keyfiyle arkasına yaslandı. "Numarası var mı sende?"

"Hayır ama ona senin numaranı verdim."

"Kendi numaranı niye vermedin?"

"Kendime ne kadar güvenmem gerektiğini bilmiyorum daha."

"Hım… Demek bana kendinden çok güveniyorsun? İlginç."

"Aradı mı seni bugün?" dedi adamın tespitini es geçerek.

"Aramadı ama arayacak."

"Nereden biliyorsun?"

"Kâğıdı aldıktan sonra sana nasıl baktığını gördüm."

"Nasıl bakıyordu?"

Kuzeninin merakı adamı içten içe güldürmüştü. "Sana abayı-" diyerek cümlesini tamamlamasına çalan telefonu engel olmuştu. Cebinden çıkardığı telefonun ekranına baktığında ağzından çıkan küfre engel olamamıştı.

"Ne istiyorsun, Rana?" diye sordu sert sesle. "Geliyorum!" diyerek ayaklanan kuzenine baktı Rahşan.

"Nereye?"

"Yusuf, baba diye ağlıyor. Bakma öyle, bu sefer doğru söylüyor. Sesini duydum paşamın." Elini kuzeninin omzuna koydu. "O kadın beni ararsa hakkında her şeyi öğreneceğim, kardeşim. Sen hiç merak etme."

"Sana güveniyorum, abi."

"Numaramı vermenden belli zaten," diyerek muzip bakışlarını kuzenine dikip göz kırptı.

***

Günler geçiyor, Rahşan yeni hayatına daha iyi adapte oluyordu. Tedavileri devam ediyordu elbette ama pek işe yaramıyordu. O karanlık hâlâ zihnindeydi. Melek yeni doğum yapmasına rağmen onunla uğraşmaktan hiç şikâyetçi değildi.

"Kerem Bey geldi mi Simay?" dedi adam sekreterinin önüne bıraktığı evrakları imzalarken.

"Evet, efendim. Sizi bekliyor odasında."

"Bitti mi?" diye sorarak evrakları gösterdi sabırsızlıkla.

Simay gülümseyerek, "Evet," dedi.

Rahşan onu neredeyse düşürecek kadar hızla koltuğundan kal-
karak kapıya doğru yürüdü. Patronunun arkasından kafasını salla-
yarak gülen kadın, masaya dağılmış evrakları toplayarak çıktı oda-
dan. Şirkette herkes büyük patronun hafıza olayını bildiği için kimse
Azra hakkında tek kelime etmiyordu. Kerem o gelmeden tüm şirket-
toplayarak durumu anlatmış, hata yapanı şirketten kovacağını kesin
dille belirtmişti.

Genç adam, başmimarının odasına girdiğinde Kerem telefon
görüşmesi yapıyordu. Onun gelişini fark edince eliyle koltuğu işaret
etti. Görüşmesi bittikten sonra onun karşısına geçti.

"Aradı mı?" diye sordu Rahşan.

Gözlerini devirdi Kerem. Bir haftadır kendisini her gördüğünde
aynı soruyu soruyor, adamı çığırından çıkarıyordu. "Aradı," dedi-
ğinde adamın yüzündeki heyecan görülmeye değerdi. "Ben de yer-
ni ve kim olduğunu buldum." Arkasına yaslanarak cebinden çıkar-
dığı kâğıt parçasını havada salladı. Rahşan tek hamlede aldı kâğıt
parçasını onun elinden. Hemen okumaya başladı.

"Azra Cevher 0544***2523."

"Azra Cevher. Üniversitede tanıştığı kocasıyla ailesinin itiraz-
larına rağmen evlendiği için babası onu evlatlıktan reddetmiş. Ko-
casının ailesi de onu istemeyince birlikte yaşamışlar ama kocası Fer-
hat..." *"Allah'ım sen beni affet! Hepsi kardeşim için. Yoksa ben asla
yalan söylemem, biliyorsun!"* diye yalvardı içinden. "Babasının mü-
dahaleleri sonucunda hiçbir yerde iş bulamayınca bunalıma girmiş.
Azra çok uğraşmış onun için. Hem çalışmış hem tedavi olması için
uğraşmış. Ama en sonunda adam onu boğmaya kalkınca-"

"Boğmak mı?"

Yerinde dikleşen adama baktı Kerem. Gittikçe gerildiğini his-
sediyordu.

"Evet. O gün hamile olduğunu öğrenmiş ve ona haber vermiş.
Ama Ferhat onu ihanetle suçlamış, öldürmeye kalkmış."

"Azra mı ihanet etmiş demiş? Buna gülerim işte."

"Devam etmeme izin ver, kuzen."

"Devam et."

"O günden sonra komşuların yardımıyla onu hastaneye yatır-
mış. Gerisini biliyorsun zaten, anlatmama gerek yok."

"Şimdi nerede?"

"Yaşadığı evin kirasını ödeyemediği için ev sahibi kapının önü-
ne koydu onu. Buraya yakın bir yerde bir parkta. Bavullarıyla öylece
bir bankta oturuyor."

"Bana masal anlatacağına hemen nerede olduğunu söyleseydin
ulan! Kadın kim bilir ne hâlde şimdi?" diyerek ayağa kalkıp hışımla
kapıya doğru yürüdü.

Kerem arkasına yaslanarak saymaya başladı. "Bir, iki, üç..."
Dört diyeceği sırada kapı açılarak sertçe kapandı. Yere basan öfkeli
adımların sahibi onun önünde durdu.

"Bana tam adresi ver!" Burnundan soluyordu.

Gözlerini açarak kuzenine baktı. Hazelleri çakmak çakmaktı.
Kerem eğilerek sehpaya bıraktığı diğer kâğıt parçasını aldı ve kuze-
nine uzattı. Rahşan hızla o notu alarak odadan çıktı.

Genç adam, arabanın kontağını kapatarak aşağı indi. Parka gi-
rerek etrafa bakınmaya başladı.

Oradaydı. Birkaç bavulun sarmaladığı bankta oturuyordu. Elini
karnına koymuş, bebeklerini hissetmek ister gibi okşuyordu. Yüzün-
deki panik miydi onun?

Adımlarını hızlandırarak ona doğru yürüdü.

"Rahşan!" dediğinde kendisini fark eder etmez telaşla ayağa
kalktı.

"Ne oldu, Azra?" diyerek kadının yanına vardığında, Azra elini
kavrayarak karnına koydu.

"Bebeklerim kıpırdamıyor, Rahşan! Onlara bir şey oldu!"

17. BÖLÜM
"BUNDAN SONRA BENİMLESİN"

Gözleri dolu dolu yüzüne bakan kadının yüzünü avuçladı. "Onlara bir şey olmayacak. Sana söz veriyorum, Azra!"

"Onlara bir şey olmasına izin verme lütfen!"

"Şu bavulları arabaya taşıdıktan sonra hemen hastaneye gidiyoruz."

"Tamam."

Rahşan önce Azra'yı arabaya bindirdi. Sonra elini çabuk tutarak bavulları arabaya taşıdı ve kendi de binerek en yakın hastaneye sürdü. Hastaneye vardıklarında delirmiş gibi ortalığı birbirine katmıştı. Doktor nihayet muayenesini bitirip, kendisini heyecanla bekleyen çiftin yanına geldiğinde genç adam hemen ayağa kalkmıştı.

"Tekrar merhaba."

"Merhaba!" dedi Azra telaşla. Korkusu ve endişesi, yüzünden okunuyordu.

"Bebeklerin bir şeyi yok, değil mi?"

Rahşan'ın sabırsız hâlleri doktoru gülümsetmişti.

"Hepsini konuşacağız, beyefendi. Biraz sabırlı olalım lütfen." dedikten sonra kadına döndü. "Bu ilk hamileliğiniz diye tahmin ediyorum, Azra Hanım."

"Evet," dedikten sonra karnını bebeklerini korumak ister gibi sarmıştı. "Kıpırdamayınca delirdim. Onlara bir şey olursa ben yaşayamam!" dediğinde adamın elini sıkması içini ısıtmıştı kadının.

"Bebeklerinizin bir problemi yok, Azra Hanım. Şu an minikleriniz uyku periyodundalar. Az sonra uyanırlar."

"Bu bilgileri saçma sorgulamanızdan önce verseydiniz de rahatlasaydık, Doktor Hanım!" diyen adamın asabi hâlleri, doktorun üzerinde hiçbir etki uyandırmadı. Alışıktı böyle sabırsız babalara.

"Rahşan!" diyerek onu uyaran kadına gülümsedi doktor.

"Babamız annemizden biraz daha sabırsız galiba. Merak etmeyin, Rahşan Bey. Bebekleriniz çok sağlıklı."

Baba kelimesini duyan adam şaşırırken, genç kadının kalbi mutlulukla takla atmıştı. Rahşan tek kelime etmemişti. Demek ki o da içten içe mucizelerinin babası olmak istiyordu.

Evet, bu miniklerin babasıydı o. Onları tüm kötülüklerden, kötü niyetli insanlardan koruyacak olan kahraman oydu.

"Ne zaman çıkabiliriz peki buradan?"

"Bir saat kadar sonra taburcu olacaksınız. Kendinize dikkat edin. Geçmiş olsun."

Doktor gittikten sonra adam kadının yanına oturdu. Hâlâ *baba* kelimesinin etkisindeydi. Duyuncaya kadar bilmiyordu fakat ne kadar çok istiyormuş baba olmayı.

"Onlarla konuşmak istiyorum, Azra," dedi karnına bakarak.

Gülümsedi kadın. Bekletmeden kocasının elini kavrayarak karnına koydu. Rahşan konuşmadan önce boğazını temizledi. Ciddi yüz ifadesiyle kadının karnına doğru eğildi. Avuçlarını karnına koyarak hafifçe okşadı.

Beni affet kızım

Gözümün önünde büyüdün göremedim

Beni affet kızım

Nasıl sevdim seni gösteremedim

Beni mahvet kızım

Bir lafın yeter buna, sana söylemedim
Hadi vazgeç kızım
Benim gözümde hiç büyüyemedin.[10]

Diğer dizelere geçeceği sırada kadından duyduğu hıçkırıkla sustu genç adam. Kafasını kaldırdığında yanaklarından çenesine süzülen yaşlarla kendisine bakan kadına yaklaştı. Yanaklarını avuçlayarak yaşlarını sildi. Dudaklarını alnına bastırarak öylece kaldı.

"Sesin güzel değil," dedi kadın burnunu çekerek. Adam şarkıya başladığında dişlerini sıkmış, ağlamamak için çok direnmişti. Sesi pek yüksek desibelli değildi ama yanıktı. Bebeklerine ninni söylese hemen uyurlardı, anlamıştı. O yanık sesiyle öyle içten söylemişti ki kadın gözyaşlarını tutamamıştı. Hele söylediği şarkı... Kızından özür dilemesi... Haberi yokken hem de!

"Ağlama artık!" derken adamın sesi boğuk çıkmış, kadının hormonlarını depreştirmişti. Hele tenine dokunan o dudakları... Yangın sebebilerdi resmen. "Ağlaman en az kafamın içindeki karanlık kadar deli ediyor beni!"

"Ağlamıyorum ben," dediğinde Azra, adam geri çekilerek kadının yüzüne baktı.

"Ağlama zaten. Bebeklerin üzülüyor sonra."

"Ay Rahşan!" Kadın aniden heyecanla çığlık atarak adamın elini karnına koydu. Adam endişeyle ona bakarken kadın mutlulukla gülümsedi. "Uyandılar. Allah'ım sana çok şükür! Onları bana bağışladın!" diye dua ederek yanaklarını sildi. Ellerini kavrayan adama gülümsedi.

"Kötü sesim uykularından etti desene minikleri," diyerek şaka yaptı Rahşan.

"Azra Hanım?" diyen sese döndü ikisi de. "Taburcu olabilirsiniz artık," dedi içeri giren hemşire.

Genç adam hemen ayağa kalktı. "Ben taburcu işlemlerini halledeyim."

10 Söz yazarı Sinan Akçıl'a ait "Kızım" adlı parça.

Duyduğu kelimelerle paniğe kapıldı kadın. Rahşan dışarı çıkarmamaz, hemen telefonuna sarılan kadın durumu anlattı ona. Kerem halledeceğini söyleyerek kapatmıştı telefonu. Tam rahatlayamasa da Kerem'e güveniyordu. Dediği gibi halledecekti.

Genç adam ödemeyi hallederken, arayan kuzeniyle konuşarak önüne konulan evrakları okumadan imzalamıştı. Telefonu kapattığında işlem bitmişti.

Genç adam odaya döndüğünde kadını dolu gözlerle etrafı izlediğini gördü. Telaşla yanına gitti. Kadın yanına oturan adama baktığında, kırptığı gözlerinden süzülen yaşlara baktı adam kaşlarını çatarak.

"Bebeklere bir şey mi oldu?" diye Rahşan sorduğunda, kadın kafasını salladı. Rahşan çenesini tutarak kendisine bakmaya zorladı. Yaşlar menekşelerini çiy taneleri gibi sarmalamıştı. Adam içinde menekşelere karşı konulamaz bir ilginin başkaldırdığını hissetti.

"Hadi söyle bana, neden ağlıyorsun?"

Azra çenesini adamın elinden kurtardı. Bakışlarını camdan dışarıya çevirdi. Rolünü iyi oynamalıydı. Derin bir nefes aldı.

"Yok bir şey. Buradan gitmek istiyorum," dedi sadece.

Rahşan aldığı cevapla tatmin olmamıştı. Bu iki ayda kadın hakkında öğrendiği tek şey vardıysa o da onun boş yere ağlamayacağıydı.

"Azra!" derken sesi, ikazını daha sert yaparak biraz yüksek çıkmıştı. Kafasını yavaş hareketlerle ona çevirdi. "Yalan söylemeyi yakıştıramadım sana," dedi hayal kırıklığıyla.

Genç kadın hafif vicdan sızısı hissetse de hemen o sızıyı bastırmıştı. Yaptığı her şey sevdiği adam içindi. "Buradan çıkınca nereye gideceğimi bilmiyorum."

Azra nihayet ağzındaki baklayı çıkarmıştı. Rahşan kaşlarını çatarak kadına baktı. "Kimsen yok mu?"

Genç kadın soruyu duyduğunda karnına dokundu. "Kimsemiz yok."

Genç adam kafasını sallayarak yataktan kalktı ve pencerenin önünde durdu. Ellerini cebine koyarak karın geleceğini haber veren gri bulutlara dikti bakışlarını. Bir iki dakika sonra kadına bakmadan "Bundan böyle benimlesin, Azra," dedi.

Kadın, içinden sevinç kahkahaları atsa da dışından bir buzdağı kadar tepkisiz kalarak adama kaşlarını çattı.

"Benimlesin derken?" diye sorunca adam ona döndürdü bedenini. Kadın geldiklerinden beri ilk kez adamı incelemeye başladı. Siyah takım elbisesi, siyah gömleği ve ceketinin içine giydiği yeleğiyle göz kamaştırıyordu.

"Benim evimde kalacaksın bundan böyle."

Yataktan kalktı kadın. Üzerine çekidüzen verdi öfkeliymiş gibi.

"Seninle hiçbir yere gelmiyorum, Rahşan! Bizim için yaptıklarına minnettarım. Beni aldığın yere bırak lütfen."

"Bu soğukta üç canlı hâlinle nereye gideceksin, merak ettim. Çünkü az önce gidecek yerim yok dedin."

Biraz daha itiraz et, Hazel Gözlüm. Seni delirtmeyi seviyorum.

"Nereye gideceğim seni ilgilendirmez. Bulurum ben bir yer."

Kadının ters cevabı delirtmişti adamı. Tam da kadının istediği gibi... Ona doğru bir iki adım atarak dirseğini kavradı. Sarı hazelleri ateşe verilmiş gibi yanıyordu. Kadın bir kere daha âşık oldu adama.

"Ne demek olmaz, Azra? Gidecek başka yerin mi var?" diye sordu kısık sesli bağırışla.

"Bana bağırma!"

Ne yaptığını fark eden adam, öfkesine lanet ederek kadının dirseğini bıraktı. Elini saçlarından geçirerek çekiştirdi. Nöbet geçirmek istemiyordu. Geçirirse kadına zarar verecekti.

"Sen de insanı delirtme. Bende kalacaksın!"

"Kalmayacağım!"

Azra burnunun dikine gidecekti. Adamın sabrının son demlerini görmek istiyordu.

"Son kararın mı?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Evet."

Küskün bir şekilde kollarını göğsünde bağlayıp başını çevirdi kadın.

"Peki, sen bilirsin. Gidiyorum ben."

Adam arkasına bakmadan kapıya doğru yürüdü. Ve odadan çıktı.

Kadının içi gittiği hâlde adamı durdurmadı.

Adam umut ettiği hâlde orada durmadı.

Azra arkasından şaşkınlıkla baktığı adamın gidişinden sonra biraz kırgınlıkla çıktı odadan. Hastane bahçesine indiğinde bankların birine oturdu. Kerem'i arayarak konuştuktan sonra kapattı telefonu. Kerem ona kocasının gitmediğinin garantisini verirken kadın inanmamıştı. İnanmamıştı çünkü adam gerçekten de çıkıp gitmişti. Ve hâlâ ortada yoktu.

"Kalacak bir yeri böyle bankta oturarak mı bulacaksın?"

Rahşan'ın sesini duyunca kafasını kaldırarak adama baktı Azra. Takım elbisesinin üzerine kahverengi kaşmir bir palto giyinmişti. Kadın neden bu detaya dikkat etmişti, hiçbir fikri yoktu.

"Gitmemişsin," dedi dikkatini önemli detaya vererek. Kerem haklı çıkmıştı. İçinden güldü.

"Eşyaların bendeydi. Bırakıp gideceğim."

Hevesi kursağında kalan kadının gözleri doldu tekrar. "İyi, bırak ve git!" derken sesi hiç istemediği kadar küskün çıkmıştı.

Aralık ayının soğuk havasını içine çeken adam, ellerini ceplerine koyarak kadının başında beklemeye başladı. İki aydır sadece nahif tarafını gören adam, kadının inatçı tarafıyla tanışıyordu ve itiraf etmeliydi ki çok eğleniyordu. Zihnindeki kara delik bile şu an onun için önemli değildi.

Genç kadın, put gibi başında bekleyen adama doğru kaldırdı kafasını. Duruşu sabitti ama yüzünde belli belirsiz bir tebessüm vardı. Gördüğü tebessüm kadının içindeki hırçın Azra'yı kamçılıyordu.

"Hadi ne duruyorsun? Gitsene başımdan!" diye tersledi onu.

Adam omuz silkerek kadının yanına ilişti. "Seni almadan şuradan şuraya gitmiyorum. Gerekirse burada sabahlarız birlikte." Kollarını göğsünde bağlayarak kafasını geri attı ve gözlerini kapattı.

Kadın göğsünde bağladığı kolunu dürttü. "Ya sen manyak mısın? Gitsene başımdan!"

"Hayır."

Tenezzül edip gözlerini açmamıştı bile.

Kadın işi inada bindirip susunca aralarındaki son diyaloğun üzerinden iki saat geçmiş ve kadın acıkmaya başlamıştı.

"Rahşan, acıktım," dediyse de adam tepki vermemişti. Oflayarak onu kolundan dürttü tekrar. "Rahşan, sana diyorum, biz acıktık." Yine ses yoktu. "Uyansana be adam! Sözde bana yardıma geldin. Ne uyudun be!" Karnında tepinerek yüzen bebeklerini sakinleştirmek için karnını ovdu. "Siz de durun bakayım durduğunuz yerde. Tamam, ben de acıktım. Ama adam uyanmıyor ki!" Bebeklerini azar-layıp kafasını adama çevirdiğinde, kendisini gülerek izleyen adamla karşılaştı. Kadın bakışlarını o gülüşten zorlukla çekerek yanaklarındaki gamzelere takıldı. Az kalsın düşecekti. Düşüp de kalacaktı o çukurlarda.

Ne güzel söylemiş Diljin Kovexi:

Sen gülünce

Bir menekşe yüzüyor suyun en ince kıvrımlarında

Ve Tanrı yeni bir lisan aramaya çıkıyor…

Adamın gülümsemesi, kışın ortasında kardelen ile sevdiği çiçeğin buluşması kadar inanılmazdı.

"Gidelim mi artık?" diye Rahşan sorduğunda, kadın dili lal olmuş gibi sadece kafasını sallayabilmişti.

Rahşan, önce kadının açlık sorununu halletmek için onu lezzetli yemekler yapan aile restoranına götürdü ve Azra büyük iştahla yemeklere deyim yerindeyse saldırmıştı. Tüm yemek boyunca adam eğlenmiş, kadın surat assa da yemek yemekten geri kalmamıştı. Nihayet karnı doyduğunda hesabı ödeyen adamın arkasından gitmişti. Rahşan ona arabaya binmesi için yardım ederek sürücü koltuğuna

geçti. Kontağı çevirip arabayı çalıştırdıktan sonra kadına yandan bakıp alay etti.

"Düşündüm de sen haklıydın, Azra," dedi dudaklarını birbirine bastırarak.

Azra anlamayan bakışlarını adama dikti. "Hangi konuda?"

"Benimle gelmek istememen konusunda. Belki de bu kadar ısrar etmemeliydim. Bu gidişle iki aya iflas bayrağını çekeceğim. Neden kendime acımadım ki?" derken kafasını sallayarak kadının tepkisini bekledi.

Azra ise hâlâ bir şey anlamamış, adama aval aval bakıyordu. Anlamaması beş saniye süren kadın, anlayacağını anladığında arabanın kapısını açmaya yeltendi. Yeltendi çünkü Rahşan önceden kapıları kilitlemişti. Arabadan ineceğini biliyordu.

Azra arabadan inemeyeceğini birkaç kere kapı kolunu çekiştirdikten sonra anlamıştı. Hırsla adama dönerek, mor alevler dans eden menekşelerini adama ateş etmek ister gibi dikerek, "Sen... Sen çok kaba, pinti ve pis bir adamsın!" diye bağırdı. "Az önce restoranda ödediğin birkaç yüz liranın lafını mı ediyorsun bana?"

Hamilelik onu bayağı duygusal ve her şeye cevap veren biri yapmıştı. Çünkü eski Azra olsa sadece adama bakar ve arabanın kapısını açmasını emrederdi. Rahşan kadına doğru eğilerek gözlerinin içine baktı. Şu an o kadar eğleniyordu ki, tarif edemezdi.

"Azra?" Rahşan elini ona dokundurmak için kaldırmıştı.

Azra elini kaldırarak onu durdurdu. "Dokunma bana! Aç şu lanet kapıyı, ineceğim ben. Seninle hiçbir yere gelmiyorum."

"Azra?"

"Ne var? Azra, Azra ismimi mi ezberliyorsun?" diyen kadın amacını tamamen unutmuş, adamdan uzaklaşmaya çalışıyordu.

"Çok tatlısın," dedi Rahşan gülümseyerek. Bugün ne çok gülümsemişti. Hepsi bu şirin mi şirin hamile kadın yüzündendi. Zihnini saran karanlık bugün ona hükmedememişti. Bu iyiydi.

"Sensin tatlı. Çekil üstümden!" diye çemkirdi kadın onu itmeye çalışarak. Çünkü adam ona bayağı yaklaşmıştı. Kendine hâkim ola-

mamaktan korktu. Çünkü kendine hâkim olamazsa çok yakınlarında duran dudaklara saldırabilirdi.

"Azra?" diyen kocasının sesi, onu türlü türlü fantezi dünyasından çekip çıkardı. Düşündükleri yüzünden ona patladı Azra.

"Ne var, pinti herif?"

Rahşan ağzından çıkan kıkırtıya engel olamamıştı. Kadın anında kurşun gibi bakışlarını adama saplamıştı.

"Şaka yaptım," dedi sakin bir sesle.

"Şaka mı?"

"Hı hı!" derken o kadar sevimliydi ki, Azra onu öpme isteğini zorla bastırdı.

"Çok komik ama nedense ben gülmüyorum," diyerek bakışlarını adamdan çekip camdan dışarı çevirdi. Kollarını göğsünde toplayarak omuzlarını küskünce kaldırdı.

"Azra?" diye sordu ona bakmadan.

"Ne var?"

"Baksana?"

"Bakmıyorum. Sana küstük biz."

"Lütfen bebeğim," der demez, kadın becerebildiği kadar hızla bedenini adama doğru döndürdü. Rahşan ise fırsattan istifade kadının öfkeden kızarmış yanağını öptü.

"Ne yaptın sen?" diye sorarken gözleri irice açılmış genç kadın, elini yanağına götürdü.

Adam keyifle yerine geçerek arabayı hareket ettirdi. "Yemekten sonra tatlı yememiştim. Ağzım tatlandı," dedi kadına en çekici gülümsemesi eşliğinde göz kırparak.

Aptal kalbi hızını arttırarak duracak noktaya gelmişti. *"İlk kez öpmüyor seni, aptal! Kendine gel!"* dese de hâlâ şaşkındı. Elini yanağından zorla çekerek, bakışlarını adamdan alıp yola çevirdi.

Eve geldiklerinde önce kadının inmesine yardım etmiş, ardından bavulları taşıyarak asansöre koyup birlikte evinin olduğu kata çıkmışlardı. Asansörün istedikleri kata geldiğini bildiren sesini du-

ronca bavulları dışarı taşıdı ve cebinden anahtarı çıkartarak kapıyı açtı. İçeri geçmesi için kadına öncelik tanıyarak ardından bavulları hole taşıdı.

"Evime hoş geldin," dedi anahtarlarını kâseye koyarken. Ayakkabılarını çıkardı ve kadına baktı. "Neden öyle duruyorsun? Girsene içeri?"

Kadın alt dudağını dişleyerek ayaklarına baktı. Sonra eğilmeye çalışarak ayağındaki botların ipine ulaşmaya çalıştı. Birkaç denemeden sonra başarısız olunca gözünün önüne gelen siyah tutamları bezgince üfledi.

Niye bu salak botları giymişti ki? Tabii ya Yasemin giydirmişti botları. Onları giyerken aklı neredeydi acaba?

Ellerini karnına koyarak, tavana baktığı sırada sağ ayağındaki botun ipleri çözüldü. Kafasını aşağı eğip, neler olduğuna baktığında gözlerine inanamamıştı. Hızla ayağını çekmeye çalışınca adam bırakmamıştı.

"Yapma, Rahşan! Ben hallederim. Kalk önümden."

"Cennet anaların ayağının altındadır diyorlar, Azra. Cennetin önünde eğilmek beni eksiltmez, aksine yüceltir."

Genç kadın adamın saçlarını okşamak için çıldırıyordu. Uzun zamandır onlara dokunmuyor, yumuşaklığını hissetmiyordu. Ne yakıcı bir hasretti yüreğini dağlayıp geçen.

"İşte oldu. Haydi, geç içeriye."

"Teşekkür ederim."

Ayağa kalkan adamın yanağına öpücük kondurmuş, bakışlarını kaçırmıştı.

"Bir şey değil," demişti adam ona bakıp, kaşlarını kaldırarak. Karanlık zihni sakladığı kişiyi yakın zamanda ortaya çıkarsa iyi ederdi çünkü büyük bir hızla başkasının kadınına doğru çekiliyordu.

Genç kadına zaten bildiği evi tanıtan adam en son kalacağı eski odasına getirdi onu.

"Burada kalacaksın, Azra. Bavulları buraya taşıyacağım. Bugün çok yoruldun. Yarın yerleşirsin."

"Tamam."

"Ben çıkayım. Sen rahat bir şeyler giy de gel salona," diyerek odayı terk etti.

Kadın, adamın getirdiği bavullarından birinden çiçek desenli hamile elbisesi alarak giyindi. Saçlarını tarayıp atkuyruğu toplarken adamın, *"Her hâlin güzel ama saçlarını açık hâliyle daha çok beğeniyorum, Azra,"* dediğini hatırladı. Derin bir nefes alıp, toplamaktan vazgeçerek gece siyahı saçlarını omuzlarından aşağı serbest bıraktı. Odadan çıktığında kocasının salonda olduğunu açık televizyon sesinden anlamıştı. Yavaş adımlarla oraya doğru yürüdü ve içeri girdi.

"Biraz daha geç gelseydin, odanı basacaktım," dedi adam yarı şaka yarı ciddiyetle.

Kadın gülümseyerek tekli geniş koltuğa oturdu. "İyiyim ben, merak etme, Rahşan," dediğinde kafasını salladı adam. Elindeki kumandayı sehpaya bırakarak cebinden anahtar çıkardı ve kadına uzattı.

"Al."

"Neyin anahtarı bu?"

"Evin yedek anahtarı. Sende kalsın. Artık burada yaşıyorsun, Azra. Evin anahtarı sende de olmalı."

"Bir iş bulup çalışana kadar burada kalacağım. Sonra da kendime ev tutacağım. Sana daha fazla yük olmak istemiyorum."

Anahtarı alarak avucunda sıktı Azra. Adam ona kendi anahtarını vermişti.

"Saçmalama, Azra! Bu hâlinle mi çalışmak istiyorsun?" diye sordu karnını işaret ederek.

Sesi fazla mı sinirli çıkmıştı onun? Güldü içinden. Onu delirtmeyi yine başarmıştı.

Ah Rahşan Altay! Sinirlenince öyle öpülesi oluyorsun ki...

"Bebeklerime bakmak için çalışmak zorundayım," dedi adamın tepkisini ölçerek. Gittikçe sinirleniyordu çünkü.

"Ben çalışır, üçünüze de bakarım. Konu kapanmıştır!"

"Neyim olarak bakacaksın bize?"

"Arkadaşın olarak."

"Biz arkadaş mıyız?"

"Değil miyiz?"

Adamdan başka bir kelime çıkmayacağını anladığında üzüntüyle koltuğa geri yaslandı. Rahşan oturduğu koltuktan kalkarak kadının önünde diz çöktü ve ellerini tuttu. Kadın iç geçirerek birleşmiş ellerine baktı. Rahşan onun dikkatini çekmek için elini hafif sıkmıştı. Kadın bu hareketle kendini değerli hissetmişti.

"Bak Azra. Seninle açık konuşacağım. Belki bu konuşmadan sonra benimle kalmak istemeyeceksin ama sana yalan söylemek istemiyorum. Biliyorsun, benim bu lanet beynimin yarısına karanlık çökmüş. Son iki buçuk senemi hatırlamıyorum. O iki buçuk senede neler olmuş, bilmiyorum. Belki ben de evliyim. Hatta çocuklarım var. Tedavi gereği karşıma çıkmıyorlar. Bu lanet karanlık..." diyerek şakağına vurdu sertçe. "Kimi yutmuş? Kimi? Lanet olsun! Uzun zamandır onu hatırlamaya çalışıyorum ama olmuyor. O yüzden seninle aramızdaki ilişki arkadaşlık sınırında olacaktır. Sadece arkadaş olacağız. Başka hiçbir şey değil," dediğinde bu biraz kadının canını acıtmıştı.

Rahşan yere çökerek sırtını koltuğa yasladı. Alnını dizlerine yaslayarak sustu.

Gözleri dolmuştu kadının. Hatırlamasa da kendisine saygı duyuyordu. Bu sefer aralarındaki kişi Sevgi değil, kendisiydi.

"Bir süre ev arkadaşı olalım, Azra. Zamana bırakalım."

"Olur."

Rahşan kendine gelerek ayağa kalktı ve kadına baktı hafif bir tebessümle.

"Anahtar işini hallettiğimize göre şimdi de sıra karnındaki küçük canavarları beslemekte. Canının ne çektiğini söylemen yeterli," diyen adama baktı kadın alıngan yüz ifadesiyle. Arabadaki şakasını unutmamıştı daha.

Rahşan neyin geleceğini bilerek bekledi.

"İflas etmeyesin sonra?"

Azra iğneli laflarını içinde tutamamıştı. Ne demek istediğini anlayan adam kafasını geri atarak kahkaha atmıştı. Kadın, kalbi heyecandan boğazına kadar gelirken onu hayranlıkla izledi. Çünkü evlendikten sonra ilk kez onu kahkaha atarken görmüştü. O kadar güzeldi ki… Adamı bunca zaman üzdüğüne üzüldü.

"Etmem, merak etme," dedi adam kahkahası kıkırdamalara dönüşürken.

Umursamaz tavırla omuz silkti kadın. Madem kaşınıyordu, o da zevkle kaşıyacaktı. "Büyük boy pizza istiyorum," dediğinde adam telefonuna davranmıştı bile. "Dur, daha kola sipariş etmedim."

Kaşlarını çatarak kadının yüzüne baktı. "Hayır, hanımefendi. Taze sıkılmış meyve suyu içeceksin. Kola mola yok sana. Minik canavarlara zarar vermene müsaade edemem."

Otoriter sesi ve bebeklerini düşünmesi kadının hoşuna gitmişti. O yüzden bu seferlik sesini çıkarmadı.

"Tatlı olarak ne istiyorsun peki? Sufle sipariş edeyim mi pizzanın yanına?" diye sorunca, intikam alma isteğiyle aldıracağı şeyi düşününce büyük bir iştaha dönüşmüştü. O şeyi yemezse delirebilirdi.

"Hayır, sufle istemiyorum," dedi kesin bir dille.

"Ne istiyorsun?"

"Çikolata şelalesine bulanmış çilek yemek istiyorum."

Azra, kocasının düşünceli bir şekilde kafasını kaşımasını izledi zevkle.

"Çilek kolay da çikolata şelalesini nereden bulacağım ben?" diye kendi kendine konuşurken kadın müdahale etti.

"Elektronik eşya satan tüm mağazalarda var çikolata şelalesi. Orada bulacaksın."

"Bakacağım."

Pizzayı sipariş ettikten sonra telefonunu, cüzdanını, arabanın anahtarını aldı. Anahtarla cüzdanı cebine attıktan sonra kendisini izleyen kadına uzattı elini.

"Telefonunu ver, Azra," diye açıkladı durumu Rahşan.

Azra sehpaya bıraktığı telefonu alarak kocasına uzattı. Rahşan telefonun ekran kilidini açarak numarasını rehbere kaydetti.

"Telefonuna numaramı kaydettim. Bir şey olursa hemen ara beni," dedi telefonu ona geri verirken.

"Tamam. Ararım."

Kocası kafasını sallayıp, evden çıktıktan sonra rahatlayarak geri yaslandı kadın. Elindeki telefonu kaldırarak baktı.

"İyi ki seni dinlemişim, Kerem," diyerek telefonu sehpaya bıraktı.

Sabah Kerem onu arayarak ikinci el eski bir telefon ve farklı bir hat almasını istemişti. Çünkü kendi telefonunu kullansaydı, sıkıntı olurdu.

***

"Azra?" dedi adam sehpanın üzerine konulmuş peçetelerden birini alarak.

"Hım?" dediğinde kadın yediği çikolatalı çilekle aşk yaşıyordu.

Yüzüne bakmadan "hım"laması sadece gülümsetmişti adamı. Bir şey daha söylemeden kadına yaklaştı ve dudağının kenarına bulaşmış çikolata kalıntısını sildi. Azra dudağının kenarı silinirken şaşkınlıkla bakmıştı adama.

"İşte oldu. Yemek, özellikle tatlı yerken dünyayı unutuyorsun," diyerek kirli peçeteyi avucunda ezip sehpaya attı.

Azra gülümseyerek elindeki çileği kocasına uzattı. "Yer misin?" diye sordu.

Rahşan kafasını sallayarak kadının elindeki çileği onun ağzına doğru yönlendirdi. "Çilek sevmem ben, Azra. Çikolatayı da öyle. Sen ye, afiyet olsun."

Azra alt dudağını sarkıtarak baktı adama. Çilek sevmemesine üzülmüştü. Çünkü kendisi çileğe bayılıyordu. "Bir tane yesen?" diyerek yemesi için diretti.

"İlaç içtim az önce. İstesem de yiyemem. Birazdan uyuyacağım zaten. Lanet ilaç uyku yapıyor," dedikten sonra şakaklarını ovarak kafasını geri attı.

"Buraları ben temizlerim. Uyu sen."

"Sen git uyu, Azra. Ben hallederim."

Rahşan kalkarak sehpayı toplamaya başlayınca, genç kadın arkasından gözlerini devirdi.

"Sakın siz de babanız gibi temizlik hastası olmayın, minik fasulyelerim. Anneniz gibi umursamaz olun," diye tembihledi bebeklerini.

Kocası sehpayı toplarken, Azra odasına giderek saten şortlu geceliğini giyerek üzerine sabahlığını geçirdi. Odadan çıkıp banyoya girdi ve ihtiyaçlarını giderdi. Elini yüzünü uykusu çabuk gelsin diye ılık suyla yıkadı. Banyodan çıktığında ev yine pırıl pırıldı.

"Uyumaya mı gidiyorsun?" diyen adamın sorusuyla odasının önünde durdu. Arkasına dönerek kendisine bakan adama kafasını salladı.

"Evet. Sen de zaten ilaç içtin. Uykun var."

"Var," dediğinde sesindeki memnuniyetsizliği hemen sezmişti Azra. Uyumak istemiyordu anlaşılan.

"Film izleyelim mi?" diye sordu aniden genç kadın. Madem sevdiği adam uyumak istemiyordu, o da uyumayacaktı.

Adam yavaş adımlarla ona yaklaştı ve elini kaldırarak yanağına koydu. Yanağını tembelce okşayarak gülümsedi.

"Arkadaşlar böyle yapmazlar," demek istedi kadın. Ama sustu. Belli ki kocasının kafası karışıktı. Bir şeyler söyleyip de daha fazla karıştırmak istemiyordu.

"Benim için tatlı uykundan olma, Azra. Git uyu. Er ya da geç bu lanet karanlıkla yüzleşmem lazım. Ne kadar erken o kadar çok iyi."

Genç kadın, adamın yanağındaki eli yüzünden mayışmış bir edâ ile küçük kedi yavrusu gibi mırıldandı. "O lanet karanlıkla iyi yüzleşmeler, Rahşan."

Rahşan alayla gülümseyerek kafasını salladı. "Size de tatlı rüyalar, Azra."

Genç adam, odasına giden kadının arkasından bakarak saçlarını karıştırdı. Derin bir nefes alarak odasına girdi ve sadece iç çamaşırıyla kalana kadar soyundu. Pijama ya da pijama altıyla uyumayı sevmiyordu. Uyurken üzerinde bir tek baksırı olmak zorundaydı. Yoksa uyuyamıyordu.

Yatağa girerek yorganı üzerine çekti. Yüzüstü yatarak yastığı kucakladı ve zihnini ele geçirmek için sabırsızlanan uykuya teslim oldu.

Karanlığın hüküm sürdüğü saatler başlamıştı artık.

Küçük çocuk, ablasının kendisine seslenmesiyle okuduğu masal kitabını kenara koyarak bahçeye çıktı. Ablası, hastalığı yüzünden uzun zamandır evdeydi. Onu bahçede görünce çok mutlu olmuştu. Yanına koşarak beline sarıldı. Genç kız acıyla inlese de kardeşinin ona sarılmasına izin verdi.

"Nasılsın abla?" diye sordu geri çekildiğinde. Bazı geceler onun acıyla inlediğini duyuyordu. O inledikçe çocuk yastığına sarılarak ağlıyordu. Bu dünyada en çok sevdiği kişinin acı çekmesine dayanamıyordu.

"İyiyim, aslanım," dedi Canan, kardeşinin saçlarını okşayarak. Sesi hırıltılı ve zayıf çıkmıştı.

Aldırmadı çocuk. Ablası bahçeye çıkmıştı ya mutluydu. Çünkü bir hafta önce, "Bahçeye çıkarsam bil ki iyiyim, Rahşan'ım," demişti ona. İyi olacaktı ablası. Buna inanıyordu. Dişlerini göstererek güldü.

"İyileştin, değil mi abla? Bana söz verdiğin salıncağı yapacaksın."

Kardeşinin gözlerindeki parıltı ve ümit, genç kızın içini burkmuştu. İyileşmemişti o. Asla da iyileşmeyecekti. Çünkü kanser denen illete yakalanmıştı.

Pankreas kanseri.

Ölüyordu. Hem de süratle. Zavallı bedeni ölüm yaklaştıkça ağrıları artıyor, geceleri onu uykusuz bırakıyordu. Allah'tan ölüm dileneceek kadar çoktu acıları.

"Yapacağım, canım. Git, bana kalın bir halat getir."

"Oley!" diye sevinçle bağırarak garaja koşan kardeşinin arkasından baktı Canan.

Rahşan, beş dakika sonra elinde halatla geri geldiğinde nefes nefeseydi. "Al, abla. Getirdim."

Küçük çocuk halatı verdi gülümseyerek. Canan eğilerek kardeşine sarıldı. Yanaklarını defalarca öptü. Saçlarını derin derin kokladı.

"Seni seviyorum, kardeşim."

"Ben de seni seviyorum, abla."

"Annemi, babamı sakın üzme, tamam mı? Uslu ve başarılı bir çocuk ol. Ailemiz seninle iftihar etsin."

"Söz veriyorum, abla. Hadi, salıncağı yapalım!" dedi hevesle.

"Tamam, canımın içi."

Kardeşinin kokusunu tekrar içine çekerek halatı aldı ve ağaca yaklaştı. Bahçedeki en sağlam ve iri gövdeli ağaca yaklaşarak, Rahşan'ın da yardımıyla merdivenle çıktı ve halatı ağacın dalına bağladı. Bağlarken gözü aşağı kaymış, kardeşinin mutlu bir gülümsemeyle onu izlediğini görmüştü. Derin bir nefes alarak, halatın boşta kalan tarafını halka hâline getirip boğazına geçirdi. Halatın boğazını sıkıca sardığına emin olunca tekrar aşağı baktı. Kardeşinin yüzünde artık mutlu gülümseme değil, korkuyla karışık endişe vardı.

"Abla, ne yapıyorsun?" diye sordu korkuyla.

"Seni çok seviyorum, aslanım. Beni affet. Bu lanet acılara dayanamıyorum artık. Sakın bana verdiğin sözleri unutma!"

Rahşan hızla merdivene çıkmaya başlayınca, ayaklarını merdiven basamaklarından çekerek bedenini boşluğa bıraktı. Rahşan hızla çıktığı merdivenlerden ablasının ağaçtan sallanan bedenine ulaşsa da çok geçti.

"Ablaaa! Abla, gitme ne olur! Bırakma beni!" diye ağlayarak ablasının bacaklarına sarılmış, canını Azrail'e teslim eden kıza yalvarıyordu. O yalvarırken, çırpınarak boğulan Canan, cansız bedenini kardeşinin kollarının arasına bırakmıştı.

***

Genç kadını tatlı uykusundan uyandıran evde kopan büyük gürültü olmuştu. Yataktan telaşla kalksa da kocaman karnı ve hâlâ uykulu olması yüzünden odadan çıkması biraz zaman almıştı. Kapıyı açar açmaz, yanından geçen bilgisayardan korunmak için ellerini kulaklarına kapatarak duvarın dibine çöktü.

"AZRA!" diye bağırdı korkunç derecede öfkeli ve kalın bir ses. Ellerini kulaklarından çekerek yarı karanlıkta sesin geldiği yönü bulmaya çalıştı.

"Rahşan?" derken sesinde korku vardı. Neredeydi bu adam? Bu evin hâli neydi böyle?

18. BÖLÜM
"ZARAR GÖRMENİ İSTEMİYORUM"

"Odana dön! Sana zarar vermek istemiyorum!"

"Hayır, dönmeyeceğim. Sen neredesin?" diye sordu Azra endişeyle.

Kendisine karşı gelmesi, Rahşan'ın öfkeyle bağırıp duvara kocaman bir şey daha fırlatmasına neden olmuştu. Azra çığlık atarak kulaklarını kapattı.

"LANET OLSUN, KADIN! SANA ODANA GERİ DÖN DEDİM! ZARAR GÖRMENİ İSTEMİYORUM!"

"Ta-tamam..." diye korkudan kekelemişti Azra. Bu sefer öfkeli Rahşan'la inatlaşmayacaktı. Üç canlı olmasa belki ona yaklaşmaya çalışırdı fakat düşünmesi gereken iki can vardı. Sürünerek kapıya yaklaştı ve açarak içeri girdi. İçeri girer girmez, ayağa kalkarak derin derin nefesler almaya başladı. Serinkanlı oluşunun avantajlarını kullanarak hemen kendine gelmişti. Komodinin üzerine bıraktığı telefonu aldı. Kerem'in ismini kaydırarak çalmasını bekledi. O, Kerem'in çağrıyı cevaplamasını beklerken, salonda aniden kopan büyük gürültü yüzünden çığlık atarak elini kalbinin üzerine koymasına neden olmuştu.

"Azra?"

O sırada telefonu cevaplayan Kerem, kadının çığlığıyla telaşlanmıştı.

"Kerem, hemen buraya gel! Rahşan kriz geçiriyor!"

"Hemen geliyorum!"

"Melek'i de ara. Elimdeki telefonda numarası yok. Ezbere de biliyorum."

"Tamam!"

Telefonu kapatıp yatağa oturdu. Sevdiği adam orada acı çekerken o ise eli kolu bağlı burada oturuyordu. Ona yardım edememek kadını deli ediyordu. Kırk beş dakika sonra kapı açıldığında kuzenini zapt etmeye çalışan Kerem'in sesini duydu. Azra, rahat bir nefes alarak yataktan kalktı ve kapıyı açtı. Adım attığı yere dikkat ederek odadan çıktı. Ev aydınlanmıştı. Yerde kollarını tutarak zapt eden Kerem ve Tahir'i onların başında elindeki iğneyi kocasının koluna sapladıran Melek'i gördü. Rahşan gözleri kapanırken, kendisine bakarak gülümsemişti.

"Çiy Tanesi..."

Kendinden geçmeden önce yarım yamalak bir şeyler söylemişti fakat kadın anlamamıştı.

"Uyudu mu?" diye sordu kocasına yaklaşarak. Etrafa baktığında elini ağzına kapattı.

"Evet," dedi Melek, kayınbiraderinin alnına düşen saçlarını geri iterken.

"King Kong[11]'u yatağına taşıyalım, Kerem."

Kafasını sallayan adam, kuzeninin kolundan tuttu. "Evi tam da King Kong gibi dağıtmış ulan!"

Adamlar, kocasını odasına taşırken arkasından baktı dolu gözlerle.

"Onu bu hâle sokan ne, Melek?"

"Böyle krizlerin tek sebebi Canan."

Genç kadın sehpaya oturdu dikkat ederek.

"Onun intiharından yıllar geçmesine rağmen hâlâ kendini suçluyor."

---

11 King Kong: Dev goril King Kong. Pek çok uyarlaması yapılan fantastik sinema filmi.

"Ah Canan! Kardeşine öyle bir kötülük yaptın ki... Sen acıların pençesinden kurtuldun ama kardeşini diri diri ateşe attın. Hâlâ yanıyor," dedi genç kadın yanaklarını kurularken.

Dört ay önce Mehlika Hanım ona Canan'ı anlatmış, Sevgi'ye olan bağlılığını anlamasını sağlamıştı. Sevgi de Rahşan'ın ablası Canan gibi pankreas kanseriydi. Onun da acılara dayanamayarak kendini öldüreceğini düşündüğü için hep onun yanındaydı. Rahşan, o gün ablası gözünün önünde intihar ettiği için bir daha tam anlamıyla iyileşemedi. O ölümün üzerine çöktürdüğü karabasan bir gölge gibi hep peşinde oldu. Onu asla rahat bırakmadı.

Genç kadın, duyduklarını hazmedebilmek için uzun zaman harcamıştı. Kocası neler çekmişti öyle? Oysa bir zamanlar kendi derdinin en büyük olduğunu düşünür, kahrolurdu. Fakat Rahşan dertlerin en büyüğüyle büyümüştü.

"Uyuyan prensi yatağına yatırdık," diyen kocasına baktı Melek.

"Güzel. Şimdi buraları temizlememde bana yardım edin, beyler."

Dağılmış evi göstererek Melek'e bezgin bakış attı her iki adam. Bakışların farkında olan Melek ellerini çırptı.

"Haydi beyler, iş başına!"

İş bölümünde kenarda kalan kadın, kendini gereksiz hissetmişti.

"Ben de yardım edeceğim," diyen kadına üç kişi de öyle bir bakmışlardı ki, yerine sinmesine neden olmuştu. "Tamam, sustum," diyerek ellerini teslim olur gibi kaldırdı ve ayağa kalkarak odasına doğru yürüdü Azra. Üzerine sabahlığını geçirip odadan çıktı ve banyoya girdi. Hamilelikten dolayı baskı gören mesanesini boşaltıp, banyodan çıktığında erkekler salonda kırılan ne varsa dışarı taşıyorlardı.

Bir saat sonra salondan çok eşya gitmişti fakat her yer tertemiz olmuştu.

"Ellerinize sağlık," diyerek sağlam koltuğa oturdu Azra.

"Teşekkür ederiz," diyerek Melek hepsinin yerine teşekkür etmişti.

"Burada kalman tehlikeli, Azra."

Melek'e gülümsediği sırada, Kerem'den duyduğu kelimeler kaşlarını çatarak ona bakmasına neden olmuştu.

"Hayır!" diyerek kesin dille reddetmişti onu.

"Bak canım. Rahşan birkaç haftadır kriz geçirmediği için senin, onun yanına yerleşmen için plan yaptık. Fakat bugün yanıldığımızı anladık. Kerem'in de dediği gibi burada kalman artık senin ve bebeklerin için çok tehlikeli," diyen Melek'e şaşkınlıkla baktı Azra.

"Hadi bunlar erkek. Onları anlarım da. Ya sen Melek? Sen nasıl böyle bir şey söylersin bana? Benden ne istediğinin farkında mısın?" diye sordu inanamayan sesle.

"Canım bak-" derken elini kaldırarak Azra susturdu onu.

"Biliyorum, istediğiniz şey benim iyiliğim için. Ben... Ben o adamı çok yalnız bıraktım, Melek!" Kocasının odasını işaret etmişti titreyen eliyle. "Bana, sevgime ihtiyacı olduğu zamanlarda ben yoktum yanında. Bu sefer onu asla yalnız bırakmayacağım! Anladın mı? Asla! Ölsek de birlikte öleceğiz!" diye acıyla iç geçirdi kadın. Onunla ölmek değil, doya doya yaşamak istiyordu.

"Az önce evden kaç tane haşat olmuş eşya çıkardık, haberin var mı senin?"

"Tahmin edebiliyorum, Kerem. Benim iyiliğimi de istediğinizi biliyorum. Ama beni kaçırmak istediğiniz o adam zarar görmeyecektim diye odama geri dönmemi emretti bana. Ben de itiraz etmeden uydum. Çünkü diretseydim, daha fazla sinirlenir, bana zarar verirdi. Biliyorum."

Tahir, karısının yanına giderek beline sarıldı ve bedenini kendine yasladı. "Azra'nın yerinde sen olsan beni bırakıp gider miydin meleğim?"

Melek hızla ona sarıldı. Öyle sıkı sarılmıştı ki, sanki kaybedecekti az sonra. "Asla!" dedi kesin bir dille.

Tahir gülümseyerek kadının şakağını öptü. "O zaman Azra'dan böyle bir şey isteme. Bırak da kardeşimin yanında kalsın. Ona iyi gelecektir, bak görürsün."

Genç kadın, kayınbiraderine gülümserken Melek, kocasının gözlerinden akan aşkla bakıyordu. Kadın, içini tatlı bir kıskançlığın sardığını hissetti. Onlara imrenmişti.

"Bir gün siz de böyle olacaksınız, Karlar Kraliçesi," diyen Kerem, elini Azra'nın omzuna koyup sıkarak dikkatini çekmişti.

"İnşallah..." diye fısıldamıştı elinde olmadan. Ağzından çıkan kelimeden sonra kafasını Kerem'e çevirince, kendisine gülümseyerek baktığını gördü.

"Karlar Kraliçesi'nin kalbi buzdan şatosundan kurtulmuş."

"Kuzeninin yaktığı ateşe dayanamadı, Kerem."

Kerem, kadının omzunu tekrar sıkarak hafifçe vurdu.

***

Herkes gittikten sonra yalnız kalan kadın derin bir nefes aldı. Kapıyı kilitledikten sonra koridorda yavaş yavaş yürüdü ve kocasının uyuduğu odanın önünde durdu. Elini kapı kulpuna götürüp birkaç dakika öylece durdu. İçeri girip girmemek arasında kalmıştı. Sonunda onu görme isteği ağır basarak kapıyı açmasını sağlamıştı. Odaya girerek kapıyı ardından kapattı ve karanlık odada yönünü bulmaya çalıştı. Elini duvara dokundurarak elektrik anahtarını buldu ve ışığı zayıf ayağa getirdi. Melek giderken, kocasına sakinleştiricinin normal dozunun iki katını enjekte ettiğini ve sabaha kadar deliksiz uyuyacağını söylemişti. Böyle yapmasının sebebi, normal doz sakinleştiricinin Rahşan'ı sadece bir iki saatlik uyuşturduğunu ve uyutmadığını söylemişti. Çünkü kocasının sinirleri sakinleştiricinin etkisine giremeyecek kadar yıpranmıştı.

Kapıdan uzaklaşıp kocasının uyuduğu yatağa yaklaştı. Derin uykudaydı adam. Yanına oturarak elini uzattı ve dağılmış saçlarını okşadı.

"Keşke içindeki acıyı söküp alabilsem, Hazel Gözlüm."

Saçlarını okşayan eli hafif morarmış yanağına gitti. Zorlukla da olsa adama doğru eğilerek yanağını öptü. Öperken gözlerinden

akan damla adamın yanağını ıslatmıştı. Geri çekildiğinde o yaşlanmıştı. Daha fazla odada durmak istemeyerek çıktı ve odasına gitti. Saçlarını toplayarak yatağına girdi. Yorgun düşmüş bünyesi uykuya teslim olurken, zihninde sevdiği adamı asla bırakmayacağı düşüncesi dolaşıyordu.

Ertesi sabah rahatsız uykusundan uyandığında saat dokuzdu. Yataktan kalkarak banyoya girdi ve ihtiyaçlarını giderdi. Çıktıktan sonra odasına dönerek üzerine beyaz tişört ve hamile tulumu giyindi. Saçlarını dağınık topuz yaparak odadan çıktı. Odasından çıktıktan sonra baktığı ilk yer kocasının odasıydı. Oraya doğru yürüyüp kapısını yavaşça açtı ve içeri süzüldü.

Hâlâ uyuyordu.

Kapıyı kapatıp odadan çıktı ve eşyalarının yarısı gitmiş salona girdi. Etrafa üzgün gözlerle bakıp mutfağa doğru ilerledi. Kahvaltılık bir şeyler hazırlayıp masayı donattı ve yemek için oturdu. Dudaklarını yalayarak iştahla masayı süzerken kapı çalmıştı. Aşk yaşadığı masayı bırakıp kalkmak kadını zorlamıştı. Kapıya gidip açtığında, karşısında gördüğü kişiler sevinçle gülümsemesine neden olmuştu.

"Hoş geldiniz!"

"Hoş bulduk!"

Kadın, gelen misafirlerin en küçüğüne yaklaşarak babasının kucağından aldı. İşaret parmağının tersiyle yanağını severek mis gibi kokusunu içine çekti.

"En çok sen hoş geldin, Şifa'm," dedi bebeği hâlâ severken.

"Ha, biz pek hoş gelmedik yani, öyle mi?"

"Aşk olsun, Melek! Ben öyle mi dedim?" diye sordu hâlâ bebeği severken. Yüzüne bile bakmamıştı.

Tahir, karısının kulağına eğilip, "Yavrum..." derken öyle bir ses tonuyla söylemişti ki o kelimeyi, kadının dizlerinin bağı çözülmüş, bedeni titremişti. Kafasını hızla kocasına çeviren kadın siyah gözlerinin yandığını gördü.

"Yapma Tahir'im..."

Kadının sesindeki çaresizliği soluyan adam gülümsemişti. Ona böyle olmadık yerlerde çıldırtmayı seviyordu. Zaten tutkulu olan karısı şimdi yerinde duramayacak hâle gelmişti. Bu iyiydi. Çünkü eve gidince kızını hemen yatıracak olan karısı resmen üzerine atılacaktı. Şimdiden sabırsızlanmıştı.

Birkaç dakika sonra Şifa'dan kopmayı başaran Azra, nihayet misafirperver ev sahibi gibi davranarak misafirlerini gerektiği gibi karşılamıştı. Onları hazır kahvaltı sofrasına davet etmiş, çaylarını koyarak koyu bir sohbete dalmışlardı.

Tahir, kahvaltıdan sonra Şifa'yı emziren Melek ve sofrayı toplayan Azra'yı mutfakta bırakarak oradan çıktı ve kardeşinin odasına girdi.

Uyuyordu.

Yüzünde acılı bir ifade vardı. Belli ki kâbus görüyor fakat uyanamıyordu.

"Ulan Melek. Ne gerek vardı bu kadar sakinleştiriciye? Fil uyutuyorsun sanki."

Söylenerek kardeşini görebilecek yere karşıdaki koltuğa oturdu. Dirseğini koltuğun kolçağına yaslayarak elini çenesine dayadı ve kardeşini izlemeye başladı. Onu izlerken aklına üşüşen yakın geçmiş, düşüncelere dalmasını sağlamıştı. Dört ay önce babası ölüm döşeğinde içindekileri ona kusamadığı için deliren adam Mehlika Hanım'a gitmiş, babasına sorması gereken hesabı ona sormuştu.

"Baba dediğim kişi beni asla sevmedi, Mehlika Hanım. Çünkü ben evlilik dışı ilişkiden doğan bir piçtim! Babam bunu yüzüme vurmaktan asla çekinmedi. Annemi hep dövdü. Ona karşı geldiğimde beni de dövdü," demişti öfkeyle. "Kocanız, annemi hamile bıraktıktan sonra annemin bu durumu söylemesine rağmen onu bırakıp gitmiş. Ayakkabısına bulaşan bir pislik gibi tiksinerek çimenlere silip gitmiş. O gün evlilik dışı hamile olduğunu öğrenen dedem, annemi arkadaşının kısır oğluyla evlendireceğini söylemiş. Tabii öncesinde annemi bir güzel hırpalamış. Bana zarar gelmemesi için pek direnememiş. Çünkü ben onları borç batağından kurtaracak altın bir

...Babam, kısır olmasının suçu sanki annemdeymiş gibi geçen ...ğlu dışarıda kibar, nazik bir adam olarak bilinirken evde tam ...ldi. Ben on beş yaşıma kadar onun zulmüne dayandım fa... annem dayanamadı. Dokuz yaşımdayken kalp krizinden ...m onu. Siz şimdi bana kalkmış, kocanızın benden haberinin ...ğını mı söylüyorsunuz? Yapmayın, Allah aşkına! Küçük Yusuf ...nmaz buna!" demişti alayla.

Mehlika Hanım, yalan yanlış bilgilerle doldurulmuş adama ...ıyarak. Yıllarca intikam denen zehir zemberek duygunun ...altında yaşamıştı.

"Bak oğlum. Annen sana ne anlattı, bilmiyorum ama ben sana ...ğruları söylüyorum. Mahir, o zamanlar benimle kavga etmiş ve ...arkadaşına gitmiş, içmişti. O sırada evde olan arkadaşının kardeşi ...yani annen ona yaklaşmış. Zaten onu seviyormuş ama benim yüzüm...den yaklaşamamış. Ayrıldığımızı duyunca fırsat bilmiş. Affet oğlum ...ama söylemem lazım. Mahir ile birlikte olmuş. Ve sana hamile kal...mış. İnan bana, babanın yani Mahir'in senden hiç haberi olmadı. Annen sadece onu durdurmaya çalıştı başka ülkeye gitmek istedi...ğinde. Ama durduramadı. Mahir, Almanya'ya gitti o yıl. Onun gittiği ...ı anlamış annen hamile olduğunu. Sonrası da senin anlattığın gibi ...olmuş zaten. Annen, Mahir'e ulaşamadığı için mecbur evlenmiş Ka...mil Ağaoğlu ile."

"Bunları nereden biliyorsunuz?" diye sormuştu Tahir. Çünkü Mehlika Hanım yalan söylüyormuş gibi görünmüyordu. Konuştuklarında da çok emindi.

"Annenin arkadaşı Fatma anlattı."

Mehlika Hanım sıkı araştırma yapmış, sonunda Fatma'ya ulaşmıştı. Onunla konuşmuş, bu bilgileri elde etmişti.

Fatma teyzesi, ona neden anlatmamıştı ki bunları? Sinirle sıkmıştı dişlerini. Ölmüş kadına hesap da soramazdı şimdi. Fakat Fatma'nın kızı, ona annesinin mektubunu ulaştırınca Mehlika Hanım'a inanmıştı. Mektupta, annesinin zoruyla yemin ederek Fatma'nın susturduğunu, o yüzden bunca sene onun intikam ateşiyle yanmasına

neden olmuştu. Mektubun geri kalanı özürden ibaretti. Affetmiş adam Fatma'yı.

O gün, Tahir Ağaoğlu, içinde yıllarca boşu boşuna büyütüp besl lediği intikam ateşini söndürmüş, küllerini havaya savurmuştu.

Artık kardeşini kabullenmişti. Zaten Rahşan da onun kim olduğunu biliyordu. Şifa doğmadan birkaç saat önce uyuduğunu düşünüp, onun yanında fütursuzca konuşup sırlarını açığa çıkarmışlardı. Rahşan gözlerini açarak duyduklarını onlara söylediğinde, Melek'in doğum sancısı başlamış, konuşmaları yarım kalmıştı.

Doğumdan sonra Tahir, kardeşinin yanına gitse de Rahşan psikolojisi fazlasıyla bozuk zamanlarda olduğu için onu kovmuş, çok ağır konuşmuştu. O günden beri karşısına çıkmamıştı kardeşinin. Şimdi gelmişti ama nasıl tepki vereceğini kestiremiyordu. Bu sefer de sert tepki verirse onu kazanmak için çaba sarf edecekti.

Pes etmeyecekti.

Onu kazanacaktı.

Kendini affettirecekti.

Kardeşini bir süre daha izledikten sonra ayağa kalktı ve salona geri döndü. O kadar sakinleştiriciden sonra adam yakın zamanda uyanacak gibi değildi. Salona girdiğinde Şifa ile oynayan karısı ve yengesini gördü. Azra, Rahşan ile olan durumunu öğrendiğinde sıkı bir hesap sormuş, sonra karısı Melek ve onun taşıdığı diğer melek için affetmişti kendisini.

Azra da kendisi gibi dişliydi. Asla pes etmeyen yapısı vardı. Bunu dün de görmüştü. Sevdiği adam için kendi canını bile hiçe saymıştı. Takdir edilesi kadındı doğrusu.

Kardeşinin de kendisi gibi şanslı olmasına sevinmişti. İkisinin de muazzam kadını vardı çünkü.

Yanlarına gittiğinde Melek ona aşkla bakmış, adamın içini ertimişti. Azra onun gelişini fark etmemişti bile. Şifa'yla oynamaya o kadar dalmıştı ki… Gülümsedi adam.

Tahir, karısının yanına oturup kolunu omzuna attı ve narin bedenini kendine çekti. "Meleğim…" diyen kocasının derinden gelen baritON sesi kadını titretmişti.

"Tahir'im…" dedi kadın akışkan çikolata gibi sesiyle.

Adam hınzırca sırıttı. "Bana böyle bakmaya devam edersen evdeki boş odaya götüreceğim seni."

Melek adamın göğsüne vurdu omzuyla. "Oturuyoruz burada. Neden odaya gidelim ki?"

Anlamazlıktan gelmişti Melek. Tahir, Azra'ya kısa bir bakış attı. Dünyadan soyutlanmış, kızını seviyordu. Onun bakmadığına emin olduktan sonra elini karısının eteğinin altına soktu. Gözleri irileşen Melek, adamın elini itmeye çalışsa da başarılı olamadı. Tahir kulağına eğildi karısının. "Anlamazlıktan gelme, yavrum! O odaya girme düşüncesi bile sırılsıklam olmana yetti bile. Bilmiyor muyum sanıyorsun?" Melek inlememek için dudaklarını birbirine bastırırken duyduğu sesle şok olmuştu.

"Doktorumla cilveleşmeyi kes, abi!"

Odadaki her üç yetişkin de kafasını sese çevirmişti. Tahir, *abi* hitabı için sevinirken diğer kadınlar onun uyandığı için mutlu olmuşlardı.

"Şu an çalışma saatleri içinde değiliz. Şimdi o senin yengen, benim de karım, kardeşim," diyerek karısına daha sıkı sarıldı.

Rahşan gözlerini devirerek koltuğa attı kendini. Saçlarını karıştırarak şakaklarını ovdu. Suratı ifadesiz olduğu için Azra onun nasıl olduğunu anlayamamıştı. Kucağında minik bebekle ona bakarken kocası onu hissetmiş gibi bakışlarını ona çevirdi.

"İyi misin Azra?" diye sorarken sesinde, suratından farklı olarak ilgi vardı. Biraz da suçluluk. Üzülmüştü genç kadın.

"İyiyim ben, merak etme, Rahşan. Sen nasılsın?"

"Üzerimde filler tepinmiş gibi!" dedi ve gözlerini kısarak Melek'e baktı. Sakinleştiricinin dozunu arttırmıştı. Bunu biliyordu. Çünkü tüm gece ve sabah uyumuştu.

"Uyuman lazımdı, Rahşan. Çok kötüydün," diye açıklama yaptı yengesi.

"Kâbus mu gördün?"

Bu sefer soru ağabeyinden gelmişti. Ona uzun zamandır kızgındı fakat uyandığında aklına ilk gelenlerden olmuş, hayatın kin tutmak için çok kısa olduğunu hatırlamıştı. Olan olmuştu zaten. Hiçbir şeyi geri getiremezdi. O yüzden affetmeyi seçmişti.

"Evet," diyerek ağabeyini yanıtlayan adam, elini yanağından morluğa götürdü. Hafifçe dokunarak parmağını oraya bastırdı. Ağrıyınca yüzünü buruşturdu. "Bana hanginiz vurdu?" diye sorarken tek kaşını kaldırarak baktı ağabeyine.

Ağabeyi, "Ben," dedi ona bakarak.

Azra elini ağzına götürdü. Onu zapt etmek için vurmuşlar mıydı yani?

"Ona vurdun mu?" diye soran Azra'nın sorusu havada kalırken Rahşan, "Sana karşılık vermedim, değil mi?" diye sordu.

"Aksine vurunca hoşuna gitti," dedikten sonra kafasını sallamıştı.

İki kadın da elinde olmadan kıkırdamıştı. Rahşan gözlerini kısarak baktığı ağabeyinden bakışlarını alarak kulağına çalınan muazzam sesin sahibine çevirdi. O kadar güzeldi ki kıkırdarken... Aniden karanlığında patlayan ışık gözlerini kapatmasına neden olmuştu. Bir araba yuvarlanıyordu yoldan aşağı. Öyle hızla yuvarlanıyordu ki, adam bir an nefessiz kaldığını hissetmiş, elini boğazına götürmüştü.

"Rahşan?" diyerek telaşlanan kadının elini omzunda hissetmişti. Gözlerini açarak kafasını ona çeviren adam gülümsemeye çalıştı. Araba yuvarlanırken içinde gülümseyen bir kadın vardı.

Hiç hatırlamadığı...

Kimdi o kadın?

Yine o lanet karanlığın bir oyunu muydu?

"İyiyim, Azra," dedi sakin bir sesle. Yanıtıyla kadının yüzünde peyda olan müthiş rahatlamayı izlerken keyiflenmişti.

"Tamam," diyerek geri çekilen kadın, sırtını koltuk yastığına yaslamıştı. Son zamanlar hamileliği yüzünden beli ağrıyordu. Belli etmese de şu an çok kötü ağrı vardı belinde. Yatmak istiyordu. Fakat misafirlere ayıp olur diye bu lanet acıya katlanıyordu.

"Azra?"

"Efendim Melek?" diyerek bakışlarını sevdiği adamdan çekip ona yöneltti kadın.

Melek kucağında mızmızlanan kızını gösterdi ona. "Bana bir oda gösterir misin?" diye sorunca, Azra kocasına baktı. Kendi evleri olsa da Rahşan bunu bilmiyordu ve o, şimdilik bu evde yabancıydı.

"Odaları biliyorsun, Azra. Yengemi birine götür. Yeğenim acıkmış."

"Tamam."

Kadınlar odaya geçerken yalnız kalan kardeşler birbirlerine bakın. Tahir, konuşmanın tam zamanı olduğunu düşünüp boğazını temizledi.

"Özür dilerim, kardeşim."

"Yalan yanlış şeylere inandığın için sana kızgındım, abi ama geçti. Annem bana her şeyi anlattı. Özür dilemene gerek yok benden."

"Benim yüzümden acı çektin. Babanın iflas etmesine neden olmasaydım, seni sevmeyen bir kadınla evlenmez, mutsuz olmazdın!" diyemedi ona Tahir.

Hatırlamıyordu çünkü.

"Sen yine de affet beni, kardeşim!"

"İçin rahat edecekse ettim, abi. Tasalanma artık."

Tahir mutlulukla gülümsedi. İçinde tuttuğu ağır sır aniden gırtlağına yapışınca, nefessiz kalarak gülümsemesini yüzünde tutmakta zorlanmıştı.

O sır ki, sevdiği kişilerin özellikle âşık olduğu kadının hayatını etkileyecek güçteydi.

***

"Tamam, Yiğit. Sen bana evrakları Kasım ile ulaştır, imzalayayım."

Genç kadın, telefonu kapatıp kucağındaki leblebi kâsesinden kavrulmuş nohut aldı. Nohudu çiğnerken aklına aradan geçen iki hafta gelmişti. Rahşan ile araları iyiydi. Gittikçe alışıyordu kendisine. Kriz de geçirmemişti. En çok buna şükrediyordu. Rahşan ile hayat güzeldi ama onun arkasından iş çevirmek, gözlerine baka baka yalan söylemek artık kadının vicdanını sızlatmaya başlamıştı. Kardisini ona kimsesiz diye tanıtmıştı ama evden şirket yönetiyordu. Sağ olsun, Yiğit vekâleten şirketin başına geçmişti. Bir tek en büyük hissedar olduğu için imza yetkisi ondaydı. Çok önemli toplantılara da sesli ve görüntülü telefon görüşmeleriyle katılıyordu. Hamile olduğunu bildikleri için kimse *Azra Hanım neden yok* diye sorgulamıyordu.

Artık minik mucizeleri vardı hayatında. Kendini onlarla teselli edip, babalarının yanındalar diyerek sakinleştiriyordu.

Ağzındakini yuttuktan sonra nefesini dışarı bıkkınlıkla üfledi. Çalan telefonuna bakan kadın ekranda beliren isimle gülümsedi. Onu özlemişti. Hemen cevaplamıştı çağrıyı.

"Baba?" demişti özlemle. Onu iki haftadır görmüyordu. Kerem plan gereği kimseyle görüştürmüyordu kendisini. Bazen buna kızsa da hak veriyordu. O ne yapıyorduysa kuzeninin iyiliği için yapıyordu. Biliyordu.

"Güzel kızım, nasılsın? Torunlarım nasıl?"

Azra, babasının sesindeki özlemi daha ilerisi, hasreti sezince ağlama isteğini zorla bastırdı.

"İyiyiz, baba. Sen nasılsın? Bedriye abla nasıl?" diye sorarken gözleri dolmuş, sesi titremişti. Babasına sarılmayı o kadar özlemişti ki… Burnunun direği sızlamıştı.

"İyi o da, kızım. Yanımda. Selamı var sana," dediğinde babasının da sesi titremişti.

Alt dudağını ısırdı Azra. "Aleykümselam. Kendine dikkat ediyor musun baba?"

"Ediyorum, kızım. Ben etmesem bile Bedriye ablan tepemde. Aşırı rahat olsun."

"Hım… Sesinizde biraz sitem sezdim, Selim Bey," diyerek basına takıldı.

"Kebaplarıma hasret kaldım, kızım," dediğinde genç kadın kahkaha atmıştı.

Babası küçük çocuk gibi şikâyet ediyordu. Onunla konuşmak Azra'ya o kadar iyi gelmişti ki, kendini çok iyi hissetmişti. Biraz daha babasıyla ve Bedriye ablasıyla konuştuktan sonra telefonu kapatmış, odasına götürerek saklamıştı. Salona geri geldiğinde boş leblebi kâsesini alarak mutfağa götürdü. Kâseyi yıkadıktan sonra yerine koydu. Ellerini kurulayıp ocaktaki nohutlu pilavı kontrol etti. Suyunu çekmesine az kalmıştı. Kenarda tiftiklediği tavuk göğsünü tezgâha koyarak beklemeye başladı. Beş dakika sonra pilav suyunu çektikten sonra ocağın altını kapatarak pilavı dinlenmeye bıraktı. Ardından pilavı tencerede kenara çekerek tiftiklenmiş tavuk göğsünü yanına koydu. Tavuk, pilavın yanında ısınacaktı. Tencerenin kapağını kapattıktan sonra bakışları duvardaki saate takıldı.

Saat 19.00'du.

Kocasının gelmesine az kalmıştı. Eli kulağındaydı. Heyecanla etrafa bakarak mutfağı kontrol etti. Dağınıklık yoktu. Zaten bu sabah temizlik şirketi elemanları evi dip bucak güzelce temizlemişlerdi. Genç kadın da yemek yaparken temizlik hastası kocasını deli etmeyecek kadar ortalığı dağıtmış, sonra hemen temizlemişti.

Kapı çaldığında derin bir nefes alarak mutfaktan çıktı. Koridorda portmantonun aynasına bakarak kendini kontrol etti. İçinden yemek kokmaması için dua ederken kapıyı açtı. Sevdiği adam sağ elini kapı pervazına dayamış, sol eliyle kravatını gevşetiyordu. Saçları dağılmıştı. Onları düzeltmek isteğiyle tutuştu bir anda.

"Hoş geldin," dedi fazla heyecanlı görünmemeye çalışarak.

İçeri giren Rahşan, yorgun gülümseme sundu kadına. "Hoş bulduk," diyerek ayakkabılarını çıkarıp paltosunu omuzlarından sıyırdı.

Portmantoya astı. "Ev çok güzel kokuyor, Azra. Yemek mi yaptın?" diye sorarak Azra'ya döndü.

"Evet. Tavuklu nohutlu sokak pilavı yaptım. Sever misin?" diyen kadının kendi sesi, kulaklarına çalındığında heyecanlı olduğunu duymuştu. Kendi kendine gülmek istedi. Bir zamanlar karşısındaki adam, onun için yemek yapmak bir yana ölse su vermeyecek kadar bir hiçti gözünde.

Şimdiyse tırnağına zarar gelse canı yanacak kadar değerliydi.

Pişmanlık göğsünü kavlayarak canını yakmıştı. Yumruklarını sıktı. Tırnakları hilal şeklini avucuna nakşederken hissettiği sızı içini rahatlatmıştı. Vicdan sızısının keskin acısının yanında hiçbir şeydi avucundaki acı.

Rahşan, karşısındaki kadının içindeki kanlı vicdan muharebesinden habersiz, parlayan gözlerini ona dikti. "Yanında biber turşusu da var deme?"

"Salatalık turşusu bile var!"

Rahşan, tebessüm ederek iki büyük adımda yanına vardı ve kadının yanağını okşadı elinin tersiyle.

"Bu evden dışarı çıktığımda üzerime çullanan karanlığım, şu eşikten içeri adımımı attığım anda cehennem ateşi görmüş şeytan gibi çığlık atarak benden uzaklaşıyor, Azra. Sen bu eve doğmuş bir güneşsin," dedi akıllara zarar etkili bir ses tonuyla.

"Bence güneş sensin, Rahşan. Ben ise geceleri senin ardından doğan ay. Senin ışığın olmasa ben asla görünmem," demek istedi ama diyemedi. Onun yerine, "Haydi, üstünü değiş de gel. Yemek yiyelim. Acıktık biz," dedi karnını okşayarak. Bu güzel anı bozduğunun farkındaydı ama mecburdu. Yoksa kemiksiz dili, içindeki aşkı haykıracaktı.

Rahşan gülümseyerek kadının karnına baktı. "Üstümü değişip geliyorum. Minik canavarları aç bırakmak istemem doğrusu," diyerek odasına doğru yürüdü. Odasında üzerini değişip banyoya girdi ve kısa bir duş alarak mutfağa geçti. İçeri girdiğinde kadın sofrayı kuruyordu.

"Beni bekleseydin keşke. Yardım ederdim, Azra."

Sesini duyan kadın ona dönerek gülümsedi. Rahşan, o her gördüğünde içinde bir yerlerde oluşan küçük kıpırtıyı hissediyordu. Hafızası yerinde olsaydı, tam sevilmelik bir kadındı Azra. Tabii bir de evli olup hamile olmasaydı. İç geçirdi çaktırmadan.

"Bitti zaten. Sen geç otur, ben pilavı servis edeyim."

Rahşan kafasını sallayıp masaya geçti. Azra, pilavı kâsenin içine koyarak tabağa çevirip yanına da turşuları koydu. İlk önce kocasının önüne koyup kendisi için de aynı tabağı hazırladı. Masaya geçtiklerinde afiyetle yemeye başladılar yemeklerini.

"Azra, sen gerçek bir aşçısın. Ellerine sağlık. Pilav çok güzel olmuş."

Kocasının bayıla bayıla yediği yemek için iltifat etmesi hoşuna gitmişti kadının.

"Teşekkür ederim." Kendi yaptı diye demiyordu ama pilav gerçekten de lezzetliydi. Yemekten sonra Rahşan'ın demlediği çayı içerken kadın, "Bu gece benimle yatar mısın?" diye soruverdi aniden.

Rahşan, elindeki bardağı tabağına bırakıp kadına baktı merakla. "Anlamadım?"

Azra sorduğu sorunun farklı yöne çekilebilirliğini hatırlayınca utanarak bakışlarını kaçırdı kocasından. "Canavarlar kaç gecedir beni uyutmuyorlar. Sürekli hareket hâlindeler. Bu beni çok yoruyor," dedi gözleri dolu dolu. Ağladı ağlayacaktı. Neden böyle olmuştu, hiç anlamamıştı.

"Hamilelik hormonları yüzünden," diye düşündü genç kadın.

"Tamam," dedi adam, kadının bu değişken hâllerini keyifle seyrederken.

"Üstelik belim de çok ağrıyor. Onlarla uyuyana kadar konuşsan? Biliyorsun, senin sesinle sakinleşiyorlar. Ama istemezsen de-"

Dinlemeden kendi kendine konuşması adamı eğlendiriyordu. *Tamam* demişti az önce. Duymamıştı.

"Azra! Tamam dedim."

"İstemedim var… Ne tamam mı?" derken dolu gözleri şaşkınlıkla baktı Rahşan'a.

"Kaç gecedir uyuyamadığının farkındayım. İşe yarayacakta tamam. Yaramazlarla sohbet etmeyi ben de özledim."

"Teşekkür ederim."

"Önemli değil. Haydi, siz benim yatağa geçin. Orası daha büyük. Rahat edersiniz. Ben de şu ortalığı toplayayım, geliyorum."

Kadın anında sevinçle parlamıştı. Onu mutlu etmek bu kadar kolaydı işte.

"Ben yapsaydım."

"Azra!"

"Üf! Aman tamam, ellemedim! Düzen manyağı seni."

Nazlanarak odasına giden kadının arkasından kafasını sallayarak baktı.

***

Azra dizinin üstüne kadar inen pijamasını giyerken, sanki seksi bir gecelik giyiyormuşçasına heyecanlıydı. Aylar önce bebeğine hamile kaldığı sevişmesini gerçekleştirdiği gecedeki gibi heyecanlıydı hem de. Aklına üşüşen o görüntüleri düşünmekten kaçınsa da görüntüler inadına geri geliyor, kadını ateşler içinde bırakıyordu. Özellikle kocasının erkekliğini okşayarak tepeden kendisini izlediği görüntü…

Saçlarını hırsla toplarken resmen yoluyordu. "Lanet olsun! Çıksanıza aklımdan!" dedi sıkılı dişlerinin arasından. Sakinleşmek adına odasından çıkıp banyoya girdi ve yüzüne soğuk su çarptı. Kafasını kaldırıp aynadaki aksine baktığında oradaki kadının gözlerindeki tutku kendisini ürkütmüştü.

Kendisini hatırlamayan kocasını istiyordu. Kafasını salladı. Derin bir nefes alarak banyodan çıktı. Mutfaktan sesler geliyordu hâlâ. Demek Rahşan odasına gitmemişti. Ayaklarını sürüyerek onun odasının önüne geldi ve kapıyı açarak içeri girdi. İçeri girer girmez,

yüzüne vuran o koku ciğerlerini bayram yerine çevirmişti. Fazla düşünmeden yatağa doğru yürüdü ve örtüyü çekerek güzelce katlarken kocasının yaptığı gibi koltuğun üzerine koydu. Yorganı kaldırarak yatağın sağ tarafına geçti. Sol tarafta Rahşan'ın uyuduğunu biliyordu çünkü. Sırtını yastıklara yaslayarak rahatlamaya çalışsa da hareket eden bebekleri yüzünden rahat olamıyordu.

"Minik fasulyelerim benim. Annelerinin güzelleri. Rahat dursanız iki dakika. Anneniz iki haftadır beli yüzünden acı çekiyor. Biraz dinlensin. İçeride saklambaç mı oynuyorsunuz ne?" diye sitem ederken, Rahşan'ın içeri girdiğini ve dediklerini duyduğunu fark etmemişti.

"Belin iki haftadır mı ağrıyor?" derken kendini tutamamıştı. Azra ufak çığlık atarak ona baktı. Korkmuştu. "Seni korkuttum," dedi sıkıntıyla.

"Biraz…"

"Kusura bakma!"

Üzgün olduğunu bildirip dolaba yaklaştı ve kapağını açtı. Giyeceği pijama altını ve siyah atletini alarak kapıya doğru yürüdü.

"Önemli değil. Geliyor musun?"

"Üzerimi değişip geliyorum," diyerek odadan çıkmıştı.

Azra karnına dokundu. "Babanız bu gece uyuyamayacak," diyerek kıkırdadı. Çünkü Rahşan üzerinde iç çamaşırı hariç her şeyini çıkartıp uyurdu. Şimdi o var diye giyinik yatacaktı yatağa. Gecesi hayli sıkıntılı geçecekti, emindi. Rahşan odaya geldiğinde önce ışığı kıstı. Ardından yatağa geçti. Sırtını yatak başına yaslayarak kendisini izleyen kadına baktı.

"Neden bana belinin ağrıdığını daha önce söylemedin?"

"Sana yeterince yük oluyorum zaten, Rahşan. Bir de belim ağrıyor deyip daha da yük olmak istemedim. Hem iki haftadır ara ara ağrıyor. Sürekli değil."

"Saçmalama, Azra! Bana yük falan olduğun yok. Aksine bu evde yaşayarak beni mutlu ediyorsun."

"Beni evine aldığın için tekrar teşekkür ederim. Bu soğuk kışta bu hâlimle nerede kalırdım, bilmiyorum," dediğinde içi sızlasa da ona yalan söylemek gün geçtikçe daha fazla canını yakıyordu.

Rahşan, onun elini avucuna aldı ve dudaklarına götürerek öptü. "Minik canavarlarla konuşmanın zamanı geldi."

"Sesini duyar duymaz duruldular bile."

Gülümsedi adam.

"İyi. Çünkü onlara güzel bir hikâye anlatacağım. Bu hikâye iki kardeşin hikâyesi." Azra derin bir nefes alarak sevdiği adamın anlatacaklarını dinlemek için kendini hazırladı. "Bir gün bir kız çocuğunu hastaneye götürdüler. Kızın hastalığı çok ağırdı. Onun tek yaşam şansı, beş yaşındaki küçük erkek kardeşinden alınacak kandı. Kardeşi aynı hastalığı mucizevi bir şekilde yenmiş ve kanında o hastalığı yok eden bir bağışıklık oluşmuştu. Doktor, beş yaşındaki çocuğa anlattı ve ablasına kan verip veremeyeceğini sordu. Küçük çocuk bir an duraksadı, sonra derin bir nefes aldı ve *eğer kurtulacaksa kanımı veririm* dedi. Kan nakli ilerlerken ablasının gözlerinin içine bakıyor ve gülümsüyordu. Kızın yanaklarına yeniden renk gelmeye başlamıştı. Ama küçük çocuğun yüzü de giderek soluyordu. Gülümsemesi de yok oldu. Titreyen bir sesle sordu doktora: *Doktor Bey, ben hemen mi öleceğim?*" Genç adam kafasını sallayarak hikâyesini bitirdi. "Küçük çocuk, doktoru yanlış anlamıştı. Vücudundaki tüm kanı ablasına vererek öleceğini sanmıştı. Siz de birbirinizi böyle sevin, küçük meleklerim. Kız kardeşin için gerekirse canını bile vereceksin, minik şövalye. Çünkü kız kardeşler, anne gibi severler. Çünkü kız kardeşler, kardeşlerini uğruna ölecek kadar severler. Ablam yaşasaydı keşke. Onun için tüm kanımdan vazgeçerdim."

Son kelimelerini söyleyip sustuğunda burnunu çeken kadın dikkatini çekmişti. Kafasını kaldırıp baktığında yaşlarla bezenmiş mor menekşelerle kendisine bakan kadını gördü. Ağlayarak elini uzattı ve adamın sakallı yanağını okşadı.

"Bu hikâyeyi nereden duydun?" diye sordu Azra.

Rahşan avucuna bastırdığı yanağını hareket ettirdi. "Youtube'de video çıkmıştı karşıma. Dikkatimi çekmişti ve izlemiştim. Hikâye çok etkilemişti beni."

"Canavarlar uyudu," dedi gülümseyerek genç kadın.

Ağlayarak gülümsemek garibine gitse de yadırgamamıştı. Kafasını salladı adam.

"İsim düşündün mü?"

"Cihan ve Canan," derken adamın tepkisini bekledi kadın.

Canan ismini duyan adamın bakışları hızla kadını bulurken, içinde uluyan acıyı görmüştü Azra. O acıydı ki hiç susmayan yanardağ gibi adamın içini dağlıyordu. Göz bebekleri titremiş, dudaklarını birbirine bastırmıştı. Uzun süren sessizlik, ortamı avucunun içine alıp un ufak ederken, kadın düşündüğü isimleri hemen söylediği için pişman olmaya başlamıştı.

"Hiç kusura bakma, Cihan. Benim prensesim şimdiden, Canan," demişti elini kadının karnına koyarak. Rahatlayarak gülümsedi kadın. İsmini duyduğu an Canan'ı herkesten ayrı tutacağını biliyordu zaten. "Azra?"

"Efendim?" Azra daldığı düşüncelerinden kurtulup kocasına odaklandı.

"Neden Cihan ve Canan?"

Derin bir nefes aldı genç kadın. Beklediği soru gelmişti. Cevabı da hazırdı.

"Eşimin ablasının ismi Canan. Genç yaşında kanserden ölmüş. Eşim onu çok seviyordu. Ve ölümünden sonra asla tam olarak iyi olmadı." Söylediklerinin hepsi gerçekti. Bu sefer yalan yoktu.

"Allah taksiratını affetsin," dediğinde sesi boğuk çıkmıştı adamın. Kendi ablasını düşündüğü aşikârdı.

"Âmin!"

"Bu kadar yeter. Prensesle şövalye uyuduğuna göre şimdi de anneleriyle ilgilenmemiz lazım."

"Ne yapacaksın?" diye Azra sorunca, yataktan çıkan Rahşan ona *bekle ve gör* bakışı atarak odadan çıktı.

Azra deli gibi merak içinde kocasını beklerken, az kalsın hiç âdeti olmayan şeyi yapıp tırnaklarını yiyecekti.

Birkaç dakika sonra geri geldiğinde elinde sıcak su torbası vardı. Yatağa yaklaşarak oturdu. "Arkanı dön."

"Neden?"

Gözlerini devirdi adam. Bir kere de sorgulamadan yapsaydı ya dediğini.

"Dön, göreceksin Azra."

Kadın bu sefer itiraz etmeden arkasını döndü. Beline konan sıcak su torbasıyla irkilse de tenine yayılan sıcaklık rahatlamasını sağlamıştı.

"Nereden öğrendin bunu?" diye sordu mayışmış sesle.

"Sekreterim Simay'ı arayıp bilgi aldım."

"Evli mi?"

"Evet. İki tane de çocuğu var."

"Hım. İyi."

Kadının anlamsız karşılığını sıcak suyun mayıştırıcı etkisine veren adam bir şey söylememişti.

Yarım saat sonra kendini iyi hisseden kadın, torbayı çektirmişti belinden. Hem kendini iyi hissetmiş hem de uykusu gelmişti. Rahşan torbayı mutfağa götürdükten sonra geri geldiğinde kadını yarı uykulu hâlde bulmuştu.

Rahşan yanına yatınca, Azra ona dönerek gözlerini açmadan, "İyi geceler, Rahşan. Her şey için teşekkür ederim," diye mırıldanmıştı.

İçindeki isteği engelleyemeyen adam, bir şey söylemek yerine kadına doğru eğilmiş, dudağının kenarına yakıcı öpücüğünü kondurmuştu.

19. BÖLÜM
"ÇİY TANESİ"

Rahşan yaptığı şeyi fark edince ateşe dokunmuş gibi geri çekildi. İçine dolan yakıcı istek de neyin nesiydi? Hamile bir kadını istemiyordu, değil mi?

Neyse ki kadın derin uykudaydı ve yaptığı bu aptallıktan haberi yoktu. O dolgun dudakların kenarına dokunan dudaklarına götürdü parmaklarını. Düşünceyle dudaklarının üzerinde gezinen parmaklarını durdurdu. Kadına doğru dönerek eğildi. Saçlarını kokladı.

Çilek kokusu.

"Sende bir şey var, Azra. Çözemediğim bir şey... Kokun, sesin, ağlarken kızaran burnun, yüzünü saklaman bana bir yerlerden tanıdık geliyor. Sanki yıllardır seni tanıyormuşum da unutmuşum. Fakat seni hayatımda ilk kez gördüğüme yemin edebilirim. Çünkü sen unutulacak kadın değilsin."

Genç kadın bir şeyler mırıldanıp, arkasını ona dönerek, kalçasını kasıklarına dokundurunca yutkunmak zorunda kalmıştı. Zihnini zorlayan karanlığa teslim olmak bu sefer canını sıkmamıştı. Kadını kendine çekerek yüzünü saçlarının arasına gömdü. "İyi geceler, Çiy Tanesi," diyerek elini ismiyle şimdiden kalbini fetheden küçük prensesi hissetmek için annesinin karnına koydu.

Sabah uyandığında yatakta yalnızdı. Kaşlarını çatarak etrafa bakındı. Odada yoktu. Üzerindeki yorganı kenara iterek yataktan çıktı. Gardırobun önünden geçerek, kapıya doğru gitmek için hamle yaptığında gardırop kapağının üzerindeki aynadan aksi dikkatini çekmişti.

Üstü çıplaktı.

Yatağa girmeden önce giydiği atleti ne ara çıkarmıştı, hatırlamıyordu. Uyurken çıkardığı kesindi. O giyinik uyumaya alışık değildi ki.

Etrafına bakınıp, yatağın ayak dibinde bulduğu atleti giyerek çıktı odadan. Koridorda yürürken ciğerlerine dolan enfes kokulardan, gece kollarında uyuyan kadının nerede olduğunu anlamıştı. Kafasını sallayarak banyoya girdi ve ihtiyaçlarını gidererek elini yüzünü yıkadı. Dışarı çıktığında ayakları onu doğru mutfağa götürdü. Kapıda durarak tezgâhta bir şeylerle uğraşan kadını izlemeye başladı. İpek saçlarını gevşek balıksırtı örmüş, sağ omzuna atmıştı. Üzerine de lacivert renk, kolları dirseklerinde biten kışlık bir elbise giyinmişti.

Azra doğrama tahtasındaki salatalıkları tabağa dizerek domatesleri de dilimledi. Onu da salatalıkların yanına dizerek arkasına döndü. Elindeki bıçak ve domates suyu yüzünden yüzüne doğru gelen saç telini üflemek zorunda kalarak arkasına döndü. Kendisini izleyen adamı görünce önce şaşırmış, sonra mutlu olmuştu. Çünkü gece o kadar rahat uyumuştu ki, sabah uyandığında kendini tüy kadar hafif hissetmişti. Beli hâlâ ağrımıyordu. Hele bir de gece kendisine sarılıp uyumasına ayrı mutlu olmuştu. Eli sürekli karnındaydı ve arada bilinçsizce okşuyordu.

"Günaydın, Rahşan," dedi gülümseyerek.

O an o kadar saf, temiz ve ulaşılmaz görünmüştü ki adam dilinin ucuna gelen kelimeleri yutamamış, öylece aralarına döküvermişti.

"Günaydın, Çiy Tanesi," dediğinde sözler aralarına dökülünce, içine çöreklenen pişmanlığı göz ardı edemedi. Ya yanlış anlarsa? Ya kendine asılıyormuş gibi görürse?

"Çiy Tanesi?" diye soran kadın şaşırmıştı. Ona neden *Çiy Tanesi* demişti ki? Ayrıca kalbi neden mutluluktan patlayacakmış gibi hızlı atıyordu?

"Sana Çiy Tanesi demek geçiyor içimden. Çünkü sen o çiy tanesi kadar saf ve temiz görünüyorsun. Yaprakların, tüm yeşilliklerin can suyu çiy tanesi olduğu gibi sen de benim can suyumsun, Azra. Bu gece sayende aylardır uyumadığım kadar rahat uyudum. Lanet karanlığım bana yaklaşamadı senin yüzünden. Teşekkür ederim."

Kadın duyduğu harikulade kelimelerden sonra donmuş ona bakarken, Rahşan yanına yaklaştı ve yüzüne gelen saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı. Elini çekerken yanağını başparmağıyla okşamayı ihmal etmemişti.

Hayatına tam olarak hâkim değildi. Biliyordu. Hatırlamadığı insanlar veya olaylar vardı. İplerini tam olarak eline almadan kalbi hassas kadına ümit vermek istemiyordu.

Azra ne yapacağını bilemeyerek adama baktı. Rahşan mor menekşelerin merceği altında tabakları masaya dizdi.

"Bana hep böyle mi sesleneceksin?" diye sormak istedi ama soramadı kadın. Öyle bir soru sorarak kendini rezil edemezdi.

Her şeyi küçük kız gibi sormak neydi öyle?

"Bakma öyle," diyen adamın sesiyle içindeki kargaşadan kurtuldu kadın. Menekşelerini adamın düşünceli hazellerine sabitledi. Kendini zorla zapt eder gibi bir hâli vardı.

Aferin Azra! Adama artık nasıl baktıysan...

"Nasıl bakıyorum ki?" diye sordu Azra.

Rahşan, derin bir nefes alarak kadına doğru yürüdü. Tam önünde durarak gözlerinin içine baktı. "Aramızdaki arkadaşlık anlaşmasını hiçe saydıracak kadar tehlikeli bakıyorsun, Çiy Tanesi."

İfadesizlik perdesini çektiği sesi, o perdenin küçük bir deliğinden sızarak öfke kırıntılarını kadının avucuna bırakmıştı. Göğsü mutlulukla şişti. Tek boynuzlu atların var olduğuna inanan küçük kız çocuğunun mutluluğu doldu içine. Ruhu, cesareti pelerin gibi sırtına geçirerek omuzlarının dikleşmesini sağladı. Gözlerini kırp-

madan adamın zehirli yeşil halkaların sardığı hazellerine baktı. Gözleri sesindeki ifadesizlikten nasibini almamıştı belli ki.

Elini kaldırarak adamın göğsüne koydu. Siyah atletin altındaki teni sıcaktı, avucunun altındaki göğsü alev alev yanıyordu.

"Sen beni isti..."

"Sus."

Adamın bedenini kaplayan gerginlik, koca bir şehri ışıklara boğacak kadar büyüktü. Bunu dişlerini sıkarak gamzelerini ortaya çıkarmasından anlamıştı. Uğruna ölünecek gamzeleri gören kadın, kendini tutamayıp parmak uçlarına kalkarak o çukurlardan birine dudaklarını bastırdı. Kokusunu içine çekerek, öptüğü yanaktan uzaklaştığında, karşısında burnundan soluyarak sakinleşmeye çalışan kocası vardı.

"Azra..."

Parmak uçlarını adamın dolgun dudaklarına bastırarak devam etmesine izin vermedi. "Karnında başka adamın bebeklerini taşıyan kadına dokunmayı kendine yakıştırmıyorsun, Rahşan. Biliyorum."

"Karnındaki değil, kalbindekidir beni engelleyen."

Konuşmasına fırsat vermeden salonu terk edip balkona çıktı. Tırabzanlara tutunarak kafasını kaldırıp göğe baktı. Gri bulutlu puslu hava tıpkı kafasının içini mesken edinmiş, lanet karanlık gibi canını sıkmıştı. Havanın buz gibi olmasına rağmen adamın içindeki öfke ateşi, ayaklarının altındaki buz gibi zemini, tenine aç bir sürtlan gibi saldıran soğuğu hissetmesini engelliyordu.

Kadının kalbindeki engel kadar can yakıcı değildi hiçbir engel.

"Ölmüş biri için aylarca o hastaneye gittin. Yasını tuttun. Belli ki çok sevdin, Çiy Tanesi. O adam kalbinde hâlâ yaşarken ben nasıl sana dokunurum?" Tırabzandan kopardığı sağ elini yumruk yaparak yangın yerine dönüşmüş göğsüne vurdu. "Sokayım böyle işe!"

Azra, balkona çıkan adamın arkasından gitmek istese de ayaklarına mutfağa doğru gitmesi için komut verdi. Kendini dinlemesine izin verecekti. Mutfağa girip masayı kurup, en sevdiği sucukları yumurtasız kızartarak tabağa koydu ve masaya geçerek kahvaltı etme-

ye başladı. Birkaç dakika sonra Rahşan mutfağa girdiğinde, kadın kafasını kaldırıp ona baktı. Tek kelime etmeden kendine çay koyarak masaya geçti.

"Sucuk ister misin?" diye sordu kadın tepkisini ölçmek için.

Rahşan kafasını kaldırarak kadına baktı. Bakışlarındaki merakı görüyordu. "Bundan sonra kendini bu kadar yormanı istemiyorum," diyerek kadının sorusunu es geçmişti. Onun kendisini yormasını istemiyordu adam.

"Yemek yapmayı yemek kadar seviyorum. Ve bu beni yormuyor, merak etme."

"Üç canlısın, Azra. Uzun müddet ayakta kalman bedenini yoruyor. Ayakların ve belin ağrıyor."

Kadın, adama yeniden âşık oldu. Kalbindeki aşka inat, vicdanı keskin bir hançer gibi gırtlağına çöktü. Elini nefessiz kalan boğazına götürmemek için kendini zor tuttu.

"Beni düşündüğün için teşekkür ederim."

"Seninle aynı evi paylaşıyoruz. Renksiz hayatıma renk katıyorsun, Çiy Tanesi."

Azra elini adamın elinin üstüne koydu. Rahşan elini ters çevirerek parmaklarını kenetledi. Bir süre birleşmiş ellerine baktıktan sonra konuşan kadına çevirdi bakışlarını.

"İçindeki savaşı gözlerindeki ateşten anlıyorum, Rahşan. Kendine bu kadar eziyet etme."

"Kocan öldükten sonra bile hastaneye gelmeye devam ettin, Azra. Kalbindeki aşkın ne denli büyük olduğunu gördüm her gün. O aşka ihanet etmene müsaade edemem. Sonunun nereye varacağını bilmediğim yolda yürüyorum ben. Seni de kendimle sürükleyemem. O yolun sonunda bizi nelerin beklediğini bilmiyorum çünkü."

Genç kadın, parmaklarını saran güçlü ve çalışmaktan nasırlaşmış parmakları sıktı. "Ya o yolu seninle yürümek istiyorsam?" diye sorarken Rahşan kafasını salladı. "Onu azat etmenin zamanı geldi, Rahşan. Ruhunu rahat bırakmalıyım artık."

Kadının güzel ağzı neler diyordu öyle?

"Azra..."

Azra elini sıkarak susmasını sağladı. "Biz ne arkadaşız ne sevgili. Biz hem arkadaşız hem sevgili. Biz sadece biziz, Rahşan. Aramızdaki şeye isim vermeye gerek yok. Birbirimizi yaşayalım sadece."

Rahşan elini kaldırıp avuç içine sıcacık bir öpücük kondurdu. Kadın tepeden tırnağa titrerken, içinden geçenleri dudaklarının ardındaki kelimelere bulayarak canlandırmış, adamın duymasını sağlamıştı.

"Beni öpmeni istesem?"

Rahşan gülümseyerek kadına yaklaştı. Uzun zamandır aklını meşgul eden o dudaklar yerine yanağına dokundurdu dudaklarını. O dudakların tadına bakmasına daha vardı. O zaman şimdi değildi. Hissediyordu.

Koklayarak öptü pürüzsüz, ipek gibi tenini.

"Rahşan?"

"Hım?"

"Kapı çalıyor."

"Farkındayım."

Tekrar çalan zili ikisi de duysa da adam pek tepki vermemişti. Yanağından uzaklaşarak burnunu boynuna dayamış, kokusunu içine çekiyor, küçük küçük öpücükler konduruyordu. Heyecandan içi içine sığmasa da çalan kapı sinirine dokunmaya başlıyordu. Adamın dokunmaya doymadığı saçlarına dalarak çekiştirdi.

"Bakmayacak mısın?"

"Bakacağım."

Zil tekrar çaldı.

"Gelen kişi her kimse bayağı ısrarcı."

Rahşan mest olduğu kokudan uzaklaştığı için homurdandı.

"Hay ben onun..."

Azra elinde olmadan kıkırdamıştı. Kocası ona ateşli bir bakış atıp söylenerek kapıya gitti. Kapının açılma sesini duydu. Kimin

geldiğini merak ederek mutluluktan tutulan ayaklarının üzerinde durdu. Elini karnına koyarak mutfaktan çıktı ve kapıya gitti. Eli kapı kulpunda karşısındaki kadına garip garip bakan kocasını gördü.

"Sürpriiiz!" diyerek içeri destursuz giren kadın, tek kaşını kaldırmasına neden olmuştu.

"Çiğdem?" Rahşan kaşlarını çatarak baktı kadına. Bu kadın da nereden çıkmıştı? Adresini nereden öğrenmişti?

Elindeki poşeti portmantoya bırakıp adama döndü Çiğdem. Selamsız sabahsız öylece kapıda durması, yüzünde hoşnutsuz ifade, kırılmasına neden olsa da belli etmedi.

"Senin ne işin var burada?"

Adamın sorusu da acıtmıştı. Gülümsedi kadın.

"Artık her gün görüşeceğiz!" dedi sevinçle Çiğdem. "Karşı dairey taşındım, arkadaşım."

"Keşke bizim size *hoş geldin* dememizi bekleseydiniz, Çiğdem Hanım. Ne de olsa yeni gelen komşuya 'hoş geldin'e gidilir. Âdettendir. Yeni gelen komşu çat kapı komşusunun evine dalmıyor."

Çiğdem sesini duyduğu kadına doğru döndü. Bu kadının burada ne işi vardı? Peki, Rahşan'ın yüzündeki hayran ifade ve gamzelerini gösterecek kadar güzel gülümseme neydi öyle?

Bir dakika! Bu kadın…

Azra Altay!

Bu yüzü nerede görse tanırdı. Arama motorunun geçmişi bu kadının ismiyle dolup taşıyordu. Rahşan son iki buçuk senesini hatırlamıyorsa Azra'nın bu evde ne işi vardı? En kısa zamanda onun nasıl olup da bu eve yeniden yerleştiğini öğrenecekti.

"Siz kimsiniz?" diye sorarken onu tanıdığını belli etmemeye karar verdi Çiğdem.

"Ben Azra. Siz de Çiğdem olmalısınız."

"Evet. Rahşan'ın neyi oluyorsunuz peki?"

Amma da sordun, Çiğdem! Sana ne?

"Geçici bir süre misafiriyim," dedi kadın tepkisini ölçmek için. Çünkü bu Çiğdem denen kadını gördüğü andan itibaren kadın içgüdüleri deli gibi *tehlike* diye çığırıyorlardı.

"Anladım," derken sesi memnun çıkmış, gerilmiş yüz ifadesi rahatlamıştı.

Azra içgüdülerine bu sefer de minnet etmişti içinden. Çünkü yine haklı çıkmışlardı.

Çiğdem sahte bir gülümsemeyle kadına baktı. *"Demek Rahşan onu tanımıyordu?"* diye düşündü. Buna pek sevinmişti.

Azra, Çiğdem'in portmantoya koyduğu poşeti aldı ve içindeki poğaçalardan birini aldı. Taptaze ve sıcaktı. Yeni komşuları zahmet edip pastaneye kadar gitmiş, bu muhteşem poğaçaları almıştı.

Yemezse ayıp olurdu yani.

Poğaçayı ısırıp gözlerini kapattı. Kocasının ve onun *arkadaşının* kendisini izlediğinin gayet farkındaydı ve onlara taraf bakmıyordu bile.

"Immm... Peynirli bu," diyerek kapattığı gözlerini açtığında, kendisini tutuşmuş gözlerle izleyen kocasına baktı. Kısa bir an az önceki kahvaltı sahnesini canlandırdı zihninde. Kendisinin yaptığı peynirli omleti Rahşan öyle güzel yüz ifadesiyle yemişti ki, bir şey söylemese de olurdu. Zira yüz ifadesi yemeğin tadını en iyi şekilde anlatıyordu.

Kocası hakkında bir şey daha öğrenmişti o omlet sayesinde.

Peyniri çok seviyordu.

"Evet, peynirli. Rahşan çok sever peyniri," dedi Çiğdem kocasına manidar bir bakış atarak.

Çiğdem denen kadının sevdiği adamı kendisinden iyi tanımasına sinir oldu bir anda. Siniri Çiğdem'e değil, kendisineydi elbette. Uzun zaman adama acı çektirmek yerine tanımaya çalışsaydı, bu kadının karşısında böyle kalakalmazdı.

"Rahşan peynir sevmez ki. Değil mi?" derken kocasına baktı kaşını kaldırarak.

Rahşan bir anda her iki kadının kendisine baktığını fark edince tedirgin olmuştu. Erkeklerin kaçtığı tek şey vardıysa bu hayatta, o da iki kadının birbirine açtığı savaşın ortasında kalmasıydı. Çünkü kadınlar güç gösterisi yaparken, ana madde olan erkeği ezip geçmekten asla geri durmuyorlardı.

Anlayacağınız hangi kadın kazanırsa kazansın, o savaşın yara alanı savaş sebebidir daima.

"Sevmiyorum," dedi genç adam.

Çiğdem'in suratındaki şaşkınlık ifadesi kök salarken bakışlarını Azra'ya dikti.

"Kusura bakma, Çiğdem. Sen evine gidince ben karşındaki şirin hamile görünümlü dişi aslanla kalacağım. Can güvenliğim önemli," diye geçirdi içinden Rahşan.

Çiğdem, Azra'ya dönerek tek kaşını kaldırdı. "Eskiden senin için yaptığım peynirli ve patatesli pişileri afiyetle yerdin. Şimdi zevkin değişti herhâlde." Kadını baştan aşağı süzdü Çiğdem. "Kötü yönde değişmiş maalesef."

Rahşan, her akıllı erkeğin yaptığını yaparak susmuştu.

"Kötü zevk, hiç zevki olmamasından iyidir," dedi Azra, Çiğdem'e meydan okuyarak.

Rahşan gülmemek için dudaklarını büktü.

"Peyniri, tombul çöreklere tercih ettiğine inanamıyorum, arkadaşım," dediğinde kelimelerini dramatik bir kafa sallamasıyla bitirdi.

"Vallahi Çiğdemciğim, sende hiç pişi yapacak tip yok. O peynirli ve patatesli pişileri başkası yapmış olmasın?"

Kadının dediklerini anlamazlıktan gelmişti Çiğdem. Sahte kahkaha attı. "İlahi, Azra! Tabii ki ben yaptım o pişileri. Ah canım, geçici misafirin çok tatlı," diyerek kocasına dokundu Çiğdem cadısı. Kolunu sıvazlamıştı kaltak.

Dişlerini sıkarak ellerini yumruk yaptığı sırada, koluna dokunan sıcak avuç yüzünden harekete geçememişti. Rahşan, sinirlenen kadını sakinleştirmek için kolunu boylu boyunca sıvazlayarak gülümsedi.

Adam gülümsedi, kadında devreler yandı.

Sakin ol dedi hazeller öfkeden koyulaşmış menekşelere. Menekşeler en güzel rengine dönerken, dalından kopan birkaç yaprağı hazeller ile dans etmeye başlamıştı bile.

Ne demişlerdi az önce?

Birbirimizi yaşayalım. Sadece biz olalım.

Olacaklardı.

İnanıyordu.

Çiğdem karşısındaki o muhteşem sahneye kinlenerek baktı. Bu kadın, kocasını kendine yeniden âşık etmek üzereydi. Buna izin vermeyecekti. Onları kendilerine getirmek için hafif boğazını temizledi. O bakışmayı kesip kendisine ilk dönen Azra'ydı. İçindeki fırtınaya rağmen sakince gülümseyerek, "Eskiden misafirini kapıda bekletecek kadar kaba biri değildin, Rahşan. Değişmişsin. Eski arkadaşın, yeni komşuna bir bardak çay bile ikram etmiyorsun," dedi.

"Haklısın, Çiğdem. Kusura bakma. İçeri geçelim," dediğinde yanındaki kadına bakmadı. Bakamadı.

Misafire ayıp ettiği için kendini kötü hissetmişti. Çiğdem, Azra'ya zafer kazanmış komutan edasıyla sırıtmış, arkasını dönerek önden giden genç adamı takip etmişti. Dişlerini sıkarak saçlarını çekiştiren kadın sakinleştikten sonra salona geçmişti. Çiğdem elinde çay bardağı, kocasına kur yapmaya başlamıştı bile.

O kadar uzun mu kalmıştı koridorda?

Kendine kızdı.

Kızgınlığını içine gömerek gülümsedi ve kocasının oturduğu üçlü geniş koltuğa geçti. Yanına oturduğu adam, karşısındaki kadının sorusunu yanıtlıyordu. Sanatıyla ilgili bir şeydi galiba. Tam duyamamıştı.

"O marka borular firmasının verdiği garanti zamanından erken mahvoluyor, Çiğdem. Biz kendi anlaştığımız şirketlerden ürün alıyoruz."

Konuşurken Azra'nın yanına, dizlerinin birbirine dokunacak kadar yakınına oturduğunu fark edince konuşmasını bölerek kadına

döndü. Kendisine bakarak gülümseyen kadınla nefes alamaz hâle gelince bakışlarını kaçırmıştı.

Çiğdem elindeki bardağı sıkarak, "O zaman yeni evimin tamirini sana emanet etmek istiyorum, canım," dedi.

"Hay canın çıksın!"

Rahşan tam cevap vereceği sırada, duyduğu fısıltıyla kafasını yanındaki kadına çevirdi.

Ne demişti az önce?

Deminden beri dedikleri ve yaptıklarıyla kendini güldüren kadına hayranlıkla bakarak gamzelerini gösterecek kadar genişçe sırıtı. Azra, kendisine hayran olunası derecede muhteşem sırıtmayla bakan adama dişlerini sıktı.

"Sok o gamzelerini yerine, Rahşan!"

"Sokmazsam ne yaparsın?" diye takıldı aynı fısıltıyla. Menekşeleri tehlikeli bir parıltıyla parladı. Rahşan o gözlerde kendi aksini görmüştü. Buna yemin edebilirdi.

"Kazırım!"

Kendini tutamayan adam kafasını geri atarak en güzel kahkahalarından birini atmıştı. O ses her iki kadının gönlünü okşarken, Çiğdem elindeki bardağı unutarak parmaklarını gevşetmiş, tavşankanı renk çayın beyaz renkli eteğine boca olmasına neden olmuştu.

"Lanet olsun!" diye inleyerek ayağa kalktı. Eteğini silkeleyerek üzgün gözlerle baktı. Bu eteği çok beğenerek almıştı. İlk kez de buraya gelirken giymişti.

Onun sesini duyan ikili, kafasını ona çevirmiş, gördükleri manzaraya şaşırmışlardı. Rahşan koltuktan kalkarak mutfağa giderken, Azra kadını süzdü parlayan menekşeleriyle. Gördüğü manzaraya bir hayli mutlu olmuştu. Daha bir mutlulukla kıkırdayarak, "Bir bardağa bile sahip çıkamayan birinin pişi yapabileceğine inanmak çok güç," dedi.

Çiğdem ona cevap verecek durumda değildi. Can acısıyla ayağa kalkarak eteğini bacağından uzaklaştırdı. Rahşan elinde buz torbasıyla dönerek torbayı Çiğdem'e uzattı. Çiğdem can acısına rağmen

adama gülümseyerek torbayı almış, koltuğa tekrar oturarak eteğini yukarı sıyırmıştı.

Azra karşısındaki çıyanın, eteğini daha kaldırmadan niyetini anladığı için, "Rahşan!" dedi aceleyle. Elini karnına koyarak yüzüne acılı bir ifade ekledi.

Rahşan, kadına döndüğünde yüzündeki ifadeyi gördü. Çiğdem'i anında unutup hemen kadının yanına gitti. Arkasını Çiğdem'e dönerek önünde diz çöktü. Karnını avuçları arasına aldı. "Sancın mı var?"

Azra, adamın arkasını o kadına döndürdüğü için gülümsedi. Elini adamın elinin üzerine koyarak sıktı. "Ani bir sancı girmişti. Şimdi iyiyim, merak etme."

"İyi," diyerek kafasını salladı genç adam.

"Ah!" diye sahte inleme koyuveren Çiğdem, bakışlarıyla birbirine sarılan karı kocayı ayırdı.

Rahşan onu yeni hatırlamış gibi gözlerini kırpıştırdı. "İyi misin Çiğdem?" diye sordu yanına giderek. Bakışları sadece gözlerine kilitliydi. Açık bacaklarına bakmıyordu bile. Sinir anında damarlarını yararak beynine ulaşmıştı.

"İyiyim, canım," diyerek gülümsedi sinirini öteleyerek.

"O zaman sizi evinize yolcu edelim, Çiğdem Hanım. Eteğiniz leke tutmadan o lekeyi yıkayın."

Burada şimdilik bir işi kalmadığını anlayan kadın, karşısındaki küstah hamileye baktı. Nasıl da kabarmış tavus kuşu gibi kurulmuştu o koltuğa.

"Ben de Çiğdem'sem seni bu evde barındırmam, Azra Hanım!" dedi içindeki öfkeli kadın.

Çiğdem ayağa kalkarak, "Ben gideyim," dedi. "Banyonun tamirine gereken şeyleri belirlemek için bir ara bana uğrarsın, Rahşan."

"Uğrarım, Çiğdem."

***

Çiğdem gittikten sonra Azra koltuktan kalkarak balkon kapısının önüne geldi. Camdan dışarı baktığında, İstanbul'un sevdiceğine kavuşmak isteyen gelin gibi beyaza büründüğünü gördü.

"Kar yağmış," diyen adamın sesini duysa da ona dönmedi Azra.

"Kar topu oynamayı seviyor musun?" diye sordu bu sefer Rahşan.

"Hayır!" dediğinde sesi hafif sinirli çıkmıştı kadının. Kendini toparlamaya çalışsa da içindeki kıskanç kadına engel olamamıştı. Aslında kar topu oynamayı çok severdi. Kocasıyla da oynamayı isterdi fakat siniri buna izin vermiyordu.

"Öyle mi? Ben çok severim kar topu oynamayı ama." Rahşan, kadından yayılan buram buram trip ve kıskançlık kokusunu almıştı. Keyifle vereceği cevabı bekledi.

"Çok istiyorsan karşı komşunla git oyna kar topunu! Eminim, sana bayıla bayıla eşlik edecektir!"

Sessizce güldü adam. Aralarındaki bir adımlık mesafeyi de kapatarak kollarını kadının beline doladı ve yüzünü açık saçlarının arasına gömdü. Saçlarını saran o muazzam kokuyu derin derin koklarken, kollarının arasındaki kadının titrediğini hissetmişti.

Doğru yoldasın, Rahşan. Böyle devam...

"Ben seninle oynamak istiyorum, Çiy Tanesi," derken saçlarını koklamayı bırakıp, köprücük kemiğine sıcak bir öpücük kondurdu. Hani kadının bedenini ateşe veren cinsten.

Adamın her yöne çekilebilecek sözlerini duyduğunda, içindeki âşık kadın tutku şarabını içerek kendinden geçse de kıskanç kadın dimdik duruyordu. Adamın sıcak bedeni, etrafını saran erkeksi kokusu beynini uyuşturuyor, ona dönerek dudaklarına yapışması için teşvik ediyordu.

"Ben canın istediğinde oynayacağın biri değilim, Rahşan," dedi düz bir sesle.

Adam, genç kadının cevabını duyar duymaz, dişlerini az önce öptüğü köprücük kemiğine geçirdi. Azra gafil avlanarak inlemiş, adamın kendisine yaslanmasına neden olmuştu. Kalçalarında hisset-

tiği kocaman sertlik aklını uçurumdan aşağı yuvarlamıştı. Tırnakla-
rını göğüslerinin altında bağlanmış kollara geçirdi sertçe.

"Çiğdem'in burada olduğu tüm süre boyunca hayranlıkla seni
izledim, Azra. Aklım olmadık görüntülerle bulandı. Kızınca o kadar
sevilesi oluyorsun ki… Anlatamam."

"Sana dokundu!" Çiğdem aklına gelince sinirle dişlerini sıktı
Azra.

"Bana dokunmasını istediğim kişi sensin, Çiy Tanesi!"

Rahşan'ın sözleri damarlarında akan kanı hızlandırarak kasıkla-
rına doğru akmasını sağlamıştı. Bacaklarını birbirine bastırma iste-
ğiyle kavruldu bir anda. İçini titreten tutkuya engel olamayan kadın
kalçalarına dayanan sertliğe sürtündü.

"Beni zorluyorsun, kadın!" diye hırladı adam. Azra adamın kol-
larının arasında dönerek yüzüne baktı.

Cayır cayır yanan menekşelerini gören Rahşan iç geçirdi. Lanet
olsun, bu kadını istiyordu! Karnındaki bebeklere rağmen istiyordu
hem de.

"Zorlarsam ne yaparsın?" diye sordu dudaklarına şeytani gü-
lümseme yerleştirerek. İşaret parmağını göğsüne koyarak sinir bo-
zucu yavaşlıkta aşağı doğru kaydırdı. Adamın yanakları içe doğru
çökünce dişlerini kıracak kadar sertçe sıktığını biliyordu. Alt du-
dağını dişleyerek parmağını durdurdu. Ve ne hikmetse durduğu yer
adamın pantolonunu zorlayan sertliğiydi. Rahşan erkekliğine do-
kunan parmağı kavrayarak hızla kendinden uzaklaştırdı. Şimdiye
kadar iyi kötü dayanabilmişti fakat az önce kadın, onun son sabır
kırıntısını da içinden silip süpürmüş, bir toz tanesi gibi bilinmezliğe
doğru üflemişti.

"Ulan ben böyle işin ta a..."

Küfürlü cümlesini bitiremeden az önce erkekliğini taciz eden
parmak bu sefer dudaklarına dokundu. "Bebeklerimin önünde böyle
edepsizce küfretmek yerine, bu…" Alt dudağını başparmağıyla ok-
şadı. "Dudakları daha önemli işte kullanmalısın bence."

Bugün o öpücüğü alacaktı. Azra Altay bir şey istediyse onu
önünde sonunda elde ederdi.

Ve elde etmesi gecikmemişti.

Rahşan ensesini kavrayıp, kendine çekerken kadının dudakla-
rından kaçan kıkırtıyı kendi dudaklarıyla boğmuştu. Azra dudakla-
rını sert ve dizlerinin bağını çözecek kadar ateşle öpen adama tu-
rundu. Dakikalarca süren öpüşmenin ardından birbirinden ayrılarak
alnını kadının alnına yasladı. Nefes nefeseydi ikisi de.

"Senden korkulur, Çiy Tanesi," dedi boğuk sesle.

Azra alnını adamın alnından kopartarak göğsüne koydu. Kol-
ları sırtını sanki biri gelip onları ayıracakmış gibi sıkıca sarmıştı.
"Bence de benden korkmalısın," diyerek yanağını adamın tişörtüne
sürtmüştü. Deminden beri ayakta oldukları için Rahşan onu kendiy-
le beraber geniş koltuğa doğru götürüp oturttu. Kadın başını tekrar
adamın göğsüne koyarak gülümsemesine neden olmuştu.

Rahşan istemsizce kadının saçlarını okşarken buldu kendini. Bu
durum gittikçe garipleşmeye başlıyordu. Onu öpmüştü. Şimdi de bir
sevgili gibi saçlarını okşuyor, onu tekrar öpmeyi planlıyordu.

Allah'ım sen beni affet!

"Azra?"

"Hım?"

Azra, adamın elinin altında bir kedi gibi mayışmıştı.

"Kahvaltımızı bitirelim. Günün en önemli öğününü atlamama-
lısın."

***

Kahvaltıdan sonra istemese de kocasının şirkete gitmesine ses
çıkarmamıştı. Tabii bunda en büyük etken çıkarken kocası tarafın-
dan tutkuyla öpülmesiydi. Gülümseyerek eli dudaklarında dakikalar
geçirmişti oturduğu koltukta. Çalan kapıyı açmaya giderken bile ak-
lında o görüntüler vardı. Gelen misafiri kuzeni Yasemin de onun bu

hâlini fark etmiş, eşiyle geldikleri duruma şaşırmış ve sevinmişti. Kuzeni nihayet mutluluğu yakalamıştı.

Akşama kadar oturduktan sonra Rahşan gelmeden giden Yasemin'in ardından dinlenerek yemek yaptı kadın. Nihayet her şey hazır olduğunda, banyoya giderek rahatlatıcı bir duş almış, üzerine Rahşan'ın yeni aldığı bordo renk hamile elbisesini giyinmişti. Saçlarını kurutarak açık bırakmış, sadece üstünü toplamıştı. Odasından çıkarken kapının açılma sesini duyunca derin nefes alarak koridora gitmişti. İçeri giren kocası, gözlerinden yorgunluk aksa da yüzündeki dinç gülümsemeyle ona bakmıştı.

"Hoş geldin," dedi gülümseyerek.

Adam ona yaklaşarak alnını öptü. "Hoş bulduk," diyen adamın kollarında erimek üzereydi kadın.

"Yemek hazır. Duşunu al da gel."

"Hangi yemeği yaptın diye sormayacağım. Çünkü yaprak sarmasının kokusu buraya kadar geliyor."

Ayakkabılarını çıkarırken sarf ettiği cümleler gülümsetmişti kadını. Rahşan duşunu alıp üzerini giyene dek sofrayı hazırlamıştı. Masa başında durarak, bir eksik var mı diye incelerken duyduğu kelimelerle gülümsedi.

"Mükellef bir sofra ve sofrayı hazırlayan muhteşem bir kadın. Bir erkek daha ne ister ki bu hayattan?"

Azra kendini ona sarılmaktan son anda alıkoyarak, "Haydi, yemek yiyelim. Miniklerim acıktı," dedi.

"Onları aç bırakmayalım, Çiy Tanesi. Geç bakalım," dedikten sonra sandalyeyi çekerek oturmasına yardımcı oldu. Azra teşekkür ederek sandalyeye oturdu. Sıradan sohbet eşliğinde geçen yemek huzur vericiydi.

"Ellerine sağlık, Çiy Tanesi," diyerek ellerini peçeteyle sildi ve ayağa kalkmak için yeltendi. Tam kalkacağı sırada şakağına giren sancı geri oturmasına neden oldu. Aniden karanlığa bürünen zihninde bir sahne belirmişti. Daha önce hiç görmediği bir şey...

Azra aniden etrafla bağlantısı kesilen adama baktı. Elleri şakaklarında gözlerini sımsıkı kapatmış, yüzünde gittikçe yoğunlaşan bir acı vardı. Elini kaldırıp ona dokunmak istedi fakat yumruğunu sıkarak kendine engel oldu. Aniden dokunarak onu sinirlendirmek istemiyordu. Şimdilik seslenmekle yetindi.

"Rahşan?"

Azra altı yedi kere daha seslendi fakat cevap yoktu. Yine sinir krizine gireceğinden korkmaya başladı. Eğer öyle bir şey olursa ne yapacağını bilmiyordu.

"Rahşan, kendine gel lütfen!" diye mırıldandı ağlamaklı bir sesle. Yanaklarından süzülen yaşları silerek hıçkırdı. Ayağa kalkmak için hareketlendiğinde, adamın bir şeyler mırıldanarak kendine geldiğini gördü. Yerine oturarak sevdiği adama dokundu.

"Rahşan? İyi misin?"

Koluna dokunan sıcak avuçla yavaş yavaş açtı gözlerini Rahşan. Elini kadının elinin üstüne koyarak kafasını salladı. "İyiyim, merak etme." O kadının sözleri hâlâ kulaklarında çınlarken kalbi hızlı çarpıyordu.

"Ne oldu az önce?"

"Bir görüntü hatırladım sanırım. Kayıp yıllarımdan bir sahne." O görüntü aklına gelince tuhaf olmuştu genç adam.

"Ne gördün?" diye soran genç kadın merak etmişti. Acaba hatırladığı neydi?

Rahşan gözlerini kıstı. "Evimdeydim. Her yerde gül yaprakları. Çok güzel bir masanın başındaydım. Bekliyordum." Azra elini kalbine götürmemek için kendiyle mücadele etti. Rahşan ona bakmadan anlatmaya devam ediyordu. "Sonra içeri bir kadın girdi. Gül yapraklarına duygusuzca basarak önüme geldi. Masaya baktı ve masa örtüsünü kavrayarak kendine çekti. Masanın üzerindekileri yere saçtı. Yüzünü göremedim ama sesini duydum, Azra. *Vazgeç artık bu rezilliklerden* dedi bana, *seni asla sevmeyeceğim* dedi."

Burnunun direği sızlayan kadın, göz pınarlarını zorlayan yaşların yanaklarından süzülmesine izin verdi. Nihayet kendisini hatır-

lamıştı. Fakat hain karanlığı, ona en kötü olaylardan birini hatırlatmıştı.

"O adamla güzel anıların var mı ki Azra?" diye fısıldadı içindeki ses. Yoktu. Vardıysa da çok azdı.

"Unuttuğum en önemli kişi o, Azra." Rahşan elini kalbine götürdü. "Bunu tüm kalbimle hissediyorum. Ve o kadın, beni hiç sevmemiş. Bunu da hissediyorum. Beni sevmeyen bir kadını seviyormuşum meğerse."

"Seviyorum!" diye fısıldadı kalbi. Çok seviyorum.

Rahşan, kadının ağladığını fark edince kendine küfrederek yanaklarını sildi. "Ağlama!"

"Ağlamıyorum," diyerek burnunu çekti kadın.

Rahşan onun kızarık burnuna parmak ucuyla fiske attı. "Tabii tabii ağlamıyorsun," diye dalga geçen adamın omzuna vurdu Azra. Rahşan omzunu tutarak inledi.

"Üç insan gücünde vuruyorsun, kızım. Az yavaş." Kadın gülümseyince amacına ulaşmıştı. Eğilerek karnına yaklaştı. "Anneniz Herkül[12] gibi olmuş, miniklerim. Ona bu kadar güç vermeyin. Maazallah sinirlendirdiğimde beni beşinci kattan aşağı atar!" dedi oyuncu bir tavırla.

Azra gözlerini devirip, "Şebek!" dedi. Sesinde gizleyemediği mutluluk vardı. Az önce deli gibi üzülürken şimdi mutluydu. Hayat gerçekten de garipti.

12 Herkül: Pek çok film uyarlaması olan, Yunan mitolojisinde Herakles, Roma mitolojisinde Herkül adı ile bilinmektedir. İngilizce kaynaklarda ise Hercules olarak geçmektedir.

20. BÖLÜM
"TARÇINLI KURABİYE"

"Nasılsın, kızım?"

Genç kadın babasına sığınarak yutkundu. Burnunun direği sızlamıştı. Ağlamamak için savaşıyordu kendiyle. Sevdiği bir avuç insandan uzakta kalmak zorlaşıyordu gittikçe.

"İyiyim, baba," diyerek geri çekilip gülümsedi. Savaş bitmiş, kazananı elbette o olmuştu. Yanaklarını istila etmeye çalışan gözyaşlarını geri püskürtmeyi başarmıştı.

Selim Bey gülümseyerek karnına dokundu. "Torunlarım seni yoruyor mu?"

"Yoruluyorum ama günün sonunda benimle oldukları için şükrederek dalıyorum uykuya."

"Çok şükür, kızım. Allah'ım, her ikisini de sağlıkla sıhhatle kucağımıza almayı nasip etsin."

"Âmin, baba. Bedriye abla nerede?" diye sorarken etrafa bakındı ama Bedriye ablasını göremedi.

"Ağabeyi ameliyat oldu. Onun yanında. Ben de getirdiğin evrakları imzaladıktan sonra onun yanına gideceğim," diyerek saçlarını okşadı kızının.

"Tamam, baba. O zaman çalışma odana gidelim. Bana birkaç evrak daha vermen lazım."

"Gidelim, kızım."

Merdivenleri yavaş yavaş çıkarak bir üst kattaki çalışma odasına girdiler. Selim Bey masasına geçip evrakları imzalarken, Azra kasayı açarak kendisine gereken evrakları aramaya başladı. Birkaç kâğıdı alıp baktı ama onlar aradığı şeyler değildi. Dikkatsizce baktığı kâğıtları yerine koyarken kasanın en dibindeki bir kâğıt dikkatini çekti. Eğilerek aldı ve kendi ismini gördüğü kâğıdı okumaya başladı.

"Neye bakıyorsun sen öyle?" diye soran babası, sözleşmenin son sayfasını okumasına engel olmuştu. Sözleşmeyi yerine koyarak bir deste mektubu aldı kasadan.

"Annemin mektuplarına," diyerek desteyi kaldırıp babasına gösterdi. Mektuplara kederli gülümsemeyle bakan adam elindeki kalemi masaya bıraktı. "Bunları alabilir miyim baba?" diye sordu dolu gözlerle Azra.

"Tabii ki alabilirsin, kızım. Onları sana yazdı zaten."

"Teşekkür ederim, baba."

"Bir şey değil, güzel kızım. Yarın yılbaşı. Kocanla bir kutlama yapacak mısın?" diye sorunca babası, takvimi tamamen unuttuğunu hatırladı Azra.

"Yapacağım tabii."

Genç kadının aklına güzel bir fikir gelmişti. Onunla geçirdiği iki yılbaşı oldukça berbat geçmişti. İlk yıllarında kocasının hazırladığı yılbaşı kutlamasını hatırlayınca yüreği sızlamıştı.

Hatırlamasa da onunla güzel bir gece geçirecekti.

Genç kadın babasıyla vedalaştıktan sonra önce şirkete giderek işlerini halletti, sonra alışveriş yaparak eve döndü. Arabayı kullanan şoförü poşetleri evine kadar taşımış, kadının yorulmasına izin vermemişti. Poşetleri ayırarak yarın için aldıklarını odasına götürdü. Mutfak için aldıklarını buzdolabına yerleştirip elini yüzünü yıkadı. Banyodan çıkıp saate baktığında kocasının gelmesine yarım saat kaldığını gördü. Oflayarak oturduğu koltukta geri yaslandı.

"Kalk da pratik bir şeyler yap, Azra. Birazdan kocan gelecek."

Ayağa kalkarak mutfağa gitti ve buzdolabını açarak bakınmaya başladı. Gözüne ilk az önce marketten aldığı tavuk butları ilişti. Milföylü tavuk sarma yapacaktı. Karar vermişti.

Kocası geldikten sonra yemek yemiş, sohbet ederek televizyon izlemişlerdi. Rahşan'ın tavırları biraz soğuk olsa da aldırmadı. Çünkü böyle gelgitlerine alışmıştı. Hatırladığı o kadınla nasıl bir ilişkiye sahipti, hatırlamaya çalışıyordu. Bunu biliyordu. Akşam on bir gibi ilaçlarını içtikten sonra birlikte yatağa girdiler. Rahşan önce bebeklere ninni söylemiş, sonra kadını öperek uyutmuştu.

O kadını bu sefer rüyasında görmüştü.

"Seni sevmiyorum!" diye bağırıyordu avaz avaz. Adam rüyasında bile kalbinin nasıl parçalandığını hissetmişti.

Sabah adamın yaşadıklarından habersiz, heyecanla uyanan kadın kolları sıvayarak kahvaltı hazırladı. Bir saat sonra mutfağa giren kocası, tatlı istifleme kavanozundaki kurabiyeleri gördü. Kokusu zaten tüm evi sarmıştı. Görmese de biliyordu ne olduğunu.

"Tarçınlı kurabiye yapmışsın," dedi sesini ve yüz ifadesini düzgün tutarak. Zira bayılmak üzereydi.

"Evet. Sever misin?" diye sordu.

"Hiç sevmem!"

Kavanoza uzanıp kurabiye almak için kapağını açmaya yeltendi fakat duyduğu kelimeler elinin kapağın üzerinde kalmasına neden olmuştu. Arkasına dönerek kocasına baktı. "Rahşan?" dedi telaşla.

"O kurabiyeleri evden hemen çıkart, Azra!" dedi kesik kesik nefes alarak. Rengi atmıştı adamın.

"Hemen!"

Kavanozu alarak mutfağın camını açtı ve içeriye karlı temiz havanın girmesini sağladı.

"Ben şimdi bunu alt komşu Melahat teyzeye verip geliyorum. Sen iyi misin?" diye sordu endişeyle.

"Elindekileri dışarı çıkarırsan iyi olacağım!"

"Çıkardım bile!"

Azra kapıyı açarak dışarı çıktı. Çağırdığı asansöre binerek alt kata indi ve kavanozu Melahat teyzesine verdi. Kadının sohbet etme isteğini nazikçe reddederek başka zaman diye söz verdi ve yukarı çıktı. Anahtarı almadığı için kapıyı açık bırakmıştı. İçeri girip, ardından kapıyı kapattığında salondan gelen seslere dikkat kesildi.

"Atların yokluğunu fırsat bilen itler ortalıkta dolaşmaya başlamış!" Karnını tutarak yavaş adımlarla eve girdi. Kapıyı ardından kapatarak ses gelen yöne, salona gitti. Salona girdiğinde koltukta sakinleşmeye çalışan kocası ve yanında da geceliğinin üzerine giydiği kırmızı sabahlığıyla düzgün saçları ve hafif makyajıyla oturan karşı komşuları Çiğdem vardı.

İtiraf etmek gerekirse kadın sabah sabah çok güzeldi.

Dikkatlerini çekmek için hafif öksürdü ve kocasının yanına oturdu.

"İyi misin Rahşan?" diye sordu elini adamın koluna koyarak. Rahşan kafasını ona çevirdi. Bitkin görünüyordu ama az öncekinden iyiydi.

"İyiyim."

"Ne oldu az önce? Neden tarçınlı kurabiyelere öyle tepki verdin?" diye sorarken merak ediyordu. Daha önce böyle bir durumla hiç karşılaşmamıştı.

"Rahşan'ın tarçına alerjisi var, Azra Hanım. Daha aynı evde yaşadığınız adamı tanımıyorsunuz."

Bu kadın, kocasının tarçına alerjisi olduğunu nasıl bilmezdi?

Kadın, kocasının bir şeye alerjisi olduğunu ilk kez duyuyordu. Çok şaşırmıştı.

"Ben... Bilmiyordum," dedi gözleri dolu dolu. Çiğdem ona burun kıvırarak bakarken Rahşan elini tuttu.

"Bilmemen normal çünkü bu evde o şey..." dediğinde yüzünü buruşturdu. İsmini dahi söyleyemiyordu. "Bulunmaz. Ben de söylemeyi unutmuşum."

"Eskiden o kokuyu duyunca bu kadar sakin olmazdı. Bayılmadan önce nefes darlığı yaşardı. Tedaviden sonra tepkileri hafiflemiş."

Kocası hakkında bu kadar şey bilen kadına dişlerini sıkarak baktı Azra.

"Siz neden gelmiştiniz?" diyerek konuyu değiştirip sinirlerini yatıştırmaya çalıştı Azra. Tek kaşını kaldırarak bakışlarını kadının üzerinde dolaştırıp gözlerine çıkardı.

"Ortak arkadaşımız Burak parti veriyor. Bizi davet ettiler. Gidip gitmeyeceğini sormak için gelmiştim," deyince Rahşan'a baktı soru dolu bakışlarıyla.

Genç kadın, kocasının vereceği cevabı merakla beklemeye koyuldu. Akşamki kutlamaları bu cevaba bağlıydı.

"Elbette geleceğim," diyen Rahşan, kadının umutlarını yok ederken, Çiğdem gülümseyerek genç adama baktı.

"Geçen sene gelmedin. Bu sene de gelmezsin sanmıştım ama her zamanki gibi yanılttın beni."

"Geçen seneyi hatırlamadığım için sebebini bilmiyorum ama bugün geleceğim."

"Siz ne yapacaksınız, Azra Hanım? Evde yalnız mı kutlayacaksınız yılbaşını?"

Sinirle soludu. İçinde kasırgalar duygularını yerle bir etse de dışında mimik oynamıyordu. Elini karnına götürdü. Adamın bakışları anında oraya kaymıştı. Karnına bakan gözlerini oyma isteğiyle dolmuştu aniden.

"Yalnız olmayacağım. Yılbaşını Canan ve Cihan'ımla kutlayacağım."

***

Genç kadın, bu gece için hayal ettiği ne varsa suya düşerken, pes etmeyerek aldığı süsleri komşuları Melahat teyzenin torunu Ceyda'nın yardımıyla evin her yerine asmıştı.

Ceyda, "Azra abla, bunlarla ev peri masalından fırlamış gibi oldu!" diyerek evi hayranlıkla süzdü. "Sen de maşallah peri padişahının kızı oldun!"

Aldığı iltifatla gülümseyen kadın üzerindeki kırmızı elbiseye baktı. Ne de özenmişti bu elbiseyi alırken. Kocası için güzel olmak istemişti ama kısmet olmamıştı. Kocası denen o hain, Çiğdem denen o çıyanla arkadaşının partisine gitmişti.

"Teşekkür ederim, canım."

"Rahşan abi arıyor, abla. Açmayacak mısın?" Ceyda sehpanın üzerindeki telefonu alarak ekranını ona doğrulttu.

"Hayır!" dedi hiddetle.

Dudak büktü Ceyda. Sebebini elbette biliyordu. Çünkü Çiğdem, güzelliğiyle tüm apartmanın dilindeydi.

"Yedinci kere arıyor ama! Belli ki seni merak ediyor."

Burun kıvırdı genç kadın. "Beter olsun!"

Ceyda bir yorumda bulunmayarak güldü ve mutfağa giden kadının arkasından gitti. Süsleri hallettikten sonra sıra yemeklere gelmişti. Kadının masayı da kurmasına yardım ettikten sonra işi bitecekti genç kızın. Masayı hoşsohbet eşliğinde kurduktan sonra ellerini kalçalarına koyarak eserlerine baktılar.

"Ellerimize sağlık, çok güzel masa oldu, abla!"

"Ellerine sağlık, Ceydacığım. Sen olmasan zor yetiştirirdim vallahi." Kıza sarılarak teşekkür etti.

"Bir şey değil, abla. Ben yardıma her zaman hazırım. Sen yeter ki iste."

Genç kadın omzunu sıvazladı kızın.

"Sen de kal diyeceğim ama babaanneni yalnız bırakmayacağını biliyorum."

Ceyda 17 yaşında bir lise öğrencisiydi. Annesi babası trafik kazasında ölmüş, tek yakını babaannesi olan Melahat'ın yanında yaşıyordu.

"Ben gideyim, abla. Meloş beni bekler yemek için."

Kadının yanaklarını öpüp karnını sevdikten sonra gitmek için yeltense de Azra izin vermeyerek onlar için hazırladığı tabağı kızın eline tutuşturdu. Alması için bayağı dil dökmüştü.

Ceyda gittikten sonra buruk bir yılbaşı yemeği yiyerek cam duvarın önüne serdiği minderlerin birinin üzerine oturdu. Kadehe koyduğu vişne suyunu yudumlayarak Boğaz manzarasını izledi bir süre. Köprü muhteşem ışıklandırmayla göz kamaştırıyordu. Kadehi dudaklarına götürürken yanında hareket hissetse de kafasını o yöne çevirmedi.

"Neden geldin?" diye sordu vişne suyunu yudumlarken.

"Seni merak ettim! Neden cevaplamadın çağrılarımı?"

"Meşguldüm."

"Ev çok güzel olmuş. Tek kişi için çok süslü değil mi?"

"Bu gece için bazı planlarım vardı ama bir çıyan sabah bozdu hepsini!"

Rahşan gülümseyerek kadına yaklaştı. Sağ omzundaki saçlarını sırtına doğru ittirip yanağını öptü. "Mutlu yıllar, Çiy Tanesi!"

Genç kadın, trip atıp omuz silkmek istedi fakat ertesi sabah adamda bulunan sözleşmeyi okuyup neyle karşılaşacağını bilmediği için zamanını iyi değerlendirmeye karar verdi.

"Mutlu yıllar, Rahşan!"

"Bana yemek ayırdın mı? Çok açım," dediğinde kadın yüzüne baktı. Geldiğinden beri ilk defa bakıyordu yüzüne. Gözleri o kadar güzeldi ki, genç adamın içini korku kaplamıştı. Partideyken şakaklarına giren sancı gözlerini kapatmasına neden olmuş, arkadaşları onu hastaneye yetiştirmişti. Hasta yatağında serum alırken zihnine dolan görüntüler delirmesine ramak kaldığını gösteriyordu. Bir kadın vardı kollarında. Gövdesine sıkıca sarılıp uyuyordu. Siyah saçları göğsüne dağılmış, hislerini okşuyordu. Mutluydu. Bunu rüyasında bile hissetmişti. Hastaneden çıktıktan sonra arkadaşlarının ısrarlarına rağmen eve gelmeye karar vermiş, kendini evine dönüş yolunda bulmuştu. Şimdi buradaydı ve o kadın kollarındayken hissettiği mutluluk kalbini kavramış, avuçlarına almıştı. Derin bir nefes aldı.

"Arkadaşın yemek vermedi mi sizlere? Ne ayıp bir davranış!"

Ayıplarken bile tatlı görünen kadını öpmek istese de kendini tuttu.

"Vermiştir herhâlde," diye mırıldandı. Hâlâ o rüyanın etkisindeydi. Onun hayatında biri vardı ve kim olduğunu bilmiyordu. Ama karar vermişti, arayacaktı. Ve o kadını ilk kime soracağını çok iyi biliyordu.

"Vermiştir derken? Sen partide değil miydin?"

Rahşan soruyu duyunca kafasını salladı. Kadını korkutmak istemese de gerçeği ondan saklamadı.

"Hastanedeydim," derken beklediği gibi kadın telaşlanarak baktı yüzüne.

"Neyin var?"

"Alerji yüzünden," deyince kadının yüzündeki pişmanlığı gördüğünde elini yanağına koydu.

"İyiyim, merak etme."

"Üzgünüm."

"Olma. Bilmiyordun."

Bilmem lazımdı. Sen benim kaç senelik kocamsın, Rahşan.

İçindekileri diyemedi. Susarak buruk bir gülümseme sundu adama.

"Yemekleri ısıtalım o zaman," dediğinde ayağa kalkmak istedi fakat kocası izin vermedi.

"Sen zahmet etme. Ben şimdi bir tabak hazırlar, yanına gelirim."

"Peki."

Kocası getirdiği yemeği yedikten sonra kendine vişne suyu koydu. Birlikte susarak köprüden gelen yeni yıl için havaya kalkan havai fişekleri izlediler. O fişekler patladıkça iki istekli beden arasında çatırdayan ateş birbirine çekiyordu.

Azra nefes nefese adama döndüğünde, onun çoktan kendisine dev almış gözlerle baktığını gördü. Yaklaşıp dudaklarını birleştirdiği saniyeler sürerken tenlerine kazıdıkları tutku saatlerini almıştı.

Sabaha karşı kadın yatağında, kollarında uyurken zihnine düşen görüntüyle içini pişmanlık kavlamış, böğrüne yumruk yemiş gibi olmuştu.

Siyah saçlı kadın gelinlikle evinin eşiğinden adım atıyordu. Azra'nın beline sardığı kolunu çekerek başının altına koydu ve bakışlarını tavana dikti. Kalbi göğsünü delecek kadar hızlı atınca gözlerini kapattı.

"Evliyim!" diye inledi. Yattığı yatak binlerce iğne olup tenini delerken oturur pozisyona geçti ve elleriyle saçlarını kavradı. Hırsla çekiştirerek bağırmamak için dişlerini alt dudağına geçirdi. Ağzına kan tadı gelirken acısı umurunda değildi. "Allah'ım, sen bizi affet!" diyerek arkasına dönüp her şeyden habersiz uyuyan kadına baktı. Onu da günahlarına ortak etmişti. En çok da buna yanıyordu.

***

O geceden sonra kendisinden uzaklaşan adamı anlamak Azra için zor olsa da susmuştu. Onu bir şeye zorluyormuş gibi hissetmesini istemiyordu. Yeni yılın ilk sabahından Çiğdem'in evinde tamire başlamış, bir haftadır işten sonraki zamanını orada geçiriyordu. Eve geldiğinde kadını yanağından öpüyor ve sarılarak uyuyordu.

Bir yandan kocası bir yandan başka şehre giden kuzeni Yasemin, kadının sinirlerini allak bullak etmişlerdi. Şirkete giden kocasının ardından kuzenini yolcu etmek için evden çıkan kadın, vedaları sevmese de veda etmiş, en kısa zamanda onu görmeye geleceğini söylemişti.

Hamileliğinin yedinci ayını doldurduğu için Yasemin onu otogara gelmesini istememiş, kendi gitmişti. Onun gidişinin ardından eve dönüş yolunda Rana'yı ziyaret eden kadın tüm öfkesini kusa-

rak rahatlamıştı. Söylemese de kuzeninin gidiş sebebinin o kadın ve oğlu olduğunu biliyordu.

Eve döndükten sonra Ceyda yanına uğramış, yemek yapmasına yardım edip biraz sohbet ettikten sonra gitmişti. Kocası işten geldiğinde mutfakta masayı kuruyordu. Yarım saat sonra adam mutfağa girdiğinde arkasını ona dönmeden, "Hoş geldin," dedi.

"Pek hoş bulmadım ama!"

Kadın onun neyi kastettiğini biliyordu. Yine bakmadı. Tabakları masaya dizerken omuz silkti.

"İnsan karşısındaki kişiye göre şekillendirir davranışlarını diyorlar."

Rahşan, kadının kolunu kavradı. Azra bu temasla umursamazlık maskesinin çatırdadığını hissetti.

"Azra?"

Genç kadın kolunu çekti adamın elinden. "Neden buradasın? Gitsene sevgili arkadaşına. Yemek yapmış, süslenmiş, seni bekliyordur."

"Tamir bitti, Azra. Orada işim yok artık."

Azra alayla gülümsedi. "Orada işin yoksa başka yerde bulursun. Ne de olsa kullanıp kaçmayı iyi biliyorsun sen!"

Kaşlarını çattı adam. İki adımda dibine girdi kadının. Azra, adamın bu kadar yakın durmasından rahatsız olmuştu. Kokusu dirayetini kırıyor, ona sarılma isteğini tetikliyordu.

"Ne demek bu?" diye sordu hazellerini menekşelere kilitleyerek.

"O geceden sonra benden kaçıyorsun demek! Anladın mı şimdi?"

Kadının ağzından çıkan kelimeler, adamın renginin atmasına neden olmuştu. Göz bebekleri büyümüş, kocaman keder çöreklenmişti eşsiz hazellerine.

Yoksa keder değil de pişmanlık mıydı gözlerindekiler?

"Dün geceden sonra pişman olmuş olamazsın." Hayır, bu olamazdı. Eğer adamın ağzından öyle bir kelime duyarsa yıkılırdı.

"Pişman değilim, Azra. Üzgünüm," diyerek bakışlarını kaçırırken kadın çenesini kavrayarak onu gözlerine bakmaya zorladı.

"Neden?" diye sorarken sesi, ruhundaki acının çığlıklarını bastırarak üzerine sadece merak tozunu serpmişti.

Rahşan onun yüzünü kavradı. Saçlarını okşayarak gözlerinin içine baktı. "Seni kirlettim. Bebeklerinin -ölmüş de olsa- babasına lanet etmene neden oldum. Lanet olsun, Azra! En sevdiğim tatlıydın o gece. Önüme konulunca yemeden duramadım. Günaha sürüklerdim ikimizi de!"

O gece evli olduğumu hatırladım, Çiy Tanesi. Kim olduğunu şimdilik öğrenmek istemiyorum ama kaçınılmaz son bizi bekliyor. Ve ben, o sonu bir gün de olsun geciktirmek için kendi hakkımda araştırma bile yapmıyorum.

Adamın düşüncelerinden habersiz, gözleri dolu dolu baktı ona.

"Ben o gece kendimi sana verdim. Her şeyimle. Biz birlikte olduk. Kendimi seninle tamamlanmış hissettim. Şimdi üzgünüm deyip kendini kenara çekemezsin!" derken sesi sona doğru sertleşince adam ondan uzaklaştı. Etrafa bakınmaya başladı. Bu konuyu bir an önce kapatmalıydı. Yoksa onu üzecek kelimeler çıkabilirdi ağzından.

"Bazı insanlar uzaktan sevilmeli diye düşünüyorum," dediğinde, kadının gözlerini kısarak kendisine baktığını görünce ilgisini çektiğini anlamıştı. Bu iyiydi.

"Mesela kim?"

"Mesela sen Azra. Fazla dağınıksın ve bu beni deli ediyor." Kadının damarına basmaya devam etti. Çünkü bu konunun onun hassas noktası olduğunu biliyordu.

Genç kadın adama yaklaşarak, gözlerinin içine bakıp yanağını okşadı. Adamın elleri anında kadının yüzünü avuçlarken yüzünü o güzel gülümsemesi sarmıştı.

Gülüşünde çay demlenir, şarap yıllanır be adam!

"Şu an hile yapıyorsun, Çiy Tanesi!"

Kadın, adamın dudaklarının kıyısında kıkırdadı.

"Evet. Şimdi ben seni öpeceğim ve sen bana karşılık verecek-sin."

"O kadar eminsin yani sana karşılık vereceğimden?"

"Adımın Azra olduğundan emin olduğum kadar hem de."

***

Genç kadın gişeden aldığı bileti sırt çantasına koyduktan sonra fermuarını çekti. Çantayı sırtına geçirip, bekleme salonuna doğru yürüdüğü sırada duyduğu sesle olduğu yerde kaldı.

"Gidiyorsun demek?"

Önce sesi sonra kendisi geldi yakınına.

"Gidiyorum." Genç kadın arkasına dönmedi. Göğsünü şişirerek ciğerlerine ihtiyaçları olan havayı doldurdu.

"Gitmesen?"

Genç kadın bu sefer arkasına dönmek zorunda kalmıştı. Gözlerine baktığında içinde o gözlere âşık küçük kız çocuğu küskünce dudaklarını bükmüş, arkasını dönmüştü.

"Gitmek zorundayım."

"Ama biz..."

Kadın, elini kaldırarak her yanından pişmanlık ve hüzün akan adamı susturdu.

"Seninle ben hiç *biz* olamadık, Kerem. Bunun için seni suçladığımı düşünme. Kimseyi suçlamıyorum aslına bakarsan. Olmaması, yaşanmaması gerekiyordu."

"Böyle konuşma. Yanına gelmem, yaralarını sarıp seni sadece sevmem gerekiyordu. Gelemedim. Üzgünüm."

Burukça gülümsedi kadın. Babası sayesinde hayattan, insanlardan fazla şey beklememesi gerektiğini çok küçük yaşlarında öğrenmişti.

"Senden böyle bir beklentim hiç olmadı, Kerem. Hem benim yaralarımı sarmak öyle kolay olmayacaktı. Sen de boşu boşuna yo-rulacaktın."

"Ben yapabilirim, ateş parçası. Gitme yeter!"

"Üzgünüm, Kerem. Çok yanlış bir hikâyede rastladık birbirimi-ze. Belki başka yerde başka bir zaman..."

"Muğla yolcusu kalmasın!" diye bir anons yankılandı otogarda. Gitme vakti gelmişti. Adama son kez bakarak, "Kendine iyi bak, Kerem," dedi.

Kadın ona sarılmayı deli gibi istese de kendine hâkim olmayı başarmıştı. Adam onu zorlamamak için son kez sarılıp, kokusunu içine çekme isteğine boyun eğmeden sadece bakmakla yetinmişti.

Kadının gidişini ellerini yanlarında yumruk yaparak izlemiş, dolan gözlerini kırptığında yanağına bir damla yaş süzülmüştü. Parmak uçları o yaşı yanağından sıyırırken aniden gövdesine sarılan kollarla neye uğradığını şaşırmıştı. Burnuna dolan kokudan ve göğsüne yaslanan kırmızı saçlara sahip tek kişi vardı.

"Yasemin!" diye fısıldayarak, genç kadın öyle sıkı sarmıştı ki nefessiz kaldığından emindi adam.

"Bize bir sarılmayı çok görmek istemedim, Kerem."

"Teşekkür ederim, ateş parçası!"

Bir iki dakika kadar sarıldıktan sonra son anonstan dolayı ayrılmak zorunda kalmışlardı.

Kalbine dokunan kadının gidişini içi yanarak izleyen adam, arabaya bindiğinde yumruğunu sıkarak direksiyona olanca gücüyle geçirdi.

"Lanet olası kaltak!"

Kerem öfkeyle hırlayarak arabayı çalıştırdı ve doğrudan evine sürdü. Hızlı sürdüğü arabayı evin önünde park edip dışarı çıktı. Kapıyı kırarcasına kapatıp büyük adımlarla eve doğru yürüdü. Dış

kapıyı açıp içeri girdi. Yukarı odaya doğru gitmek isterken salondan çıkan kişi tam da aradığı kişiydi.

"Salona!" diye tısladı öfkeyle.

Rana anlamayan bakışlarıyla ona baktıysa da lafını ikiletmeden salona girdi tekrar. Arkasından öfkesi kasırga gibi kendinden önce salona varan adam girdi.

"Ne oldu, hayatım? Niye bu kadar öfkelisin? Bir problem mi var?" diyerek ona doğru hamle yapınca koluna dokunmak istedi fakat adam bir adım geri çekilerek temasa engel oldu. Bedeninde hâlâ Yasemin'in izi varken, bu kadını kendine dokundurarak o izleri kirletmeyecekti.

"Var, Rana!"

"Nedir peki?"

"Senden âlâ problem mi Rana?"

Kaşlarını çattı kadın. Ne diyordu bu adam?

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Bir saat içinde bu evde neyin var neyin yok hepsini toplayıp, defolup gitmeni istiyorum. Oğlumu yalanlarınla daha fazla zehirleyemeyeceksin."

Sinirlenen kadın saçlarını geri attı. "Gitmiyorum!" dediğinde, tek adımda yanına varan adam koluna yapıştı. Rana canı acısa da belli etmedi.

"Gideceksin ve oğlunu mahkemenin belirlediği günlerde göreceksin artık. Git ve toparlan. Beni istemediğim şeyler yapmaya zorlama!"

"Hepsi o öğretmen bozuntusu yüzünden, değil mi? Kendi gitti ama problemleri hâlâ devam ediyor!"

Kerem, kadının kolunu tiksintiyle bıraktı. "O kadın bu şehri görevi için değil, senin yalanlarınla zehirlediğin oğlum yüzünden terk etti."

Güldü kadın.

"Ben seninle yeniden aile olmak istiyorum, Kerem. Seni seviyorum. Bu yalan değil!"

"Yalan! Düpedüz yalan. Sen kendinden başka kimseyi sevmezsin."

Ağzını açıp bir şeyler diyeceği sırada kapıdaki hareketlilik dikkatini çekti. Kerem arkası kapıya dönük olduğu için kimin geldiğini görmüyordu. Gelenin tam da istediği kişi olduğunu gören kadın kaderine teşekkür etti. Boğazını temizleyerek derin bir nefes aldı ve elinde avucunda ne varsa ortaya döktü.

"Bana yalancı diyeceğine dön de kendine bak sen! Hafızasını kaybeden kuzenini, kendi karısını başka birinin karısı gibi gösterip türlü masallarla kandıran sensin, ben değilim, Kerem Bey!"

Kerem işaret parmağını ona doğrulttu. "Kes sesini Rana!"

"Sen ağzına geleni söyle, ben gerçekleri dile getirince kes sesini öyle mi? Yok öyle yağma, canım. Bugün her şey ortaya dökülecek. Yalanlarınızı bir bir açığa çıkaracağım. Azra Hanım da senden önce gelmiş, bana ahkâm kesiyor!" Kadın alayla güldü. "Kocasına bebeklerini başkasının bebekleri gibi yutturan kadın bana annelik dersi veriyor. Ne yazık."

"Abi?" diyen sesi duyan Kerem, kaskatı kesilirken Rana zaferle gülümsedi.

"Rahşan!"

"Bana müsaade. Gidip oğlumu okuldan alacağım," diyen Rana odayı terk etti.

Aklı, karşısında kendisine hayal kırıklığıyla bakan kuzeninde olan adam, ortalığa bombayı bırakıp giden kadına tepki verememişti. Rana gittikten sonra Kerem kuzenine yaklaştı.

"Kardeşim. Gel. Otur şuraya."

Koltuğu gösterdi eliyle. Rahşan kafasını iki yana salladı. Sabırsızca baktı ağabeyi gibi sevdiği kuzenine. Neler döndüğünü öğrenmek istiyordu.

"Bana etrafımda nelerin döndüğünü anlat, abi. Hemen!"

***

Öğrendiklerini sindirmekte zorlanan adam, kısmen hatırladığı kadının Azra olmasına içten içe seviniyordu. Onu kirletmemişti. Kendi karısıyla birlikte olmuştu. Buna sevinse de onu kandırdıkları için bu oyunun içinde olan herkese kırgındı. Düşünce girdabında kaybolurken kapıdan içeri girdi. Kapı açılınca hemen onu karşılamaya gelen kadın bu sefer gelmemişti. Buna şaşırmıştı. Ayakkabılarını çıkarıp salona geçti. Azra yani karısı koltukta oturmuş, elindeki kâğıtları okuyordu. Yanına oturdu. Kendisinin varlığını hissetse de tepki vermeden kâğıtları okumaya devam ediyordu.

"Azra?" dedi ilgisini çekmek için.

"Ne var, Rahşan?" diyen kadın, nihayet yüzüne bakmaya tenezzül etmişti. Kâğıtları sehpaya atıp adama döndü.

"Her şeyi biliyorum."

"Neyi biliyorsun?"

Kadının sesindeki alay mıydı? Gözleri de yabancı bakıyordu. Gözleri ellerini bağlamış, sözleri tenini kamçılıyordu. Ürperdi bir anda.

"Bizim evli olduğumuzu. Hatırladığım kadın sendin. Hafızam tam olarak geri gelmedi fakat artık hayatım hakkında çoğu şeyi biliyorum. Ben senin kocanım," dediğinde kadın sehpaya bıraktığı kâğıtları aldı. Ayağa kalkınca adam da kalkmıştı. Kâğıtları adamın yüzüne fırlattı. Yüzüne gelen kâğıtları alıp okumaya başlayan adam sona geldiğinde kafasını kaldırıp kadına baktı. Kerem az önce anlatmıştı olayı ama kendi gözleriyle görmek başkaydı.

"Sen kendini para için satan bir erkek müsveddesisin, Rahşan Altay! Benim bir şeyim değilsin!"

Adam duyduğu kelimelerden sonra kalbinden vurulmuş gibi hafif geri sendeledi. Gözü dönmüş kadın öyle öfkeliydi ki, onu nasıl yıktığının farkında bile değildi. Konuşmaya daha doğrusu adamı yaralamaya devam etti. "Biliyor musun? Sana âşık oluyordum. Hem de öyle böyle değil. Fakat senin benimle neden evlendiğini öğrendi-

ğimde o aşkın tam kıyısından döndüm. İyi ki de döndüm. Çünkü sevdiğim gibi bir zavallıyı sevseydim, kendime olan saygımı yitirirdim."

"Neden?" diye sordu zor çıkan sesiyle adam. Duyduğu kelimeler kalbine ağır gelmiş, yere düşen cam gibi paramparça olmuştu. "Neden seviyormuş gibi davrandın?"

Kadın, Kerem'in taktığı lakabın hakkını vererek buzları bile korkutacak kadar soğuk bir gülümseme sundu adama.

"İntikam, aptal. Anladın mı? İntikam için. Düşene vurmak Azra Aşıcıoğlu'ya yakışmazdı neticede."

Madem her şeyi biliyor, artık onun yanında durmaya gerek yoktu. Rahşan salonun ortasında duyduğu kelimelerin ağırlığı altında ezilirken, o çantasını alarak evden çıktı. Arkasına bile bakmamıştı. Bir zamanlar pek kıymetli Sevgim'i için kendisini yalnız bıraktığı gibi o da kocasını yalnız bırakarak çekip gitmişti.

Genç adam, göğsünün ortasından başlayıp sırtına vuran ağrıyla elini kalbine götürdü. Canı öyle yanıyordu ki dizleri dermanını yitirip, olduğu yere çökerken gözlerinin kapandığını hissetti.

Dünyası kararmadan önce fırsat bulup kelimeişehadet getirmeyi başarmıştı.

21. BÖLÜM
"DEĞİŞİM"

Genç adamın gözlerinden karanlığın çekilmesiyle acı, dişine kan değmiş kurt gibi kalbine saldırmış, göğsünü paramparça etmişti. Canı yanıyordu. Kadının o hâli gözünün önüne geldiğinde ağlama isteği soğuk parmaklarını boğazına dolamış, nefesini ciğerlerine hapsetmişti.

Erkekler ağlamaz diye saçma laftan hep nefret etmişti. Erkek de insandı. Onun da duyguları vardı. Canı yandığında acısı yaş olarak gözlerinden akabiliyordu.

Fakat o ağlamadı.

Sırtını yasladığı koltuk kenarından uzaklaşarak ayağa kalktı. Kalkarken sendelemişti, aldırmadı. Stresten bayılmıştı az önce. Adımlarındaki sarsaklık, başındaki ağrı ve içindeki yakıcı öfke bunun belirtileriydi. Soğuk parmak uçlarını, kaskatı kesilmiş şakaklarına bastırdı. Düşüncelerini toparlayamıyordu. Sanki üzerine sisli bir karanlık çökmüştü.

Şakaklarını biraz ovduktan sonra komodinin üzerindeki ilacı alarak içti. Biraz sakinleşmeliydi. Bu hâlde karısının arkasından gidemezdi.

Karısı…

Güldü. Aylarca düşündüğü ve son zamanlar kendini uzak tuttuğu kadın karısıydı. Helaliydi. Karmakarışık düşünceleri zihninin

dört bir yanına saçılmıştı. Bir anda içlerinden en sarsıcı olanı keskin bir bıçak gibi kalbine saplandı.

Zavallı…

"Sen sevilmeye bile layık olmayan zavallının tekisin, Rahşan!" dedi kendi kendine. Onunla para için evlenmediğini hatırlamıyordu ama hissediyordu. Çünkü gördüğü kısacık rüyalar ve hatırlamalarda bile kalbindeki aşkın büyüklüğünü hissetmişti.

Kendine duyduğu öfke aniden harlanarak kanını kaynatmış, binayı yakıp yıkma isteği kanının delice akmasına sebep olmuştu. İçinde büyüyen öfke daha öncekiler gibi değildi. Bu seferki daha yıkıcı, daha dağıtıcıydı. Kafasını çevirip dolap aynasına baktığında oradaki aksini tanımakta zorlanmıştı. Oradan kendine bakan adam tıpkı kana susamış canavar gibiydi. Nefesi yüzeyselleşmiş, burun delikleri genişlemiş, bakışları kararmıştı.

Genç adam ilk kez kendinden korktu. Yapabileceklerinden korktu. Öfkeyle kalkıp cebinden telefonunu çıkardı. Nefesi düzene girene kadar bekleyip öyle aramak istedi fakat durumu gittikçe kötüleşiyordu. Elleri titreyerek numarayı kaydırdı. Üçüncü çalışta cevaplandı çağrısı.

"Rahşan?"

"Hemen buraya gel, Melek. Yoksa elimden bir kaza çıkacak!"

"Geliyorum!" der demez kapattı telefonu Rahşan. Başka bir şey söylemesine müsaade bile etmemişti. Telefonu yatağa fırlatıp ellerini saçlarına geçirdi. Geçen her dakika onu sakinleştirmek yerine daha fazla deli ediyordu. Karısına gitmekle gitmemek arasında bocalıyor, doğru olanı bildiği için köpürüyordu.

Gitmemeliydi, biliyordu. Şu an ikisi de konuşmak için uygun ruh hâlinde değillerdi. Yarım saat sonra Melek ve ağabeyi gelmişti. Telaşlı yengesine olanları anlatmış, her ikisine de gerçekleri sakladıkları için hesap sormuştu. Hesap sorarken sehpayı devirmiş, yeni aldığı laptopu duvara fırlatmıştı.

"Bana sakinleşmem için bir şeyler de, yenge! Ona gitmemem için bir şey yap!" dedi tanımakta zorlandığı kalın ve ürkütücü sesiyle.

Melek telaşla kocasına baktı. Kayınbiraderinin durumu vahimdi.

"Tek çare sakinleştirici, Rahşan."

"Sakın!" diye bağırdı Rahşan.

Tahir, irkilen karısını kenara çekip kardeşinin önüne geçti. Yakasına yapışarak sırtını duvara çarptı. Sağ kolunu kaldırıp kardeşinin boğazına dayadı.

"Bağırma lan karıma!"

Tahir yüzüne doğru bağırdı. Rahşan sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Ağabeyine vurmak istemiyordu. Öyle bir terbiyesi yoktu.

"Abi!" dedi sıkılı dişlerinin arasından.

"Sakinleşmek mi istiyorsun?"

"Evet!"

"O zaman vur bana!"

Tahir'in dediklerini duyar duymaz, adamı göğsünden itti Rahşan. Lakin Tahir milim kıpırdamamıştı.

"Saçmalama. Çek elini üzerimden!"

Tahir boğazındaki baskıyı daha fazla arttırdı. Genç adamın nefesi hafiften yavaşlamıştı. Bu onu korkutmamış, aksine mutlu etmişti.

"Vur... Bana!" dedi Tahir. Kelimeler arasında boşluk bırakarak cümlesine tonlarca ağırlık vermişti. Bu gece kardeşi bu binadan çıkmayacaktı. Gerekirse onu bayılana kadar dövecekti.

"Ona gitmem lazım, abi. Bı-rak!" Rahşan da ağabeyinin yakasına yapıştı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, Rahşan!" Tahir, adamın boğazındaki baskıyı arttırdı. Melek korkuyla koluna yapıştı.

"Tahir'im!" dediğinde kocası ona baktı göz ucuyla. "Kardeşini boğacaksın!"

Beyazlamış dudakları yukarı doğru kıvrıldı kayınbiraderinin.

Ölüm.

Ne de güzel armağandı onun için.

Tahir karısına cevap vermeden kardeşine daha da baskı yaptı. Köşeye sıkıştığı için öfkelenen kardeşi onu ittirdi. Yer değiştirmişlerdi. Bu sefer genç adam ağabeyini duvara yaslamış, boğazını sıkıyordu.

"Benim onu görmem lazım!"

Rahşan'ın kararlı sesi kulağına çalındığında Tahir, kardeşinin yakasına yapıştı.

"Şimdi gidersen işleri daha da berbat edersin, aptal!"

Ağabeyini de kızdırmayı başarmış, sesini yükseltmesine neden olmuştu. Duyduğu son kelimeyle ağabeyinin boğazına dayadığı kolu güçsüzleşmiş, yanına inmişti. Bakışlarını yere odaklayarak mırıldanmaya başladı.

"Aptal. Aptalım ben."

Takılmış plak gibi aynı kelimeleri tekrarlayarak ağabeyini yaslandığı duvarın dibine çöktü. Kafasını ellerinin arasına alarak gözlerini kapattı. Sallanarak aynı kelimeleri tekrarlıyordu. Melek ona hüzünle bakarken, Tahir yanına yaklaşarak önünde diz çöktü. Güçlü eliyle ensesini kavrayarak kafasını kafasına dayadı.

"Kes şunu! Sen aptal değilsin!"

Rahşan, ağabeyinin sesini duyunca, susup hafif geri çekilerek gözlerinin içine baktı. Dolu gözleri adamın göğsünü delip geçerken nefes almakta zorlanmıştı.

"Beni sevmeyen kadına yeniden âşık oldum, abi," dedi boğuk ve titrek sesle. Gözlerini kırptığında yanağına doğru akan damla, kızgın demirin üzerine damlayan su gibi cız ederek adamın içini dağlamıştı.

"Yapma, aslanım!"

Kafasını geri atarak duvara sertçe vurmaya başladı. Yanaklarına bastırdı avuçlarını.

"Onu çok üzmüşüm, abi. Ne yaptım? Nasıl bir şerefsizlik yaptım da üzdüm onu? Lanet karanlık hafızam örttüğü kara sisi bir dağıtsa… Hatırlasam neler yaşandığını…"

Tahir onu kendine çekerek sıkıca sarıldı. "Geçecek, kardeşim. Geçecek. Ben hep yanındayım. İyi ya da kötü ne olursa olsun, seninleyim."

Rahşan, ağabeyinin sarılışına karşılık verdi. Sözleri yaralı kalbine soğuk su gibi iyi gelmişti.

"Haydi!" diyen kadına döndü ikisi de. Elinde şırıngayla onlara bakıyordu. Rahşan bıkkınlıkla nefes verirken Tahir ayağa kalktı. Kardeşine elini uzatarak kalkmasına yardımcı oldu.

"Uyuman ve sakinleşmen lazım, kardeşim."

Tahir sırtına vurdu kardeşinin. Rahşan bir şey demeden odasına gitti. Arkasından gelen yengesi iğnesini yaparak odadan çıktı. Ağabeyi ile yalnız kalan adam, bakışlarını tavana dikti. Birazdan uyuyacağını biliyordu.

"Abi?" diye seslenince onu izleyen Tahir hemen atıldı.

"Söyle, aslanım?"

"Annenin eşi kısırdı, değil mi?"

"Evet."

"Peki, Gökçe kim? Nasıl senin kardeşin oluyor o?"

Gökçe'nin ismi geçince gülümsedi adam. Nasıl da özlemişti deli dolu kardeşini. Resmen burnunda tütüyordu. Rahşan, geciken cevabın nedenini anlamak için koltukta oturan ağabeyine baktığında onun gülümsediğini gördü. Şimdi daha çok merak etmişti Gökçe'yi. Tahir kendisine bakan kardeşini fark edince, boğazını temizleyerek konuştu.

"Gökçe benim kuzenim. Amcamın kızı. Gökçe üç yaşındayken, annesi kardeşini doğururken bebek de o da ölmüştü. Daha yengemin senesi dolmadan evlenen zalim amcamın yeni eşi Gökçe'yi istemeyince annem *ben bakarım* demiş ve evimize getirmiş. Annem olmasa onu yetiştirme yurduna vereceklerdi. O günden sonra Gökçe renksiz hayatımın gökkuşağı olmuştu. Tanısan sen de seversin. Ger-

çi aylardır Rahşan abimi göreceğim diye başımın etini yiyor. Sen de istersen…"

"İsterim."

"Ona söylediğimde sevinçten deliye dönecek!"

"Etrafımda mutlu insan görmek bana iyi gelecek, abi."

"Gelecek tabii. Gökçe'm neşe kaynağıdır. Onunlayken keder senden çok uzaklarda olacak."

"İnşallah abi," diyen Rahşan daha fazla konuşmak istiyordu ama uyku kara kanatlarını adamın gözlerine çekerek, onu olduğu ortamdan çekip çıkarmıştı.

Uzun ve yorucu günün ardından eve gelen adam evine kavuştuğu için mutluydu. Kapıyı kapatıp koridorda yürüdü ve odasına girdi. Karısının evde olup olmadığını bilmiyordu. Üzerini değişip duş aldıktan sonra yemek için mutfağa gidecekti. O zaman öğrenirdi.

Banyodan sonra mutfağa geçti. İçeri adımını atar atmaz, bedenini sarıp sarmalayan koku ne kadar aç olduğunu yüzüne vurmuştu.

"Sarma mı yaptın, Azra?" diye sordu mutfak masasında yemek yiyen kadına. Kafasını kaldırıp ona bakan kadının gözleri kalbini delmişti. O güzel gözler hep nefretle bakıyordu kendisine. Başkalarına gülümsemeyi başaran o gözler, onu gördüğünde öfke ve nefretle harlanıyordu.

"Evet," dedi buz gibi sesle. Bakışlarını ondan çekip yemeğine devam etti.

Genç adam, derin bir nefes alarak dolaptan tabak aldı ve tencereyi aradı. Bulamayınca karısına döndü. Yemeğini bitirmiş, masadan kalkıyordu.

"Tencere nerede?" diye sorunca güldü kadın. Tüyleri anında diken diken olmuştu.

"Tencere yok, Rahşan. Yemeği senin için değil, kendim için yaptım." Yanından geçerken durdu. "Sana yemek yapacağımı düşünecek kadar aptal olamazsın herhâlde!" Acımasızca göz kırparak

mutfaktan çıkan kadın, elinde tabak öyle kalan adamın iştahını da kendiyle beraber sürükleyip götürmüştü.

Genç adam terler içinde gözlerini açtığında öğlen güneşi odayı aydınlatıyordu. Yataktan kalkmak istedi ama güçsüz bedeni üzerinden tren geçmiş gibi kıpırdamadı yerinden.

Acımasız karanlık, toza boğulmuş anıları harekete geçirip yavaş yavaş, acıtarak yorgun zihninin her tarafına dağıtıyordu. Güçsüz kolunu kaldırıp şakağını ovdu. Haftalar önce kaza anında gördüğü kadını hatırlamaya çalıştı. Zaten yorgun olan beyni o zorlamayla iyice güçten düşmüştü. En kısa zamanda Melek'ten bir terapi isteyecekti.

Uzun uğraştan sonra yeniden uyuyakalan adam uyandığında akşam güneşi şehri terk ediyordu. Yataktan kendini kazıyarak çıkabildiğinde saçlarını karıştırıp odadan çıktı ve banyoya girdi. Banyodan çıktığında belinde sadece havlu vardı. Duştan sonra giyinmesine gerek yoktu artık. O yoktu artık. Kimse yoktu. Yapayalnızdı.

Evin ısısına rağmen tenini saran soğuk rüzgâr kalbini üşütmüştü.

Daha fazla düşünmeden odasına girerek üzerini giyindi ve mutfağa girdi. Tüm gün bir şey yememişti. Zavallı midesi isyandaydı. Yemek yapmak istemedi. Malzemeleri çıkartarak hızlıca bir tost yaptı kendine. Çay koyarak tostunu yerken kapı çaldı. Gelenin kim olduğunu az çok tahmin ediyordu. Kerem değildi. Çünkü ona bir süre gözüne görünmemesini söylemişti.

Azra...

Hayır, o olamazdı. Geriye bir kişi kalıyordu. Hiç düşünmeden elindekini bitirdi ve öyle kapıya bakmaya gitti. En son hatıradan sonra içinde bir şeyler değişmişti.

Artık daha umursamazdı.

Kapıyı açtığında tahmin ettiği kişiyi gördü.

"Neden geç açtın, Rahşan? Sana bir şey oldu diye çok korktum!" diyerek içeri telaşlı adımlarla giren kadın, adamda hiçbir duygu yaratmadı.

"Bir şeyler yiyordum, Çiğdem. Gayet iyiyim," dediğinde kadının kendisini nedensizce beklettiğini anlamasıyla bozulmasını izledi. "Geç!" Rahşan eliyle salonu işaret etti.

Çiğdem tek kelime etmeden önden giderken, arkasından adamın takip ettiğini duyuyordu. Bir şeyler olmuştu. Dün akşamüstü içeri geldiğinde apartman sahanlığında Azra ile karşılaşmıştı. Kadının gözleri nemli, burnu kızarıktı. Ağlamıştı. Ona neden ağladığını soramadan çağırdığı asansör geldi ve o hemen binerek uzaklaştı.

"Sebpa nerede?"

"Kırdım." Adamın ağzından umarsızca çıkan kelimeler, kadının yüzünü merakla gölgelendirmişti. "Sinir krizi geçirdim, Çiğdem. Önemli bir şey değil." Rahşan kendisine dokunmak isteyen kadını anında engelledi. "Mesafe, Çiğdem! Sana geldiğim ilk günden beri istediğim tek şey mesafe. Bana dokunmaya veya yakın olmaya çalışma. Benim için ne hissediyorsan göm gitsin. Olmayacak çünkü. Ben aynı kadına iki kere âşık olmuşken olmaz bu iş!" dediğinde sesi katı ve kadından istediği gibi mesafeliydi.

"Hatırlıyor musun?" diye soran kadının da her şeyi bildiğini anlamıştı adam. Ve kendi çıkarları için bildiklerini sakladığını da.

"Evet," dedi Rahşan. Ona anlatmakla uğraşmak istemiyordu. Hiçbir şeyi hatırlamadığını, sadece bildiğini anlatmayacaktı elbette.

"Çok sevindim," dediyse de kadının sesinden öyle olmadığı gün gibi ortadaydı.

"Sevinmedin, Çiğdem. Bırak oynamayı. Sen daha ilk günden Azra'nın benim karım olduğunu biliyordun ve buna rağmen bana yaklaşmaya çalıştın."

"Rahşan, ben..."

"Sus da beni dinle, Çiğdem! Bundan böyle sadece karşı komşumsun. Karşılaştığımızda merhaba deyip geçeceğim karşı komşu.

Arkadaşlığımızı kendi ellerinle mahvettin. Şimdi beni yalnız bırakırsan sevinirim!"

Kelimeleriyle kadını hançerleyerek kovmuştu onu. Hak etmişti, biliyordu. O yüzden sessizce çıkmıştı sevdiği adamın evinden.

ÜÇ HAFTA SONRA...

Genç kadın, ağzından çıkan kelimeleri zihninde tekrar tekrar oynatarak kendine eziyet ediyordu. Çok ağır konuşmuştu, biliyordu. Hele *sevmiyorum* yalanı o daha beterdi.

Seviyordu. Hem de çok.

Sadece para mevzusunu uzun zaman sonra öğrenmenin verdiği öfkeyle çıkmıştı ağzından o kelimeler. Mazereti yoktu elbette. Sinirlenince fazlasıyla ağır konuşuyordu. Bu, onun en kötü ve hiç sevmediği huyuydu.

Erkek müsveddesi demişti sevdiği adama. Kutudan yeni bir peçete alarak burnunu sildi. Bu kelimeyi her hatırladığında ayrı ağlama krizine giriyordu.

"Yeter artık, güzelim! Ağlama. Yeğenlerimi düşün. Onları üzüyorsun," diyen adama baktı kızarık gözlerle. Mor menekşeleri dalından koparılmış gibi solgun ve hüzünlüydü.

"Bir keresinde bana *güzelim* dedi, Yiğit."

Azra burukça gülümseyip derin bir nefes çekti içine. Dünden beri ona yaptığı tüm haksızlıklar ucu paslı neşter gibi kalbini deşiyor, canını acıtıyordu. Yiğit kardeşi gibi sevdiği kadına gözlerini devirdi.

"Nasıl kırdın kalbini, Azra? Hangi zehri akıttın adamın yüreğine?" diye sordu bıkkınlıkla.

"Oğuz'un yasını tutuyordum. Bana bir tek o güzelim diyordu, biliyorsun. O gün Rahşan," derken dili yandı ismini sesli söyleyince. Pişmanlık kederle el ele tutuşarak kalbini kuşattı anında. "Bana öyle hitap edince delirdim. *Sakın bana bir daha öyle seslenme* dedim. Tamam, bağırdım. İndir o kaşını, Yiğit! Bazen beni bu kadar iyi tanımandan nefret ediyorum!"

"Ona ne dedin, Azra?" diye üsteledi Yiğit.

"*Ben senin gibi vasıfsız bir adamın güzeli olmayacak kadar ö*[illegible] *sevgilisine sadık bir kadınım* dedim," diyerek huzursuzca kı[illegible] [illegible]ndı. Çünkü bebekleri annelerinin haksızlığını hissetmiş gibi [illegible]ğe gömülmüşlerdi. Onu böyle cezalandırıyorlardı.

"Ben o adamın yerinde olsaydım, değil seni sevmek, tek bir [illegible]ye olduğun yerde durmazdım!"

Gözlerini kısarak kendisine bakan adamın bakışlarından kaçın[illegible] [illegible] kadın.

"İyi ki o da senin gibi düşünmedi. İyi ki beni bırakmadı!" di[illegible]rek burnunu çekti. Avucunda ezdiği kullanılmış peçeteyi kutusu[illegible]n yanındaki yığının üzerine atarken onu izleyen Yiğit'e baktı göz[illegible]ıyla. Çok önemli bir şey söyleyecekti. İçgüdüleri asla yanılmazdı.

"Seni arıyor," dedi gözlerine bakarak. Kadın tek kaşını kaldırdı. "Üç haftadır bakmadığı yer, sormadığı hiç kimse kalmadı."

Yiğit, arkadaşının yüzünün belirgin bir şekilde aydınlandığını [illegible]rdü. Kendisini aradığı için mutlu olmuştu.

Azra, mutlulukla kendinden geçmeden önce ciddi ifadeye bürü[illegible]erek arkadaşına baktı.

"Başka bir şey daha var?"

"Terapiye başladı."

Azra duyduğu haberle daha fazla mutlu olmuştu.

***

Genç adam odasına girdikten sonra ceketini çıkarıp dilsiz uşa[illegible]ğı astı. Kravatını gevşeterek kar beyazı gömleğinin kollarını yuka[illegible]a doğru kıvırdı. Yeleğinin kırışıksız yüzeyinden geçerek masasına [illegible]şti. Bilgisayarının başlat düğmesine dokunup açılmasını bek[illegible]erken, buraya gelmeden önce ettiği ziyareti düşündü. Üç haftadır [illegible]ansını arıyordu. Bakmadığı yer, sormadığı insan kalmamıştı fakat [illegible]rdüm diyen yoktu. Bu duruma ayrı sinirlenirken, aldığı tedavi

gittikçe öfkesini körüklemeye başlamıştı. Ülkedeki birçok psikolog anlaşmış gibi aynı cümleleri sayıklıyorlardı.

"Uzun tetkikler ve muayenelerin sonucu şu ki, sizin artık bir şey hatırlamanız imkânsız. Böhük pörçük anılar dışındaki tüm hatıralarınız geri gelmeyecek kadar derine gömülmüş."

Elindeki kalemi öfkeyle sıkıp kırarken, bildiği fakat hatırlamadığı olaylar üşüşmüştü karanlık zihnine. Sevgim'i öğrenmişti üçüncü doktordan da aynı sözleri işitince. Geçmişini bilen herkesi karşısına almış, anlatmalarını istemişti. İçlerinden en cesuru, kızını öldürmüştü. Yine bir kadın ölmüştü onun yüzünden. O uğursuz varlığıyla çıkarak her şeyi anlatmış, vicdan azabıyla kavrulmasına neden olmuştu. Yine bir gencecik beden göçmüştü dünyadan. Duyduklarından sonra kadının mezarına gitmiş, yüzlerce kere özür dilemişti. Hiç faydası olmayacağını bile bile.

Nitekim adam, o anları hatırlamadığı için sadece ablasının acısından yola çıkarak üzülmüştü kadın için. Sevgim için üzgün, kendisine kızgındı. Çünkü âşık olduğu kadını üzmüştü bilmeden de olsa. Hamile olduğunu söylediğinde bile duymamıştı. Üzüntüsü ve psikolojik çöküntüsü yüzünden çok üzmüştü onu. Hamileyken hamile bırakmıştı sevdiği kadını. Canan'ı sonradan vermişti Allah ona. Kızını ve oğlunu hatırlayınca, yüzüne acılı ifade sis gibi dağılarak gülümsemenin ışığını yaymıştı. Tüm bu detayları Muğla'ya ziyarete gittiğinde olayların en yakın tanığı Yasemin'den dinlemişti. Yasemin'i de biliyordu artık. Kerem ile olanları da. Üzülmüştü ikisi için. İlk karşılaştıklarında genç kadını çok sevmişti. Kerem için huzurlu ve dinlenebileceği liman olabilirdi. Elbette Rana cadısı işleri berbat etmeseydi.

"Rahşan Bey?"

Simay, adamı düşüncelerinden kopartarak olduğu zamana geri dönmesine neden olmuştu.

"Söyle Simay?"

Kırdığı kalemi çöpe attı Rahşan. Kafasını kaldırıp ona baktığında kendisine şaşkınca baktığını gördü.

"Yirmi dakika sonra toplantınız var. Hatırlatmamı istemiştiniz."

"Başka bir şey var mı?" diye sordu açılan bilgisayarın ekranına

Simay derin bir nefes alarak patronuna baktı. "Hayır, efendim."

Rahşan bakışlarını ekrandan çekip kadına baktı. Onun da kendine baktığını görünce eliyle oturması için masasının karşısındaki koltuğu işaret etti.

"Otur, Simay!" Simay adamı ikiletmeden koltuğa oturdu. Elindeki tabletleri kucağına koyarak patronuna baktı. Ne diyeceğini merak ediyordu. "Söyle haydi. Dök içini!"

Simay onun neyi kastettiğini anlamıştı. Uzun zamandır aynı kişiyle çalışmanın dezavantajlarından bir tanesi de onun sizi iyi okumasıydı.

"Değişmişsiniz, Rahşan Bey."

"Sana karşı kabalık mı ettim?"

Simay soruyu duyar duymaz, kafasını şiddetle iki yana salladı. "Hayır, hayır. Eskisi kadar kibar, saygılı ve düşünceli birisiniz fakat kibarlığı yaparken eskiden gülümsüyordunuz. Eskiden yaza hâkim olan bakışlarınız, şimdi kışa teslim olmuş. Son üç haftadır renkli yüzlüğünizi siyah renk ele geçirmiş. Hiç gülmüyor, hiç espri yapmıyorsunuz. Kerem Bey'le de pek konuşmuyorsunuz. Ben haddimi aşıyorsam özür dilerim. Siz söyle deyince ben içimdekileri döktüm," deyince ayağa kalktı hızla Simay.

Rahşan gülümsedi hafifçe. "Uzun zamandır kendi kişiliğimi uzaktan izliyorum, Simay. Ve son üç haftadır o eski kişiliğime geri dönemeyeceğimi duyuyorum doktorlardan. Bundan böyle eski patronunun vücudundaki yeni patronuna alışsan iyi edersin."

Genç adamın telefonu çalınca Simay ayağa kalktı. Bileğindeki saate baktı. "Ben gideyim, efendim. Toplantıya on dakika kaldı."

Kısa baş selamı verip, odadan çıkan kadın kapıyı kapatınca masadaki telefonu aldı. Yeşil ikonu kaydırdı. Cevaplar cevaplamaz, kulaklarına dolan öfkeli sesle gülümsedi.

"Rahşan Altay! Hemen şimdi evimin etrafındaki izbandutlarını geri çek yoksa seni savcılığa şikâyet ederim!"

"Bana karımın yerini söyle, baldız."

Burnundan soludu kadın. Ona baldız demesini sevdiğini biliyordu. İlk söylediğinde gülümsemesini saklamasından anlamıştı.

"Karının yerini bilmiyorum, *eniştecik*. Ara şunları, çekilsinler evin etrafından. Burası küçük bir köy, Rahşan. Hakkımda laf çıkmasını istemiyorum. Öğretmen kimliğime senin yüzünden leke gelirse kafanı kopartacağım, bilmiş ol!"

Dudağının sağ köşesi yukarı doğru kıvrıldı. İtiraf etmek gerekirse onunla dalaşmaktan büyük bir zevk alıyordu. Eskiden nasıl anlaşırlardı, hiçbir fikri yoktu fakat şimdi tatlı tatlı atışıyor, birbirlerini öyle seviyorlardı. Ve üç haftadır Muğla'da arama yapan adamlarından olumsuz cevaplar almıştı. Karısının orada olmadığına artık emindi.

"Bir saat sonra etrafında kimse kalmayacak, baldız."

"İyi olur."

Telefonu kapattığında Simay toplantının başladığını haber vermişti.

***

Rahşan adamlarını geri çektikten iki gün sonra genç kadın arabadan indiğinde karşısındaki şirin eve baktı. Tek katlı, verandalı muhteşem bahçeli müstakil bir evdi. Evi izlerken verandayı arşınlayıp, kendisine doğru koşan kadını görünce, bavulunu bırakıp kollarını açtı. Kadın kollarının arasına girdiğinde sıkıca sardılar birbirlerini.

"Hoş geldiniz!" dedi Yasemin mutlulukla. Nihayet gelmişti kuzeni. Yalnızlıktan kurtulmuştu. Dert ortağına kavuşmuştu.

"Hoş bulduk, tombişim."

Hoş geldin faslından sonra eve geçen kadın önce dinlenmiş, ardından odasına yerleşmişti. Nihayet saklanmaktan kurtulmuş, çoktan geçtiği şehre gelmişti.

Günler geçiyor, Azra Muğla'ya iyice alışıyordu. Genç kadın evden çıkarak üzerindeki montunu çekiştirdi. Denize doğru yürüyerek temiz havayı ciğerlerine çekti. İstanbul'dan sonra Muğla'nın havasına alışmakta biraz zorlanmıştı. Kış, İstanbul'da ne kadar sertse Muğla'da o kadar ılıktı. Yağmuru da vardı ki, kadının hiç sevmediği. Sabah yürüyerek denizin tuzlu kokusunu soluyor, karnında bir şeyleri hissetmeyen bebeklerinin tekmelerine maruz kalıyordu. İçeridekiyle muhabbete dayanamayarak rastladığı ilk banka oturdu. Elini tekme atılan bölgeye koyarak söylenmeye başladı.

"Sekiz aylık oldunuz be miniklerim! Bugün yarın kavuşacağız. Ne bu savaş? Neyin kavgası bu?"

Bebekleriyle konuşurken aklına gelen anılar canını yakmıştı. Babalarının sesini duyar duymaz, nasıl da duruyorlardı! İç geçirdi. Onu düşünmediği tek bir dakikası bile geçmiyordu. Özlemi artık canını kör bıçak gibi yakıyordu. Acaba ne yapıyordu şu an? Onu düşünüyor muydu?

Dün Yasemin'le konuşurken duymuştu sesini. O sesi duyar duymaz, hıçkırığını duymasın diye elini ağzına kapatmış, öylece dinlemişti konuşmalarını. Çalışıyordu dün. Yetiştirme yurdunu tamir ediyorlardı. Burukça gülümsemişti genç kadın. O an karnına giren ani sancı gülümsemesini yüzünden bıçak gibi sıyırmıştı.

22. BÖLÜM
"CİHAN VE CANAN"

Genç adam toplantıdan çıktığı gibi evine gitmek istiyordu. Çok yorulmuştu. Elbette onu yoran bir tek toplantı değildi. Zihnindeki düşünceler ve sevdiği kadını bulamamanın yarattığı o büyük öfkeydi. Şirket binasından çıkar çıkmaz, boynundaki kravatı çekip çıkardı. Arabaya bindiğinde, yan koltuğa fırlatarak cebinden çıkardığı telefonuna baktı.

Yasemin aramıştı. Hem de yedi kere. Kaşlarını çattı. O aramazdı ki kendisini. Genelde genç adam arardı onu. Geri arama ikonuna dokunurken içinde anlamlandıramadığı bir huzursuzluk baş göstermişti. Derin bir nefes alarak kadının cevaplamasını bekledi.

"Beni bu kadar mı özledin, baldız?" diye şakayla karışık ciddiyetle sormuştu nihayet telefonunu cevaplayan kadına. Yasemin cevap vermeyince telaşlanmaya başlamıştı. "Yasemin? Ne oluyor? Cevap ver bana!" Rahşan'ın ses tonu şimdi tamamen ciddiydi.

"Rahşan... Azra... Bebekler..." dedi kadın kesik kesik.

Tam cümle kurmasına gerek kalmadan adam her şeyi anlamıştı. Boştaki elini yumruk yaparak direksiyona vurdu. "Yasemin!" diye tısladı dişlerinin arasından.

Yasemin bir şey söylemeden telefonu kapatırken, adam arabayı çalıştırıp yola koyulmuştu bile. Yolda Simay'ı arayarak Muğla'ya uçak bileti almasını söyledi. En yakın zamanda uçak bulan Simay,

ma üç saat sonra uçağın kalkacağını haber vermişti. Bir saat sonra havalanına varıp, uçağını beklerken hâlâ inanamıyordu. Nasıl olmuştu da o iki kafadar kendisini kandırmıştı? Bunca zamandır karısı bu telefon uzağındaydı ama onun haberi yoktu.

Şimdi karısının nasıl saklandığını düşünmeyecekti. Çünkü bekleri geliyordu fakat bir problem vardı. Sıkıntıyla nefes verdi. Eli onu boğazına götürerek onu boğan hayali eli çekiştirdi.

"Lanet olsun!" diye bağırdı öfkeyle. O sırada çalan telefonu dikkatini çekti. Orta konsoldan telefonu alarak ekrana bakmadan açtı. Daha sesini duyuramadan karşı taraf konuşmuştu.

"Yavaş git ulan! Kaza yapacaksın. Ölürsen ne Azra'ya ne de evlatlarına yararın olacak." Kerem'in öfkeli sesini duyar duymaz, dikiz aynasından arkaya baktı. "Arkandayım. Önüne bak."

"Sen nereden... Simay!" dedi kafasını sallayarak. Simay bile-ği alırken Kerem'i de kendisine göz kulak olması için göndermişti. Ona nedense kızamadı. Çünkü kuzenine ihtiyacı vardı. İyi ki haber vermişti. Telefonu kapatıp kuzeninin istediği gibi önüne baktı.

Birkaç saat sonra uçaktan inen adamın sabrı son demlerindeydi. Merdivenlerden inerken telefonunu uçak rejiminden çıkardı. Yasemin'in numarasını kaydırıp telefonu kulağına götürdü. Üçüncü çalışta açmıştı kadın.

"Durumu nasıl?" diye sordu telaşla. Arkasından gelen adam yanında olduğunu göstermek için omzunu sıktı. Dönüp ona baktı istemsizce. Birinin onun yanında olması paha biçilemezdi. Telefonun diğer ucundan sıkıntılı nefes duydu.

"Kabul etmese de sana ihtiyacı var."

"Geliyorum!" diyerek telefonu kapattı.

***

Genç kadın içini doğrayan acıyı belli etmemek için binbir eziyete katlanıyordu. Başına saatlerdir sezaryen için dil döken doktoru duymuyor, bozulmuş plak gibi *normal doğum* diye inliyordu.

"Bakın, Azra Hanım. Son kez söylüyorum. Normal doğum olursa üçünüzü de kaybetme gibi bir durum var. Sezaryen ile oğlunuzla sizi kurtarabiliriz."

Doktorun sesi biraz telaşlı biraz da sinirli çıkıyordu. Kadın gözünün önünde ölüme gidiyordu ve o bir şey yapamamıştı şu ana kadar.

"Hayır! Kızım benim mucizem! Onu bırakmam! Bırakamam!" Saatlerdir çektiği acı sesinin kısılmasına, bedeninin yorgun düşmesine neden olmuştu. Bilincini kaybetti kaybedecekti. "Babasının prensesi o!" Rahşan'ın kızına nasıl bağlandığını biliyordu. Ona kıyamazdı. Kıyarsa kendini asla affedemezdi.

Doktor tam bir şey söyleyecekken içeri giren Yasemin'le susmuştu.

"Sadık Bey, dışarıda konuşabilir miyiz?"

"Evet, tabii."

Sadık Bey'le Yasemin dışarı çıktıklarında, Azra onların ne konuştuğunu merak etse de acısı daha baskındı. Yatakta yan dönerek dizlerini kendine çekti ve elinin atındaki çarşafı sıkmaya başladı.

Dışarı çıkan Sadık Bey, kadının ne diyeceğini merak ediyordu. O yüzden kapıyı kapatır kapatmaz, ona döndü.

"Bir şey mi oldu, Yasemin Hanım?"

"Azra'nın kocası burada. Birazdan gelecek. Kuzenim şimdi karar verecek kadar sağlıklı düşünemiyor. O yüzden kararı onun yerine kocası verse olur mu?"

Maden bulmuş gibi yüzü aydınlanan doktor gülümsedi. "Tabii ki olur. Prosedür böyle zaten. Ama Azra Hanım onun kendi kararını onayladığını söyledi."

"Yalan söyledi. Adamın haberi bile yok doğumdan. Araları biraz bozuk çünkü."

"Anladım. O zaman beyefendiyi bekleyelim. O gelince evrakları imzalar ve biz de ameliyata başlarız. İmzalar, değil mi?"

Doktorun tereddüdü kadını şaşırtmamıştı. Rahşan'ın da karısı gibi düşüneceğinden korkması normaldi ama o adı gibi biliyordu Azra'ya kıymayacağını.

"İmzalar elbette!"

Onlar konuşurken koridorun başındaki hareketlilik dikkatlerini çekti. Genç kadın o yöne dönerek baktı. Gördükleri kişiler doktor için bir şey ifade etmezken, kendilerine doğru gelen iki kişiden biri kadın için haftalardır içindeki acının başkahramanıydı.

Özleminin, avuçlarını kanatan kalp kırıklarının tek sebebi…

Eli ayağına karışan kadın kendini zorlukla toparladı. Arkasını onlara dönerek derin nefesler almaya başladı.

"Yasemin?"

Rahşan'ın sesini duyunca yanlarına vardıklarını anlamıştı. Gözlerini kapatıp açarak yavaşça arkasına döndü. Bakışları tam karşısındaki adama kilitlenince kalbi ince bir sızıyla burkulmuştu. Masmavi gözleri laciverte yakın renge dönüşerek koyulaşmış, kendisine yüreğini dudaklarının ardına getirecek bir yoğunlukla bakıyordu.

"Yasemin? Azra nerede? Onu görmek istiyorum!"

Rahşan'ın sesini duyan kadın bakışlarını adamdan kopardı. "İçeride ve durumu kritik. Seni onun doktoruyla tanıştırayım." Eliyle doktoru gösterdi. "Sadık Toroslu."

Sadık Bey elini uzattı adama. "Memnun oldum, Rahşan Bey."

Kendisine uzatılan eli sıktı genç adam. "Memnun oldum, Sadık Bey," dedi sabırsızca. Bir an önce karısını görmek için sabırsızlandığı apaçık ortadaydı.

"Sizinle odamda görüşelim."

"Görüşelim!"

Birlikte Sadık Bey'in odasına gittiler. Doktor, masasının üzerinden birkaç evrak alarak ona uzattı okuması için. Adam evrakları kendine çekerek okumaya başladı. Bitirdikten sonra doktora baktı.

"Burada yalnızca bebekler üzerinde söz hakkım var yazıyor."

Sadık Bey kafasını salladı. "Evet. Eşiniz kendi kararını verebilir ama bebekleriniz ikinizin sorumluluğunda. O yüzden bize sizin onayınız gerekiyor. Zamanımız çok az. Kızınızın gelişimi durdu. Doğum geciktirilmemeli. Eşiniz normal doğum diye tutturdu fakat kendisi normal doğumu kaldıramaz."

"Çocuklarım sezaryen ile doğacak!" Evrakı imzalayan adam kalemi masaya bıraktı. "Şimdi karımı görebilir miyim?"

"Elbette. On beş dakikanız var."

"Peki!"

Genç kadın titreyen gözlerini açtığında ellerini panikle karnına götürdü. Bebeklerinin hâlâ orada olduğunu görünce derin bir nefes koyuvererek rahatlamıştı. Hâlâ onunlaydılar. Bu iyiydi. O kendinden geçmiş gibi karnını severken odada başka birinin varlığını hissetti. Kafasını pencereye çevirdiğinde orada görmek için beklediği en son kişi duruyordu. Arkasını kendisine dönmüş, ellerini iki yana açarak pencere önüne bastırmış, uzun boyuna rağmen eğildiği için hafif kamburlaşmıştı. Kadın bakışlarını özlediği adamın sırtından çekmeyerek yattığı yerde doğrulmaya çalıştı. O an koluna takılı olan serum iğnesini fark etmemiş, iğne canını acıttığında acıyla inlemişti.

Kocası saniyesinde ona dönerek yanına varmıştı.

"Sancın mı var?" diye sordu Rahşan.

Adamın sesini duymak bile acı çeken kalbine iyi gelmişti. Hele bir de ilgiyle bakan hazelleri… Nefretle bakması gerekirken ilgiyle bakması kadını bu sefer mutlu değil, vicdanının ağır darbelerine hedef almıştı.

Yine yenilmişti.

Adam yine kazanmıştı.

Bir kez daha.

"Hayır. Serum iğnesini fark etmedim sadece." Bakışlarını kaçırarak başka yöne çevirdi. O an elinin üzerini örten sıcaklık şaşkınlıkla adama bakmasına neden olmuştu.

"Bugüne kadar ne yaşadıysak şimdilik unutalım, Azra. Sana yaşattığım acıları, yaşadığım vicdan azabını kapının önüne bırakıp bu odada bebekleri için endişe eden, onları sabırsızlıkla bekleyen ve sağ salim kucaklarına almak için dua eden ebeveynler olalım!" Genç adam üzerine eğilerek alnına yapışan saçlarını geri taradı. "Tamam mı?" diye sorduğunda kadın dolu gözlerle kafasını salladı.

"Bu kadar mükemmel olma!" diye fısıldadı.

Adam elbette duymuştu onu. Alayla gülümsedi. "Ben mükemmelliğin yanından bile geçemem. Hele sana yaşattıklarımdan sonra. Asla mükemmel olamam!" dediğinde sesinde kendisine duyduğu öfkeyi sezen kadının içi sızladı.

"Sana yaşattıklarımı hatırlamadığın için böyle düşünüyorsun."

"Bana ne yaşattıysan hak etmişimdir. O yüzden sakın kafana takma!" deyince gülümsedi kadına.

Genç kadın kafasını şiddetle salladı. "Hayır! Hak etmedin. Ben..." derken dudaklarının üzerinde baskı hissedince susmak zorunda kaldı. Diğer elini karnında hissedince gözleri doldu.

"Az önce ne dedim? Geçmiş yok. Şimdi var. Bizim konuşmamız gereken tek konu bu mucizeler," diyerek karnını okşadı hafifçe.

Kadın susmuştu. Nasıl olsa zamanı vardı. Konuşacaklardı.

Rahşan eğilerek iyice karnına yaklaştı.

"Hatırlamadığım şeylere öyle odaklanmıştım ki, sizin babanız olduğuma sevinememiştim bile. Babanızı affedin, minik canavarlarım. Sizi çok seviyorum."

Karnını öptü kadının. Elinin altındaki çarşafı sıkarak ona dokunmaktan kaçındı. Fakat zihninin bir köşesinde sürekli *dokun ona* diye fısıldayan sese daha fazla karşı koyamadı. Parmaklarını saçlarına geçirerek okşadı.

Unutacaklardı. Bugün sadece *anne baba* olacaklardı.

Rahşan saçlarındaki temasla titreyerek kadının beline sarıldı. Sessizce birbirlerinin keyfini çıkardılar. İki hasret kalp kavuşurken yaşadıkleri acıyı anında unutmuşlardı.

"Vakit geldi, Azra Hanım," diyen Sadık Bey'in sesiyle ayrıldılar. Rahşan ayağa kalkıp kendine çekidüzen verirken Azra, doktora kafası karışık bir şekilde bakıyordu.

"Vakit geldi derken?"

"Ona söylemediniz mi?"

"Sen bana ne söyleyecektin, Rahşan?"

"Sakin ol, Azra. Sezaryen için onay verdim."

"Ne yaptım dedin? Sen bana sormadan nasıl onay verirsin?"

Azra yerinde doğrulmaya çalıştı. Bu sefer iğneyi çıkarmışlardı. Rahşan ona yaklaşıp ellerini avuçlarının arasına aldı. Dudaklarına götürerek yumuşak bir öpücük kondurdu. Kafasını kaldırıp gözlerinin içine aşkını ve acısını yansıtarak baktı.

"Ben ne seni ne de bebeklerimi kaybetmek istiyorum!"

Genç kadın adamın yanağına dokundu. Gözleri dolu dolu baktı adama. "Kızımızı kaybedebiliriz!" der demez, adam telaşla kafasını iki yana salladı.

"Hayır! Üçünüz de o ameliyathaneden sağ salim çıkacaksınız. Bebeklerimizi birlikte büyüteceğiz, Azra."

"Söz ver bana!"

"Söz veriyorum!"

Rahşan inanarak söz vermişti. Kadını hazırlayıp ameliyathaneye götürürken, içinden sözünü tutmasına yardımcı olması için Allah'a yalvarıyordu. Yasemin, Azra ameliyattayken Selim Bey'e, Mehlika Hanım'a, Tahir'e ve Melek'e haber vermişti. Birkaç saate hepsi hastanede olacaktı.

Genç adam etrafında olanları duymuyordu. Ne akrabalarının geleceğini biliyordu ne de başka bir şeyi. Ameliyathane yazısına kilitlenmiş, öylece bakıyordu.

"Üçü de oradan sağ salim çıkacak!"

Kerem kendisine bakmayan kuzenini izledi bir süre. Kendisini duymadığını biliyordu ama yine de söylemek istemişti.

"Abi?"

"Söyle, kardeşim!"

"Sence ben senin gibi iyi bir baba olacak mıyım?"

Gülümsedi Kerem. Yüzünde oluşan gülümsemeyi uzaktan izledi. Kadından habersiz baktı kuzenine. Elini omzuna koyarak sıktı.

"En az benim kadar iyi bir baba olacaksın. Bundan asla şüphe etme."

"Maşallah abi!"

Saatler sonra aynı pozisyonda ameliyathaneyi izleyen adam, kapının açıldığını görünce yerinden ok gibi fırlamıştı.

"Bana iyi haberler verin doktor!" dedi gözlerinin içine bakarak.

Sadık Bey, yorgun bakışlarını başına toplaşanların üzerinde dolaştırdı. "Gözümüz aydın! Ameliyat gayet başarılıydı."

"Allah'ım sana şükürler olsun!"

Yasemin farkında olmadan yanındaki adama sarılmıştı. Sıcak ve güvenli kollarda kendini çok iyi hissetmişti. Acısı dinmiş, boğazına yapışan yumru birden kaybolmuştu.

Genç kadın, saniyeler sonra doktorun sesini duyduğunda kendine gelmiş, hemen ondan uzaklaşmıştı.

"Bebeklerin ikisi de zamanından önce doğdu. Biz böyle bebeklere prematüre bebekler diyoruz. Oğlunuz sekizinci, kızınız yedinci haftada oldukları için ciğerleri tam gelişmemiş. O yüzden ikisini de kuvöze koyduk. Her ikisi de desteksiz nefes alana kadar orada tutacağız."

Kendisine sevinçle sarılan kadından ayrılıp doktora baktı. "Karım?" diye sordu adam. Belli etmese de içten içe korkuyordu. Doktor bebeklerden bahsederken anneleri hakkında hiç konuşmamıştı ondan.

"Karınız güçlü bir savaşçı çıktı, Rahşan Bey. Şu an sağlığı gayet yerinde. Anlarsınız ki erken doğum yaptı. Bu dikkat edilmesi gereken bir durum. Hemşireler onu şimdi odasına götürecekler. Geçmiş olsun."

***

Genç adam altında durduğu ağaca baktı içi titreyerek. Neden gelmişti ki buraya? Hangi akla hizmet? Titreyen ellerini birbirine bastırıp ağaçtan uzaklaşmak için arkasını döndü. Döndüğü gibi karşısına çıkan kadın nefesinin ciğerlerinde hapsolmasına neden olmuştu.

"Abla?" dediğinde sesi pürüzlü çıkmıştı.

Canan gözlerindeki pişmanlığa rağmen gülümsedi. Sakin adımlarla kendisine doğru gelen kadın saçlarını, yanaklarını okşadı. Onca kırgınlığa ve suçluluk duygusuna rağmen özlediği ablasının eline yasladı yanağını. Hâlâ aynı kokuyordu. Gül gibi.

"Kardeşim..." dedi kadın. Sesi de aynıydı. Bülbül şakıması gibi kalbe dokunan.

"Beni affet, abla!"

Dolu dolu gözlerle baktı ablasına. Canan hafif geri çekilip ona baktı. Rahşan o an fark etmişti üzerindeki çok sevdiği pembe renk kısa etekli elbisesini. Hastalığını öğrenmeden önce mezuniyet balosunda giymişti o elbiseyi. O kadar sevmişti ki gözü gibi bakmıştı baloya kadar.

"Seni affetmek mi? Sen bana bir şey yapmadın ki."

"Sana o halatı getirmemeliydim."

"Senin suçun değil!" diyerek ellerini kavradı kardeşinin. "O gün olmasa başka bir gün, başka yöntemle ölecektim ben. Artık kendini affet. Beni bırak. Hayatına devam et. Ben öldüm. Öldüm ve acılarımdan kurtuldum. Çok mutluyum!"

Dili mutluyum dese de gözleri öyle olmadığını haykırıyordu. İntihar eden biri asla mutlu olmazdı. Yüce Allah bağışlamazdı çünkü. Ses etmedi adam. Onun yerine ablasına sarıldı. Rüyada bile olsa ona sarılmak iyi gelmişti. Uzun uzun kokladı gül kokan saçlarını. Yıllardır göğsünün ortasında nefes almasını zorlaştıran o düğüm çözülmüştü. Kendini daha önce hiç bu kadar hafiflemiş hissetmemiş-

ti. Canan geri çekilerek kardeşinin yanaklarını öptü. Tekrar kendine çekip sarıldığında duydukları ses adamın geri çekilmesine neden olmuştu.

"Baba?"

Rahşan, ablasının arkasında duran üç yaşlarındaki çocuğa baktı. Tıpkı ablasına benzeyen mavi gözlü, kumral oğlan çocuğuna doğru yürüdü. Önünde eğilerek gözlerinin içine baktı.

"Sen benim oğlum musun?" diye sordu. Küçük çocuk kafasını sallayarak kollarını adamın boynuna doladı. Rahşan gecikmeden küçük bedeni sardı güçlü kollarıyla. "Cihan..." dedi adam titrek bir sesle.

Bir müddet sonra geri çekilen Cihan, babasının gözlerini öptü. Arkadan duyulan hıçkırık ikisinin de o yöne bakmasına neden olmuştu. Canan onlara bakıp ağlıyordu.

"Sen minik melek Canan'ın bana benzeyeceğini düşünüyorsun ama. Onu Cihan'dan daha çok seveceğini. O öyle değil, canevim. Bana en çok az önce gözlerini öpen çocuk benzeyecek. Onlara iyi bak, kardeşim. Sizi seviyorum."

Kollarındaki oğlu ve ablası hafif silinip giderken, duyduğu sesin onu gördüğü muhteşem rüyadan uyandırmıştı. Oturduğu rahatsız koltuktan kalkan adam kendisine seslenen karısına yaklaştı.

"Uyandın!" dedi sevinçle Rahşan.

Genç kadın baş ağrısına rağmen gülümsedi. "Su..." diyebildi kuruyan dudaklarına ve boğazına rağmen. Rahşan bardağa su koyup ona uzattı. İçmesine yardım edip bardağı yerine bıraktı. "Bebeklerim?" diyen kadının sorusunu duyan adam, kadının sesindeki korkuyu soludu derince. Onlardan birine bir şey olacak diye çok korkuyordu. Ameliyat zamanı kendisinin korktuğu gibi. Ellerini kavrayarak öptü. Sonra kafasını kaldırıp kadının gözlerine baktı.

"İkisi de annelerine kavuşacakları günü bekliyorlar."

Hıçkırarak kendisine sarılan kadını sardı sıkıca. Saçlarını kokladı fırsattan istifade. Hâlâ çilek kokuyordu.

İlaçla karışık çilek...

Geri çekildiğinde genç kadın alnını adamın alnına yaslayıp gülümsedi.

"Teşekkür ederim…" diye fısıldadı adamın dudaklarına doğru.

"Ne için?"

"Sözünü tuttuğun için."

23. BÖLÜM
"KOCACIĞIM"

Rahşan eğilerek kadının boynunu kokladı.

"Yüce Allah, bize iyi bir anne baba olma şansı verdi sadece. Bu şansı iyi kullanalım, Çiy Tanem."

İçinde mutluluk coşup çağlarken gözlerini kapadı kadın. Boynundaki dudaklar nefesini kesiyordu.

"Kullanalım, Hazel Gözlüm," diye fısıldadı.

Rahşan duyduğu hitapla kadının boynundan uzaklaşıp gözlerinin içine baktı. "Ne dedin sen?" diye sordu. Doğru duyup duymadığını teyit etmek istiyordu.

Ne dediğinin yeni farkına varan kadın hafif kızarmıştı. Bakışlarını kocasından kaçırdı. "Hazel Gözlüm dedim," dediğinde sesinin çıktığına emin olamadı ama adam duymuştu. Kafasını kaldırıp onun yüzüne baktığında anlamıştı. O hazel gözlerini mutluluk bürümüştü. Parlıyorlardı. "Gözlerin hazel rengi ya. Ondan öyle diyorum."

"Sen benim hazellerime baharı getiren kadınsın, Azra." Karısına yaklaştı adam. "Seni öpmemem için bir şey yap, kadın! Yoksa ben şimdi hasretiyle yandığım dudaklarının tadına bakacağım."

Azra elinin üzerindeki serum iğnesine baktı. "Kocam olarak bu benim en doğal hakkın bence," deyince yeşil ışık yakan kadının dudaklarına giden yolda, adamı aniden odaya giren hemşirenin sesi engellemişti.

"Azra Hanı... Ay pardon!" diyerek kapıyı kapatıp dışarı çıkmak isteyen hemşireyi Rahşan geri çağırdı.

Utana sıkıla içeri giren genç kız, Azra'ya baktı. "Sadık Bey bebeklerinizi görmek ister misiniz diye sormamı istedi."

Soru muydu şimdi bu? Bir anne için bebeklerinden önemli ne olabilirdi ki bu hayatta?

"Soru mu bu? Elbette isterim!" deyince adam karısına yardım ederek yataktan indirdi. Saatlerdir yatan kadın ayakta durunca hafif sallansa da kendini hemen toparlamıştı.

Rahşan, kadının elini tutup koluna koydu. "Koluma gir!" dedi odadan çıkıp, koridorda hemşireyi takip ederken.

Azra bir şey demeden kocasının koluna girdi. Ameliyat yeri yüzünden biraz yavaş yürüse de ulaşacakları menzili düşününce çektiği tüm acılara değerdi. Birkaç dakika sonra koridorun sonuna ulaştıklarında her ikisinin de kalbi heyecanla çarpmaya başladı. Hemşire onları bir camın önüne getirdiğinde Azra, kocasının kolunu sıkıca kavradı.

"Meleklerimize kavuşmamıza az kaldı," diyen adama baktı. Kendisine güven verircesine gülümsemesi kadının içini rahatlatmıştı. Hemşire biraz sonra gelip, ikisini de içeri alınca onu takip ettiler.

"İşte miniklerimiz!" diyen hemşire yan yana duran kuvözlerin başında durdu.

Azra derin bir nefes alarak kuvözlere yaklaştı. Gördüğü bebeklere gözleri dolu dolu bakıp, kocasına döndüğünde yaşlar yanağından süzülüyordu. "Gördün mü?" diye sordu titrek bir sesle.

Kocası kafasını salladı gülümsemeye çalışarak. "Gördüm..." dediğinde genç adamın da gözleri dolmuştu.

Azra tekrar bebeklerine döndü. Ellerini ağzına kapatıp bir süre sadece izledi. "Ama bunlar çok küçük!"

Hemşire, kadının sesindeki telaşa gülümsedi. "Küçük oldukla-rına bakmayın, onlar çok güçlüler."

Azra, hemşireye dalgın bir şekilde bakıp bebeklerine döndü. Ellerini kuvözün üzerine koyup hafif eğildi. Ağızlarındaki ve göbeklerindeki hortumlar, ellerine ayaklarına bağlanmış kablolar kadını bir kabusun içine sürüklemeye yetmişti.

"Bu kadar kabloya gerek var mı?"

"Onlar bebeklerinizin yaşaması ve gelişmesi için çok önemli."

"Ama onlar daha küçücük. Canları yanar!"

Rahşan, kadının omuzlarını kavradı. Titriyordu. "Telaş yapma, bebeğim. Her şey onların iyiliği için," dediğinde karısı aniden beline sarıldı. Alnını göğsüne koyarak hıçkırdı. Genç adam, sevdiği kadının saçlarını okşayarak sırtını sıvazladı.

"Kendimi öyle boş hissediyorum ki, Rahşan. Sanki ciğerimi çıkmışlar."

Dişlerini sıktı adam. Bebeklerinden vaktinden evvel ayrılan annesini teselli edecek kelimeler ararken Sadık Bey girmişti araya.

"Bebeklerinizi ayrı bir insan olarak düşünmeye fırsat bulamadan doğdular çünkü. Bu çok normal bir durum."

Azra kocasından uzaklaşarak yaşlı gözlerle doktora baktı. Ne dediğini anlamamıştı.

"Bakın, Azra Hanım. Sizin şu an böyle hissetmeniz normal. Çünkü bebek ayrı bir insan olarak anne karnında hareket etmeye ve tekme atmaya başlamasından sonra daha iyi algılanabilmektedir. Prematüre doğan bebeklerde bu evre olmadığı için annenin bebeği kucaklanabilmesi ilk günlerde zor olabilir. Ayrıca annelerde yorgunluk, endişe, öfke, suçluluk, şaşkınlık ve depresyon gibi belirtiler de olabilir."

"Peki, bu durum ne zaman çözülür?" diye sordu Rahşan.

"Bir uzmana danışmanız lazım. En kısa zamanda bir psikoloğa danışmalısınız."

"Bebeklerim, onlar iyi olacak mı? Baksanıza derisi o kadar ince ki, damarları ve kaburgaları gözüküyor," diye sordu Azra.

Eğilip saçlarını öpen adama baktı yaşlı gözlerle. Adamın bakışlarındaki sıcaklık, kadının kalbinden midesine doğru ılık bir duygunun süzülmesine neden olmuştu.

"Bu normal bir şey. Çünkü bebeklerin bedenlerinde yağ tabakası son aylarında oluşuyor. Bebekleriniz o evreye ulaşamadıkları için derilerinin altından damarları ve kemiklerinin gözükmesi çok normal. Merak etmeyin, en fazla iki aya normal kilolarına ulaşacaklar."

"Teşekkür ederiz, Sadık Bey."

Bebeklerini ziyaret ettikten sonra odaya dönen genç kadın onu içmesi için su koyan adama baktı. Bardağı kendisine vermek için uzanan eli tutup yanına oturmasını sağladı. Bardağı alarak suyu içti. Boş bardağı elinde döndürerek konuşmaya nereden başlaması gerektiğini düşünmeye başladı. Düşüncelerine öyle dalmıştı ki, adam ona seslendiğinde korkuyla irkilmişti.

"Azra?" diye seslenen kocasına kafasını kaldırıp baktı. "Söylemek istediğin şeyi doğrudan söyle. Sakın incineceğimi falan düşünme. Gitmemi istersen bu odadan giderim ama asla hastaneden çıkmam. Sizi yalnız bırakmam!"

Adamın kararlı yüz ifadesi kadını kısa bir an için gülümsetmişti. Fakat hemen kendine gelerek ciddi bir tavır takındı. "Evliliğimizi konuşma zamanı geldi..."

Genç adam yine konuşmasına fırsat vermeden devam etti. "O gün arkandan gelmek istedim ama abim izin vermedi. Sakinleşmemiz gerektiğini söyledi. Başta kızdım ama sonra hak verdim. Bir iki gün sana düşünme ve sakinleşme şansı verdim ve aramaya çıktım. Her yere baktım fakat sen yoktun. Delirdim. Yasemin'i tabiri caizse taciz ettim. Bana senin yanında olmadığını söyledi. Onun yanında değildin. Bunu adamlarımın onun evini günlerce gözetlemesinden sonra anlamıştım. Geri çektim onları. Aptallık ettim. Çünkü onlar gider gitmez, siz iki kafadar bir olup beni parmağınızda oynattınız," dedikten sonra muzır ifadeyle baktı karısına. Uzanıp bardağı aldı kadının elinden. Masaya koyup yanına geri geldi ve elini tuttu. "Azra, Çiy Tanem, ben seninle para yüzünden evlenmedim. Asla! Seninle yaşadıklarımızı hatırlamıyorum ama hissediyorum. Mesele para değildi. Ben seni o zaman da çok seviyordum."

Onu dikkatle izleyen kadının *"Şimdi sevmiyor musun?"* diye sormak geldi içinden. Fakat sustu. Her zamanki gibi...

"Selim Bey'le konuştum. Bana anlattı. Seni benimle Oğuz'un yasından çıkman için evlendirmek istemiş. Bu arada nişanlın için üzgünüm. Başın sağ olsun."

Oğuz ona artık eski aşkını değil, kocasına yaptıklarını da hatırlatan anahtar sözcüktü. Yutkundu.

"Teşekkür ederim," dedi cılız sesle.

Rahşan elini tutarak devam etti. "Sana yaptıklarımdan dolayı çok pişmanım. Beni affet. Çok özür dilerim. Hatırlamıyorum ama seni Sevgim yüzünden çok üzmüşüm. Çok fazla yanlış yapmışım." Farkında olmadan kendine duyduğu öfkeyle avucundaki narin eli sıkmıştı. Canı yansa da ses etmedi kadın. Çünkü içini dökmesi gerekiyordu. "Kerem abi söyledi, ona Sevgim dediğim için çok üzülmüşsün. Azra, bu onun ismiydi. Araştırdığımda gördüm. Biliyorsundur, benim isimleri tam söyleme takıntım var. Ona Sevgi dediğimde -şimdi bile zorlanıyorum, düşün- dilimi dağlıyorlardı sanki. Ne yaşandı aramızda hatırlamıyorum. Beni affedecek misin, onu da bilmiyorum ama hamile olduğunu söylediğin gün duymadığım için ben kendimi asla ama asla affetmeyeceğim. O hatıra kalbimin bir köşesinde kabuk bile bağlayamayan bir yara olarak kalacak."

Azra elini onun elinden çekerek havaya kaldırdı. Daha fazla dinlemek istemiyordu. Onu dinledikçe vicdanını kemiren suçluluk duygusu ruhunu çürütüyordu.

"Yeter! Sus artık. Beni üzdün, doğru ama ben de seni üzdüm, Rahşan. Ne yaşattıysam aynısını yaşadım. Ben sana çok acı çektirdim. Sen psikolojik travman nedeniyle yaptın ama ben bilerek üzdüm seni. Sanki yaşadığım acılar senin suçunmuş gibi davrandım." Titreyen dudağını dişleyince adam nazikçe okşadı yanağını. Yüzünde yumuşak bir tebessüm vardı.

"Ne yaptıysan hak etmişimdir. Dert etme, bebeğim."

Kadın aniden öfke dolmuştu. Adamın yanağını okşayan eline vurdu sertçe. "Suçlasana biraz! Sitem etsene! Neden böyle güzel davranarak vicdanıma yeni çentikler atıyorsun?"

"Hatırlamadığım şey için neden sana kızayım, hatun?"

Mantıklı sorusu susturmuştu kadını. Bakışlarını kaçırdı ondan. Fakat çenesinde hissettiği parmaklar yüzünden tekrar sevdiği adama bakmak zorunda kaldı.

"Sen bir adamı kendine iki kere âşık etmiş kadınsın, Azra. Kızmak değil de öpülüp baş üstünde gezdirilecek kadar kıymetlisin. Bir daha sakın kendini suçladığını duymayayım. Yoksa çok fena olur. Anlaştık mı?"

"Anlaştık, *kocacığım*!" dedi şimdilik konuyu rafa kaldırma kararı alarak.

"Ha şöyle. Yola gel, hatun."

Rahşan, kadının burnunun ucuna fiske attı gülerek. *Kocacığım* hitabı, söylemese de adamın hoşuna gitmişti. Ve o hitabı sık sık duymayacağını da biliyordu.

Rahşan, "Acıktın mı?" diye sorduğu sırada, aniden açılan kapıyla şaşkınlıkla o yöne bakmışlardı.

"Kızım? İyi misin?" diye sorarak yanına gelen kayınvalidesine kollarını açmıştı genç kadın. Mehlika Hanım gözleri dolu dolu yaklaşıp, ameliyat yerine dikkat ederek gelinini sıkıca sarmıştı. Geri çekildiğinde kadının yorgun yüzüne baktı. Saçlarını okşadı.

"İyiyim, anne. Ağlama!" diyerek kayınvalidesinin ıslak yanaklarını sildi. Anne kız birbirlerine bakıp hâl hatır sorarken duydukları sese döndüler.

"Anne?"

"Efendim oğlum?"

"Oğlun olduğumu hatırladın. İyi. Güzel."

"O ne demek şimdi?"

"Ben de *baba* oldum demek, anne. Beni de tebrik edersen," dedi imayla.

Mehlika Hanım gülerek genç kadına baktı. "Kıskandı."

Bıkkın bir nefes verdi adam. Ayağa kalkarak cama doğru yürüdü ve dışarıyı izlemeye başladı. Onu izleyen iki kadına döndü ve gözlerini üzerlerinde gezdirdi.

"Mesele kıskançlık değil, anne. Mesele benim hissettiklerim. O kadar insanın içinde kendimi çölde yalnız kalmış gibi hissettim. Dizlerim titredi. Belli etmedim. Bebeklerimizi ilk gördüğümde korktum, anne. Çok korktum. Onlara iyi bakıp bakamayacağıma dair sancılı bir şüphe doğdu içimde," dediğinde karısına baktı dikkatle. "Sevdiğim kadın telaşlanmıştı. Korkuyordu. Onu sakinleştirmek de bana düşüyordu. Çünkü etrafımızdaki herkes anneye destek çıkmaya çalışıyor. Babanın ne hissettiği kimin umurunda! Çünkü baba demek bir araç demek. Bebeği için endişelenmez onlar. Kimseyi takmazlar. Sadece keyif çatarlar. Hakkımızdaki düşünceleriniz bunlar, anne. Yanılıyorsunuz ama! Çünkü biz de endişeleniyoruz. İyi bir baba, iyi bir eş olmak için çaba sarf ediyoruz. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünüyoruz. Çünkü ailemizi korumak bizim görevimiz. Peki, bunları gören var mı?" derken, annesi bir şey diyecekken oğlunun konuşmasıyla susmuştu. "Ben cevap vereyim. Kocaman bir HAYIR!"

Rahşan kafasını sallayıp çıkışa doğru yürüdü. Onları üzdüğü için üzülmüştü ama duygularını daha fazla içine atamazdı. Atarsa olmadık bir yerde patlak verecekti ki bu, hiç kimsenin yararına olmazdı. Odadan çıkmaya yeltendiğinde karısının ona seslenmesiyle durdu.

"Rahşan?"

İçine derin bir nefes çekerek arkasına döndü. Önce annesine ilişti bakışları. Kirpikleri ıslaktı. İçi burkuldu bir anda. Ona haksızlık etmişti. Yavaşça kadına doğru yürüdü ve uzattığı ellerini tuttu. Azra sağ elini tutan eli çevirerek avucuna öpücük kondurdu. Koklayarak öptüğü eli bırakmadan adama baktı.

"Azra..." Genç adam elini kadından kurtarıp yanaklarını kuruladı. "Seni üzdüm, biliyorum ama hissettiklerim bunlar."

Genç kadın kafasını salladı. "Artık seni anlıyorum."

"Sevindim," diyerek gülümsedi adam. Omzunda hissettiği ıcak elle bakışlarını karısından çekip annesine baktı. Yavaşça ayağa kalktı ve cennetin yerdeki meleğine döndü. Ellerini öperek sımsıkı sarıldı.

Mehlika Hanım, "Nasılsın, oğlum?" diye sordu oğlunun saçlarını okşayarak. Rahşan küçük kedi yavrusu gibi annesinin şefkatli ellerine sürttü yanağını. Kalbi göğsüne sığmayan yaşlı kadın, yaşama sebebini kendine çekerek yanaklarını öptü. Evlat kokusuydu anneyi ayakta tutan.

"İyiyim, güzel annem. Kiminle geldin sen?"

"Tahir oğlumla geldim."

Annesinin üvey ağabeyini bu kadar çabuk kabullenmesine hem şaşırmış hem sevinmişti. Artık üzülmek ve sevdiklerini üzgün görmek istemiyordu. Mutluluğa adım adım yaklaşmanın zamanıydı.

"Bu arada aylardır beni aptal yerine koyduğunuzu unuttum sanmayın, Mehlika Hanım!" dedi gözlerini kısarak.

Mavi gözlerine ulaşan gülümsemeyle bakan kadın başındaki eşarbı düzeltti. "Hepsi senin içindi, oğlum. Biliyorsun."

Onları tebessümle izleyen Azra, yıllar sonra oğlu ile böyle olmanın hayalini kuruyordu. Artık o da anneydi. Onun da evlatları vardı. Kendisine emanet edilen küçük melekleri vardı. Hâlâ kendini boşlukta hissetse de bunu zamanla aşacağını biliyordu. Kapı tıklatıldığında hepsi oraya baktı.

Sadık Bey içeri girerek odadakilere gülümsedi. "Ziyaret zamanınız bitti. Sizi dışarı almak durumundayım, Rahşan Bey."

"Tamam, çıkıyoruz ama Doktor Bey, kızıma yemek için ne vereceksiniz?" diye sordu annesi.

"Birazdan ona meyveli yoğurt ve muz vereceğiz. Yarından itibaren galeta ekmekle çorba vereceğiz. Merak etmeyin, ona çok iyi bakacağız, Mehlika Hanım."

"Size güveniyorum."

"Kendinize iyi bakın, anne. Beni merak etmeyin. İyi olacağım."

Kayınvalidesine söylese de gözleri kocasındaydı. Kendisini artık bir daha görmeyecekmiş gibi izliyordu.

"Biliyorum, kızım."

"Kendine dikkat et. Dikişlerini zorlama, Azra," diyen kocasına gülümsedi kadın.

***

Azra ile vedalaşan anne oğul dışarı çıktı. Dışarı çıkar çıkmaz, bir köşede konuşan daha doğrusu küçük tartışma içinde olan Kerem ve Yasemin'i gördüler. Bıkkın nefes alarak yan taraftaki koltukta oturan ağabeyine doğru yürüdü. Ayağa kalkarak kardeşine sarılan Tahir, kardeşini kutlamıştı. Melek de gelmek için çıldırmıştı fakat onun Azra'yı alıp İstanbul'a gidecekleri için, gelmemesi için karısını ikna etmişti.

Ağabeyinden ayrılan adam, kuzenine baktı *dışarı gel* işareti yaparak. Dışarı çıktığında arkasından gelen adama döndü.

"Sizin derdiniz ne?"

Rahşan'ın sorusunun hedefini anlayan Kerem, cebinden çıkardığı sigara paketinden bir dal çekti. Ucunu tutuşturup zehirli dumanı ciğerlerine çekti. Kadını yakınındayken kilometrelerce uzakta hissetmek adamda Rana kaltağını öldürme isteğini tetikliyordu.

"Benim tek derdim o, Rahşan. Biliyorsun."

Kafasını salladı genç adam. Elbette biliyordu. O ikisi karmakarışık, düğümü çözülemeyen duyguların esiriydi ve çözümü çok basitti. Yasemin aşkını kabul edip, babasına olan kırgınlığını yenip kuzenine şans verse her şey o kadar güzel olacaktı ki. Şimdilik bu yarayı deşmemeye karar verdi. O yüzden konuyu değiştirdi.

"Abi, İstanbul'a dönüp bizim için yeni ev bakar mısın?"

Biten sigarasını çöp kutusuna atan adam, kuzenine bakarak gülümsedi. "Bakarım tabii. Sen ailenle ilgilen, kardeşim."

"Sağ ol, abi. İyi ki varsın."

Kerem bilet almak için hava yolu şirketini ararken genç adam annesinin yanına döndü. Ama annesi ve diğerleri yerinde değillerdi. Hemşireye nerede olduklarını sorduğunda bebeklerin olduğu yoğun bakım ünitesine gittiklerini söyledi. Gülümseyerek oraya doğru yürüdü.

BİR HAFTA SONRA...

Hastanenin önünde arabaya binmeden önce binaya dönüp baktı kadın. İç geçirerek izledi bir süre. Onun binmesini bekleyen genç adam omzunu sıktı.

"Gidelim artık, Çiy Tanesi. Hava soğuk."

"Bebeklerimi burada bırakmak istemiyorum, Rahşan. Kalbimi söküp burada bırakıyormuşum gibi canım yanıyor."

Ağlamaklı sesine dayanamayan adam karısına sarıldı. Eğilerek saçlarını koklayıp öptü. "Burada kalmaları gerek, biliyorsun, bebeğim," dedi yatıştırıcı sesiyle.

Genç kadın geri çekilerek kocasının yakışıklı yüzüne baktı. Her şeye rağmen yanında olduğu için mutluydu.

"Şimdi sana burada, *sen ne anlarsın, anayım ben ana demeliydim* ama diyemiyorum."

Omuz silkerek alnını adamın sıcak göğsüne yasladı. Muğla'da kış pek soğuk değildi ama yine de adamın sıcaklığı ona iyi gelmişti.

"Bak sen. Niye diyemiyorsun bakalım?"

"Hemşireler anlattı. Bebeklerimizin başından ayrılmadığını, sürekli onları izlediğini, biri ağladığında bir şeyler anlatarak sakinleştirdiğini… Sen iyi bir babasın, Rahşan."

Kadını göğsünden uzaklaştırarak yüzünü avuçladı. Eğilerek alnını öptü. "İyi bir eş olamadım ama iyi bir baba olacağım, bebeğim."

Kadının bakışları istemsizce adamın dudaklarına kaydı. En son onu yılbaşı gecesi öpmüştü. Üzerinden iki ay geçmişti ama kadın sanki yıllardır adamın dudaklarının tadına bakmamıştı.

"Rahşan…" diye fısıldadı ne diyeceğini bilemeden.

Alt dudağının iç kısmını dişleyerek ona bakan adam, içindeki muhasebeyi bitirince kadına doğru eğildi. Dudaklarını birleştirdikten sonra karısı gülümsemişti. Göğsündeki ellerini kaldırıp asi saçlarına geçiren kadın öpüşünü derinleştirdi. Şu an hastanenin önünde olmaları hiç umurunda değildi. Düşündüğü tek şey ağzını tüketen adamı daha fazla tatmaktı. Rahşan öpüşünü derinleştiren kadının sırtına avucunu bastırarak göğüslerini göğsüne bastırdı. Kadın kanını kaynatan tutkuya teslim olarak tutmakta zorlandığı inlemeyi serbest bırakmıştı. İnlemesi kan akışının tersine yol aldığı organında titremeye neden olunca adam aceleyle geri çekildi. Azra kızarık yanaklarını saklamak ve soluklanmak için adamın göğsüne sokuldu. Derin nefes alan adamın hızlanan kalbini yüzünde aptal tebessümle dinledi.

"*Doktor 4-6 hafta sonra eşinizle birlikte olabilirsiniz* dedi," derken saniyeler sonra ne dediğinin farkına varan kadın dilini ısırmıştı. Az önce yaşadığı deprem yüzünden beyni ile ağzı arasındaki bağlantı kısa devre yapmıştı. Düşünceleri filtreden geçmeden doğrudan dışarı fırlamışlardı.

Genç kadın o an kendine küfretmekle meşgulken, yanağını bastırdığı göğüs şiddetle sallanınca kulaklarına dolan erkeksi kahkaha geri çekilerek yüzüne bakmasına neden olmuştu. Gördüğü hoş manzara onun da gülümsemesine neden olmuştu. Rahşan, kahkahası yavaşladığında, yüzüne yapışan iç gıdıklayan muzip gülümsemeyle karısını kendine çekerek saçlarını öptü.

"Kerem'in sana *Karlar Kraliçesi* dediğini duydum. Elbette vardır bir bildiği. Eskiden öyleydiysen bile şimdi anne olduktan sonra bayağı tatlı bir kadın olmuşsun, Azra," diyerek yanağını okşadı sevgiyle. Kadın kedi gibi mırıldanmak istedi. "Aramızdaki bazı soru işaretlerini halletmeden ve beni affetmeden sana dokunmayacağım, bebeğim. Her ne kadar bunun için çıldırsam da!"

Rahşan, göğsünde olan kadının elini sürükleyerek pantolonunun ağ kısmına getirdi. Azra, elinin altındaki seğiren sertlik yüzünden aniden duran nefesini geri kazanmak için bir süre beklemek zorunda kalmıştı.

"Ben senin babalığını gördüğüm anda affettim, Rahşan," dedi nihayet nefes almayı başardığında. Elini oradan çekerek yanağına götürdü. Kafasını sallayan adamın bir tutam saçı alnına dağılmıştı. O an kadına öyle tatlı gelmişti ki parmak uçlarına kalkarak dudaklarını esir almamak için zor tutmuştu kendini. Rahşan daha fazla soğukta ve ayakta kalmasın diye arabanın kapısını açarak kadının binmesine yardım etti. Kendisi de şoför koltuğuna geçerek arabayı çalıştırdı.

Yolda kendisinden cevap bekleyen kadına bakmadan, "Ben baba olmadan önce senin eşindim, Azra. Önce senin kalbindeki tüm kırgınlıkları geçirmem lazım. Tamiri mümkün olmayanları unuttur-mali, üzerine mutlu anılardan yoğrulan sargı çekmeliyim. Seni mutlu ettikten sonra gönül rahatlığıyla baba olabilirim artık," dedi.

Duyduklarıyla eliyle gökkuşağını yakalamış çocuk gibi mutlu olan kadın, adama *seni seviyorum* dememek için dudaklarını sımsıkı kapatmak zorunda kalmıştı. "Çok mu istiyorsun seni affetmemi?" diye sordu adamın yan profilini arşınlayarak.

Rahşan ona yandan bakış attı. Yüzünde katı ciddiyet taht kurmuştu. "Çok!" dedi kısaca.

Azra koltukta geri yaslandı. "Bekleyip de görelim, bana kendinizi nasıl affettireceksiniz, Rahşan Bey."

"Bekleyin ve görün, Azra Hanım. Elimden ne geliyorsa yapmaktan geri durmayacağım."

"Haydi bakalım!"

Bu son konuşmaları olmuştu. Eve gelene dek susmuş, radyoda çalan hoş şarkılar eşliğinde hayal kurmuşlardı. İkisinin de hayalindeki ana karakter diğeriydi. Araba nihayet durduğunda önce Rahşan inerek karısının kapısını açmış, inmesine yardım etmişti. Kadın önden giderken, küçük valizini ve çantasını alan adam arabayı kilitleyip arkasından yürüdü. Geldiklerini fark eden Mehlika Hanım ve Yasemin hemen dışarı çıkarak kadını beklemiş, yanlarına varınca gülücükler eşliğinde sarılmışlardı.

"Hoş geldin, kızım!"

"Hoş bulduk, anne, tombişim!"

"Gel buraya, sulu göz menekşe!"

Kuzenler sarılırken Rahşan elindekileri eve taşımıştı. Arkasından annesinin geldiğini duyunca elindekileri koltuğun yanına bırakan Mehlika Hanım kendisine doğru dönen oğluna sarıldı. Bir süre öyle durduktan sonra geri çekilerek oğlunun yanaklarına bastırdı avuçlarını.

"İyi misin can parçam?"

Gülümsedi adam. Annesinin sesindeki yoğun şefkati soludu derin derin. Eğilerek annesinin alnını öptü. "İyiyim, güzel annem. Beni merak etme."

"Babalık sana çok yakıştı. Babalık, en zor ve en güzel meslektir bu hayatta. Tek bir hatanda hayat sana öyle bedeller ödetir ki, şaşarkalırsın. Bir çocuk terbiye etmeden önce kendini terbiye etmen gerekiyor."

"Biliyorum, annem. Sen hiç merak etme. Ben minik mucizelerime gözüm gibi bakacağım."

"Güzel gelinim de sana emanet. İlk önce onu mutlu et. Et ki çocuklarınız da mutlu olsun."

"Peki," derken kendilerini izleyen kadına baktı. Yorgun görünüyordu. "Odana geçer misin Azra? Akşam yemeğine kadar dinlen istersen?"

Genç kadın kocasına baktı. Haklıydı. Biraz dinlense fena olmazdı. Odasına girdiğinde, kapıyı kapatıp sırtını kapıya dayadı. İlk öpücüğünü almış liseli kızlar gibi elini dudaklarına götürerek kıkırdadı. Uzun zamandır tadını özlediği dudakların tadına bakmıştı ama doyamamıştı. Derin nefesler alarak sırtını kapıdan koparttı ve yatağa doğru yürüdü. Yatağın yumuşak yüzeyine oturup, omuzlarına salık bıraktığı saçlarını örerek ucuna siyah lastik tokasını taktı. Ayağa kalkıp örtüyü çekeceği sırada yastıkların ortasında duran kutu dikkatini çekti. Örtüyü bırakıp zorlansa da kutuyu alırken kocası odaya geldi. Az önce kalktığı yere oturarak kutuyu kucağına çekti ve anlam ve-

remediği heyecanla açarken kocasına kısa bir bakış attı. Kutudan çıkardığı çerçevelerin birini aldı.

"Canan'ın ayak izleri..." dediğinde kafasını kaldırıp, dolu gözlerle baktı kapı pervazına yaslanıp kendisini izleyen adama. Çerçevenin içini okudu titrek bir sesle. "Canan Altay."

Rahşan, karısının yanına giderek oturdu. Genç kadın parmak uçlarıyla kızının ayak izlerini okşadı. Gözlerini kırparak yanaklarına süzülen yaşları sildi diğer eliyle.

"İnatçı kızımız ellerini açmadı. Oğlumuz da ayaklarının izini çıkarmamak için direndi."

Kadın, kızının ayak izlerini babasına vererek kutudaki diğer çerçeveyi aldı. Oğlunun el izlerini okşadı bu sefer.

"Cihan Altay." Azra kendisini sanki bir mucizeymiş gibi izleyen adama baktı. "Bunları sen mi yaptırdın?"

"Kendim aldım izleri. Onlara dokunmak öyle güzel hissettirdi ki..."

Kadın kendinden önce bebeklerine kocasının dokunmasını içten içe kıskansa da ses etmemişti.

"Neden yaptın bunları?" diye sorduğunda adam kaşlarını kaldırdı.

"Bugün senin doğum günün, bebeğim. Hatırlamıyor musun?"

24. BÖLÜM
"CAN BAĞI"

Kendisine kocaman gözlerle bakan kadına gülümsedi.

"Bugün?"

"Bugün 15 Şubat, Çiy Tanesi."

"Benim doğum günüm!" dediğinde çocuk gibi şaşırmasına sesli kahkaha attı adam. Kadını kendine çekerek sarıldı. Kadının kolları anında adamın beline dolandı.

"Senin doğum günün, bebeğim. İyi ki doğdun, güzel kadınım. Evlatlarımın annesi," dedi adam, kadının sırtını okşayarak.

Azra yanağını bastırdığı göğüsten gelen sesi dinlerken içinin ürpertiğini düşündü. Şu an ona *seni seviyorum* demeyi o kadar çok istiyordu ki ama susacaktı. Zamanı değildi, hissediyordu. Kafasını çevirerek burnunu adamın göğsüne sürttü. Kokusunu içine çekerek köprücük kemiğini öptü. Küçük öpücükten daha fazlasını istediğini farkettiğinde kendine vurmak istedi.

Şimdi seksin zamanı mıydı?

Aptal hormonlar...

"Her şey için teşekkür ederim, Hazel Gözlüm."

Kadının nazlı tavrı adamı şaşırtmıştı. Onun böyle değişmesine neden olan şey neydi, merak etmişti.

Rahşan onu kendinden uzaklaştırıp yüzüne baktı muzip bakışlarıyla. "Gece daha yeni başlıyor, hatun. Teşekkür etmek için acele etme bence."

Daha ne olabilirdi ki? Adam zaten en büyük hediyeyi vermemiş miydi?

"Bitmedi mi daha? Bu aldıklarım en güzel hediye zaten, Rahşan," diyerek çerçeveyi alıp kızının ayak izlerine dokundu. Anne damarı kabarıp, özlem içini kavlayınca acıyla yutkundu. Kokusunu bilmediği bebeklerini özlemişti.

"Bitmedi. Haydi, gel."

Rahşan ayağa kalktı. Elini uzatarak karısının tutmasını bekledi. Birkaç saniye sonra tereddüt etse de kocasının elini tuttu. Kendisini nasıl bir sürprizin beklediğini merak ediyordu. Ayağa kalktığında birlikte odadan çıktılar. Koridordan geçip salona girdiklerinde kadın gördüğü manzarayla kocasının elini sıktı.

"Baba? Bedriye abla?" dedi ağlamaklı sesle. Tuttuğu eli bırakıp babasına doğru gidecekken duyduğu öksürük sesiyle o yöne döndü. Gördüğü kişiyle yerinde donup kalmıştı. Bu sefer ağlamıştı. Yiğit kardeşi gibi sevdiği kadının önüne gelerek ona sarıldı. Genç kadın eski dostunu görünce hem sevinmiş hem de üzülmüştü. Sevinmişti çünkü yanındaydı, özlemişti. Üzülmüştü çünkü onu görünce sevdiği adama ettiği haksızlıkları hatırlamıştı.

Hani Yiğit'in *yapma etme* dediği haksızlıklar...

İç sesi gerçeği sıcak su gibi yüzüne fırlatınca irkilmişti adamın kollarında. Rahşan, karısına sarılan adamın küçüklük arkadaşı olduğunu bilse de ona kendisinden başka adamın bu kadar uzun süre sarılmasına tahammül edemeyerek nazikçe çekti karısını o kolların arasından. Kadını yanına çekerek elini uzattı. "Hoş geldin, Yiğit."

Yiğit az önceki tavır yüzünden gülümseyerek kendisine uzatılan eli sıktı. "Hoş bulduk, Rahşan."

Onlar el sıkışırken Azra önce babasına sonra Bedriye ablasına sarıldı. Kutlamaları kabul ederken doğum gününü nasıl unuttuğunu düşünüyordu.

"Bu kadar düşünme, güzelim. Akışına bırak."

Kendisine sevecen ifadeyle bakan adama döndü. "Doğum gününü unuttum, Yiğit. Nasıl unuttum? Hâlâ aklım almıyor." Yüzüne düşen saçlarını geri itti. Kollarını göğsünde birleştirerek babasıyla konuşan kocasına baktı.

"Yaşadıkların kolay şeyler değildi, kardeşim. Senin yerinde başkası olsaydı, ismini dahi unuturdu." Yiğit, önce Selim amcasıyla konuşan Rahşan'a, sonra onu gözlerinden küçük kırmızı kalpler fışkırarak izleyen kardeşi gibi sevdiği kadına baktı sevgiyle. "Önemli şeyleri unutsan da ikinizin yerine o günleri hatırlayacak biri var hayatında. Buna sevinmelisin bence."

Bakışlarını kocasından zorlukla çeken kadın, genç adama baktı. Ne demek istediğini anlamıştı. "Vicdan sızım durmuyor ki sevinesim. O da beni üzdü, evet. Ondan nefret etmem gerekiyor, onu da biliyorum. Ama edemiyorum, Yiğit. Kendi yaptıklarım aklıma gelince nefretim saman alevi gibi sönüyor ve yerini derin acıya bırakıyor."

Yiğit, Selim Bey'le konuşurken ara ara kendilerine bakan adamın üstüne geçerek kadını kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Azra sanki bunu bekliyormuş gibi yüzünü arkadaşının göğsüne gömdü. Yanan gözlerine rağmen ağlamamak için direniyordu. Birkaç saniye sonra arkadaşının kollarından aniden çekilince kaşlarını çatmış, kendisini çeşitli kişiye dönmüştü. Ağzını açacağı sırada yüzünü kavrayan nasırlı ellerle alt dudağını ısırdı.

"Onu üzecek bir şey mi dedin?" diye sordu karısını kendine çekerken Rahşan.

Muhatabı karşısındaki adamdı. Gülümsedi Yiğit. "Bu hayatta onu üzecek iki şey var, Rahşan," dediğinde, Rahşan'ın kaşları cildinde iz bırakacak kadar derince çatılmıştı. "Sen ve kendisi..."

Konuşmanın tam ortasında evde kopan çığlık herkesin dikkatini çekmişti.

"Abiciiiik!"

Rahşan, kendisine uçan kızın bir tek havada sallanan kıvırcık ve mor saçlarını görebilmişti. Yanına yaklaşan kız, Azra'yı kenara

iterek adamın boynuna atladı. Genç adam, karısını düşmekten son anda kolunu kavrayarak kurtarmıştı.

Azra, kocasına ağaç bulmuş tembel koala gibi yapışan kıza kaşlarını çatarak baktı. Gözlerini kapatıp ağzını açacaktı ki bakışları arkada bezmiş ifadeyle Rahşan'a yapışan kıza bakan Tahir'e takıldı.

"Gökçe!"

Tahir'in sert sesi, kızın ismini kulaklarına taşıdığında öfkesi balon gibi söndü. Kan bağları olmasa da Gökçe'nin iki adamı da ağabeyleri olarak görüyor olması hoşuna gidiyordu. Gidiyordu gitmesine ama içindeki kıskanç kadına da engel olamıyordu şu an. Saniyeler önce fark ettiği duygular bocalamasına neden olmuştu. Kocasını kardeşinden kıskanmıştı. Kaşlarını çattı.

Tahir'in sesini duyan Gökçe, sıkıca sarıldığı adamdan hafifçe uzaklaşarak gözlerini devirdi.

"Sen de böyle sinir küpü müsün abi?" diye sordu diğer ağabeyini baş hareketiyle işaret ederek.

Gülümsedi adam. Karşısında deli dolu tatlı bir kız vardı ve onu daha gördüğü birkaç dakika olmasına rağmen çok sevmişti. Bakışları mor saçlara ilişti. Her kadının yapmaya cesaret edemediği renk bu kıza çok yakışmıştı.

"Evet," diye yanıtladı kızı. Aslında hiç sinirli biri değildi ama kıza takılmak istemişti. Ona hemen inanan genç kız yeşil gözlerini baydı.

"Benim boyumdan çalıp aralarında paylaştıkları yetmezmiş gibi bir de sinirliler. Hey Allah'ım ya!" diye tatlı tatlı söylenmesi, adamı o kadar eğlendirdi ki, dayanamayıp saçlarını karıştırdı.

Saçları karıştırılan genç kız tıslayarak ağabeyinin eline vurarak ittirdi. Kıkırdayan Tahir ciddiymiş gibi kardeşine baktı. "Saçlarına dokunulmasından hiç hoşlanmaz, kardeşim," diyen ağabeyine baktı genç adam.

Azra, o an duruma el atması gerektiğini hissederek kocasına yaklaştı ve hafif kendine çekerek kızdan uzaklaştırdı. Saçlarını düzelt-

ürkerken somurtan genç kız, yengesinin ağabeyini kendine çektiğini fark edince yüzüne sıcak gülümseme yayıldı.

Yengesi onu kıskanmıştı.

İşte bu çok ilginçti.

Parmak uçlarında ağabeyinin kulağına doğru kalktı.

"Yenge seni kıskandı!" diyerek kıkırdadı. Az önceki sinirli hâlinden eser yoktu.

"Hoş geldin, Gökçe!"

Gökçe, Azra'ya baktığında masum bir ifade takındı.

"Yengeciğim, abime sarılmaya devam edebilir miyim?" diye sordu. Yeşil gözleri kedi bakışları moduna geçerek yeni anne olmuş kadının bam teline dokunmuştu. Annelik duygusu kadınlık kıskançlığının önüne geçmişti. Hafif kenara çekildi. Gökçe ellerini çırpıp, kadının yanağını öperek ağabeyine sıkıca sarıldı.

"İşte şimdi hoş bulduk, abi!" diyerek yanaklarını öptü adamın. Rahşan gülümseyerek kızın sırtını sıvazladı.

"Görmeyi çok istediğin Gökçe bu işte, kardeşim. Kendisi şeker-i sakız gibi. Bir yapıştı mı asla kopartamazsın," diyen Tahir, kardeşine sarılan mor saçlı kızı sinir ettiğini bilse de tepki vermeyeceğini de biliyordu.

"Abim diye demiyorum, çok suratsızdır," diye mırıldandı bezgince Gökçe.

Rahşan içinde yeşeren yeni duyguyla derin nefes almıştı. Hayatının son kayıp parçasını bulmuş gibi kalbi gümbürtüyle yerinden kopmuştu. Annesi, sevdiği kadın, -kendisini izleyen iki kadına baktı o an- bebekleri, ağabeyi, kuzeni, yeğenleri ve kollarındaki mor saçlı küçük cadısı.

Bir tek genç adam değil, o salonda başka bir adam daha mor saçlı kızı merak etmişti. Rahşan'a doğru uçarken havada süzülen mor kıvırcıklar içinde bir şeylerin hareket etmesini sağlamıştı.

"Kapat şu ağzını, Yiğit. Suyu akacak şimdi," diyen genç kadın baktığı adama omzunu çarptı hafifçe. Aldığı karşılık öfkeyle bakan kısık gözlerdi.

Gökçe herkesle selamlaştıktan sonra renkli kişiliğiyle ortamı neşelendirmiş, gür kahkahaların havada uçuşmasına neden olmuştu. Gökçe profesyonel makyözdü. Mesleği nedeniyle çeşit çeşit insanlarla tanıştığı için anlatacağı bir sürü hikâyesi vardı.

Azra yarası nedeniyle pek bir şey yiyemese de Yasemin ve Mehlika Hanım'ın hazırladığı çeşit çeşit yemekler masayı süslüyor, insanın iştahını açıyordu. Ağabeyi ile konuşan kocasına bakarak yavaşça yerinden kalktı. Mutfağa giderek bardağına su koydu ve sandalyeyi çekerek oturdu. Suyunu içerken boynuna dokunan dudaklarla irkilse de içmeye devam etti. Kalbi göğsünü delecekti, az kalmıştı.

"O kadar insanın içinde insan sevdiğini özler mi? O sevdiğin kişi yanındayken üstelik," diyen adam, huşu içinde kokladığı boyuna iç gıdıklayıcı bir öpücük kondurdu.

Genç kadın gözlerini kapatarak kendini arkasındaki adama bıraktı. "Hayret! Pek sevgili kardeşinden fırsat bulup beni özlemek için zaman bulmuşsun," dedi dilini tutamayarak. Omzuna hafif masaj yapan adam dediklerinden sonra kıkırdamıştı. Onlar gülüp eğlenirken, kendi kendine *"O kız, onun kardeşi! Sakin ol!"* telkinleri verse de içindeki kıskançlığa engel olamamıştı. Masajı bırakıp onu kaldıran adam önüne geçmiş, yüzünü avuçlamıştı.

"Ben de ne zaman laf sokacaksın diye bekliyordum, ay yüzlüm."

Eğilerek burnunun ucunu öptü. Kadın hissettiği sevginin ısısından buharlanmak üzereydi.

"Alıştın sen benim iğneli laflarıma," dedi genç kadın işveyle.

"Çok!"

Gülümsediği için yanaklarındaki gamzesi, yüzündeki iç eriten ifadeyle adam o kadar tatlıydı ki şu an, yaralı olmasa hemen atlamıştı üzerine. Yarası atlamasına engeldi ama öpmesine engel değildi neticede. O da mümkün olanı yaparak adamı ensesinden kavradı ve sertçe kendine çekti. Dudakları birleşirken adam gülümsüyordu. Soluksuz öpüşüyor, içindeki ateşi harlasa bile kendini geri çekemi-

yordu. Alt dudağını emen, ağız sulandırıcı kıpkırmızı çileğe benzettiği dudakların müptelası olmuştu. Ciğerlerinin havaya ihtiyacı olduğunda geri çekildiler. Nefes nefeseyken birbirlerinden uzaklaşmayarak dudaklarının kıyısında soluklanmışlardı.

"Bana bir gün laf sokmayınca eksikliğini en derinimde hissediyorum, bebeğim," dedi adam boğuk sesiyle.

Azra, adamın ensesindeki saçlarını çekiştirdi. Parmak uçlarını kendisine gülümseyen dudaklarda dolaştırdı. "Rahşan..." dediğinde adam dudaklarını okşayan parmak uçlarından öptü. Kadının içi gitmişti.

"Hım?"

Kendini toplayarak ağzından çıkaracağı kelimeleri hazırladı dargıcığı. Adamın tepkisini deli gibi merak ediyordu.

"Seni se..."

Seviyorum...

"Abiciiik!" diye şakıyarak mutfağa dalan kız, kadının itirafını yarım bırakmasına neden olmuş, ağzından çıkacak kelimeleri boğazına dizmişti. "Ay pardon! Hemen çıkıyorum!" diyen kız elini gözlerine kapatarak arkasını döndü. Çıkmak için hareketlendiğinde ağabeyinin sesiyle durdu. Ağabeyinin ona kıyamayacağını biliyordu. Yüzündeki gülümsemeyi saklayarak adama döndü.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu adam.

Yengesi kalçalarını masaya dayayarak kollarını göğsünde toplamış, onları izliyordu. Yüzünde yarım kalmışlığın verdiği rahatsızlık vardı. İçinden kıkırdadı. Şimdilik yengesini düşünmeyi kesip ağabeyine yaklaştı. Kollarının arasına girerek başını göğsüne yasladı. Başını yasladığı sert göğüs inip kalkınca onun güldüğünü anlamıştı. Anlamsızca mutlu olan kızın da yüzüne aynı ifade yapışmıştı.

Gökçe Ağaoğlu, birlikte büyüdüğü ağabeyi Tahir'i de çok seviyordu elbette ama Rahşan Altay'ın varlığını öğrenince, hayatını dinleyince ona kendini daha yakın hissetmişti. Sevdiği kadın tarafından sevilmemesi aklına gelince, dolan gözlerini kapatarak adamın beline daha sıkı sarıldı.

"Seni özledim, abi!" derken sesi titremişti kızın. Gözyaşlarına engel olmuştu ama sesinin titremesinin önüne geçememişti. O an saçlarında hissettiği öpücükle yutkundu.

"Abin kurban sana!"

Gökçe, duyduğu kelimelerle içinde çağlayan sevgi gözlerine dayanmış, nefesi yolunu tıkamıştı. Geri çekilerek ablasını gözlerinin önünde kaybeden adama baktı. Rahşan, kendisinden uzaklaşarak yağmur damlalarının sardığı yeşil yaprakları andıran berrak gözleriyle bakan kıza baktı.

"Ağlatma beni! Ağlamaktan nefret ederim!" diyerek hıçkırdı genç kız. Elinin tersini ağzına bastırdı.

Rahşan eğilerek alnını öptü. "İçimdekileri dedim, tembel koala. Maksadım seni ağlatmak değildi," diyerek takıldı kardeşine. Hazelleri hınzır parıltılarla bezenince kızın yanaklarını sıktı.

Yeni bir gözyaşı dalgasını hisseden kız, konuyu değiştirmeye karar verdi. "Abi, yarın beni yeğenlerimi görmeye götürür müsün?" diye sorduğunda, ağabeyi onları izleyen yengesine baktı. Bakışları birkaç saniye kadının üzerinde oyalandıktan sonra kendisine baktı.

"Götürürüm tabii."

Kısık sesle sevinç çığlığı atan kız, adamın yanaklarını öptü. "Teşekkür ederim, abicik!"

Hitabına gülümseyen adam kafasını salladı. "Tembel koala!"

Burun kıvırdı kız. "Gıcık abicik!"

Kahkaha atan adam karısına elini uzattı. "Buraya gel, bebeğim."

Azra kocasının yanına gelerek elini tuttu. Dakikalardır abi kardeş sevgisini izleyen kadın, sondaki öldürücü darbeden hiç hoşlanmamıştı. Adam çok güzel gülüyordu. Ve o kahkahayı duyan her kadın büyülenmiş gibi ona bakıyordu. Aynı şimdi Gökçe'nin baktığı gibi.

"Kardeşim?" diye içeriye giren Tahir, önce Rahşan'a hayranlıkla bakan kadınlara sonra Rahşan'a baktı.

"Efendim abi?"

Sesini duyunca kahkahası güzel tebessüme dönüştü ve dikkatle ne diyeceğini beklemeye koyuldu.

Tahir, Gökçe'ye birkaç saniye baktıktan sonra, "Konuşmamız gerek," dediğinde, Rahşan kadınlara hafif reverans yaparak ağabeyinin yanına geldi ve onunla birlikte mutfaktan çıktı.

Gökçe giden ağabeylerinin arkasından bakan yengesine baktı. Yorgun görünüyordu. "Yenge?" diye dikkatini çekti. Usulca yanına yaklaştı.

"Neredesin kızım sen?" diyerek mutfağa giren Mehlika Hanım, geliminin yanına giderek ellerini tuttu. "Kaç saattir ayaktasın sen. Yeni çıktın hastaneden. Yaraların var. Haydi, odana gidelim, dinlen biraz." Ellerini tutarak yüzüne sıcak mavileriyle baktı.

"Misafirlere ayıp olur ama?"

"Onlar anlar seni, kızım. Keyfinden yatmayacaksın ya. Ameliyatısın sen. Hem emir büyük yerden." Gözlerindeki muzip parıltı emri kimin verdiğini anlamıştı. Göğsü anında sevgiyle kabarmıştı. Az önce öpüştüğü, sarıldığı adamı özlemişti. "*Kendi gelmezse oraya getir; kucağımda odasına taşırım,* dedi bir de."

Yapardı, biliyordu. Nedense mutlu olmuştu tehdidini duyunca. Kadının yanaklarını öptü seslice. "Tamam, anne seninle baştan mağlup olduğum tartışmaya girmeyeceğim. Gidelim," dedi gülümseyerek. Annesinin onunla ilgilenmesine ve endişelenmesine çok sevinmişti.

"Ha şöyle! Anne sözü dinleyin az. Gökçe, kızım sen de gel. Abilerin seni soruyordu."

"Siz gidin, Mehlika teyze. Ben bir su içip geliyorum," dedi tatlı kadına bakarak. Anne özlemi kalbini sıkıştırırken ağlamamak için kendini sıktı.

"Tamam, kızım. Geç kalma."

"Tamam."

Her iki kadın mutfaktan çıktıktan sonra tezgâha yaslanarak, "Abim sevildiğini mutfak köşelerinde duymayı hak etmiyor, Azra Hanım. Hiç kusura bakma," diye mırıldandı gözlerini kısarak. Mut-

fağa girmeden önce onların konuştuğunu duymuştu. Rahatsız etmemek için kapıdan çekilecekken, yengesinin itirafta bulunacağını duyunca hemen içeri girmiş, lafını tamamlamasına izin vermemişti. Çünkü ağabeyi böyle alelacele zamanda sevildiğini duymamalıydı. Onun kalbi kırgın, yorgun ağabeyi çok daha özenli aşk itirafı hak ediyordu.

Günün geri kalanında, odasında dinlenip misafirlerin gittiği saatte uyanan kadın, onları yolcu ettikten sonra evde Mehlika Hanım ve Yasemin kalmıştı. Kocası dâhil herkes otele gitmişti. Onu yolcu ederken ayrılmakta bayağı zorlanmıştı.

"Akşam yemeğini hazırladım, kızım. Haydi, gel sofraya da ye. Aç aç uyuma," diyen kadına baktı gülümseyerek. Aklına gelen şeyle gülümsemesi solan kadın diğer kadınları endişelendirmişti. Ondan açıklama bekleyen gözlere baktı. Ağlamamak için çaba sarf ediyordu. "Bebeklerim aç mı, tok mu bilmeden nasıl yerim ben anne?"

Gelininin sözleri kayınvalidesinin yüreğine dokunurken kuzeni çoktan telefonuna davranmıştı. Ekrana birkaç kere dokunduktan sonra aradığı kişinin cevap vermesini bekledi. İkinci çalışta cevaplanmıştı çağrısı.

"Bir şey mi oldu, Yasemin?" diye sordu endişeyle. Genç kadın adamın endişesine gülümsedi.

"Karın yemek yemiyor, Rahşan," dediğinde kayınvalidesine direnen kadın, kafasını hızla ona çevirdi. Bakışlarındaki sorular gözlerine batınca, ahizeyi kulağından çekerek hoparlörü açtı. "Seni dinliyor." Azra yavaş adımlarla kuzenine yaklaştı. Kocasının sesini duyunca içi özlemle burkulmuştu.

"Çiy Tanem, bebeklerimiz aldıkları serumla tüm ihtiyaçlarını karşılıyorlar. Sen yemeğini ye ve bana güven. Kendini sakın ihmal etme yoksa çok pis bozuşuruz."

"Ama…"

Adam, genç kadının lafını kadife sesiyle bölmüştü. "Anlaştık mı?" diye sordu küçük öğrencisine ders anlatan sabırlı öğretmen tavrıyla.

Derin bir nefes aldı kadın. O böyle konuşurken nasıl yumuşamazdı ki? Pamuk gibi olmuştu. "Anlaştık," diyerek cevabını duyan adamın gülümsediğini hayal etti. Göğsü sevgiyle kabarırken gülümseyen yakışıklı yüz gözlerinin önünde belirmişti.

"Görüşürüz, bebeğim. Seni seviyorum, güzel annem," dedi iç eriten sıcak sesiyle.

"Ben de seni seviyorum, canım oğlum."

Telefonu kapattıktan sonra kadını mutfağa götüren Mehlika Hanım, onun için hazırladığı yemeği yemesi için servis etti. Onunla masaya oturup, bebeklerle ilgili sorduğu soruları gülümseyerek cevapladı. Tabii bir de oğlunun bebekliğini anlattı gelinine. Sevdiği, sevmediği şeyleri söyledi ona. Tanımasını istiyordu artık. Sevmesini ve hiç üzmemesini…

Genç adam, gecenin bir saatinde ısrarla çalan telefonun sesiyle uyandı. Bu saatte onu rahatsız edebilecek kişilerin isim listesi hafızasında canlanırken, o listenin başındaki isim yüzünden zihnini kendine çeken uykunun elinden hızla kurtuldu. Yatakta doğrularak telefonu aldı ve hemen cevaplama ikonunu kaydırdı.

"Azra?" derken karşı tarafta sessizlik olunca, endişe ve korku el ele vererek kalbinin dört bir yanını sardı. Kuşatmadan sonra ilk darbe korkudan gelmişti. Sivri tırnaklarını hızla yüreğine geçirmişti. "Azra, bir şey mi oldu? Cevap ver!" Rahşan konuşurken ayağa kalkmış, ışığı açıp koltuğa düzgünce bıraktığı pantolonuna uzanmıştı. Karısından cevap beklerken, telefonu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırarak pantolonunu giyindi.

"Rahşan?"

Genç adam nihayet titrek sesini duyduğunda pantolonunun düğmesini ilikliyordu. Parmakları düğmenin üzerinde dondu. Ka-

dının sesi çok kötü geliyordu. Derin derin soluyup, telefonun sesini dışarı vererek koltuğa attı ve kazağını giyinmeye başladı.

"Azra ne oldu?" diye sormayı da ihmal etmemişti elbette.

"Ben çok kötüyüm!"

25. BÖLÜM
"ÇİLEKLERİN EFENDİSİ"

Genç adam duyduğu kelimelerle anlık donma yaşadı. Birkaç saniye sonra kendine geldiğinde aklına gelen felaket senaryolarını hızla zihninden kovdu.

"Derin derin nefes al ve beni bekle, Azra! Doktorunu arıyorum şimdi. Kendim de mümkün olduğunca erken gelmeye çalışacağım ama..."

"Rahşan?"

Kocasının nefes almadan söylediği kelimeler, telefonun diğer ucundaki kadını gülümsetmişti. Araya girmek istemişti o an.

"Canın çok mu yanıyor? Ne oldu sana? Ben giderken iyiydin!" diyerek endişeyle sordu adam.

Kadının içi gitti. "Benim doktora değil, sana ihtiyacım var, adam. Hemen buraya gel!" dedi emir verir tonda. Sinirliydi de.

Duyduklarından sonra bedeni gevşeyen adam koltuğa çöktü. Gözlerini kapatarak kafasını arkaya yasladı. "Bir gün kalbime inecksin, hatun. Sonum olacaksın!" diye mırıldandı boğuk sesle. Odayı saran hoş kıkırtıyla dudağı kıvrıldı adamın.

"Çabuk gel, Hazel Gözlüm," dedi kadın telefonu kapatmadan.

Genç adam elini kaldırarak yüzünü ovdu. İçindeki mutluluk yüzüne vurmuştu. "Kedi," diye mırıldanarak koltuktan kalktı.

Azra yemek yedikten sonra kuzeniyle biraz sohbet etmiş, ardından odasına çekilmişti. Bakımını yaptıktan sonra yatağa girmişti. Bir saat uyumak için çabalasa da gözlerini her kapattığında içine dolan sıkıntı uykusunu çekip götürmüştü. Doktor, stres yüzünden böyle şeylerin olacağını söylemişti. Bunları bilmesine rağmen stresse girmesini engelleyememişti. Yavaş adımlarla hapishane avlusunda volta atan mahkûmlar gibi odayı turlamıştı.

"İçindeki sıkıntıyı geçirecek kişiyi arasana aptal!" diyerek kendini azarlamış ve komodinin üzerinde duran telefonu alarak kocasını aramıştı. Onunla konuşup telefonu kapattığında makyaj masasının aynasından yüzündeki aptal ve mutlu gülümsemeyi görmüştü. Sesi bile sıkıntısını söküp almıştı içinden. Yarım saat sonra gecenin ikisinde yatakta yanına koyduğu telefonu titredi. Heyecanla telefonu alarak mesaja tıkladı.

Kapıdayım.

Okuduğu o tek kelime derin nefesler almasına neden olmuştu. Yattığı yerden kalkarak odasının kapısını açtı. Kafasını dışarı çıkartarak evi dinledi. Sessizliğin serin soluğunu yüzünde hissedince, gülümseyerek bedenini çıkardı kapıdan. Dış kapıya doğru yürürken kendi yaptıklarına göz devirdi.

Liseli kızlar gibi hareket ediyordu.

Dış kapıya vardığında kilidi açtı ve yavaşça itti. Üzerine çullanan soğuk havayla sarılmış bir boşluk vardı karşısında. Üzerindeki ince sabahlığı yüzünden üşüyünce, kollarını sıvazlayarak, eşikten dışarı adım atmak için hareketlendiğinde, önüne çıkan buketle korkarak geri çekildi.

"Çilek buketi!" diye fısıldadı kadın. İç çekerek geri çekildi. Elinde ağız sulandıran kıpkırmızı çileklerden yapılmış buketle karşısına geçen adama baktı kadın. Yüzünde öyle güzel ifade vardı ki, dayanamayarak ona doğru bir adım attı ve narin bedenini adamın güven veren kollarının arasına itti. Rahşan boştaki koluyla sardı sevdiğini.

İşte şimdi gerçekten nefes alıyordu.

"Hoş geldin," dedi geri çekilerek onu içeri çeken kadın.

Sıratı adam. Bakışları kadının üzerindeki geceliğin derin dekolteesinden görünen göğüslerinde dolaşıyordu. Isınan bakışları fark eden kadın, kollarını göğüslerinin altında birleştirerek tek kaşını kaldırdı.

"Fazlasıyla hoş buldum..." diyen adamın derin anlamlar taşıyan boğuk sesi, kadının tüylerini diken diken etmişti. Karın kaslarının gerildiğini hissetti. Ona karşı takındığı yüz ifadesi çatladı. İçini kaplayan mutluluğu ona belli etmemek için elindeki çilek buketini alarak kapıyı kapattı ve sessiz adımlarla odasına doğru yürüdü. Arkasındaki hareketlilikten kendisini takip ettiğini biliyordu. Odaya girdikten sonra kapıyı kapattı adam. Genç kadın ona bakmadan bu-ketteki çileklere saldırdı. Çilekleri yerken nasıl da mutlu görünüyordu.

"Yavaş ye hatun! Hepsi senin!" dedi eğlenen ses tonuyla.

Azra, yarısını dişlediği çilekten çektiği çakmak çakmak menekşelerini kocasına sapladı. Ava çıkmış dişi aslan gibi yavaş adımlarla ona yaklaştı. Tam önünde durduğunda kendisine iri gözlerle bakan adamın dudaklarına, elindeki yarısı yenmiş çileği yapıştırdı. Rahşan, dudaklarına yapışmış çilek sanki iğrenç bir şeymiş gibi yüzünü buruşturarak geri çekildi. Azra sesi çıkmasın diye yumruk yaptığı elini ağzına tıkayarak kahkaha attı.

"Çok mu komik?" diye söylendi adam. Azra hâlâ güldüğü için kafasını salladı sadece. Adam gözlerini kısarak, kadının dirseğini kavradığı gibi yarasına dikkat ederek kendine çekti. Kocasının yakın alanına giren kadının yüzündeki gülümseme hızla kayboldu. Kokusunu soluyarak bakışlarını adamın çilek kırıntılarına bulanmış dudaklarına dikti.

"Kocaya gülmek çok ayıp, hatun!"

Her kelimesinde ona doğru eğilerek dudaklarına yaklaştı adam. Kadın özlediği tadı almak için öne atılarak dudaklarına çarpan nefesi içine çekti. Ensesini kavrayarak derinleştirdiği öpüşüne adam inleyerek karşılık verdi. Dakikalar sonra geri çekildiklerinde sıcak

nefesleri ıslak dudaklarını örseliyordu. Rahşan eğilip kadının dudaklarına küçük öpücük kondurarak uzaklaştı ve yatağa yaklaşarak yorganı kaldırdı. Ona elini uzatarak gelmesini bekledi. Kadın yürümeyi yeni öğrenen ceylan yavrusu gibi sendeleyerek adama doğru yürüdü. Elini tutarak ne diyeceğini bekledi. Az önce yaşadığı tutkulu dakikaların etkisinden tam olarak çıkmış değildi. Beyni kalın bir duman tabakasıyla örtülmüş, düşünme yetisini etkiliyordu.

Rahşan, kadındaki tutukluğu fark ettiğinde içini tarif edilemez haz kaplamıştı. Karlar Kraliçesi'ne bunu kendisi yapmıştı. Onu etkilemiş, buzullarını eritmişti. Erkeksi bir tatmindi bu.

Ve o, bu duyguyu sevmişti.

"Fazla ayakta kalmaman lazım," diyerek sabahlığının kuşağını çözdü. İpeksi kumaşı omuzlarından aşağı indirirken, iç geçirmeden edememişti adam. Geri çekilerek kadını izlemiş, hafif balık etli bedenini süzmüştü. İçinde kabaran isteği bastırmak zor olsa da başarmıştı. Üç beş kilo fazlası vardı ve o bunu elbette ki ona söylemeyecekti. Can güvenliği tehlikeye girebilirdi çünkü. Kadının ışıldayan tenine bakmayı keserek sabahlığı koltuğa bırakmak için arkasını döndü. Onun arkasının dönmesinden yararlanan kadınsa derin nefes alarak terleyen avuçlarını geceliğine bastırdı. Sabahlığı titizlikle koltuğa bırakan adam ona dönerek yanına geldi ve açıktaki omzunu öptü. Daha aşağı bakmadan onu yatağa yatırdı. Kadın itiraz etmeden yatağa girerek yorganı göğsüne kadar çekti ve kocasını izlemeye koyuldu. Rahşan ona bakarak üzerini soyunmaya başladı. Adamın teni açığa çıktıkça kadın yanaklarının kızardığını hissediyordu. Yutkunmaktan kendini alamayarak bakışlarını tavana çevirdi. Ona baktıkça içindeki ateş harlanıyordu.

"Bana bak!" diyen adamın boynuna çarpan nefesini hissedince şaşkınlıkla iç geçirdi. Yanına yattığını bile anlamamıştı.

Durumu o kadar vahimdi. Kafasını çevirerek ona baktı kadın. "Ne düşünüyorsun?"

Bakışları önce dudaklarına ardından da açıkta kalan göğsünde dolaştı. Onun bakışlarını takip eden adam saçlarını karıştırdı. "Kı-

...sefede uyuyamıyorum. Biliyorsun," dediğinde sesindeki ukala tını ...onu kızdırmak yerine etkilemişti.

"Biliyorum," dedi genç kadın, yorganın altında sadece baksır ...ile yattığını aklından çıkarmaya çalışarak.

Genç adam ona doğru dönerek başını göğsüne yasladı. "Canın ...ıyor mu böyle?"

"Korseyi taktım, merak etme," dediğinde adamın tuttuğu nefe...sini rahatlayarak verdiğini hissetti. Gülümsedi.

"Yarın Gökçe'yi yeğenlerine götüreceğim," dedi konuyu değiş...tirerek.

Bebekleri aklına gelince içini kaplayan sevgiyi iliklerine kadar hissetmişti. Onları özlemişti. Gözlerine dolan yaşları zorlukla ötele...di. "Bebeklerimi özledim," derken kadının sesi titremişti.

Rahşan gülümseyerek karısının tepesini öptü. "Bizden bir ay daha uzak kalacaklar, bebeğim. Dayanmak zorundasın."

Saçlarını okşayan parmaklardan akan sevgi, özlemle yanan kalbini güvenle sarıyordu genç kadının.

İç geçirdi.

"Biliyorum ama yine de özlüyorum."

Adamın göğsüne koyduğu elini kavrayarak parmaklarını kenetledi. Eli hafif sıkılınca gülümsedi.

"Uyu, hatun. Bugün çok yordun kendini."

Kocası haklıydı. Gün içinde gereğinden fazla hareket ederek ...ğrasını zorlamıştı. Dinlense iyi olacaktı.

"Benimle mi uyuyacaksın?" diye sordu Azra istemsiz. Yatağa ...tek baksırla girmiş olabilirdi ama bu onun yapısıyla ilgiliydi. Yatağa öyle giriyordu. Bu onunla uyuyacağı anlamına gelmiyordu. O ...yuduktan sonra giyinip gidebilirdi. "Rahşan?" diye seslendi. Sessiz ...lınca uyudu sandı. Tam sarsacaktı ki, sesini duydu.

"Sen uyuyunca gideceğim."

Azra kafasını kaldırıp kocasına baktı. Kendisine bakıyordu. Gözlerindeki parıltı içine işlese de gidecek olması canını sıkıyordu.

O geldiğinden beri içindeki sıkıntı hiç var olmamış gibi çekip gitmişti. Şimdi o gidince aynı şeyleri yaşamak istemiyordu.

"Bu gece burada kalsan?" diye sorarken buldu kendini. Ona zorla bir şey yaptırmak istemiyordu elbette ama yanında kalması için ısrar etmesi gerekecekse bunu yapacaktı.

"Bu soğukta bulmuşum böyle sıcacık bir yuva, bırakıp gider miyim hiç? Dışarıda kar kıyamet varken hem de?" diyen adamın yüzündeki abartılı ifade, kadının kocasının karnına vurmasına neden olmuştu.

"Yalancı!" Burun kıvırdı genç kadın. "Muğla'dayız. Burası o kadar soğuk bir yer değil bir kere!"

Rahşan gülümseyerek dudaklarına öpücük kondurdu. Gözlerinin içine iliklerini ısıtacak kadar alev almış hazelleriyle baktı. "Senin olmadığın her yer buz kesmiş benim için, Çiy Tanesi. Kalbim sensiz yaz sıcağında bile üşüyor." Kollarındaki kadının konuşmayacağını biliyordu. Kendisini sevmediğini elbette biliyordu. Biliyordu ama düşünmeyecekti. Kalbine eziyet etmeyecek, kollarındaki kadının sıcaklığında kaybolacaktı. "Uyuyalım artık, Çiy Tanesi," dediğinde kadın birleşmiş ellerine baktı.

"Uykum yok ama benim…" diyerek tatlı tatlı veryansın edince adam gülümsedi.

"Konuşalım diyeceğim ama biliyorsun, ben seninle olan hiçbir anımızı hatırlamıyorum. Üzgünüm."

Kadının bedeninin nasıl gerildiğini hissetti. Kollarının arasında âdeta taş kesmişti. Ağzından çıkanlar için kendine küfrederken karısı vicdanıyla baş başaydı.

"İyi ki… " diye sızladı içindeki ses. İyi ki hatırlamıyorsun. Zihni o sesleri boğarak vicdanını susturdu. Daha fazla kendine eziyet etmesine izin vermeyecekti.

"Sana yaşattığım tüm acılar için öz..."

Adamın ağzından çıkan cümlesini tamamlamasına izin vermeden parmaklarını dudaklarına bastırdı. "Uyumak istiyorum," dedi yüzüne bakmadan.

Rahşan dudaklarına dokunan parmakları öptü. "Tatlı rüyalar o zaman, gözümün nuru."

Midesine göç eden küçük kelebekler nefesini kesse de konuşmayı başarmıştı genç kadın.

"İyi geceler."

Azra, gözlerini kapatırken göğsünün tam ortasındaki kıpırtının ne olduğunu biliyordu.

Mutluluk...

***

Mutfaktan çıkan yaşlı kadın, elini kuruladığı havluyu katlayarak yanından geçen kadına verdi.

"Sen bunu mutfağa götür, kızım. Elimde çıktım dışarı. Ben de Azra kızıma bakayım. Saat dokuz buçuk oldu. Kalksın da kahvaltısını etsin. Sonra da ilaçlarını içsin."

Yaşlı kadının verdiği havluyu alan Yasemin, "Olur, Mehlika teyze. Sen uyandır da kahvaltı edelim artık. Öldüm burada açlıktan!" diye isyan etti.

Onun bu hâline gülümseyen Mehlika Hanım, gelininin odasına doğru gitti. Kapıyı yavaşça açarak içeri girdi. Kapıyı kapatıp yatağa doğru döndüğünde gördüğü manzara elini ağzına kapatmasına neden olmuştu. Gece odasına yalnız giden gelini şimdi oğluyla birlikte uyuyordu. Sırtını oğlunun göğsüne yaslamış, yüzünde huzurlu ifadeyle uyuyordu. Oğlu karısını öyle bir sarmıştı ki, içi sızladı. Yüzünü saçlarına gömmüş, sakin nefes alış verişleriyle uyuyordu. Evlatlarına son bir kez bakıp, kapıyı açarak sessizce çıktı odadan. Mutfağa döndü tekrar.

"Uyandırdın mı uyuyan güzeli, Mehlika teyze?" Masayı kuran Yasemin ona bakmadan sordu.

"Bırakalım, biraz daha uyusun. Biz kahvaltımızı edelim. Haydi."

"Bu saate kadar ne uyuması? Saat yedide kalkan kadın saat on oldu hâlâ uyuyor."

Mutfaktan çıkmak için hareketlenen kadını kolundan tutup durdurdu. "Dur, kızım! Yalnız değil o. Uyandırma şimdi."

"Yalnız değil derken? Yoksa?" derken gözleri büyüdü.

Mehlika Hanım gülümseyerek kafasını salladı. "Evet, Rahşan yanında. Uyuyorlar birlikte," der demez, yüzünde şeytani ifade beliren genç kadın, Mehlika Hanım'ın endişelenmesine neden oldu.

"Yüzündeki ifade beni endişelendiriyor, kızım. Ne düşünüyorsun?"

Gözlerini kısarak baktı kadına. Tek kaşını kaldırarak aklındakileri sıraya koyan Yasemin, "Hım, demek birlikte uyuyorlar. Uyusunlar bakalım," diye mırıldandı kendi kendine.

Karısından önce uyanan genç adam yüzünü gömdüğü saçları kokladı. Bu koku ona hayatı, nefes almayı, mutluluğu bahşediyordu.

"Senin beni koklayıp da beni kendi kokundan mahrum etmen haksızlık ama!" diyen kadının uyku mahmuru sesi, içinde binlerce renkli çiçeğin açmasına neden olmuştu.

"Sevmememe rağmen sendeki çileğin kokusunda can buluyorum, Azra."

Rahşan, ensesine öpücükler kondururken sesi boğuk çıkmıştı. Kadın yüzünü aptal bir gülümsemenin sardığını hissetti. Birkaç saattir göremediği yüze doğru dönmeye çalışırken odasının kapısı ardına kadar açıldı.

"Bravo menekşem! Bizi uyutup eve hemen kocanı atmışsın!" diyerek içeri dalan Yasemin, elindeki tepsiyi komodinin üzerine bıraktı. Diğer komodinin üzerinde duran çilek buketinden geriye kalanlar ilişti gözüne. Tek kaşını kaldırarak kuzenine onu umursamadan sarılan adama baktı. "Demek çileklerin efendisi yine bir çilek sürprizi yapmış dün gece."

"Baldız, görüşmeyeli çenen açılmış. Hayırdır?" diye mırıldandı adam ona bakmadan. Hâlâ karısını kokluyordu.

Azra gözlerini belerterek kapıyı gösterse de onu görmezden geldi elbette. Çünkü enişte beyle uğraşmayı seviyordu.

"Sizi düşünüp kahvaltı getirende kabahat. Sabah sabah sana bakınıyorum ben. Kuzenimi düşünüyorum."

"Yasemin!" diyen genç kadının sesi çığlık gibi çıkmıştı.

Rahşan, karısının boynunu koklayarak öptükten sonra kafasını kaldırdı. Tek kaşını kaldırarak eli belinde kendisini izleyen kadına baktı.

"Baldız, sen sana yolladığım korumaları çok sevmiştin, değil mi? İstiyorsan yarım saate kapında olurlar," diyerek göz kırptı genç adam. Kendisine doğru dönerek o güzel gözleriyle yüzünü tarayan kadına bakınca zaman durmuştu.

"Hele bir yap! Bak o zaman ben sana neler yapıyorum, *enişte*! Size iyilik yapanda kabahat zaten. Allah Allah ya..." diye söylenerek odadan çıkan kadını hiçbiri fark etmemişti. Birbirlerinin gözlerine öyle dalmışlardı ki, Yasemin kapıyı sertçe kapatıp gürültü çıkarınca, irkilerek şimdiki zamana geri dönebilmişlerdi. Rahşan ayağa kalkarak kadının da kalkmasına yardım etti. Sabahlığını giydirdi. Azra kocasına baktı. Kuşağını bağlarken, "Günaydın," dedi ona.

"Günaydın, bebeğim. Şu baldız yüzünden birbirimize doğru düzgün günaydın bile diyemedik ulan."

Kuşağı bağladıktan sonra kafasını kaldırıp karısına baktı. Ona cevap vermeden ensesini kavradı ve kendine çekti Azra. Söylenirken o kadar tatlı gelmişti ki, kendini tutamamıştı. Uyku mahmuru hâli, kırmızı dudakları öpmek için kadını teşvik etmişti. Aralarındaki mutluluğu ilk ateşleyen kadın olsa da adam harlamıştı. Geri çekildiklerinde Azra başını adamın göğsüne koyarak beline sarıldı. Elinin altındaki çıplak ve sıcak ten içini gıdıklıyordu. Biraz öyle kaldıktan sonra Rahşan kadından ayrıldı.

"Sen çık, elini yüzünü yıka. Ben de üzerimi giyinip geliyorum, hatun."

"Anneme ayıp oldu ama böyle!" diyerek adama baktı.

Rahşan kadının yanağını okşadı. "Olmadı, merak etme sen. Hatta güzel annem sevinmiştir burada olmama."

"Sen öyle diyorsan," diyerek omuz silkti kadın.

Genç adam üzerini giyinirken kadın elini yüzünü yıkamış, geri dönmüştü. O da giyinirken adam tepsiyi alarak çıkmıştı.

Rahşan elindeki tepsiyi tezgâha bıraktıktan sonra annesini öptü. Kısık gözlerini annesinin yanındaki kadına çevirince onun kendisine aynı şekilde baktığını gördü. İçinden gülse de dışından tepkisiz kaldı.

"Getirdiğin krallara layık kahvaltı tepsisi için teşekkürler, baldız," diyerek tezgâhın üzerinde duran tepsiye baktı. Ekmek ve reçel vardı sadece.

Yasemin omuz silkerek kahvaltısına döndü. "Sana o bile çok, enişte!"

"Korumalar diyorum, baldız. Bilmem bir şey ifade ediyorlar mı sana?" derken sesi eğlenir gibi çıksa da kadın sinirlenmişti. O korumalar yüzünden çok sıkıntı çekmişti. Etrafında oldukları süre boyunca özgürlüğünü resmen elinden almışlardı.

"Yeter oğlum, ilişme kıza. Otur şuraya, karın birazdan gelir."

Genç adam annesini dinleyerek bardağına çay koydu. Masaya koyacağı sırada kalbinin titremesinden kadının mutfağa girdiğini anlamıştı. Kafasını o yöne çevirerek gülümsedi. Azra üzerine bej rengi örme elbise giymiş, saçlarını açık bırakmıştı.

Onun sevdiği gibi.

"Günaydın anneciğim, tombişim," diyerek kocasının kendisi için çektiği sandalyeye oturdu. Az önce kendisi için koyduğu çayı da onun önüne bırakmıştı.

ÜÇ GÜN SONRA...

"Ben geldim, menekşem!" diye seslenerek içeri giren kuzenine baktı kadın.

"Hoş geldin, tombişim," dedi kadın. Elindeki telefona baktı yine. Bu yarım saat içinde yüzüncü bakışıydı.

Yasemin çantasını bırakarak koltuğa oturdu. Kollarını göğsünde toplayarak kadına baktı. "Yüzüme tükürseydin, böyle kuru kuru olmadı kuzen!" dedi alayla.

Alayını anlamayan kuzeni, dalgın bakışlarını telefonun ekranından çekerek, "Ne demek istiyorsun, tombiş?" diye sordu.

"Ohooo! Bizim kız uçmuş resmen."

"Dalga geçme, tombiş! Zaten gerginim."

"Aramadın mı hâlâ?"

"Hayır."

Üç gündür kocasının arayıp sormasına rağmen o bir kere bile aramamıştı ve şimdi aramakla aramamak arasında kalmıştı. Üç dört saattir adam aramıyordu ve o deli gibi merak ediyordu. İşleri için üç gün önce Muğla'dan ayrılan adama her gece sövüyordu. Onsuz uyuyamıyor, sabahı zor ediyordu.

"Hemen şimdi aramazsan elinden o lanet telefonu alır, kendim ararım, Azra. Ara!" diye kükreyen kuzenine bakarak, kocasının numarasını kaydırdı. Eğer kendi aramasaydı, Yasemin dediğini yapacaktı. Biliyordu.

"Ha şöyle! Yola gel, hatun," dedi kendini beğenmiş bir tavırla.

Hatun kelimesini duyan genç kadın titremişti. Telefon birkaç çalışta cevaplanmıştı.

"Azra? Nasılsın? Bir şey mi oldu? Bebeklerimiz iyi mi?" diyen adam sorularını sıralarken nefes nefeseydi. Kadın ne yaptığını merak etti.

"Yok, biz iyiyiz, merak etme. Sadece seni öz-"

"Beni yatakta bırakıp nereye gittin sen? Kiminle konuşuyorsun?" diyen bir kadın sesi, lafını kanlı bıçak gibi kesmişti Azra'nın.

26. BÖLÜM
"İYİ Kİ DOĞDUN"

"Rahşan?" dedi kırık bir sesle. Boğazına yapışmış demir gibi parmakların varlığını hissetti o an. Nefesini kesiyordu. Kalbinin ucuna düşen ateş, göğsünü yangın yerine çevirmişti. Elini kalbine götürerek geriye yaslandı. Karşısında onu merakla izleyen Yasemin, hızla koltuktan kalkarak yanına vardı ve telefonu kaskatı kesilmiş parmaklarının arasından zorlukla çekip çıkardı.

Ekranına dokunarak hoparlörü açtı. Anlamadan, dinlemeden yargılamamayı çok uzun zaman önce öğrenmişti o. Şimdi neler oluyor öğrenecek, verilmesi gereken ceza verilecekti. Azra hâlâ aynı pozisyonda duruyor, nefes almakta zorlanıyordu. Gözleri dolu dolu karşıya odaklanmış hâlini görünce, içinde kaynayan öfkeyi bastırmaya çalışırken odayı adamın sesi doldurmuştu. Genç kadın kafasını hızla telefona doğru çevirirken, duyacaklarına hazırlarken bulmuştu kendini. Cevap vermeden önce oflamıştı kocası. Gözlerini kapatarak o anki yüz ifadesini hayal etti. Bezmiş bir yüz, o yüzü sıvazlayan bir el gelmişti gözlerinin önüne. Kendine acıdı o an. Belki de aldatıl...

"Elem, mimar olan sensin! Seç bir tane yatak da deli etme beni! Diplomayı bakkaldan mı aldın?"

Adamın dedikleri dikkatini çekmiş, düşüncelerini yarım bırakmıştı. Her iki kadının da kaşları çatıldı. Bakışları buluştu. Neler olduğunu anlamak ister gibi baktılar birbirlerine.

"Oldu, patron. Başka isteğin? Bir sürü yatakla bırakıp gittin, şimdi de gelmiş bana çemkiriyorsun."

Tartışan ikiliyi dinleyen genç kadın, bedeninden çekilip alınan kocaman yükün ardından hafifleyen ciğerlerine çekti oksijeni. Bedeni bir pelte gibi koltuğa yığılırken sevdiği adamdan şüphe ettiği için utanmıştı.

"Bebeğim?" dedi adam, Elem'i takmadan.

"Efendim?" dedi kadın, Yasemin'in dürtmesiyle. "Orada neler oluyor?" diye soran kadın, anında kendine gelmiş, eski Azra'ya dönüşmüştü.

"Sürprizi bozdun, aptal!" diye söylendi adam, karısına cevap vermeden önce.

"Oh, canıma değsin! Ben gidiyorum. Sana kolay gelsin."

Topuk sesleri uzaklaşırken kocası ofladı.

"Orada neler olduğunu anlatacak mısın artık?"

"Bebeklerimizle birlikte yaşayacağımız evdeyim, bebeğim. Sana sürpriz yapacaktım ama bu kıvırcık aptal mimar bozdu."

Kendini tutamayan Yasemin, "Kıza aptal demesene!" diye adama çıkıştı.

"Yine benimle zıtlaşacak bir konu buldun ya sana helal olsun, baldız. Telefonu hoparlörden çıkartıp karıma verebilir misin sana zahmet?"

Rahşan'ın sorusu rica dolu olsa da sesi emir verir gibiydi. Yasemin gözlerini devirerek, hoparlörü kapatıp telefonu kuzenine verdi. Koltuktan kalkarak çantasını aldı ve odasına gitti. Kuzeninin arkasından bakan kadın kulağına götürdüğü ahizeye odaklandı.

"Bizi yeni ev için mi bırakıp gittin İstanbul'a?" diye sordu kadın, adamın konuşmasına fırsat vermeden.

"*Evimiz*, Azra. Tabii benim orada sizinle yaşamamı istiyorsan."

Kaşlarını çattı kadın. *Onsuz bir ev mi?* Hiç hayal etmemişti ki bunu. Düşüncesi bile canını sıkmıştı.

"Beni çocuklarınla tek başıma bırakıp kaçmak gibi bir fikrin yok umarım. Çünkü onları seninle birlikte yetiştirmek istiyorum. Hışlarında babaları olsun istiyorum. O yüzden şu an olduğun yeni evimizde birlikte yaşayacağız. Ha sen istemiyorsan orası ayrı," diyerek iğneli lafları adamı güldürmüştü.

"Son dediğini duymamış gibi yapıyorum, hatun. Nasılsın?" diye sordu konuyu değiştirerek.

Genç kadın sessizce iç geçirdi. O böyle davrandıkça kadın geçmişte yaptıkları için kendine kızıyordu.

"İyiyim. Sen nasılsın?" derken saçlarını geri atarak o görmese de üzerini düzeltti. Saniyeler sonra yaptığının farkına vararak kendi kendine güldü.

"Özledim," dedi adam derinden gelen boğuk sesiyle.

Azra bedeninin titrediğini hissetti. *Ben de* demek istedi. *Ben de özledim. Çok özledim hem de.* Ama her zaman yaptığı gibi sustu.

"Miniklerimiz nasıl? Görmeye gittin mi?" diye sordu adam ondan cevap beklemeden.

Dişlerini sıktı kadın. *"Az daha sabır!"* dedi içinden. Planladığı şeyleri yapmasına birkaç hafta vardı ve o sabırlı olmak zorundaydı.

"Evet, gittim. Çok şükür hızla toparlıyorlar. Birkaç gram kilo da almışlar."

Bebekleri hakkında konuşurken sıkıntılarını bir kenara atmış, saf mutluluk dolmuştu. Anne olmak böyleydi işte. Bebeği söz konusu olunca dünya yansa umurunda olmazdı. Yeter ki onun yavrusuna bir şey olmasındı.

"Çok güzel. Bebeklerimiz çok güçlü, Çiy Tanem. Çünkü senin gibi anneleri var. Başaracaklar."

"Sen şimdi evimizi mi tamir ediyorsun?" diye sordu kadın.

"Evet. İki hafta sonra tamir bitince sizi buraya getireceğim. Şimdi benim gitmem lazım, bebeğim. Seni akşam arasam olur mu?"

"Olur. Akşam konuşuruz o zaman," diyerek kapattı telefonu. Telefonu sehpaya bırakıp, mutfağa giderken adama duyduğu özlemle nasıl baş edeceğini düşünüyordu. Kendine su koyarak koltuğa

geçti. Suyunu yudumlarken, içeriye oflayarak giren kuzenini gördü. Bardağı masaya bırakıp gülümsedi.

"Mehlika teyze niye gitti ki? Ne güzel anlaşıyorduk onunla. Bana bir sürü örme teknikleri öğretiyordu. Yapamadığım yemekleri ondan öğreniyordum." Koltuğa çökerek kadının masaya bıraktığı bardağı alıp kafasına dikti. Bardağı masaya çarparak bıraktıktan sonra kuzenine baktı. Kendisine kalkık kaşlarıyla bakıyordu. "Sen niye dondun kocanla konuşurken? Sanki onun kanun dışı çocuğu var denmiş gibi kalakalmıştın."

O anları hatırlayınca dudaklarını birbirine bastırdı. Durum yanlış anlamaya o kadar müsaitti ki. Kendine de kızamamıştı.

"Ben Rahşan'la konuşurken, Elem denen kız arkadan *beni yatakta bırakıp nereye gittin* dediğini duydum."

"Yatakta? Yatakla olmasın o?" diye sordu gözlerini kısarak.

"İşte bir harf insana neler düşündürüyor. Bir daha asla o saniyeleri yaşamak istemiyorum. Ömrümden ömür gitti ya!"

"Ne zaman taşınıyorsunuz yeni evinize?"

Yasemin, sorusunu öyle tonda sormuştu ki, kadın ellerine indirdiği bakışlarını kaldırıp kuzenine baktı. Yasemin arkasına yaslanmış, kollarını göğsünde toplayarak kendisine bakıyordu.

"Bir sıkılmışlık hissettim sesinde sanki."

"Sıkıldım, evet. Yalnız kalıp kafamı dinlemek istedim, hayatı bana zindan ettiniz ulan!"

"Ay aman! Biz de sana bayılmıyorduk. İki hafta sonra bebeklerimi de alıp gideceğim zaten," diyerek saçlarını savurdu.

Yasemin, kuzeninin saçlarını savurduğu elini kavrayıp gözlerinin içine baktı. "Bitti ha Azra? Sona geldik artık," derken Yasemin'in sesi titremişti. Az önce bıkmış gibi yapan kendisi değilmiş gibi dolu gözlerle bakıyordu.

Diğer elini tuttu genç kadın. Kendine çekerek sıkıca sarıldı. "Bitti tombişim, şükür ki bitti. Bebeklerime kavuşacağız."

Azra burnunu çekip titreyen sesle konuşunca, Yasemin geri çekildi. Bir süre konuşmadan dolu dolu gözlerle birbirlerine baktılar.

"İyi ki varsın, tombişim. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum, menekşem."

Birbirlerine sarıldıklarında iki kadının da yanaklarından yaşlar akıyordu.

Yirmi gün sonra, genç kadın ambulans helikopter İstanbul'a indiğinde büyüdüğü şehri özlediğini hissetti. Bakışlarını şehir manzarasından çekip yanına çevirdi. Göğsü anında sevgiyle kabarmıştı. Bebekleri artık bir aylıklardı ve tam iyileşerek eve dönüyorlardı. Elette eve gitmeden önce doktor kontrolünden geçeceklerdi.

Helikopter hastanenin çatısına iner inmez, kapısını açan doktorlar bebekleri kuvözleriyle birlikte alarak hastaneye inen asansöre bindiler. Onların ardı sıra asansöre binen kadın, doktorlara sorular sorarak bilgi alıyordu. Asansör istedikleri katta durduğunda, kapısı kayarak açıldı. Azra kafasını kaldırdığında kendisini gülümseyerek izleyen adama baktı. Onu görünce, ciğerlerine çektiği havayı aheste aheste dışarı üflerken içindeki hasret boğazını düğüm düğüm etmişti. Doktorlar bebeklerini yanından geçirip götürürken sadece bakmıştı. Nereye gittiklerini bildiği için yeniden karşısındaki adama odaklandı. Rahşan, ondaki donukluğu fark edince, iki büyük adımda kapısı kapanmakta olan asansörü durdurarak elini kavradı ve kendine çekti.

"Hoş geldin," dedi kadının belini kavrayıp, bedenine yaslarken.

Azra, kollarını adamın boynuna dolayarak hafif geri eğildi ve gözlerine baktı. "Hoş bulduk," dediği sırada kocası eğilerek boynunu kokladı ve öptü. Bedeni titreyen kadın yutkundu. Geri çekilerek adamın elini kavradı ve bebeklerinin götürüldüğü odaya doğru yürümeye başladı. Genç kadın çaktırmadan birleşmiş ellerine baktı. Nedensizce mutlu olmuştu.

"Yolculuk nasıl geçti?"

Kocasının sorusunu duyunca bakışlarını ellerinden çekti. "İyi geçti," dediğinde adamı incelemeye koyuldu kadın. Üzerindeki kot pantolonu, bisiklet yaka ince kazağı, kollarını hafif yukarı sıyırdığı

deri ceketi, sol bileğindeki deri kordonlu marka saat ve sağ bileğindeki yine deri örgü bilekliğiyle yakışıklılığı birleşince kadının bölgesini işaretleme içgüdüsü harekete geçmişti. İzlendiğini hissetmiş gibi adam, kadına dönerek iç organlarını sıvıya dönüştürecek kadar seksi şekilde göz kırptı.

"Buradan çıkınca yeni evimize mi gideceğiz?" diye sordu kafasını toparlamak için.

Rahşan kendisine doğru dönerek bir iki saniye yüzüne baktı. "Evet, bebeğim. Buradan çıkınca yeni evimize gideceğiz."

Birkaç saat sonra büyük bir evin önünde durduklarında kadının ağzı açık kalmıştı. Büyük bir ev bekliyordu fakat böylesine büyük bir ev hiç beklemiyordu. İki büyük ev, iki kardeşler gibi yan yana duruyordu. Onları birleştiren tek şeyse aralarındaki cam duvarlı kocaman bir salondu. O iki kardeş sanki el ele tutuşmuş, kendisine sırıtıyordu. Ev güzeldi hatta muhteşemdi ama çok büyüktü. Dört kişi için bile büyüktü.

Arabanın kapısını açarak inmesine yardım eden adam, ondaki şaşkınlığı elbette fark etmişti. Eve girince daha da şaşıracaktı, biliyordu. Bebekleri diğer arabadan dikkatlice indiren iki hemşire, yanlarına gelince birlikte eve doğru yürüdüler. Kapıya vardıkları an dış kapı açıldı aniden.

"Hoş geldiniiiiz!" diye bağırdı yakınları.

Gözleri dolan kadın karşısındaki insanlara baktı. Melek kucağında Şifa'yla, Tahir, Mehlika Hanım, Selim Bey, Bedriye, Kerem, Yusuf ve Mira kendisine mutlulukla bakıyor; eve geldiği için seviniyorlardı. Göğsü sevgiyle kabardı. Hepsiyle sarılıp hasret gideren kadın, Mira'ya sarılmadan önce onun kocasına yönlendirdiği bakışlarındaki garipliği fark etmişti. Küçük kız, onun bakışlarını hissedince adama gülümsedi ve kadına sarıldı.

"Hoş geldin, Azra abla!" dedi ağlamaklı sesle. Yüz ifadesi öyle dokunaklıydı ki, anne yanı ağır basan kadın az önceki garipliği anın-

da unutmuştu. Kıza sıkıca sarıldığı an Mira, "Seni çok özledim," dedi.

Kızın kısık çıkan sesini duyunca Azra'nın gözleri doldu. "Ben de seni özledim, güzelim," dedi saçlarını okşayarak. Küçük kız geri çekilerek gülümsedi kadına.

"Bana sarılmak yok mu?"

Mira, Rahşan'ın sesini duyunca ona döndü ve kollarını açarak kendisiyle aynı boya gelen adamın boynuna sarıldı.

"Hoş geldin, abi!"

"Hoş bulduk, güzellik."

"Siz barıştınız mı?"

"Evet, abla. Başına gelenleri duyunca küs kalmanın bir anlamı yok dedim kendi kendime." Kendisine sevecen yüz ifadesiyle bakan adama bakıp gülümsedi. "Abimle konuştuk ve hallettik. Ona artık kırgın ya da kırgın değilim."

Azra yaşından büyük düşünen kızın başını gururla okşadı. "İşte benim kızım. Aferin."

Kızım kelimesini duyan Mira, kadının sıcak avucunun altında sevgiye muhtaç küçük kedi yavrusu gibi mırıldanmıştı.

Hep birlikte eve geçerek herkese sarılan kadın, hazırlanmış muhteşem masanın etrafında sevdikleriyle oturuyordu. Birkaç dakikada bir bebekleriyle ilgilenen hemşireleri ziyaret etmeyi de ihmal etmiyordu. Güzel olan her şey gibi o gün de bittiğinde kadın bebeklerinin başında hayranlıkla onları izliyordu. Onları izlemeye öyle dalmıştı ki, beline sarılan kollarla hafif irkilmişti. Bedenini sarmalayan kişinin kimliğini zaten genzine dolan hoş erkeksi koku bağıra çağıra söylüyordu.

"Yorgun musun?" diye sordu adam, kadının saçlarını koklarken. Azra saatlerdir Mira'nın tatlı işgali altında olduğu için pek yaklaşamamıştı kocasına. Birden içinde filizlenen özlemi bastırmak için kocasının kollarının arasında dönerek beline sarıldı.

"Şimdi geçti," diye mırıldandığında adamın kısık ama hoş kahkahasını duydu.

"Beni bu kadar özlediğini bilmiyordum."

Derinden gelen sesi duyan kadın yanağını göğsüne sürttü. "Söylemedim çünkü."

"Hım. Demek söylemedin?"

"Evet."

"Neden şaşırmadım acaba?"

Kocasının dalga geçen sesini duyunca, kadın geri çekilerek göğsüne vurdu. Rahşan kahkahasını yutarak karısının dudaklarına kapandı. Bedenlerini tutuşturan tutkulu öpüşmenin ardından odalarına geçen karı koca soyunarak yatağa girdiler. Kadın hemen kendisi için hazırlanmış sert göğse başını koyarak beline sarıldı. Uzun zamandır yarım kalmışlık hissi hemen uzaklaşmıştı ondan. Şimdi tamdı işte.

"Evleri nasıl buldun?" diye sordu merakını gidermek için.

"Kerem buldu. Tahir abim evin resmini görünce *alalım* dedi. Düşündüm. Bebeklerimiz amcalarıyla kuzenleriyle yakın olursa güzel olur dedim kendi kendime. İki ayrı ev ama onları kocaman oturma alanı ve yemek odası birleştiriyor. Ortak mutfağı bile var. Sen sevmedin mi?"

"Sevdim tabii ki. Sadece ilk gördüğümde şaşırmıştım. İki evin de bizim olduğunu düşünmüştüm." Evi ilk gördüğündeki düşünceleri aklına gelince gülümsedi. Aşağıda gördüğü şey aklına gelince, kafasını kaldırarak kocasına baktı. "Şöminesi bile var!" dediğinde öyle çocuksu sevinçle söylemişti ki adamın içi mutlulukla dolmuştu. Eğilerek kadının burnunun ucunu öptü.

"Şömine sever misin?"

"Deli misin? Bayılırım!"

"O zaman bir gece birlikte onun önünde keyif yapalım."

"Yapalım!"

"Anlaştık, bebeğim."

"Anlaştık, Hazel Gözlüm."

***

Günler geçiyor, mart sıcağı iyice kendini belli ediyordu. Dudaklı canlanma kadını mutlu etse de geceleri gelen soğuk, verdiği şemineyi yakma fırsatı kadar mutlu etmiyordu. İşten gelen kocası ve bebekleriyle o ateşin önünde geçirilen saatler öyle eşsiz geliyordu ki kadın için. Bu gece de aynı şeyi yapacaklardı. Alışması lazımdı ama gecenin farkı başka olduğu için çok heyecanlıydı. Odasına göz gezdirerek elindeki hediye paketine baktı ve aşağı, şömineyi yakan kocasının yanına indi. Şöminenin önünde minderleri diziyordu. Gidip ona sarılmamak için kendini zor tuttu.

"Çoraplar yakışmış," dedi adamın ayağındaki çoraplara bakarak.

Rahşan, minderleri dizme işini bitirip karısının önce gülümseyen yüzüne sonra ayaklarına baktı. "Sana da yakışmış," diyerek battaniyeyi minderlerin üzerine bırakıp elini kadına uzattı. Hiç bekletmeden elini tutan kadını kendine çekerek dudaklarına sert bir öpücük kondurdu. "Baldızdan da anca böyle hediye beklenirdi zaten. Örmüş bana renkli renkli çorapları!" diye tatlı tatlı sitem eden adamın yardımıyla otururken kıkırdıyordu. Adam da yanına oturduktan sonra battaniyeyi üzerlerine örttü. Kedi gibi adama sokulup, çarpıldayarak yanan ateşi izlemeye başladı.

"Al bakalım."

Gözünün önüne gelen kupaya baktı. Kokusu anında tüm duyularını harekete geçirmişti. "Sıcak çikolata bu!"

"Evet, en sevdiğin."

Azra yerinde dikleşerek kupayı aldı ve kocasının yanağını öptü. "Teşekkür ederim."

"Koskoca şirketin var. Servetinin haddi hesabı yok ama sen küçük bir şeyle mutlu olabiliyorsun."

Çikolatasından yudum aldı ve kocasına baktı. "Çünkü ben bir kova burcu kadınıyım, hayatım. Bizim neye kızıp, neye mutlu olduğumuzu kimse anlayamaz," derken gözlerini bayarak, şömineye bakarken dudaklarına engel olamadığı tebessüm yapışmıştı.

"Orası öyle. Neye kızacağın asla belli olmuyor. Geçen gün..."

Adamın konuşmasını kadının telefonundan gelen bildirim sesi yarıda bırakmıştı. Azra, kupasını yere bırakıp adama döndü ve karanlıkta ateşin en tutkulu dansına ayna tutan hazel gözlerine baktı.

"Renklerden yoksun hayatıma en parlak renkleri nakşeden adam... İyi ki doğdun!" dedi duygularını sesine yansıtarak. Minnet, aşk, sevgi ve saygı barındıran sesi titremişti. Kendi sesini duyar duymaz kendine gelen kadın, dizlerinin üzerine kalkarak adamın ensesini kavradı.

"Azra?" derken adamın sesi pek emin çıkmamıştı. "Benim doğum günümü mü kutladın sen az önce?"

Gülümsedi kadın. "Evet."

"Bunların hepsi onun içindi."

"Hıhı!" diye bir ses çıkardı genç kadın. Çünkü başka bir şeye odaklanmıştı.

O konuşurken, üzerindeki ince kazağın eteklerine inen ellerini yukarı çekerek adamı yarı çıplak bırakmıştı. Günlerdir dokunduğu, ön sevişme yaşadığı adamın teni sanki ilk kez görüyormuşçasına onu etkilemişti. Parmak uçlarını adamın göğsünde dolaştırmak için elini uzattığında bileğinden yakalandı. Bakışları önce bileğindeki ele sonra elin sahibinin gözlerine ilişti. Kafasını salladı olumsuz anlamda. Kaşlarını çattı kadın. Genç adam tuttuğu bileği çevirerek içini öptü.

"Günlerdir sınıra geliyorum ve orada durmak zorunda kalıyorum, Azra. Bu sefer başlarsam duramam. Durmazsam senin, durursam benim canım yanacak."

Kadın, gülümseyerek acılı ses tonuyla konuşan adamın alt dudağını okşadı. "Altı hafta oldu bugün." Kafası karışmış gibi bakan kocasını aydınlatma gereği duydu. "Sevişebiliriz."

"Canın yanarsa?"

Kocası hâlâ kendisini düşünüyordu. Yüzünü avuçladı adamın. "Yanarsa söylerim," der demez adam dudaklarına kapanmıştı. Şaşırmamıştı gerçi. Çünkü aylardır birbirlerine hasretlerdi ve konuşarak zaman harcamak istemiyorlardı. Tadına doyamadığı dudaklardan

kopmayı başaran genç adam, nefes nefese kalan kadını izledi bir süre. Sabırsız bir iç çekişle kendisine bakan kadın, mor sabahlığını çıkarırken çıplak bedenini ortaya serdi. Ayaklarındaki çoraplara uzanırken dili lal olmuş gibi tek kelime etmeden inleyen adama gözleriyle pantolonunu işaret etti. Saniyeler sonra kendisini adamın altında bulmuştu. Bu pozisyona ne zaman gelmişlerdi, hiçbir fikri yoktu.

"Ön sevişme istemiyorum!" dediğinde elini aralarına götürerek büyümüş ve sertleşmiş organını kavradı genç kadın. Sıkınca sevdiği adamın yüzünde acı dolu ifade hoşuna gitmişti. Sırıttı.

"Yapma, hatun! Eline boşalacağım!"

Adamın sesi karanlık ve ürperticiydi. Nitekim kadın da ürpermişti. Ona daha fazla düşünme fırsatı vermeyen kocası eğilerek sağ göğüs ucunu sertçe emdi. Kadın altında yay gibi gerilerek tırnaklarını göğsüne geçirdi.

"Ah!" Kendisine bakan adamın gözlerindeki yabani hayvanın gölgesini görünce yutkundu. Az önceki sevecen ve dokunmaya kıyamayan adam burada bir yerlerdeydi fakat şu an onunla sevişen adam tam bir vahşiydi. "İçime gir lanet olası!" diye inleyerek göğsündeki tırnaklarını aşağı doğru çekti. Göğsündeki sızı adamı acıtmak yerine kamçılamıştı. Kendisi için açılmış bacakların arasına yerleşerek erkekliğini sertçe kendisi için ıslanan, ateş gibi yanan kadınlığa, yuvasına itti.

"Rahşan!"

"Azra!"

İki beden de iç içe geçerken aynı anda inlemişlerdi. Sıcağını hissettiği ateşin pervasız yansımaları adamın bedeninde dolaşıyor, kadını daha fazla tahrik ediyordu. Kadınlığını talan eden erkeklik, dudaklarının ardında tutmaya çalıştığı inlemeleri zorla dışarı sürükleyiyor, kocaman evin duvarlarına sinmesine neden oluyordu. Rahşan ona doğru eğilerek köprücük kemiğini emdi. Dilini emdiği bölgede gezdirerek kulağına doğru yaklaştı.

"Canın yanıyor mu?" diye sordu dişlerinin arasından. Kendini tutmakta zorlanıyordu artık. Tüm kasları gerilmiş, boynundaki da

marlar belirginleşmişti. Nefes nefeseydi. Genç kadının aldığı zevk-
ten başı dönüyordu. Kocası hareket ederken, kalçalarına koyduğu
ellerini çekerek çizdiği göğsünü okşadı. Âdemelmasına doğru uza-
narak az önce onun yaptığı gibi sertçe emdi. Adam, beklemediği
hamle yüzünden anlık donma yaşasa da hızla kendine gelerek, ka-
dının içindeki hareketlerini yavaşlatarak sertleştirdi. Yavaş ama do-
yurucuydu.

"Geliyorum, Rahşan!" diye inledi kadın. Sesi çığlık gibi çık-
mıştı. Rahşan elini aralarına götürerek kadının zevk noktasını buldu.
Parmak uçlarını şişmiş klitorisine bastırıp okşamaya başladı. Kadın
altında yay gibi gerilmeye başlayınca, eğilerek dudaklarıyla dudak-
larını örttü. Saniyeler sonra ağzının içinde boğularak kaybolan çığ-
lık, adamın çözülmesine neden olmuştu. Sevdiği kadınla aynı anda
orgazm olmaya başladı. Artçı titremeleri bitince, dudaklarını serbest
bıraktığı kadın başını kaldırarak adamın omzunu öptü.

"Sevişirken vahşileşmeni sevdim," dedi adam, yavaşça kadının
içinden çıkıp yanına yatarken. Yan dönerek onun sırtüstü minder-
lerin üzerine yatmasını izledi. Bacak arasından akan sıvı, altındaki
güzelim minderleri mahvetmişti, biliyordu ama umursamıyordu.

"Vahşi bir kediyle sevişiyorum. Elinde parçalanmamak için ona
uyum sağlamam lazım. Değil mi?"

Şimdi ikisi de yan dönerek birbirlerine bakıyorlardı. Çıplaklar-
dı ve yoğun seks kokuyorlardı.

"İşte bu yüzden benim kocamsın," dedi tek kaşını kaldırarak.
Adam onun tepkisine kahkaha atarak, geri yatarken elini attığı yerde
bir şeye dokundu. Gülmeyi kesip dokunduğu şeyi aldı ve havaya
kaldırdı. Mavi hediye paketine kaşlarını çatarak baktı.

"Açsana!"

Kadın yanına yaklaşarak parmak uçlarıyla pazılarına dokundu.
Genç adam şaşkınlığını hâlâ üzerinde taşırken paketi açtı. Kutunun
kapağını kaldırdığında, yanında omzunu öperek karın kaslarını ok-
şayan kadına baktı.

"Bileklikleri çok sevdiğini biliyorum. O yüzden bize özel bir
şey takmanı istedim," diyerek adamın elinde tuttuğu gümüş bilekliği
aldı ve koluna taktı. Bileklik sıradan zincir desenliydi ama onu özel
yapan aralarına sıkıştırılmış R,A,C,C harfleriydi. Araya serpiştiril-
miş harfler hepsinin isimlerinin baş harfleriydi. Bilekliği takıldıktan
sonra adam kadını kavrayarak kendine çekti ve dudaklarına kapan-
dı. Genç kadın üstteydi ve geri çekildiğinde adama tepeden baktı.

"Şanslı herifin tekiyim!" dedi adam kadının mermer gibi tenini
okşarken. Parmak uçları göğüs arasında dolaştırarak karnına kadar
geldi. Daha aşağıda sezaryen izi vardı ve adam o yaranın olduğu
yere dokundu. Kadın gülümseyerek geri kaykıldı ve adamın erkekli-
ğinin üzerine oturdu. Hafif doğrularak onu çok hazır olan kadınlığı-
nın girişine dayadı. Avucunun içinde daha da büyüyen organın üze-
rine kışkırtıcı bir yavaşlıkla oturdu. Belini sıkıca kavrayan ellerine
dokundu. Kafasını geri atarak inleyen adamı izledi zevkle.

"Kesinlikle şanslı adamsın!" diyerek adamın üzerinden kalktı
ve sertçe oturdu.

"Ulan!" diye haykırmıştı adam.

Dakikalar sonra birbiri için yanan bedenler rahatlayıp, yan yana
yatıklarında, şöminenin önünde uyuyakalmamak için genç adam
kadını kaldırarak odasına çıkardı. Sonra geri dönüp ortalığı topla-
dı. Artık kullanılamaz hâlde olan minderleri depoya kaldırdı. Onları
atmaya içi el vermemişti. Minderler geçirdiği en güzel gecenin ve
doğum gününün şahitleriydi. Son kez etrafa bakıp yukarı çıktı. Oda-
ya girerek kapıyı yavaşça kapattı. Karşısındaki boş yatağa bakarak
kafasını çevirdi ve sağ tarafında emzirme koltuğunda oğlunu emzi-
ren karısını gördü. Yanlarına giderek eğildi. Önce kadının şakağını
öptü, sonra işaret parmağının dış tarafıyla oğlunun yumuşacık yana-
dını okşadı.

"Oğlumuzu beşiğine koymama yardım eder misin?"

Doyduğu için meme ucunu bırakan oğluna sevgiyle bakıyordu.
Rahşan, oğlunu yorgun karısının kucağından alarak beşiğine koydu.

Arkasına dönerek, göğsünü kapatan kadına kalkıp yatağa girmesine yardım ederek üzerini örttü. Duşa girerek temizlendikten sonra kurulandı ve sadece iç çamaşırı giyerek karısının yanına yattı. Kadın ona doğru kayarak göğsüne yattı. Çıplak ve mis gibi kokan göğsünü öperek gözlerini kapattı.

"İyi geceler, Hazel Gözlüm," diye mırıldandı uykunun tatlı cazibesine kapılmadan önce.

"İyi geceler, Çiy Tanesi," dedi ve gülümseyerek göğsündeki elini kaldırıp avucunu öptü.

***

Sabah kadın bebeklerinin ağlama sesiyle uyandığında yatakta yalnız olduğunu fark etti. Anlaşılan kocası erkenciydi. Gülümseyerek yataktan çıktı. Tatlı tatlı sızlayan bedeni aklına dün geceyi getirmişti. Kocasının doğum gününü kutlayacaktı ama en çok zevk alan oydu. Sabahlığını giyerek bebeklerini sırayla emzirdi ve beşiğine koydu. Sonra banyoya girerek elini yüzünü yıkadı ve ihtiyaçlarını giderdi. Banyodan çıktıktan sonra üzerine şarap rengi kol detaylı dizlerinin üzerinde biten elbisesini giydi. Saçlarını atkuyruğu yaparak parfümünü sıktı. Hafif ruj sürerek odadan çıktı. Aşağı indiğinde dış kapının açılıp kapanma sesini duydu.

"Günaydın," dedi kadın, adamın terli olduğu için bedenine yapışan tişörtüne bakarken.

"Günaydın, hatun." Rahşan spor ayakkabılarını çıkartarak ıslak saçlarını karıştırdı.

"Koşudan mı?"

"Evet."

Adam yanından geçerken kolunu tuttu. "Rahşan?"

Genç adam kolundaki ele baktı. "Efendim?"

"İlaçlarını içiyorsun, değil mi?"

"İçiyorum. Sen gittikten sonra bir kere krize girdim. Melek bir daha tekrarlanmaması için elinden geleni yaptı."

"Görüyorum. Ve iyi olmana sevindim."

"Merak etme, size zarar verecek bir şey yapmam." Tebessüm ederek karısının yanağını sıktı. "Yaklaşma, bebeğim. Terliyim."

Kadın onu dinlemeden yanağını öptü. "Seyhan Hanım geldi mi?" diye sordu aşağı inerken.

"Evet. Kahvaltı hazır. Sen otur, ben beş dakika sonra geliyorum."

"Beş dakikan var."

"Tamam, komutanım!"

Adamın titriyormuş gibi çıkardığı sese gülerek mutfağa girdi. Yeni yardımcıları Seyhan Hanım ocaktaki omleti karıştırıyordu. Onu görünce gülümsedi.

"Günaydın, Azra Hanım. Kahvaltınız hazır."

"Günaydın, Seyhan Hanım. Rahşan geldikten sonra başlayacağız."

"Peki, efendim."

Masaya geçerek bir dilim domates alıp ağzına attı. "Rahşan çıktıktan sonra akşam için hazırlıklara başlayalım."

Seyhan Hanım kafasını sallayıp omleti ocaktan aldı. Omleti servis ederken Rahşan mutfağa girmişti bile. Kahvaltıdan sonra Azra bebeklerle ilgilenirken Rahşan şirkete gitmişti.

"Hoş geldiniz, Rahşan Bey," diyerek odasına giren Simay, elindeki tablete bakıyordu.

Ceketini dilsiz uşağa asan adam ona doğru döndü. "Hoş bulduk, Simay."

Sesindeki neşe kadının dikkatinden kaçmamıştı. Patronu için sevinmişti. "Bugün üç toplantınız var. Hatta ilki yarım saat sonra başlıyor. Dosyalar masanızda."

Koltuğuna oturarak dosyalara bakmaya başladı. "Toplantıya beş dakika kala haber et bana."

"Tamam, efendim. İçmek için bir şey getireyim mi?"

Rahşan dosyadan kafasını kaldırıp kadına gülümsedi. "O muhteşem kahvenden getirebilirsin," deyince kadının yüzünde tatlı bir gülümseme belirdi. Bu adamı seviyordu. Olmayan ağabeyiydi o. Çok iyiliği dokunmuştu kendisine. Zor zamanlarında hep yanında olmuştu.

"Hemen getiriyorum, efendim," diyerek odadan çıkarken âdeta uçuyordu.

Simay kahvesini getirdikten sonra sıkı bir çalışma temposu tutturan adam, yirmi beş dakika sonra, toplantı hatırlatmasından sonra koltuğunda geri yaslanarak gözlerini kapattı. Gözünün önüne gelen kadın gülümsemesine neden olurken eli çoktan telefona gitmişti bile.

"Ne yapıyorsunuz?" diye yazarak gönder simgesine dokundu. Toplantı zamanı olduğu için telefonunu sessize alarak cebine attı ve salona gitti. İki saat süren toplantının ortasında masaya bıraktığı telefonun ekranı yanıp sönmeye başladı. Dekorasyon için anlaşılan firma yetkilileriyle konuşan Kerem'e içinden teşekkür ederek ekran kilidini kaydırdı ve gelen görsel mesajı açtı. Gördüğü fotoğraf yüzünden telefonu elinden düşürmemek için bayağı çaba harcamak zorunda kalmıştı. Karısı ona dün gece üzerinde birlikte oldukları minderlerin fotoğrafını göndermişti.

Akşamüzeri şirketten çıktıktan sonra Kerem ile birlikte eve geldiler. Konuşarak eve girdikleri sırada karşısında aynı anda *iyi ki doğdun* diyen bir sürü insanı görünce şaşırmış ve sevinmişti. Sevdikleri onun doğum günündeydi ve bu fazlasıyla mutluluk vericiydi. En çok da Mira'nın gelişine mutlu olmuştu. Bebeklerini koklayıp hepsinin iyi dileklerini kabul ettikten sonra yemeğe geçmiş, yemek sırasında bayağı eğlenmişlerdi. Yemekten sonra gelen telefona bakmak için terasa çıkan adam, konuşmasını bitirip eve girmek için hamle yaptığında, Mira'nın elinde bardakla kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Gülümseyerek durdu ve onun yanına varmasını bekledi.

"Canın mı sıkıldı içeride, küçüğüm?" diye sorarken kız yaklaşınca saçlarını okşadı.

"Hayır, abi. Sadece seni özledim," diyerek koltuklardan birine doğru yürüdü. Adam da onu takip ederek oturduğu geniş koltuğa oturdu. Mira elindeki bardağı ona uzattı. "Meyve suyu. Sana getirdim. Belki susamışsındır diye." Adamın bardağı almayıp hâlâ onu izlediğini görünce bardağı sehpaya bıraktı. "Seni affettim, abi. Zaten bir şey hatırlamıyorsun. Bundan sonra tek isteğim Azra abla ve miniklerle birlikte mutlu yaşamak. Beni alacağına söz verdi," diyerek gülümsedi.

Rahşan, kızın ona neden kızgın olduğunu hatırlamasa da öğrenmişti ve çok üzülmüştü. İlk kez onu görmeye gittiğinde öfkeli kız ona nefretini kusmuş, odasından kovmuştu. Şimdi kendisini affetmesi ve birlikte güzel hayaller kurması çok hoşuna gitmişti. Az önceki duraksaması da son olanlardan sonra nasıl değiştiğiyle ilgiliydi. Bardağa uzandı hemen ve kızın yanağını okşadı.

"Elinden zehir olsa içerim, bunu biliyorsun değil mi? Ben hatırlamıyorum ama sen beni hatırlıyorsun. Muhtemelen seni eskiden de çok seviyordum. Şerefe küçüğüm!" diyerek meyve suyunu kafasına dikti. Bardağı sehpaya bıraktığında onu yüzünde memnun gülümseyle izleyen kıza göz kırptı. Sonra ayağa kalkıp, "Hadi gel, burası soğuk. Hastalanırsın," diyerek elini uzattı.

"Tamam, abi gidelim."

Eve girince ikisini yan yana gören genç kadın bayağı mutlu olmuştu. Uzun zamandır yolunu şaşırmış huzur, artık onları bulmuştu. Tek dileği o huzurun uzun süre yanlarından ayrılmamasıydı.

"İkinizi birlikte görmek ne güzel," diyerek ikisine de gülümsedi.

Mira, ona doğru hamle yaparak sarıldı ve gülümsedi. "Aramız iyi, abla. Merak etme."

"Merak etme, bebeğim. Biz iyiyiz."

Az ileriden onu çağıran Tahir'e *geliyorum* işareti yaparak karısını ve küçük kızı öptükten sonra ağabeyinin yanına gitti. Hararetli bir konuşmanın ortasına düşen adam önce afallasa da sonra hemen uyum sağlamış, tartışmaya bile başlamıştı. Onları izleyen Mira ve

Azra, sarmaş dolaş bebeklere doğru yürüyüp onları izlemeye başladılar. İkisi de onları mutlulukla izlerken evi aniden inleten gür ses arkalarına dönmelerine neden olmuştu.

Birisi, "Rahşan!" diye bağırmıştı. Arkasına dönüp o kişiye baktı. Tahir koltuğa yığılıp titreyen adama dokunuyordu. Azra oraya nasıl gittiğini ve kocasının yanına oturduğunu hatırlamıyordu bile. O, kocasının yanına vardığında adam bilincini kaybetmişti. Saniyeler içinde gerçekleşen olay, şahitlerini şok ederken, Melek telefonunu alarak ambulans göndermeleri için 112'yi aramıştı bile. Birkaç dakika sonra gelen ambulansa bindirilen kocasıyla gitmek için ısrar eden kadın, bebeklerini ve Mira'yı, Seyhan Hanım'a emanet ederek onun yanına binmişti.

Hastaneye gelir gelmez tahlillere başlayan doktorlar, sonuçlar çıkınca odanın önünde bekleyen bir yığın insanın karşısına çıktılar. Gözleri yaşlı hâlde oğlundan haber bekleyen Mehlika Hanım yavaşça öne çıkarak doktorlara baktı.

"Oğlum nasıl, Doktor Bey?" diye soran yaşlı kadın, hepsinin merak ettiği durumu sesli şekilde sorarak cevap beklemelerine neden olmuştu. Melek, Tahir'in koluna tutunarak cevap verecek doktora bakıyordu. Doktor hepsine şöyle bir bakıp kadına odaklandı.

"Toksikoloji raporlarına göre oğlunuz zehirlenmiş, efendim."

"Zehirlenmesi imkânsız. Onun yediklerinden biz de yedik."

"Yediği bir şeyden zehirlenmedi zaten."

"Neyden zehirlendi peki?"

"Fare zehrinden."

Hepsi aynı anda, "Ne!" diye bağırmışlardı. Nasıl olurdu bu? Evleri yeniydi ve şimdiye kadar da fareye hiç rastlamamışlardı.

"Oğlunuz ya bilerek ya da bilmeyerek o zehri içmiş. Dozunu şu an ölçemiyoruz. Onun için zaman lazım."

Dizlerinin bağı çözülen kadını Kerem yakaladı. Onu kaldırarak kendine çekti.

"Biri onu zehirledi mi yani? Bunu mu demek istiyorsunuz?" diye sordu Azra.

"Kendi içmediyse, evet."

"Benim eşim intihar etmez!" diye bağırdı kadın. Kattaki herkes onlara dönüp bakmıştı. Çoğunun ona acıyan gözlerle baktığını acısına rağmen fark etmişti.

"O zaman biri onu zehirlemiş," diyen doktorun tespiti, kadında soğuk duş etkisi yaratırken Melek, "Zehrin dozunu ölçmeniz ne kadar sürer?" diye sordu.

Doktor dikkatle kol saatine baktı. "Bir iki saate dozunu anlarız. Siz yine de her şeye hazırlıklı olun."

"Neden?"

"Tam emin olmamakla birlikte diyebilirim ki, muhtemelen Rahşan Bey'in aldığı antipsikotik ilaçlar direncini düşürmüş. Küçük bir doz bile yarına çıkmasına engel olabilir."

27. BÖLÜM
"HİKÂYEMİZ DAHA YENİ BAŞLIYOR"

"Oğlum!" diye feryat eden anneye baktı genç kadın. Ona doğru yürüyerek Kerem'in kollarından çekti ve kendine bakmasını sağladı.

"O iyileşecek, anne! Geçirdiği kazayı hatırla. Kimse *sağ çıkamaz* dedi. Ama o inatla yaşadı." Yaşlı gözlerle kendisine bakan Mehlika Hanım kafasını salladı. Ağlamamak için savaş veriyordu. "Küçük doz zehir onu öldürmez. O dönecek, anne. Sana, bana, evlatlarına..." derken etrafındaki insanlara baktı yaşlı gözlerle. Gülümsedi. "Sevdiklerine geri dönecek. Sakın kendinizi koyuvermeyin!"

Yüreği gururla kabaran yaşlı kadın, gelinini kendine çekerek sıkıca sarıldı. Aralarında ne geçerse geçsin, oğlunu anca bu kadın taşıyabilirdi.

"Teşekkür ederim, kızım. Onu bırakmadığın için sana minnettarım!"

"O benim..." dediğinde son kelimelerini zorlukla yuttu. *Sevdiğim adam* diyemedi. "Eşim, evlatlarımın babası. Ona layık olmak zorundayım."

Bir saat sonra doktorlar zehrin dozunun çok az olduğunu fakat genç adamın komaya girdiğini söylediklerinde derin nefes alarak dimdik durmuştu Azra. O iyileşecekti. İnanıyordu. Ayağa kalkacak,

onunla uğraşacak, sevecekti. Dün gece geldi aklına. Yaşadıkları tutku dolu anlar, adamın tenine kazıdığı aşk öyle güzeldi ki, onu kaybetmemek için dua ederken buldu kendini. Yoğun bakım ünitesinin camından onu izlerken içini kavlayan acıyla baş etmeye çalışıyordu.

"Onu sevdiğini bilmiyor," diyen adama baktı genç kadın. Kerem kuzenine üzgün ifadeyle bakıyordu.

"Bilmiyor," diyerek alnını cama dayayıp gözlerini kapattı. Görmese de Kerem'in kendisine baktığını biliyordu.

"Uyanırsa ona söylemelisin."

Bedenini ele geçiren öfke tepesini attırınca, gözlerini açarak adama döndü. "O uyanacak! Bana geri dönecek!"

"İnşallah," diyen adama gözlerini devirdi kadın.

"Burada beni sinir edeceğine git, doktorla konuş ve beni onun yanına alsınlar."

"Karlar Kraliçesi," dedi adam yanından uzaklaşırken.

"Kendini beğenmiş Altay!" dediğini duyan adam elini havada salladı.

Uzun konuşmaların ardından yoğun bakıma giren kadın kocasına yaklaştı. Oda buz gibiydi. Eline uzanarak yavaşça kavradı. Dudaklarına götürerek öptü. Öptüğü elini avucunun içine sakladı. Bakışlarını sevdiği adamın solgun yüzünde dolaştırdı. Ağlamamak için direniyordu.

"Sensiz zemherirdeyim, Hazel Gözlüm. Biliyorsun, orası soğuk cehennem. Öyle soğuk ki, buranın en soğuk bölgesi oradan çıkan birine sımsıcak gelir. Ben de sensiz zemherirdeki günahkârlar gibi üşüyorum. Hem de çok. Sana ihtiyacımız var, Rahşan. Bizi bırakma!"

Dolu gözlerini kırptığında, yanaklarına süzülen yaşlar bıçak gibi derisini sıyırarak aşağı akıyordu. Son sözlerinden sonra susarak adamı izleyen kadının dikkatini açılan kapı çekmişti. Bakışlarını adamdan çekip gelenin kim olduğuna bakmak için kafasını çevirdi.

"Azra Hanım, Kerem Bey size bebeklerinizin aç olduğunu iletmemi istedi. Onları emzirmeniz gerekiyormuş," dediğinde, bebekleri aklına yıldırım gibi düşen kadın yanaklarını silerek ayağa kalktı. Arkasını dönüp gidecekken duraksadı ve dönerek eğildi. Kocasının soğuk tenine dudaklarını bastıran kadının içini yakan kor alevler bozgazını düğüm düğüm etmişti. Kapıyı kapatıp, odadan çıktıktan sonra elinin tersini ağzına kapatarak hıçkırığını engellemeye çalıştı.

"O iyi olacak, Azra."

Azra yanında duran adama baktı. Kafasını salladı sadece. Konuşmaya mecali yoktu. Kerem, kadının dirseğini kavrayarak yanda-ki sandalyelerden birine oturmasını sağladı.

"Onu hiç böyle suskun, güçsüz ve soğuk görmemiştim. Onu özledim, Kerem. Çok özledim!"

"Özlemini içine göm ve git bebeklerini emzir. Yaşamak için sana ihtiyaçları var."

Genç kadın, ayağa kalktı ve derin bir nefes aldı. Eski güçlü kadına dönüşen kadın başını dik tutarak ileri baktı.

"Gidiyorum."

"İşte benim yengem," diyen adama bakmadan asansöre doğru yürüdü.

***

Eve vardıktan sonra doğrudan odasına çıkan kadını takip eden Mira, bebeklerini emzirirken kadına bir sürü soru sormuştu. Sabırla sorularını yanıtlayan kadın, emzirme işi bittikten sonra üzerini değiştirip odadan çıktı. Aşağı indiğinde kendisinin zoruyla eve dönen Mehlika Hanım'ı görünce yanına gitti ve sıkıca sarıldı. Kadın tüm anne içgüdüleriyle gelinini sarmalarken içi ezilmişti. Oğlu gözlerini açmazsa neler olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Nasılsın, anne?" diye sordu geri çekilince.

Yaşlı kadın saçlarını okşadı. "Oğlum uyanınca iyi olacağım, kızım."

"Onu sana getireceğim, anne."

"Sana güveniyorum, kızım."

Kayınvalidesiyle biraz daha sohbet ettikten sonra evi ona emanet ederek çıktı. Arabasına binerek hastaneye giderken kocasıyla yaşadıkları gelmişti aklına. O kadar hatıranın içinde sadece son zamanlardakiler tatlıydı. Aklına gelen kötü anılar yüzünden içini ezen vicdan azabına yenik düşerek arabayı kenara çekti. Koltukta geri yaslanarak gözlerini kapattı. İstemsizce yanaklarından süzülen yaşları silmeden gözleri kapalı hâlde aynı pozisyonda kaldı. Dünden beri taktığı yıkılmaz kadın maskesi çatlayarak içindeki korkuyu dışarı sızdırmaya başladı.

"Onu bana bağışla Allah'ım!" diye yalvardı yanaklarını silerek. Avuçlarını birleştirerek bildiği tüm duaları zikretmeye başladı. Dua ettikten sonra sakinleşip gözlerini kuruladı. Dikiz aynasından kendisine çekidüzen vererek arabayı çalıştırdı. Hastaneye geldiğinde aceleci adımlarla kocasının yattığı yoğun bakım ünitesinin önüne geldi. Hâlâ uyuyordu. Camdan biraz izledikten sonra doktorun odasının olduğu kata gitti. Odanın önüne geldiğinde, kapıyı çalarak içeri girdi. Telefonla konuşarak hemşirenin önüne koyduğu evrakları imzalayan doktor, onu fark edince eliyle koltuğa oturması için işaret etti. Kafasını sallayarak koltuğa oturan kadın doktorun işini bitirmesini bekledi. Önce hemşire gitti, sonra telefon konuşması bitti.

"Eşimin durumunu merak ettim, Ekrem Bey," dedi kadın doğrudan konuya girerek.

Telefonunu masaya bırakıp kendisine bakan Ekrem Bey gülümsedi. Genç kadın nefesini tuttu. Doktorun gülümsemesi iyiye işaretti.

"Değerleri geçen her saat normale dönüyor, Azra Hanım."

"Çok şükür! Ne zaman uyanır peki?"

"Onu bilmiyoruz. Bu, eşinizin bünyesine bağlı. Bir saat sonra da uyanabilir. Bir ay sonra da."

Gülümseyen yüzü kış ayazına yakalanmış menekşe gibi solarken koltuğun kolçağını sıktı.

"Azra Hanım?" diyerek yanına gelen doktora baktı. Adamın sesi uzaktan geliyordu. Etrafına baktı odaksız gözlerle. Bedenine vuran soğuğun zemherirdeymiş gibi içini buza çevirirken oda etrafında dönmeye başladı. Hızla dönen oda dururken zihnini çeken karanlığa teslim olmuştu.

Ekrem Bey, hemşirelerin de yardımıyla kadını odaya taşımış, yatağa yatırmıştı. Tansiyonunu ölçerek bir hayli düşük olduğunu görün doktor, yükselmesi için iğne yapmıştı. Kadının bayıldığını öğrenen Kerem hemen odaya gelmişti. Durumunu izah eden doktor, onları yalnız bırakıp gittikten sonra refakatçi koltuğuna oturarak gelen maillerine bakmaya başladı. Bir süre işleriyle ilgilenen adam yorulduğunda, telefonun ekran kilidini aktifleştirerek gözlerini kapattı. Bir süre sonra kapı açıldığında, gözlerini açarak duruşunu dikleştirdi. İçeri giren orta yaşlı hemşire, önce yatakta yatan kadına baktı. Sanki büyük bir sır verecekmiş gibi parmak uçlarında ona yaklaştı ve kulağına eğildi.

"Rahşan Bey uyandı!" diye fısıldayınca adam kadına *deli misin* der gibi baktı. Böyle bir haberi neden gizli saklı veriyordu ki? Anlamamıştı. Ayağa kalkmak ve kadını uyandırmak için sarsmak istedi fakat koluna dolanan parmaklar ona engel oldu. Kaşlarını çatarak kolunu tutan kadına baktı. Kafasını iki yana sallayan hemşire aynı kısık ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Rahşan Bey, Azra Hanım'ın biraz daha uyumasını istiyor. Size de söyleyecekleri varmış. Hemen onun odasına gelmenizi istedi. Acilmiş." Diyeceklerini bitiren hemşire, cebinden çıkardığı şırıngayı seruma saplayarak içindeki ilacı enjekte etti.

"Ne yapıyorsun?"

Hemşire, hiddetle soran adama dönerek gülümsedi. "Uyuması için küçük bir miktar uyku ilacı verdim. Merak etmeyin, zararsızdır. Ayrıca Rahşan Bey'in kesin talimatıdır."

"Sizin şu Rahşan Bey'iniz hastanenin sahibi mi? Her dediğini yapıyorsunuz?"

Hemşirenin cevabını beklemeden gözlerini devirip çıktı odadan Kerem. Yukarı kata çıkarak yoğun bakıma girdi. Yatakta zorlukla nefes alan kuzenine baktı.

"Aramıza tekrar hoş geldin, kuzen," dedi yanına geçerken.

Yorgun gözlerle kendisine bakan adam saniyeler sonra konuştu. "Bana yardım etmen lazım, abi," dediğinde kaşlarını çattı Kerem.

"Sevdiğin kadını uyutacak kadar önemli olan şey ne, aslanım?"

"Beni zehirleyenin kim olduğunu biliyorum. Başkalarının da bilmemesi için bana yardım etmen lazım!"

Rahşan lafını bitirdiğinde, öksürmeye başlayan kuzenine bir bardak su verdi Kerem. Deminden beri üzerinde taşıdığı alaycı tavır, toz bulutu gibi yok olarak ciddiyete büründü. Ölümden dönen kuzeni neden onu öldürmek isteyeni saklamak için bu kadar çaba harcıyordu ki? Hafızasını son hızla çalıştıran adam, o geceyi zihninde taramaya başladı. Rahşan kendinden geçmeden önceki bir saatlik zaman dilimine yoğunlaşan genç adam son sahnede gözleri iri iri baktı kuzenine.

"Mira!" dedi öfkeyle. Bakışlarını kaçıran adama doğru eğildi. "Benden onu korumamı mı istiyorsun?" diye sormuştu öfkeli fısıltıyla.

"Evet," diye bir yanıt alacağını bile bile sormuştu soruyu zaten. Cevabı bilmesine rağmen ortasında derince çizgi oluşana kadar çattı kaşlarını Kerem.

"Bir dakika!" diyerek elini kaldırıp konuşmak için ağzını açan adamı susturdu Kerem. Gözlerini kapatarak aklına gelen şeyi hazmetmeye çalıştı. Boğazından aşağı bile inmeyen o şey, gözlerini açarak yataktaki adama mavilerinden taşan öfke kıvılcımlarını saçarak bakmasına neden oldu.

"Her aşk hikâyesinde erkeğin kalbine indiren bir kadın var ama benim kalbime sen indireceksin, Rahşan! Yusuf'u yetim bırakmaksa amacın, çek silahı, sık kafama lan! Böyle yavaş yavaş acılı oluyor!"

Tartışmanın büyüdüğünü gören doktor, hemşireye çıkalım işaretini yaparak kapıya doğru yürüdü. Dışarı çıktıklarını bile fark etmemişlerdi.

"Abi lütfen!"

Rahşan'ın bezgin sesi adamın öfkesini kamçılıyordu. "Ne lütfen lan? Kız seni öldürmeye teşebbüs etti! Zehir kafa mı yaptı sende? Niye anlamıyorsun? O küçük cadı güvenini kazanıp seni zehirledi!"

"Annesi benim yüzümden öldü, abi. Psikolojisi bozuldu. İntikamını alması lazımdı, ben de ona sadece zemin yarattım."

Kuzeni konuştukça, yerinde duramayıp odada volta atan genç adam, inme inmiş gibi aniden durmuştu. Duyduklarını analiz eden zihni yavaş yavaş arkasına dönmesine neden oldu.

"Zemin yarattım derken? Sakın bana o meyve suyunu bilerek içtiğini söyleme, Rahşan! Kendimi tutamayacağıma dair büyük bir şüphe var içimde."

Kuzeninin kararlı bakışı adamı çileden çıkardı. Tek büyük adımda yanına varıp yakasına yapıştı Kerem.

"Vicdanı olan herkes böyle yapardı, abi. Bunu ona borçluydum."

Kerem ona vurmanın bir işe yaramayacağını anladığında geri çekildi. Geri yatağa düşen Rahşan onu izlemeye başladı. İçini dökmemişi ve karısı uyanmadan dediklerini yapmasını istiyordu.

"Pardon ya, vicdanım diğer pantolonumun cebinde kaldı. Üstümde değil şu an," dedi alayla.

"Abi," dedi sakin bir sesle. Bu ses tonunu kullandığında kuzeninin krema gibi yumuşak olacağını biliyordu. Sesinde bir tek *sana güveniyorum* tınısı Kerem'i canevinden vururdu hep. Bu sefer de istediğini elde etmişti. Pes eden adam omuzlarını düşürdü.

"Abini sevsinler ulan! Ne istiyorsun benden, Allah'ın cezası?" diyen adamın bezgin sesine rağmen gülümseyen, kardeşi gibi sevdiği adamı mutlu ettiği için içten içe mutlu olmuştu. Ona bunu gösterecekti elbette. Bilmesine gerek yoktu.

"Eve gitmeni, terastaki bardağı alıp yok etmeni ve Mira'yı buraya getirmeni istiyorum."

"Diğer istediğini yaparım ama o küçük cadıyı ben getirmeyeceğim. Şoförle yollayacağım. Yolda kendimi tutamayıp ağır konuşabilirim çünkü," dediğinde kafasını salladı Rahşan.

"Tamam, abi."

Kerem ona son bir kez öfkeli bakış atarak çıktı odadan. Arkasından bakan adam geri yaslanınca gözlerini kapattı. Ağrısı yoktu fakat çok yorgundu. Sanki yıllardır uyumamış gibiydi. Ağır ağır uykuya dalarken, aklında özlemiyle yanıp tutuştuğu kadın vardı.

"Seni uyuttuğum için özür dilerim, bebeğim," diye mırıldandı tamamen uykuya teslim olmadan önce.

Bir buçuk saat sonra odanın kapısı açıldığında genç adam hâlâ uyuyordu. Mira, odaya girip ardından kapıyı yavaşça kapattı. Derin nefes alarak uyuyan ve bir gecede yaşlanmış gibi fazlasıyla yorgun görünen adama yaklaştı. Başucunda durarak onu izlemeye başladı. Yetimhanedeki mutfaktan çaldığı küçük miktar fare zehrini meyve suyuna koyarken adamın nasıl öldüğünü hayal etmişti. Hayalindeki görüntüler hoşuna gitse de meyve suyunu içip de gerçekten acı çeken adamı gördüğünde hissettikleri hiç de hayal ettiği gibi değildi. Çok sevdiği Azra'nın ve oradaki herkesin onun için çırpınışını görünce içi boğazına kadar pişmanlıkla dolmuştu. Öleceğinden korkmuştu. Hem de çok.

Titreyen elini adama uzattı. Omzuna dokunarak hafifçe sarstı. Saniyeler sonra gözlerini açan adam önce karşıya baktı. Hiç kimseyi göremeyince, kaşlarını çatarak kafasını kızın olduğu yöne çevirdi.

"Mira?" dedi yorgun sesle.

"Abi, ben-"

"Biliyorum, pişmansın. İntikam almak istedin. Ben ölünce kalbindeki acının hafifleyeceğini düşündün. Annenin ölümüne sebep olduğum-"

"Sebep tek intikam değildi."

Lafı bölünen adam kaşlarını çattı. Ne demek istiyordu?

"İntikamdan başka sebep ne olabilir ki?"

Mira suçluluk saçan bakışlarını ellerine indirdi. "Azra ablaya seninle paylaşmak istemedim. Sen olmazsan bir tek beni sever diye düşündüm, abi. Sen öldükten sonra Azra abla, ben ve bebekler yalnız olacaktık. Abi, Kerem amca o meyve suyunu bilerek içtiği-mi söyledi," deyince küçük kız hıçkırdı. Yanaklarından akan yaşları elinin tersiyle sildi. Genç adam onu sarmalayıp teselli etmek istese de kendini tuttu. Bunu yaparsa kızın karakteri büyük yara alacaktı. "Bilerek mi içtin o suyu?"

Son sorusuna cevap verme gereği duymadı adam. "Buradan çıkınca seni rehabilitasyon merkezine götürecekler. Orada psikologların da desteğiyle iyi olacaksın."

Küçük kız kendisine şefkatle bakan adama sarılmak istese de yüreğinden sızıltısı ve boğazına zehirli parmaklarıyla yapışmış pişmanlık onu doğru adım atmasına engel oluyordu. Kendisine bakan adamdan bakışlarını kaçırarak ayakucuna bakmaya başladı.

"Sen hatırlamıyorsun ama bir keresinde bana Şeyh Edebali'nin kelamlarından birini anlatmıştın, abi. *İyiliğe iyilik her kişinin, kötülüğe iyilik er kişinin, iyiliğe kötülük ise şer kişinin işidir.* Sen o kelimedeki *er* kişisin, abi. Öyle utandım ki yaptığımdan… Keşke tokat atıp hakaret etse diye geçirdim içimden. Çünkü o zaman sana hâlâ kalanecek sebebim olurdu."

Gülümsedi adam. Yaptığı şeyin doğruluğunu anlamış, onu böyle yetiştirdiği için annesine teşekkür etmişti. Doğru yoldaydı. Çok yakında Mira kalbini saran zehirli sarmaşıklardan kurtularak sevgi dolu, iyi kalpli bir kız olacaktı.

"Gittiğin yerde Azra ablanı ve küçük kardeşlerini düşünerek çok iyileş, prenses. Çünkü gelecek sene yasal olarak Azra ablanın kızı olacaksın."

Duyduğu haberle bir kez daha yerin dibine geçen kız, tepkilerini kontrol altına almakta zorlanmış, kendini adamın üzerine atarak ona sarılmıştı. Rahşan onu kırmayarak sarılmasına izin vermiş,

koluna batan serum iğnesinin acısını ona hissettirmemişti. Azra'ya söylemeyecekti. Artık iyice emin olmuştu. Azra'nın aylar önce mezarlıkta kendisine verdiği sözü tutması için uğraşacaktı.

"Senin gibi kalbi güzel adama sahip olduğumuz için çok ama çok şanslıyız."

"Sarılıp koklaşmanız bittiyse gidelim buradan. Azra uyanmak üzere."

İçeri ne zaman girdiğini anlamadıkları Kerem'in katı ve duygusuz sesini duyan küçük kız, sarıldığı adamdan ayrılarak geri çekildi. Yüzüne bakmaya utandığı için karşısındaki adama baktı.

"Görüşürüz, abi. İyileştiğinde beni ziyaret edeceksin, değil mi?"

"Doktorlar izin verirse, evet."

"Senin sayende şu an bu yatakta, küçük cadı! O aptal intikam planın olmasaydı, adam bu sabah karısı ve bebekleriyle birlikte güne mutlu bir şekilde uyanırdı."

"Abi!" diye uyaran kuzenini kale almadı.

"Hazırsan çıkalım, küçük cadı."

"Çıkalım. Görüşürüz, abi."

"Görüşürüz, Mira. Onu sağ salim rehabilitasyon merkezine bırak, abi," diye tembihlediği kuzeni gözlerini devirdi.

"Bana kalsa doğrudan çocuk ıslah evine bırakırım ama neyse. Dediğin yerde olacak kız, merak etme."

Ona laf anlatmanın imkânsız olduğunu bilen genç adam susarak gidişlerini izledi. Onlar odadan çıktıktan sonra gözlerini kapatarak sevdiği kadının uyanmasını beklemeye koyuldu. Dünden beri görmediği kadını çok özlemişti. Beklerken yorgun bünyesi hemen uykuya teslim olmuştu.

Rüyasında saçlarına dokunan ipek gibi ten, şakağına konan sımsıcak öpücüğü hissedince gülümsedi. Saçlarını okşayan el sakallı yanağına inince iç geçirdi.

"Bu bir rüyaysa uyanmak istemiyorum," diye mırıldandı gözlerini açmadan. Şakağındaki dudaklar gerilince kadının gülümsediğini anlamıştı.

"Bence gözlerini açmalısın."

"Neden?" diye sordu oyunbaz tavırla. Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Karın hazellerini özledi çünkü..." diyerek yanağını okşadığı adamın gözlerini yavaş yavaş açarak hazellerini karısına sundu.

"Benim onun menekşelerini özlediğim kadar özleyemez sanırım..." derken kadının titreyen göz bebeklerini gören adam, narin bedenini kendine çekerek göğsüne yatmasını sağladı.

"Rahşan!" diye hıçkırdı kadın.

"Buradayım, bebeğim. Ağlama." Saçlarını okşadı şefkatle. Bu kadını daha fazla ağlatmıştı.

"Bana aşkla bakan gözlerini bir daha görmeyeceğim diye öyle korktum ki... Seni bana, bebeklerimize, sevenlerine bağışladığı için Allah'a binlerce şükürler olsun!"

"Minik canavarlarımı özledim. Nasıllar?"

"İyiler," diye geçiştirdikten sonra kadın, adama sarılmayı bırakıp yanına oturdu.

"Fare zehrini nasıl içtin? Evimizde o zehirden yok."

Azra, gözlerini adama dikerek cevap beklemeye başladı. Derin nefes alan adam, bakışlarını karısından kaçırmamak için üstün çaba sarf etti. İçinden Allah'tan af dileyerek hazırladığı sahneyi karısına anlatmaya başladı.

"Tamir için gittiğimiz evde ölü fare vardı. Ben de onu dışarı atmak için çıplak elle kavradım. Saatler sonra bu hâle geldim işte."

"Fare zehri fare öldükten sonra bile hâlâ etkisini koruyor. Bunu bilmiyor musun?"

Kadının telaşı adamın kendine vurma isteğini tetikliyordu. Yukarı kaldırdığı elini yön değiştirerek kadının yanağına koydu.

"Biliyorum ve artık zehir lafı duymak istemiyorum. Hem sen tekrar ölümden dönmüş kocana hesap soruyorsun, hatun?" diye

sorduğunda kendisine bakan mor menekşeler çakmak çakmaktı. Gülümsedi. O gülümseyince yanaklarında oluşan derin çukurlara takılan kadın küçük şeker parçası gibi erimişti. Bu adam, kadının dikkatini dağıtmayı çok iyi biliyordu. Sorusuna vereceği cevabı unutan kadın dumura uğramış gibi bakakalmıştı.

***

İki gün sonra taburcu olan genç adam, eve girer girmez çocuklarının yanına koşmuş, mışıl mışıl uyuyan meleklerini derin derin koklamıştı. Onları dolu gözlerle izleyen annesine sarılmış, uzun uzun hasret gidermişti.

"Allah yokluğunu bize yaşatmasın, oğlum!" diye dua etmişti yaşlı kadın.

"Buradayım, güzel annem. Üzülme sen," diyerek annesinin ellerini öptü. Annesiyle biraz zaman geçirdikten sonra odasına geçen adam banyoya girerek duş almaya başladı. Banyodan çıktığında bebekleri ve karısı hâlâ odada değillerdi. Nerede olduklarını az çok tahmin edebiliyordu. O yüzden acele etmeden saçlarını kuruladı ve üzerini giyindi. Odanın kapısı açıldığında karısının aldığı bilekliği takıyordu.

"Hazırsın," dedi kadın ona yaklaşarak.

Adam bilekliğini taktıktan sonra karısına baktı. Üzerindeki mercan renk elbiseyle fazlasıyla güzel görünüyordu. Ona doğru yürüyerek kolunu uzattı. "Abimleri bekletmeyelim."

Birlikte odadan çıkarak iki evi birleştiren büyük salona geçtiler. Tahir ve Melek, bebeklerin başına gelmiş, onlarla oynuyorlardı. Şifa ise Yusuf'un işgali altındaydı. Hâlinden de çok memnun görünüyordu. Yusuf'un yaptığı şebekliklere gülüyordu. Odaya girişini hissetmiş gibi Tahir bakışlarını bebeklerden ayırarak ona baktı. Beşiğe doğru eğilmiş bedenini dikleştirerek kardeşine doğru yürüdü.

"Hoş geldin, kardeşim," diyerek kollarını açıp kardeşine sıkıca sarıldı.

"Hoş bulduk, abi."

Güzel geçen yemeğin ardından terasa çıkan adam, İstanbul'u muhteşem güzelliğiyle aydınlandıran dolunayı seyrediyordu. Sevdiği kadına yalan söylediği için içi sızlayan genç adam, derin bir nefes alarak vicdan muhasebesinden kurtulmaya çalıştı. Yaptığı şeyin doğru olduğuna inanıyordu. Mira bir çocuktu ve kafası karışmıştı. Ona ilk kötü davranışında silseydi, kötü insan olmasına sebep olacaktı ki, bunu asla istemiyordu. Çünkü o Sevgim'in kendisine emanetiydi. Öyle anlatmıştı Kerem. Hatırlamasa da biliyordu.

"Bence ay güneşten daha güzel..."

Sesini duyduğu kadının kolları beline sarılınca gülümsedi adam. Sıcaklığı iyi gelmişti.

"Bence bu dünyada izlenilesi bir yer varsa o da senin gözlerin-dir, bebeğim."

Kalbi bir anda göğsünden fırlayacakmış gibi atan kadın, yutkunarak dilinin ucuna gelen kelimelerin artık duyulma zamanının geldiğini anlamıştı. Vakti ve yeriydi. Çünkü üç gün önce az kalsın sevdiği adamı kaybediyordu. Ona söylemeliydi. Sevildiğini bilmeye hakkı vardı.

"Sana bir hikâye anlatacağım," diyerek onu kolundan tutup, kendisine çekmeye çalışan adama direndi genç kadın.

"Gözlerine ihtiyacım var," dedi adam muhtaç bir sesle.

"Hikâyem bittikten sonra gözlerine bakacağım ama şimdilik böyle kalmak istiyorum."

"Şimdi daha çok merak ettim hikâyeyi. Anlatsana."

"Peki, başlıyorum. Bir kadın vardı, çok sevdiği adamı kaybetmişti. O kadın hayatını süsleyen tüm renkleri silerken, yeryüzünde bir yerlerde onun için çarpan kalpten habersizdi. Tam beş yıl sürdü kalbe ulaşması. Kendisini her şeyiyle seven adam karşısına çıktı-ğında tıpkı bir şımarık gibi davrandı. *Acım var* bahanesinin arkasına saklanarak adamı çok üzdü. Kötü davrandı, aşağıladı."

"Azra lütfen..." diyen adama aldırmadan devam etti genç kadın. Anlatmaya ihtiyacı vardı.

"Ama adam onu sevmekten hiç vazgeçmedi. Vazgeçmedi ama kadın bir gün öyle bir şey yaptı ki, o güzel seven adam pes etti. Kendisini kalbi kararmış kadına sevdirmenin boşa bir çaba olduğunu anladı. Adam vazgeçip pes ettikten sonra anladı kadın onun değerini. Yokluğunda özlemeye başladı. Farkında olmadan alışmıştı onun varlığına. Sonra bir gün anladı özleminin nedenini."

"Neymiş?" diye soran adamın sesindeki boğukluğu hissedince sırtını öptü Azra. Dönmesine bu sefer de izin vermedi. Bedeni bekleyiş sebebiyle kaskatı kesilmişti. Nefes bile almıyordu.

"Kadın bir zamanlar hor gördüğü adama âşık olmuştu."

Kalbindeki yükü paylaşınca hafifleyen kadının kollarının arasındaki adam ona doğru döndü. Yüzünü avuçlayarak güzel dudaklarına bakmaya başladı. O kelimelerin ağzından çıkmasını bekliyordu.

"Seni seviyorum, kalbi güzel adam. Çok seviyorum!"

Ne güzel kelimeler dökülmüştü bu güzel dudaklardan. Âşık olduğu, ömrünü yoluna sereceği kadın da kendisini seviyordu. Bundan daha güzel ne olabilirdi ki? Eğildi kadına doğru.

"Seni seviyorum, ay yüzlüm," dedi dudaklarına öpücük kondurmadan önce. Geri çekildiğinde kadın gülümsüyordu. İnce parmaklarını adamın alt dudağında dolaştırmaya başladı.

"*Evlilik aşkı öldürür* derler, sevgilim. Biz aşkımızı yaşatalım!"

"Hikâyemiz daha yeni başlıyor, hatun." Elini kadının kalbine koydu. "İçinde yanmaya başlayan aşk ateşini ömrüm yettiğince hep harlayacağım. Hep mutlu olacağız demiyorum. Kavga da edeceğiz, hatta birbirimizi öldürecek raddeye geleceğiz ama günün sonunda bana sığınmanı sağlayacağım. Yeni güne benim kollarımda uyanacaksın."

Gülümseyerek tek kaşını kaldıran kadın, adamın içini ısıtacak kelimeleri çıkardı ağzından. "Seni seviyorum diye değişeceğimi zannediyorsan çok beklersin!"

Kafasını geri atarak kahkaha atan adama içi giderek baktı kadın. Kahkahası gülümsemeye dönüşene kadar hayranlıkla izledi onu.

"Ben hırçın, lafını sakınmayan Azra'ya âşık oldum. Değişmeni asla istemem."

Şeyveyle adamın göğsünü okşadı. "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Rahşan göğsündeki eli alıp koklayarak öptü. Tek eliyle narin bedeni kendi sert bedenine yasladı. "Seni tüm gece sevecek kadar çiyim, bebeğim."

"Bu gece tek taraflı seven Rahşan ile yaralı Azra'nın hikâyesi bitiyor. Birbirine âşık Azra ile Rahşan'ın hikâyesi başlıyor, Hazel Güzelim."

Dolu gözlerine bakan adam eğilerek onu öptü. Geri çekildiğinde gözleri aşkla parlayan kadına saniyeler içinde tekrar âşık oldu.

"Sen bir efsunsun, menekşe gözlü kadın. Bense senin büyüne kapılan küçük bir yaprak. Nereye çekersen oraya geleceğim."

"Seni seviyorum, sevgilim."

"Seni seviyorum, Çiy Tanem."

Teşekkür

Bilenler bilir, bu hikâyenin bir kısmı gerçek hayat hikâyesinden alıntıdır. Hikâyedeki Azra Altay, benim kendime verdiğim bir ceza. Rahşan Altay, kendimden aldığım intikam. Bu hikâye yayımlandığı zaman ne sinirler bozdu! Sinirlerinizi bozup sizi deli ettiğim için hakkınızı helal edin, kızlar. Sizi seviyorum…

İlk oy ve yorumlarımın sahibi, güzel kardeşim Büşra Çiftçi'ye (aşk), Gülcan Özdemir'e (Gülcan aşkım), Yaren Kılıç'a (Yaren'im) sonsuz teşekkürler.

Gamze Yaşar, Aygün Deniz Nadirli, Güzide Baykal, Asya Burcu Aydemir, Dilek Demirtaş, Dicle Koldaş, Ezgi Karataş, Yasemin Bozkurt, Berna Zulkyarova, Büşra Albayram, Şeyma Kaya, Çağla Aksan, Gülay But, Özlem Pınar Güder, Büşra Okur, Hanife Yalçın, Meral Çalkın, Funda Erdem, Kübra Öztürk, Hatice Kaçmaz, Sedef Çınar, Melin Ay; hikâyemiz yayımlandığı sürece yanımda olup güzel yorumlarınızı benden esirgemediğiniz için en içten teşekkürlerimi sunuyorum sizlere canlarım.

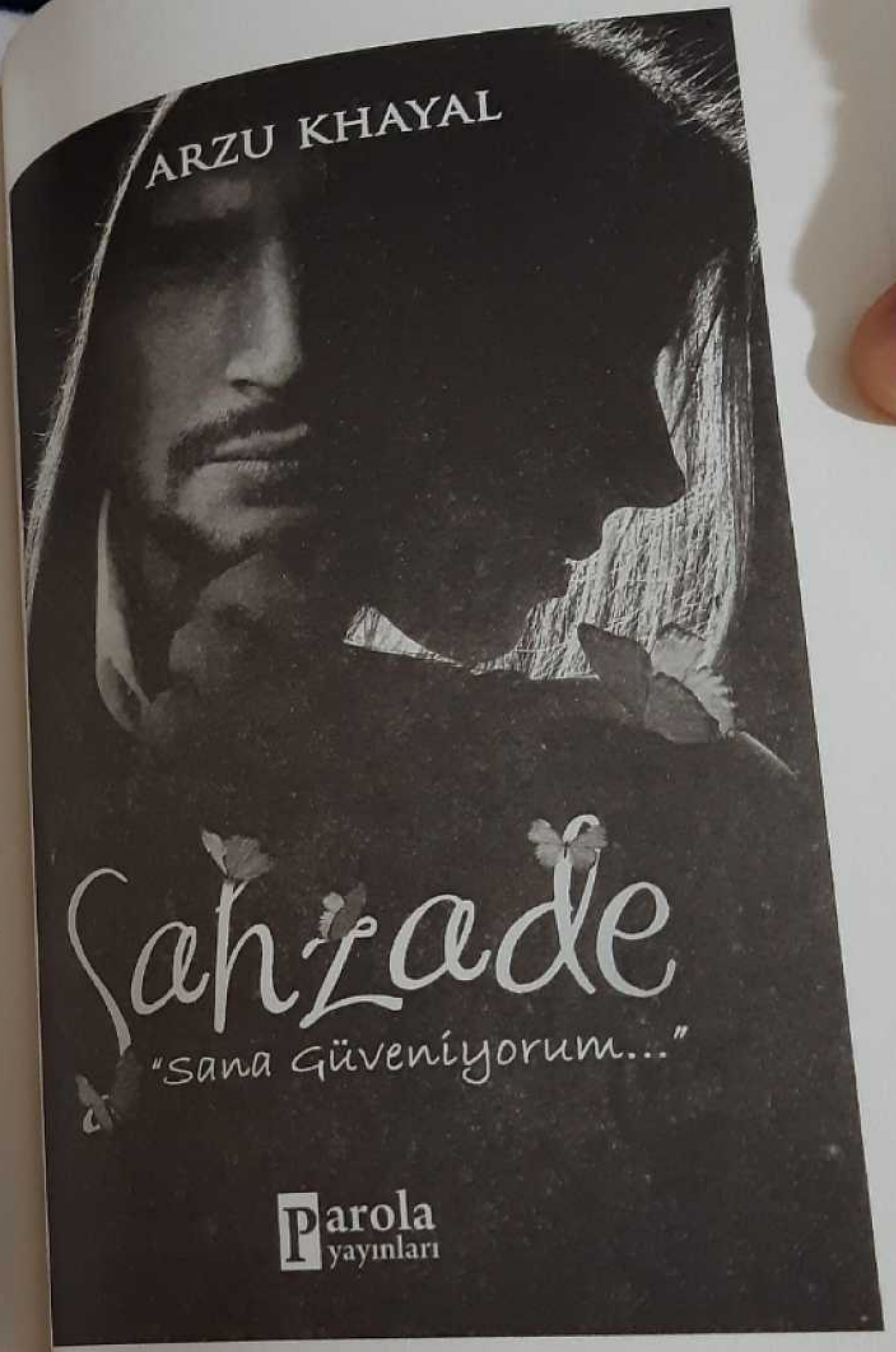

Küllerinden doğan bir aşkın hikâyesi...

Bir efsundu kadın. Mor menekşe rengi gözlerdeki ışıltıya kandı adam. Daha çok küçüktü sevda tohumu gönlüne düştüğünde. Sekiz yaşındaydı beş yaşındaki kızın elinden tutarak, babasına götürdüğünde.

"Biz evleneceğiz!" demişti tüm ciddiyetiyle. O zaman büyükleri gülmüştü ama kader daha o gün örmüştü ağlarını. Küçük çocuk büyüyüp, kıza aşkını ilan ettiğinde ilk hayal kırıklığını yaşamış, "ağabey" diyerek aşkını kalbinin köşesine süpüren kıza çok kırılmıştı.

Yıllar sonra ölen nişanlısının yasını tutan kız ile evlenmesi gerektiğini öğrendiğinde, aşkı onunla alay eder gibi saklandığı yerden çıkarak tüm kalbine hükmetmişti.

Aşkı küllerinden doğmuştu.

Efsunkâr

ARZU KHAYAL

THG 0884669 RHR

ISBN: 978-625-7031-15-8
9 786257 031158
40₺

twitter.com/parolayayinlari
facebook.com/ParolaYayinev
instagram.com/parolayayinlari